

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
NIEUWE TESTAMENT**

HET EVANGELIE NAAR DE BESCHRIJVING VAN

MARKUS

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELSCH VERTAALD.

**VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN DR. H. BAVINCK
TWEDE DRUK.**

UITGAVE VAN J. H. KOK TE KAMPEN.

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

HET EVANGELIE NAAR MARKUS

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN HET EVANGELIE NAAR DE BESCHRIJVING VAN MARKUS

Wij hebben het getuigenis gehoord van de eersten getuige voor de leer en de wonderen van onze Heere Jezus, en nu komt hier een ander getuige onze aandacht vragen. Het tweede levende schepsel zegt: Kom en zie. Openbaring 6:3. Laat ons dan het een en ander nagaan betreffende dezen getuige.

I. Zijn naam is Markus. Markus was een Romeinse naam, die zeer algemeen was, en toch hebben wij alle reden om te denken, dat hij door geboorte een Jood was; maar gelijk Paulus, toen hij tot de Heidenen ging, de Romeinse naam Paulus aannam, zo kan hij de naam Markus hebben aangenomen, terwijl zijn Joodse naam wellicht Mordechaï geweest is. Dit is het gevoelen van Hugo de Groot. Wij lezen van Johannes, bijgenaamd Markus, zusters zoon van Barnabas, op wie Paulus misnoegd was, Handelingen 15:37,38; doch aan wie hij later grote vriendelijkheid betoonde, en niet alleen de gemeenten bevolen heeft hem te ontvangen, Colossenzen 4:10 maar ook om hem zond, ten einde hem tot zijn hulp in de dienst te gebruiken met deze lofspraak: Hij is mij zeer nut tot de dienst, 2 Timotheüs 4:11; en hij rekent hem onder zijn medewerkers. Filemon 24.

Wij lezen van Markus, dien Petrus zijn zoon noemt, daar hij het middel is geweest tot zijn bekering, 1 Petrus 5:13; hetzij deze dezelfde is als die andere, en zo nee, wie hunner de schrijver was van dit Evangelie, is volstrekt onzeker. Onder de ouden was een overlevering in omloop, dat Markus dit Evangelie onder de leiding van Petrus heeft geschreven, en dat het door zijn gezag was bevestigd, zo zegt Hiëronymus: (Noot: Catal. Script. Eccles) Markus, de discipel en vertolker van Petrus, door de broeders naar Rome gezonden zijnde, schreef een beknopt Evangelie; en Tertullianus zegt: (Noot: Adv. Marcion, lib. 4, cap. 5) Markus, de tolk van Petrus, heeft in geschrifte overgeleverd hetgeen Petrus had gepredikt.

Maar gelijk Dr. Whitby terecht opmerkt: Wat behoeven wij de toevlucht te nemen tot het gezag van Petrus ter ondersteuning van dit Evangelie, of met Hiëronymus te zeggen, dat Petrus het goedkeurde en het met zijn gezag aanbeval om in de gemeenten te worden gelezen, wanneer wij, hoewel het waar is, dat Markus geen apostel was, toch alle reden hebben om te geloven, dat hij, zowel als Lukas, tot de zeventig discipelen heeft behoord, die met de apostelen omgegaan hebben al de tijd, Handelingen 1:21, dezelfde opdracht hadden ontvangen als de apostelen, Lukas 10:19, en hoogst waarschijnlijk te gelijk met hen de Heilige Geest hebben ontvangen, Handelingen 1:15; 2:1 - 4; zodat het niets aan de geldigheid of waardij van dit Evangelie afdoet, dat Markus niet een der twaalfen is geweest, zoals Matthéüs en Johannes dit waren.

Hiëronymus zegt, dat hij, na dit Evangelie geschreven te hebben, naar Egypte is gegaan, en de eerste is geweest om het Evangelie te prediken in Alexandrië, waar hij een gemeente stichtte, voor welke hij een groot voorbeeld was van een heilig leven. Door zijn leer en zijn leven was hij zulk een sieraad van de gemeente, die hij had gesticht, dat zijn voorbeeld een invloed ten goede was voor al de volgelingen van Christus.

II. Betreffende zijn getuigenis.

1. Markus' Evangelie is kort, veel korter dan dat van Matthéüs, daar de redevoeringen van Christus er niet zo uitvoerig in worden meegedeeld als in dat Evangelie, daar deze evangelist voornamelijk de nadruk legt op zijn wonderen.

2. Het is grotendeels een herhaling van hetgeen wij reeds in Matthéüs gehad hebben; vele merkwaardige bijzonderheden worden gevoegd bij de geschiedenissen, die dáár vermeld worden, maar niet vele nieuwe zaken. Als vele getuigen geroepen worden om hetzelfde feit te bewijzen, waarover geoordeeld moet worden, dan wordt het niet vervelend, maar wel hoogst noodzakelijk gevonden, dat, ieder hunner het in zijn eigen woorden zal verhalen, telkens en nogmaals; opdat door de overeenstemming van het getuigenis de waarheid zal bestaan; daarom moeten wij dit boek der Schrift niet onnodig of nutteloos vinden, want het is geschreven, niet slechts om ons geloof te bevestigen, dat Jezus Christus de Zoon van God is; maar om ons de dingen voor de geest te roepen, die wij in het vorige Evangelie gelezen hebben, opdat wij ons te meer houden aan hetgeen van ons gehoord is, en wij ze niet uit ons geheugen laten glippen.

Zelfs zij, die van een oprecht gemoed zijn, hebben het nodig opgewekt te worden om gedachtig te zijn aan de woorden, die van de heilige profeten te voren gesproken zijn, omdat de mens zo licht geneigd is ze te vergeten. Er is geen grond voor de overlevering, dat dit Evangelie het eerst in het Latijn geschreven is, hoewel het te Rome werd geschreven. Het was geschreven in het Grieks, evenals de brief van Paulus aan de Romeinen, daar het Grieks toenmaals meer als de algemene wereldtaal gold.

HOOFDSTUK 1

1 Het begin des Evangelies van Jezus Christus, de Zoon van God. 2 Gelijk geschreven is in de profeten: Ziet, Ik zend Mijn engel voor Uw aangezicht, die Uw weg voor U heen bereiden zal. 3 De stem des roependen in de woestijn: Bereidt de weg des Heeren, maakt Zijn paden recht. 4 Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden. 5 En al het Joodse land ging tot hem uit, en die van Jeruzalem; en werden allen van hem gedoopt in de rivier de Jordaan, belijdende hun zonden. 6 En Johannes was gekleed met kemelshaar, en met een lederen gordel om zijn lenden, en at sprinkhanen en wilde honig. 7 En hij predikte, zeggende: Na mij komt, Die sterker is dan ik, Wien ik niet waardig ben, neerbukkende, de riem Zijner schoenen te ontbinden. 8 Ik heb ulieden wel gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de Heilige Geest.

9 En het geschiedde in diezelfde dagen, dat Jezus kwam van Nazareth, gelegen in Galiléa, en werd van Johannes gedoopt in de Jordaan. 10 En terstond, als Hij uit het water opklom, zag Hij de hemelen opengaan, en de Geest, gelijk een duif, op Hem nederdalen. 11 En er geschiedde een stem uit de hemelen: Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb! 12 En terstond dreef Hem de Geest uit in de woestijn. 13 En Hij was aldaar in de woestijn veertig dagen, verzocht van de satan; en was bij de wilde gedierten; en de engelen dienden Hem.

14 En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galiléa, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods. 15 En zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en gelooft, het Evangelie. 16 En wandelende bij de Galilese zee, zag Hij Simon en Andréas, zijn broeder, werpende het net in de zee want zij waren vissers; 17 En Jezus zeide tot hen: Volgt Mij na, en Ik zal maken, dat gij vissers der mensen zult worden. 18 En zij, terstond hun netten verlatende, zijn Hem gevolgd. 19 En van daar een weinig voortgegaan zijnde, zag Hij Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder, en dezelve in het schip hun netten vermakende. 20 En terstond riep Hij hen; en zij, latende hun vader Zebedeüs in het schip, met de huurlingen, zijn Hem nagevolgd.

21 En zij kwamen binnen Kapernaüm; en terstond op de sabbatdag in de synagoge gegaan zijnde, leerde Hij. 22 En zij versloegen zich over Zijn leer; want Hij leerde hen, als machthebbende, en niet als de Schriftgeleerden. 23 En er was in hun synagoge een mens, met een onreinen geest, en hij riep uit, 24 Zeggende: Laat af, wat hebben wij met U te doen, Gij Jezus Nazarener, zijt Gij gekomen om ons te verderven? Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods. 25 En Jezus bestrafte hem, zeggende: Zwijg stil, en ga uit van hem. 26 En de onreine geest, hem scheurende, en roepende met een grote stem, ging uit van hem. 27 En zij werden allen verbaasd, zodat zij onder elkander vraagden, zeggende: Wat is dit? Wat nieuwe leer is deze, dat Hij met macht ook de onreinen geesten gebiedt, en zij Hem gehoorzaam zijn! 28 En Zijn gerucht ging terstond uit, in het gehele omliggende land van Galiléa.

29 En van stonde aan uit de synagoge gegaan zijnde, kwamen zij in het huis van Simon en Andréas, met Jakobus en Johannes. 30 En Simons vrouws moeder lag met de koorts; en terstond zeiden zij Hem van haar. 31 En Hij, tot haar gaande, vatte haar hand, en richtte ze op; en terstond verliet haar de koorts, en zij diende henlieden. 32 Als het nu avond geworden was, toen de zon onderging, brachten zij tot Hem allen, die kwalijk gesteld, en van de duivel bezeten waren. 33 En de gehele stad was bijeenvergaderd omtrent de deur. 34 En Hij genas er velen, die door verscheidene ziekten kwalijk gesteld waren; en wierp vele duivelen uit, en liet de duivelen niet toe te spreken, omdat zij Hem kenden.

35 En des morgens vroeg, als het nog diep in de nacht was, opgestaan zijnde, ging Hij uit, en ging heen in een woeste plaats, en bad aldaar. 36 En Simon, en die met hem waren, zijn Hem nagevolgd. 37 En zij Hem gevonden hebbende, zeiden tot Hem: Zij zoeken U allen. 38 En Hij zeide tot hen: Laat ons in de bijliggende vlekken gaan, opdat Ik ook daar predike; want daartoe ben Ik uitgegaan.

39 En Hij predikte in hun synagogen, door geheel Galiléa, en wierp de duivelen uit. 40 En tot Hem kwam een melaatse, biddende Hem, en vallende voor Hem op de knieën, en tot Hem zeggende: Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. 41 En Jezus, met barmhartigheid innerlijk bewogen zijnde, strekte de hand uit, en raakte hem aan, en zeide tot hem: Ik wil, word gereinigd! 42 En als Hij dit gezegd had, ging de melaatsheid terstond van hem, en hij werd gereinigd. 43 En als Hij hem strengelijk verboden had, deed Hij hem terstond van Zich gaan; 44 En zeide tot hem: Zie, dat gij niemand iets zegt; maar ga heen en vertoon uzelf de priester, en offer voor uw reiniging, hetgeen Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis. 45 Maar hij uitgegaan zijnde, begon vele dingen te verkondigen, en dat woord te verbreiden, alzo dat Hij niet meer openbaar in de stad kon komen, maar was buiten in de woeste plaatsen; en zij kwamen tot Hem van alle kanten.

Markus' verhaal begint niet, zoals dat van Matthéüs en Lukas met de geboorte van de Zaligmaker, maar met die van Johannes de Doper, en dan gaat het spoedig over tot Christus' openbare bediening. Zo hebben wij dan in dit hoofdstuk

I. Het ambt van Johannes de Doper, opgehelderd door de profetie, hem betreffende, vers 1 - 3, en door zijn geschiedenis, vers 4 - 8.

II. de doop van Christus, en zijn erkenning door de hemel, vers 9 - 11.

III. Zijn verzoeking, vers 12, 13.

IV. zijn prediking, vers 14, 15, 21, 22, 38, 39.

V. Zijn roeping van de discipelen, vers 15 - 20.

VI. Zijn gebed, vers 35.

VII. Zijn werken van wonderen.

1. Zijn bestraffing van een onreine geest, vers 23 - 28.

2. Zijn genezing van Petrus' schoonmoeder, vers 29 - 31.

3. Zijn genezing van allen, die tot Hem kwamen, vers 32 - 34.

4. Zijn reiniging van een melaatse, vers 40 - 45.

Markus 1:1 - 8

Hier kunnen wij opmerken:

I. Wat het Nieuwe Testament is - het Goddelijk testament, waaraan wij meer dan aan alles wat bloot menselijk is gehecht moeten zijn, het Nieuwe Testament dat wij boven het Oude stellen. Het is het Evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God, vers 1.

1. Het is Evangelie, het is Gods Woord, en is waarachtig en getrouw, Openbaring 19:9, 21:5, 22:6. Het is een goed woord, en alle aanneming waardig, en brengt ons een blijde boodschap.

2. Het is het Evangelie van Jezus Christus, de gezalfden Zaligmaker, de Messias, beloofd en verwacht. Het voorgaande Evangelie begon met de geslachtslijst van Jezus Christus - dat was slechts de inleiding, dit Evangelie komt onmiddellijk tot de zaak - het Evangelie van Christus. Het wordt het zijn genoemd, niet slechts omdat Hij er de auteur van is, en het van Hem komt, maar omdat Hij er het onderwerp van is, en het ganselijk over Hem handelt.

3. Deze Jezus is de Zoon van God. Die waarheid is het fundament, waarop het Evangelie gebouwd is, en het is geschreven om dit aan te tonen en te bewijzen, want indien Jezus de Zoon van God niet is, dan is ons geloof ijdel.

II. In welke betrekking het Nieuwe Testament staat tot het Oude, en hoe het er mede samenhangt. Het Evangelie van Jezus Christus begint, en wij zullen bevinden, dat het ook zo voortgaat, juist zoals het geschreven is in de profeten, vers 2. Het zegt niets buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou. Handelingen 26:22, en zeer gepast en krachtig was ter overtuiging van de Joden, die geloofden dat de profeten van het Oude Testament door God waren gezonden, en hiervan blijkt hadden moeten geven door de vervulling hunner profetieën ter bestemder tijd welkom te heten. Maar het is nuttig voor ons allen ter bevestiging van ons geloof, beide in het Oude en het Nieuwe Testament, want de nauwkeurige overeenkomst tussen die beiden toont, dat zij dezelfde Goddelijke oorsprong hebben. Er zijn hier aanhalingen uit twee profetieën - die van Jesaja, die de uitvoerigste, en die van Maleáchi, die de laatste was - en tussen die twee ligt een tijdperk van meer dan drie honderd jaren - beiden hebben gesproken met gelijke strekking van het begin des Evangelies van Jezus Christus, in de bediening van Johannes.

1. Maleáchi, in wie wij het vaarwel van het Oude Testament hebben, heeft zeer helder en duidelijk gesproken betreffende Johannes de Doper, Hoofdstuk 3:1, die het welkom bracht van het Nieuwe Testament. Ziet, Ik zend Mijn engel voor Uw aangezicht, vers 2. Christus zelf heeft die woorden aangehaald en ze toegepast op Johannes, Matthéüs 11:10, die Gods engel, of bode, was, gezonden, om voor Christus de weg te bereiden.

2. Jesaja, de meest evangelische van al de profeten, begint het evangelisch gedeelte zijner profetie hiermede, hetwelk heen wijst naar het begin des Evangelies van Christus, Jesaja 40:3, een stem des roependen in de woestijn, vers 3. Matthéüs had dit opgemerkt en het toegepast op Johannes, Hoofdstuk 3:3. Maar uit deze twee, hier samengevoegd, kunnen wij opmerken:

- a. Dat Christus in Zijn Evangelie onder ons komt, een schat medebrenkende van genade en een scepter der heerschappij.
- b. Dat het bederf der wereld zo groot is, dat er iets gedaan moet worden om plaats voor Hem te maken, en te verwijderen hetgeen zijn komst niet slechts belemmert, maar tegenstaat.
- c. Toen God Zijn Zoon in de wereld zond, droeg Hij er zorg voor, en als Hij Hem in ons hart zendt, draagt Hij er zorg voor - en dat wel op krachtdadige, afdoende wijze, om Zijn weg voor Hem te bereiden, want de bedoelingen Zijner genade zullen niet verijdeld worden, ook kunnen alleen diegenen de vertroosting Zijner genade verwachten, die door overtuiging van zonde en verootmoediging vanwege de zonde er voor bereid zijn, en geneigd om ze te ontvangen.
- d. Als de paden, die krom waren, recht gemaakt zijn - de vergissingen van het oordeel en de kromme wegen der genegenheden hersteld, - dan is de weg bereid voor de vertroosting van Christus.
- e. Het is in een woestijn, want dat is de wereld, dat Christus' weg bereid wordt en de weg van hen, die Hem volgen, zoals die, waarlangs Israël naar Kanaän is gegaan.
- f. De boden der overtuiging van zonde en der verschrikking, die komen om de weg voor Christus te bereiden, zijn Gods boden, die Hij zendt, en die als zodanig ontvangen moeten worden.
- g. Zij, die in zulk een grote en huilende wildernis als de wereld is, gezonden worden, moeten luide roepen en niet inhouden, en hun stem verheffen als een bazuin.

III. Wat het begin van het Nieuwe Testament was. Het Evangelie begon met Johannes de Doper, want de wet en de profeten waren tot op Johannes de enige Goddelijke openbaring, maar van die tijd af is het koninkrijk Gods verkondigd geworden, Lukas 16:16. Petrus begint van de doop van Johannes, Handelingen 1:22. Het Evangelie begon niet zo vroeg als de geboorte van Christus, want Hij nam tijd om toe te nemen in wijsheid en in grootte, en het begon niet zo laat als de aanvang van Zijn openbare prediking, maar een half jaar tevoren, toen Johannes dezelfde leer begon te verkondigen, die Christus later gepredikt heeft. Zijn doop was het aanbreken van de Evangeliedag, want:

1. In Johannes' levenswijze was het begin van de geest des Evangelies, want zij wees op grote zelfverloochening, doding van het vlees, een heilige minachting van de wereld en ongelijkvormigheid er aan, hetgeen in waarheid het begin des Evangelies van Christus in een ziel genoemd kan worden, vers 6. Hij was gekleed met kameelhaar, niet met zachte klederen, hij was omgord, niet met een gouden, maar met een lederen gordel, en in minachting van fijne spijsen en lekkernijen, was zijn voedsel sprinkhanen en wilde honing. Hoe meer wij los zijn van het lichaam en een leven leiden, dat boven de aarde verheven is, hoe beter wij bereid zijn voor Jezus Christus.

2. In de prediking en in de doop van Johannes was het begin der Evangelieleerstellingen en inzettingen, en de eerste vruchten er van.

a. Hij predikte de vergeving van zonden, dat het grote Evangelievoorrecht is. Hij toonde de mensen hun behoeften er aan, dat zij zonder haar verloren zijn, en dat zij te verkrijgen is.

b. Hij predikte bekering, als daartoe leidende. Hij zei tot de mensen, dat er een vernieuwing moest plaatshebben van hun hart, en een reformatie van hun leven, dat zij moesten aflaten van de zonde, en zich moesten wenden tot God en dat alleen op die voorwaarden hun zonden vergeven zouden worden. Het was bekering en vergeving der zonden, dat de apostelen was opgedragen aan alle volken te prediken, Lukas 24:47.

c. Hij predikte Christus en wekte zijn hoorders op zijn verschijning spoedig te verwachten, en grote dingen van Hem te verwachten. De prediking van Christus is zuiver Evangelie, en dat heeft Johannes de Doper gepredikt, vers 7, 8. Als een waar Evangeliedienaar predikte hij de grote voortreffelijkheid, de hoge meerderheid van Christus. Zo hoog, zo groot is Christus, dat Johannes, hoewel een der grootsten die uit vrouwen geboren zijn, zich onwaardig acht tot het verrichten der geringste diensten van Hem, zich zelfs niet waardig acht, om neerbukkende, de riem Zijner schoenen te ontbinden. Zo ijverig is hij om Hem eer te geven en anderen te bewegen dit ook te doen. De grote macht, waarmee Christus bekleed is, Hij komt na mij in tijd, maar Hij is sterker dan ik, sterker dan de machtigen der aarde, want Hij is machtig te dopen met de Heilige Geest, Hij kan de Geest Gods geven, en door Hem de geest der mensen regeren.

De grote belofte, die Christus geeft in Zijn Evangelie aan hen, die zich bekeerd hebben en aan wie de zonden vergeven zijn. Zij zullen gedoopt worden met de Heilige Geest, zij zullen gereinigd worden door zijn genade, en verkwikt worden door zijn vertroosting. Eindelijk: Allen, die zijn leer hebben aangenomen, heeft hij gedoopt met water, naar de wijze der Joden om proselieten aan te nemen, ten teken dat zij zich door bekering en levensverandering, de twee plichten die geeïst werden, gereinigd hebben, en ten teken ook, dat God hen gereinigd heeft door vergeving en heiligmaking, de twee zegeningen, die beloofd waren. Nu werd die doop later verheven tot een Evangelie inzetting, die door Johannes als inleiding daartoe gebruikt werd.

3. In de voorspoed op Johannes' prediking en in de discipelen, die hij door de doop heeft aangenomen, was reeds het begin der Evangeliekerk. Hij doopte in de woestijn, en weigerde in de steden te gaan, maar al het Joodse land ging tot hem uit, en die van Jeruzalem, inwoners

van de stad en van het land, en zij werden allen van hem gedoopt. Zij gaven zich op als Zijn discipelen, en stelden zich onder zijn tucht, ten teken waarvan zij hun zonden beleden. Hij liet hen toe als Zijn discipelen, ten teken waarvan hij hen doopte. Hier waren de bestanddelen der Evangeliekerk, de dauw harer jeugd uit de baarmoeder des dageraads. Psalm 110:3. Velen van dezen werden naderhand volgelingen van Christus en predikers van het Evangelie en zo is dit mostaardzaad tot een groten boom geworden.

Markus 1:9 - 13

Wij hebben hier een kort bericht van Christus' doop en verzoeking, die uitvoerig verhaald werden in Matthéüs 3 en 4. I. Zijn doop, waarbij Hij voor het eerst in het openbaar optrad, nadat Hij lang onbekend en als verborgen in Nazareth had geleefd. O, hoeveel verborgen waardigheid is er, die in deze wereld of als begraven is onder het stof der minachting, en dus niet bekend kan wezen, of gehuld is in de sluier der nederigheid, en niet bekend wil wezen! Vroeg of laat zal zij echter gekend worden, zoals ook Christus gekend werd.

1. Zie hoe ootmoedig Hij God erkende door te komen om van Johannes gedoopt te worden, aldus betaamde het Hem alle gerechtigheid te vervullen. Aldus is Hij gekomen in gelijkheid des zondigen vlezes, opdat Hij, hoewel volmaakt rein en onbevlekt, toch gewassen werd alsof Hij verontreinigd was, en heeft Hij om onzentwil zichzelf geheiligd, opdat ook wij geheiligd mogen zijn en met Hem gedoopt zijn, Johannes 17:19.

2. Zie, op hoe eervolle wijze God Hem erkende, toen Hij zich aan de doop van Johannes onderwierp. Zij, die God rechtvaardigen, gelijk diegenen gezegd worden te doen, die met de doop van Johannes gedoopt waren, zal Hij verheerlijken, Lukas 7:29, 30.

a. Hij zag de hemelen opengaan. Aldus werd Hij erkend te zijn de Heere van de hemel, en had Hij een blik op de heerlijkheid en de vreugde, die Hem voorgesteld en verzekerd was als het loon voor zijn onderneming. Matthéüs zegt: de hemelen werden Hem geopend. Markus zegt: Hij zag de hemelen opengaan. Voor velen zijn de hemelen geopend om hen te ontvangen, maar zij zien dit niet. Christus had niet slechts een heldere voorwetenschap van Zijn lijden, maar ook van zijn heerlijkheid.

b. Hij zag de Geest gelijk een duive op Hem nederdalen. Wij kunnen de hemelen voor ons geopend zien, als wij de Geest bespeuren nederdalende en in ons werkende. Gods goed werk in ons is het stelligste blijk van Zijn goeden wil jegens ons, en zijn toebereidingen voor ons. Justin Martyr zegt, dat toen Christus gedoopt werd een vuur werd ontstoken in de Jordaan, en een oude overlevering spreekt van een groot licht, dat rondom de plaats scheen, want de Geest brengt licht en warmte teweeg.

c. Hij hoorde een stem, die bestemd was om Hem aan te moedigen om met zijn onderneming voort te varen, en daarom wordt zij hier uitgedrukt als gericht tot Hem: *Gij zijt Mijn geliefde Zoon*. God doet Hem weten: dat Hij Hem om de lage staat, waartoe Hij zich thans had vernederd, niet minder liefhad. Hoewel Hij zichzelf ontledigd en vernietigd heeft, toch is Hij nog Mijn geliefde Zoon. En dat Hij Hem wegens de heerlijke en liefderijke onderneming, waartoe Hij zich had begeven, nog zoveel te meer liefhad. God heeft een welbehagen in Hem als Middelaar tussen Hem en de mens, en Zijn welbehagen in Hem is zo groot, dat Hij in Hem, ook een welbehagen heeft in ons.

II. Zijn verzoeking. De goede Geest, die op Hem nederdaalde, dreef Hem uit in de woestijn, vers 12. Paulus maakt er melding van als een bewijs, dat hij zijn leer van God had, en niet van de mens - dat, zodra hij geroepen was, hij niet ging naar Jeruzalem, maar naar Arabië, Galaten 1:17. Afzondering van de wereld geeft een goede gelegenheid van vrijer gemeenschaps-oefening met God, en daarom moet zij soms gekozen worden zelfs door hen, die tot de gewichtigste en drukste arbeid geroepen worden. Markus tekent bij Zijn verblijf in de

woestijn aan, dat Hij er bij de wilde gedierten was. Het was een voorbeeld van des Vaders zorg over Hem, dat Hij er voor bewaard bleef om door die wilde dieren verscheurd te worden, hetgeen Hem een bemoediging te meer was voor het geloof, dat Zijn Vader voor Hem zal zorgen, ook wanneer Hem zal hongeren. Bijzondere voorbeelden van bescherming en bewaring zijn het teken en onderpand van voorziening in onze behoeften. Het was ook een aanduiding voor Hem van de wreedheid der mensen van dat geslacht, onder hetwelk Hij moest leven - zij waren niet beter dan de wilde dieren in de woestijn, ja zeer veel erger. In die woestijn:

1. Hebben de boze geesten zich met hem bezig gehouden, Hij was verzocht van de Satan. Niet door inwerking naar binnen - de overste dezer wereld had in Hem niets, dat tot aanknopingspunt kon dienen - maar door aanzoeken van buiten af. Eenzaamheid verschaft de verleider dikwijls een voordeel, daarom zijn twee beter dan een. Christus zelf is verzocht geworden, niet slechts om ons te leren dat het geen zonde is verzocht te worden, maar om ons te tonen waarheen wij ons hebben te wenden als wij verzocht worden, namelijk tot Hem, die geleden heeft, verzocht zijnde, en opdat Hij uit eigen ervaring medelijden kunne hebben met ons, als wij verzocht worden.

2. De goede geesten waren bezig met Hem, de engelen dienden Hem, voorzagen Hem van hetgeen Hij behoefde, en deden dienst bij Hem. De dienst der goede engelen is een grote vertroosting bij de gedachte aan de boze raadsragen der boze engelen tegen ons, maar nog veel weldadiger is het voor ons om de Geest in ons hart te hebben, en die Hem alzo hebben, zijn uit God geboren, en – voor zover zij dit zijn vat de boze hen niet, en nog veel minder zal hij over hen triomferen.

Markus 1:14 - 22

Hier is:

1. Een bericht in het algemeen van Christus' prediking in Galiléa. Johannes geeft een bericht van zijn prediking in Judea, voor dien tijd, Hoofdstuk 2 en 3, dat door de andere evangelisten nagelaten is, daar dezen voornamelijk mededelen wat in Galiléa is voorgevallen, omdat dit het minst bekend was in Jeruzalem.

Merk op:

1. Wanneer Jezus begon te prediken in Galiléa: nadat Johannes overgeleverd was. Toen Johannes zijn getuigenis had voleindigd, begon Jezus het Zijne. Als Christus' dienaren tot zwijgen worden gebracht, dan wordt hiermede Christus' Evangelie toch niet teniet gedaan. Als sommigen ter zijde worden gelegd, zullen anderen worden opgewekt, die wellicht krachtiger zijn dan zij, om hetzelfde werk voort te zetten.

2. Wat hij predikte, het Evangelie van het koninkrijk Gods. Christus is gekomen om het koninkrijk Gods onder de mensen op te richten, ten einde hen er aan te onderwerpen, en er de zaligheid in te doen verkrijgen, en Hij heeft het opgericht, door de prediking van het Evangelie, en het vergezeld te doen gaan van kracht.

Merk op:

a. De grote waarheden, die Christus predikte: De tijd is vervuld, en het koninkrijk Gods is nabij gekomen. Dit verwijst naar het Oude Testament, waarin het koninkrijk van de Messias was beloofd, en de tijd bepaald van de inleiding er van. Zij waren niet zo bekend met deze profetieën, en zij hebben niet zo goed gelet op de tekenen der tijden om ze te kunnen begrijpen, en daarom heeft Christus er hun kennis van gegeven. De tijd, die tevoren vastgesteld was, is nu nabij gekomen. Er worden thans heerlijke ontdekkingen gedaan van Goddelijk licht, leven en liefde, een nieuwe bedeling, oneindig meer geestelijk en hemels dan die onder welke gij totnutoe geleefd hebt, vangt nu aan. God heeft Zijn bestemden tijd, als de

tijd vervuld is, is het koninkrijk Gods nabij, want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, daaraan zal Hij zich stipt houden, al vertoeft het ook langer dan onze tijd.

b. De grote plichten, die daaruit voortvloeien. Christus gaf hun de tijden te verstaan, opdat zij zouden weten wat Israël doen moet. Zij hebben dwaselijk verwacht, dat de Messias in uitwendige praal en macht zou verschijnen, niet slechts om de Joodse natie van het Romeinse juk te verlossen, maar haar ook heerschappij te doen hebben over al hare naburen. Daarom dachten zij, toen dit koninkrijk Gods nabij was, dat zij zich nu te bereiden hadden op krijgsoverwinning en verhoging, en grote dingen in deze wereld, maar Christus zegt hun, dat zij in het vooruitzicht van dit koninkrijk, dat nabij komt, zich moeten bekeren en het Evangelie geloven. Zij hadden de zedelijke wet overtreden, en konden door geen verbond van onschuld behouden worden, want beide Jood en heiden zijn onder de zonde besloten. Zij moeten dus gebruik maken van het voorrecht, dat het verbond der genade hun biedt, zij moeten zich onderwerpen aan een wet der genezing of herstelling, dat is berouw, en bekering tot God en geloof in onze Heere Jezus Christus. Zij hadden geen gebruik gemaakt van de voorgeschreven voorbehoedmiddelen, en moeten dus nu hun toevlucht nemen tot de voorgeschreven middelen tot herstel.

Door berouw en bekering moeten wij onze zonden betreuren en nalaten, en door geloof moeten wij er de vergeving van ontvangen. Door berouw en bekering moeten wij eer geven aan onze Schepper, dien wij hebben beledigd, door geloof moeten wij eer geven aan onze Verlosser, die gekomen is om ons zalig te maken van onze zonden. Deze beiden moeten samengaan. Wij moeten niet denken, dat verbetering van ons leven ons zal behouden, als wij daarbij niet tevens betrouwen op de gerechtigheid en genade van Christus, en evenmin moeten wij geloven, dat het vertrouwen op Christus ons zal behouden, als dit niet gepaard gaat met vernieuwing van ons hart en verbetering van ons leven. Christus heeft deze twee tezamen gevoegd en niemand mag ze van elkaar scheiden. Wederkerig zullen zij elkaar steunen en helpen. De bekering zal het geloof verlevendigen, en het geloof zal de bekering evangelisch doen zijn, en van beiden moet de oprechtheid blijken uit een naarstige, nauwgezette gehoorzaamheid aan al de geboden Gods. Aldus is de prediking van het Evangelie begonnen, en aldus gaat zij voort. Nog altijd luidt de roepstem: Bekeert u en gelooft, leeft een leven van bekering en een leven van geloof.

II. Christus verschijnende als Leraar, hebben wij hier vervolgens zijn roeping van de discipelen, vers 16 - 20.

Merk op:

1. Christus wil volgelingen hebben. Als Hij een school opricht, wil Hij leerlingen hebben, als Hij een standaard opricht, wil Hij krijgsknechten hebben, als Hij predikt, wil Hij hoorders hebben. Hij heeft krachtige, afdoende maatregelen getroffen, om zich die te verzekeren, want allen, die de Vader Hem gegeven heeft, zullen zonder mankeren tot Hem komen.

2. De werktuigen, die Christus verkoos te gebruiken om Zijn koninkrijk op te richten, waren het zwakke en dwaze der wereld, niet gekozen van uit het grote sanhedrin, of de scholen der rabbijnen, maar uit de arme vissers aan de kust, opdat de uitnemendheid der kracht zou blijken geheel en al Godes te zijn, en volstrekt niet uit hen.

3. Hoewel Christus geen hulp van mensen nodig heeft, behaagt het Hem toch gebruik van hen te maken bij de oprichting van Zijn koninkrijk, opdat Hij niet op afschrikkende, maar op gemeenzame wijze met ons zou handelen, en opdat zijn heerlijken en zijn heersers uit ons midden zullen zijn, Jeremia 38:21.

4. Christus geeft eer aan hen, die, hoewel gering naar de wereld, vaardig zijn in hun werk en elkaar liefhebben, en aldus zijn zij geweest, die Christus heeft geroepen. Hij vond hen bezig, bezig tezamen. Naarstigheid en eensgezindheid zijn goed en lieflijk, en dáár gebiedt de Heere Jezus de zegen, namelijk dezen zegen: "Volgt Mij".

5. Het werk van Evangeliedienaars is te vissen naar zielen, en ze te winnen voor Christus. In hun natuurlijken toestand zijn de kinderen der mensen verloren, zwalken zij onophoudelijk rond op de groten oceaan der wereld, worden medegevoerd met hare stromingen, en zo zijn zij onnut. Gelijk de leviathan spelen zij in de wateren, en zeer dikwijls zullen zij, gelijk de vissen der zee, elkaar verslinden. In hun prediken van het Evangelie werpen de leraren hun net in de wateren, Matthéüs 13:47.

Sommigen worden in het net besloten en naar de oever gebracht, maar verreweg het grotere aantal ontkomt. Vissers geven zich veel moeite, en stellen zich bloot aan grote gevaren, dat doen ook leraren, en zij hebben wijsheid nodig. Wordt het net ook menigmaal opgehaald, zonder dat er iets in gevangen is, toch moeten zij voortgaan met het werk.

6. Zij, die door Christus worden geroepen, moeten alles verlaten om Hem te volgen, en door zijn genade neigt Hij hun hart om dit te doen. Niet, dat wij onmiddellijk uit de wereld moeten uitgaan, maar wij moeten los zijn van de wereld, alles opgeven en verlaten, dat onbestaanbaar is met onze plicht jegens Christus en niet zonder schade voor onze ziel behouden kan worden. Markus bericht ons, dat Jakobus en Johannes niet slechts hun vader verlieten (dat ook door Matthéüs wordt meegedeeld) maar ook de huurlingen, de gehuurde knechten, die zij wellicht liefhadden als hun eigen broeders, daar zij hun medearbeiders en vriendelijke metgezellen waren. Niet slechts bloedverwanten, ook vrienden en metgezellen moeten wij verlaten om Christus te volgen. Wellicht geeft dit hun zorg te kennen voor hun vader, zij lieten hem niet zonder hulp, zij lieten de huurlingen bij hem. Hugo de Groot is van mening, dat dit vermeld wordt als een blijk, dat hun beroep winstgevend was, daar zij huurlingen in hun dienst konden houden om er hen behulpzaam in te zijn, en zij dus wel zeer gemist zouden worden, en toch hebben zij het verlaten.

III. Hier is een bijzonder bericht van zijn prediking in Kapernaüm, een der steden van Galiléa, want hoewel Johannes de Doper verkoos in een woestijn te prediken, en daar wél aan deed, en er veel goeds mede uitgericht heeft, volgt daar toch niet uit, dat Jezus dit ook moet doen, de neigingen en gelegenheden der leraren kunnen zeer verschillend zijn, terwijl ieder hunner dan toch in de weg des plichts en zeer nuttig is. Toen Christus binnen Kapernaüm kwam, heeft Hij zich daar terstond tot Zijn werk begeven, en maakte Hij gebruik van de eerste gelegenheid om het Evangelie te prediken.

Wie bedenkt hoe veel werk er te doen is, en hoe weinig tijd er is om het te doen, zal er wel zorg voor dragen geen tijd te verliezen. Christus heeft met grote nauwgezetheid de sabbat waargenomen, hoewel Hij zich daarbij niet door de overleveringen der ouden liet binden ten opzichte van al de nietige bijzonderheden omtrent de sabbatsrust, maar (hetgeen veel beter was) door zich toe te leggen op en overvloedig te zijn in het sabbatswerk, waartoe de sabbatsrust was ingesteld. De sabbat moet geheiligd worden in de Godsdienstige bijeenkomsten, indien wij daar de gelegenheid toe hebben, Het is een heilige dag, en hij moet geëerd worden door een heilige samenroeping.

Dit was de goede oude gewoonte, Handelingen 13:27, 15:21. Op de sabbatdag tois sabbasin - op de sabbatdagen, elke sabbatdag, even regelmatig als hij terugkeerde, ging Hij in de synagoge. In de Godsdienstige vergaderingen op de sabbatdagen moet het Evangelie worden gepredikt, en moeten diegenen onderwezen worden, die gewillig zijn de waarheid te leren, gelijk zij is in Jezus. Christus was een prediker zoals er geen ander geweest is, Hij heeft niet

gepredikt zoals de Schriftgeleerden, die de wet van Mozes verklaarden op de wijze zoals een schooljongen zijn les opzegt, maar er noch mede bekend waren, (Paulus zelf was, toen hij nog een Farizeeër was, er onbekend mede) noch er door aangedaan of gesticht werden. Het kwam niet uit het hart, en daarom kwam het ook niet met gezag. Maar Christus leerde ons als machthebbende, als die de bedoeling Gods kende, en gezonden was om haar bekend te maken. Er is in de leer van Christus veel dat verbazingwekkend is, hoe meer wij haar horen, hoe meer reden wij zullen zien om haar te bewonderen.

Markus 1:23 - 28

Zodra Christus begon te prediken, begon Hij ook wonderen te doen ter bevestiging van zijn leer, en zij waren van zulk een aard, dat er het doel en de strekking van zijn leer door aangeduid werden, namelijk Satan ten onder te brengen en zieke zielen te genezen. In deze verzen zien wij:

I. Christus, de duivel uitwerpende uit een bezetene in de synagoge te Kapernaüm. Dit voorval wordt niet meegedeeld door Matthéüs, maar wèl vinden wij het vermeld in Lukas 4:34. Er was in hun synagoge een mens met een onreinen geest, en pneumati akathartoo - in een onreinen geest, want de geest had de mens in zijn bezit en leidde hem gevangen naar zijn wil. Zo wordt de gehele wereld gezegd te liggen in het boze, of in de boze, en tooi ponerooi. En sommigen hebben gedacht dat het juister is te zeggen: Het lichaam is in de ziel, omdat het er door geregeerd wordt, dan de ziel is in het lichaam. Hij was in de onreinen geest, zoals men zegt, dat iemand in koorts is, of in razernij, dat is: hij is er gans door overweldigd. De duivel wordt hier een onreine geest genoemd, omdat hij al de reinheid van zijn oorspronkelijke natuur heeft verloren, in lijnrechte tegenstelling handelt met de Heilige Geest Gods, en omdat hij door zijn inblazingen de geest der mensen verontreinigt. Deze mens was in de synagoge, hij kwam er noch om onderwezen noch om genezen te worden, maar, gelijk sommigen denken, om zich tegen Christus te stellen en het volk te verhinderen om in Hem te geloven.

Nu hebben wij hier:

1. De woede van de onreinen geest tegen Christus. Hij riep uit, als iemand die in doodsbenaauwdheid is om de tegenwoordigheid van Christus, en bevreesd om uitgedreven te worden. Aldus geloven de duivelen en sidderen, zij hebben een afschuw van Christus, maar geen hoop op Hem, noch eerbied voor Hem. Er wordt ons meegedeeld wat hij zei, vers 24, hij onderhandelt niet met hem, spreekt van geen voorwaarden - zo ver was het er vandaan dat hij in verbond met Hem was - maar hij spreekt als iemand, die zijn vonnis kent. Hij noemt Hem Jezus, Nazarener. Voor zoveel blijkt was hij de eerste, die Hem zo noemde, en hij deed het voorbedachtelijk om het volk geringe gedachten van Hem in te blazen, omdat uit Nazareth niets goeds werd verwacht, om hen tegen Hem te bevooroordeelen, door Hem voor te stellen als een bedrieger, daar iedereen wist dat de Messias van Bethlehem moest zijn.

Toch wordt hem een belijdenis ontworpen, namelijk dat Hij is de Heilige Gods, zoals aan de dienstmaagd, die een waarzeggenden geest had, de bekentenis werd ontworpen, dat de apostelen dienstknechten waren van God de Allerhoogste, Handelingen 16:16, 17.

Zij, die van Christus slechts het begrip hebben, dat Hij de Heilige Gods is, maar toch geen geloof in Hem noch liefde voor Hem hebben, gaan niet verder dan de duivel. In werkelijkheid erkent hij dat Christus hem te machtig is, dat hij voor zijn macht niet kan bestaan. Laat af, want als Gij ons bestraft, zijn wij verloren, Gij kunt ons verderven. Dat is de rampzaligheid van die boze geesten, die zij volharden in hun rebellie, en toch weten dat het einde er van hun verderf zal zijn. Hij begeert niets van doen te hebben met Jezus Christus, en vreest verdoen, verdorven door Hem te worden. Wat hebben wij met U te doen? Indien Gij van ons aflat, ons met rust laat, dan zullen wij ook van U aflaten. Zie dan wiens taal zij spreken, die tot de Almachtige zeggen: Wijk van ons. Deze, een onreine geest zijnde, haatte en vreesde Christus,

omdat hij Hem kende als de Heilige, want het bedenken des vlezes is vijandschap tegen God, inzonderheid tegen zijn heiligheid.

2. De overwinning, door onze Heere Jezus Christus behaald over de onreinen geest. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels zou verbreken. Dit doet Hij ook hier blijken, en door vleierij noch bedreiging laat Hij er zich van terughouden dezen krijg voort te zetten. Het is te vergeefs dat Satan bidt en smeekt: Laat van ons af, zijn macht moet gebroken worden, en die arme mens moet geholpen en verlicht worden, en daarom gebiedt Jezus. Gelijk Hij leerde, zo heeft Hij ook genezen, als machthebbende. Jezus bestrafte hem, Hij dreigde hem en legde hem het zwijgen op, *Zwijg stil, phimoothêti wees gemuilband*. Christus heeft een muilband voor dien onreinen geest, als hij vleit evengood als wanneer hij blaft. Zodanig een erkenning van Hem veracht Christus, zo verre is Hij er vandaan van haar aan te nemen. Sommigen belijden Christus de Heilige Gods te zijn, ten einde onder de dekmantel van die belijdenis hun boosaardige plannen te volvoeren, maar hun belijdenis is in dubbelen zin een verfoeisel voor de Heere Jezus, daar zij in Zijn naam om vrijheid vraagt om te zondigen, en daarom zullen zij tot zwijgen en schande worden gebracht. Maar dit is niet alles, hij moet niet slechts zwijgen, maar ook uitgaan van de mens. Dit was het wat hij vreesde, weerhouden te worden van nog verder kwaad te doen.

Doch de onreine geest wijkt, want daartoe was hij genoodzaakt, vers 26. Hij scheurde hem, veroorzaakte hem hevige stuiptrekkingen, zodat men gedacht zou hebben, dat hij hem in stukken gescheurd had. Christus wilde hij niet aanraken, maar in zijn woede tegen Hem heeft hij dien armen mens ten uiterste gekweld. Als Christus door zijn genade arme zielen verlost uit de macht van Satan, dan gaat dit ook niet zonder heftige schuddingen en beroering in de ziel, want de vijand zal hen, die hij niet kan verderven, tenminste ontrusten. Hij riep met een grote stem, om de toeschouwers te verschrikken en zich ontzagwekkend voor te doen, alsof hij wilde doen denken dat, hoewel hij voor het ogenblik overwonnen was, hij toch de verloren macht hoopte te herkrijgen.

II. De indruk, dien dit wonder teweegbracht op het gemoed des volks, vers 27, 28.

1. Het verbaasde hen, die het zagen, Zij werden allen verbaasd. Het was blijkbaar voor iedereen, dat de man bezeten was - getuige zijn gescheurd worden, en de grote stem, waarmee de geest uitriep. Het was dus ook blijkbaar, dat hij door de macht van Christus was uitgeworpen. Dit was een verrassing voor hen, en bracht hen er toe om bij zichzelf te overleggen en elkaar af te vragen: Wat nieuwe leer is deze? Want zij moet gewis van God zijn, daar zij aldus bevestigd wordt. Hij heeft voorzeker macht om ons te gebieden, die de macht heeft ook de onreinen geesten te gebieden, en zij kunnen Hem niet weerstaan, maar zijn genoodzaakt Hem te gehoorzamen. De Joodse duivelbezweerders gaven voor, dat zij door toverij of bezwering de boze geesten uitdreven, maar dit was gans wat anders, met macht gebiedt Hij hen. Voorzeker is het dus in ons belang Hem tot onze vriend te hebben, die de helse geesten bedwingen kan.

2. Zijn roem werd nu verbreid onder allen. Zijn gerucht ging terstond uit in het gehele omliggende land van Galiléa, dat een derde deel uitmaakte van het land Kanaän. Het verhaal ging weldra van mond tot mond, en de mensen schreven het aan hun vrienden in het gehele land met de opmerking: Wat nieuwe leer is deze? Zodat men algemeen tot de gevolgtrekking kwam, dat Hij een Leraar was van God gezonden, en in die hoedanigheid schitterde Hij met helderder glans, dan indien Hij in de uitwendige praal en pracht was verschenen, waarin de Joden de Messias verwachtten. Aldus bereidde Hij zichzelf de weg, nu Johannes, die Zijn voorloper of heraut was, in de gevangenis zat. En de roem van dit wonder verspreidde zich des te verder, daar de Farizeeën, die Zijn roem benijdden en zich beijverden hem te

verduisteren, hun lasterlijke bedenksels nog niet hadden uitgesproken, dat Hij de duivelen uitwierp door een verbond met de overste der duivelen. Markus 1:29 - 39 In deze verzen hebben wij:

I. Een bijzonder bericht van een wonder, door Christus gewrocht, in de genezing van de moeder van Simons vrouw, die de koorts had Dit verhaal hadden wij reeds in Matthéüs.

Merk op:

1. Dat Christus, toen Hij datgeen gedaan had, waardoor Zijn roem door het gehele land verbreid werd, nu niet stilzat. Nee, Hij bleef goed doen, want dat was Zijn streven, Zijn bedoelen, maar niet Zijn eigen eer.

2. Toen Hij uit de synagoge gegaan was, waar Hij met Goddelijk gezag had geleerd en met Goddelijke macht had genezen, heeft Hij toch gemeenzaam gesproken met de arme vissers, die Hem vergezelden, en achtte dit niet beneden zich. Laat dezelfde gezindheid, dezelfde nederigheid van geest in ons zijn, die in Hem geweest is.

3. Hij ging in het huis van Petrus, waarschijnlijk aldaar genodigd zijnde voor het onthaal, dat een arme visser Hem kon bieden, en Hij nam het aan. De apostelen hebben alles verlaten om Christus te volgen, in zover hetgeen zij hadden hen niet verhinderde om met Hem te zijn, maar toch niet op zulk een wijze, dat zij hetgeen zij hadden niet voor Hem konden gebruiken.

4. Hij genas zijn schoonmoeder, die ziek was. Waar Christus komt, komt Hij om goed te doen, en daar zal Hij voorzeker het Hem geboden onthaal rijkelijk vergelden.

Merk op, hoe volkomen de genezing was, toen de koorts haar verliet, heeft zij haar niet, als gewoonlijk, zwak gelaten, maar dezelfde hand, die haar had genezen, had haar ook versterkt, zodat zij instaat was hen te dienen. De genezing heeft plaats om geschikt te maken tot werken, opdat wij Christus mogen dienen, en om Zijntwil ook Zijn volk.

II. Een algemeen bericht van vele genezingen, door Hem gewrocht - krankheden genezen, duivelen uitgeworpen. Het was op de avond van de sabbat, toen de zon onderging, of was ondergegaan. Velen hadden wellicht gewetensbezwaar om hun zieken tot Hem te brengen voordat de sabbat voorbij was, maar hun zwakheid hieromtrent was geen vooroordeel, dat hen belette zich tot Christus te wenden. Hoewel Hij bewees, dat het geoorloofd is op de sabbatdag te genezen, waren zij Hem, indien dit toch een struikelblok voor hen was, toch ook welkom op een anderen tijd.

Merk nu op:

1. Hoe talrijk de patiënten waren. De gehele stad was bijeen vergaderd omtrent de deur, als bedelaars voor een bedeling. Die een genezing in de synagoge heeft die menigte tot Hem gebracht. Anderen, die voorspoed bij Christus gehad hebben, moeten ons aanvuren in ons zoeken en vragen naar Hem. Thans gaat de Zon der gerechtigheid op met genezing onder zijn vleugelen, en tot Hem zullen de volken vergaderd worden.

Merk op hoe de mensen tot Christus toestroomden in een particulier huis, zowel als in de synagoge, waar Hij is, laat daar ook zijn dienstknechten, zijn zieken, zijn. En aan de avond van de sabbat, als de openbare Godsverering voorbij is, dan moeten wij onze dienst voor Jezus Christus toch nog voortzetten. Hij genas, zoals Paulus predikte, in het openbaar en van huis tot huis.

2. Hoe machtig de geneesmeester was: Hij genas allen, die tot Hem gebracht werden, hoe velen dit ook waren. Ook was het niet slechts een bijzondere kwaal of ziekte, die Christus genas, maar allen, die door verscheidene ziekten kwalijk gesteld waren, werden door Hem genezen, want Zijn woord was een panpharmacon, een zalf voor elke wond. Inzonderheid het wonder, dat Hij in de synagoge verrichtte, herhaalde Hij des avonds in het huis, want Hij

wierp vele duivelen uit, en liet de duivelen niet toe te spreken, want Hij liet hen weten wie Hij was, en dat bracht hen tot stilzwijgen. Of wel: Hij liet hen niet toe te zeggen dat zij Hem kenden - want zo kan die plaats ook gelezen worden - Hij wilde hun niet meer veroorloven te zeggen wat zij gezegd hadden, vers 24: ik ken U, wie Gij zijt.

III. Zijn zich afzonderen tot gebed in de eenzaamheid, vers 35. Hij bad in de eenzaamheid om ons het voorbeeld te geven van gebed in het verborgen. Hoewel Hij, als God, werd aanbeden, heeft Hij als mens zelf gebeden. Hoewel Hij God verheerlijkte en goed deed in Zijn openbaren arbeid, vond Hij toch tijd om alleen te wezen met Zijn Vader, en zo betaamde het Hem alle gerechtigheid te vervullen.

Merk nu op:

1. de tijd, wanneer Christus bad.

a. Het was des morgens, op de morgen na de sabbatdag. Als een sabbatdag voorbij is, dan moeten wij niet denken, dat wij nu met bidden kunnen ophouden tot aan de volgende sabbat, nee, hoewel wij niet naar de synagoge gaan, moeten wij toch tot de troon der genade gaan, elke dag van de week, en inzonderheid op de morgen na de sabbat, opdat de goede indrukken van dien dag ons zullen bijblijven. Deze morgen was de morgen van de eersten dag der week, dien Hij later geheiligd en merkwaardig heeft gemaakt door een andere soort van vroeg opstaan.

b. Het was vroeg, als het nog diep in de nacht was. Als anderen nog sliepen in hun bed, bad Hij, gelijk een ware zoon van David, die God zoekt in de dageraad, en zich des morgens tot Hem schikt, ja, en te middernacht opstaat om Hem te loven. Men heeft gezegd, dat de morgen een vriend is der muzen, dat is van de beoefening van letteren en kunst, maar hij is het niet minder van genade, dat is van de beoefening der Godsvrucht. Als onze geest fris en opgewekt is, dan is het de tijd voor gebed. God, die de eerste voor ons is, en de beste, moet ook het eerste en het beste van ons hebben.

2. De plaats waar Hij bad, Hij ging uit, en ging heen in een woeste plaats, ergens buiten de stad, op een eenzame, afgelegen plek. Hoewel Hij geen gevaar liep van afgeleid te worden, of blootstond aan verzoeking tot verwaandheid, heeft Hij toch de eenzaamheid opgezocht, om ons het voorbeeld te geven van de door Hem zelve gestelden regel: Als gij bidt, zo ga in uw binnenkamer. Het verborgen gebed moet in het verborgen geschieden. Zij, die het drukst werkzaam zijn in het openbaar, en daar ook het best werkzaam zijn, moeten toch soms alleen zijn met God, moeten zich terugtrekken in de eenzaamheid, om er met God te spreken en gemeenschap met Hem te onderhouden.

IV. Zijn terugkeren tot Zijn openbare arbeid.

De discipelen dachten, dat zij vroeg op waren, maar zij bevonden, dat hun Meester voor hen opgestaan was, en toen onderzochten zij waar Hij was heengegaan. Zij zijn Hem nagevolgd naar Zijn eenzame plaats, en vonden Hem in het gebed, vers 36, 37. Zij zeiden Hem, dat er veel naar Hem gevraagd werd, en dat een grote menigte zieken Hem wachtte. Zij zoeken U allen. Zij waren fier, dat hun Meester reeds zo hoog in aanzien stond bij het volk, en zij wensten, dat Hij te dezer plaatse nog meer in het openbaar zou verschijnen, omdat het hun eigen stad was, en wij zijn geneigd tot voorliefde voor de plaatsen, die wij kennen en waarin wij belangstellen.

Nee, zegt Christus, Kapernaüm moet niet alleen het voorrecht hebben van de prediking en de wonderen van de Messias. Laat ons in de bijliggende vlekken gaan, de dorpen hier in de omtrek, opdat Ik ook daar predike en er wonderen doe, want daartoe ben Ik uitgegaan, niet om voortdurend in een plaats verblijf te houden, maar om het land door te gaan goed doende. Zelfs de inwoners der dorpen in Israël zullen tezamen spreken van de gerechtigheden des

Heeren, Richteren 5:11. Christus had het doel voor ogen, waartoe Hij was uitgegaan, en dat doel heeft Hij gestadig nagejaagd, daarvan zal Hij door de drang of de overreding Zijner vrienden niet worden afgeleid, want, vers 39. Hij predikte in hun synagogen door geheel Galiléa, en om zijn leer te bevestigen en op te helderen, wierp Hij duivelen uit. Christus' leer is Satans verderf. Markus 1:40 - 45 Hier hebben wij het verhaal van Christus' reiniging van een melaatse, dat wij tevoren gehad hebben in Matthéüs 8:2 - 4.

Het leert ons:

1. Hoe ons tot Christus te wenden. Kom zoals deze melaatse

a. Met grote ootmoed. De melaatse kwam biddende, en vallende voor Hem op de knieën, vers 40, hetzij Hem Goddelijke eer bewijzende, of wellicht een minderen graad van eerbied als aan een groot profeet. Hoe dit zij, het leert ons dat zij, die genade en barmhartigheid van Christus wensen te verkrijgen, Hem eer en heerlijkheid moeten toeschrijven, en Hem met ootmoed en eerbied moeten naderen.

b. Met een vast geloof in zijn macht. *Gij kunt mij reinigen.* Hoewel het uitwendige voorkomen van Christus gering en onaanzienlijk was, toch had deze melaatse dit geloof in zijn macht, waarin tevens zijn geloof lag opgesloten, dat Hij van God gezonden was. Hij gelooft dit niet slechts in het algemeen, Gij kunt alles, maar met bijzondere toepassing: Gij kunt mij reinigen. Wat wij geloven omtrent Christus' macht moeten wij toepassen op ons bijzonder geval, onze bijzonderen nood. Gij kunt dit voor mij doen.

c. Met onderworpenheid aan de wil van Christus, Heere, indien Gij wilt. Niet alsof hij twijfelde aan Christus' bereidwilligheid in het algemeen om hen, die in nood zijn, te helpen, maar met de bescheidenheid, die een armen smekeling voegt, legt hij zijn eigen geval voor Hem bloot.

2. Wat wij van Christus moeten verwachten: dat ons zal geschieden naar ons geloof. Zijn verzoek is niet gekleed in de vorm van gebed, toch heeft Christus het ingewilligd. Een hartelijke belijdenis van geloof in Christus en onderworpenheid aan Zijn wil zijn de meest overmogende gebeden om genade van Hem, en zullen voorzeker verhoord worden.

a. Christus was met barmhartigheid innerlijk bewogen. Dit wordt hier, in Markus, er bijgevoegd om te tonen, dat Christus' macht door Zijn medelijden wordt aangewend tot hulp en verlichting van arme zielen, dat zijn redenen voortvloeien uit Hem zelve, en wij in ons niets hebben, dat ons in zijn gunst aanbeveelt, maar dat onze ellende ons het voorwerp maakt van zijn barmhartigheid. En wat Hij voor ons doet, doet Hij met alle mogelijke tederheid.

b. Hij strekte de hand uit en raakte hem aan. Hij oefende zijn macht uit, en richtte haar tot dit schepsel. Als Christus zielen geneest raakt Hij ze aan, 1 Samuel 10:26. Als de koning iemand aanraakt voor het koningszeer, dan zegt hij: Ik raak aan, God geneest, maar Christus raakt aan en geneest.

c. Hij zei tot hem: Ik wil, word gereinigd. Christus' macht werd uitgeoefend in en door een woord, om aan te duiden op wat wijze Hij gewoonlijk geestelijke genezingen zou werken. Hij zendt Zijn woord uit en heelt, Psalm 107:20, Johannes 15:3, 17:17. De arme melaatse zei: Indien Gij wilt, maar die twijfel is spoedig bij hem opgeheven. Ik wil. Christus wil zeer geredelijk gunsten bewijzen aan hen, die zich aan Zijn wil onderwerpen. Hij was overtuigd van Christus' macht, Gij kunt mij reinigen, en Christus wil tonen, hoe grotelijks zijn macht in werking wordt gebracht door het geloof Zijns volks, en daarom spreekt Hij het woord als machthebbende. Word gereinigd. En met dit woord ging kracht van Hem uit, en de genezing werd terstond tot stand gebracht. De melaatsheid ging terstond van hem, en er bleef geen spoor van overig, vers 42.

3. Wat wij te doen hebben, als wij barmhartigheid van Christus verkregen hebben. Met zijn gunsten moeten wij ook zijn bevelen ontvangen. Toen Christus hem had genezen, heeft Hij

hem strengelijk verboden. Het is een veelbetekenend woord, dat hier gebruikt wordt, embrimêsamēnos - verbiedende met bedreiging. Ik ben geneigd te denken, dat dit niet ziet op het bevel, dat Hij hem gaf tot geheimhouding, vers 44, want dat wordt afzonderlijk gegeven, maar dat dit een bevel was gelijk aan dat, het welk Hij de zieke had gegeven, dien Hij had genezen in Bethesda, Johannes 5:14, Zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiede, want de melaatsheid was gewoonlijk een straf over sommige bijzondere zondaren, zoals in het geval van Mirjam, Gehazi en Uzzia. Nu Christus hem genezen had, waarschuwt Hij hem, dreigt Hij hem met de rampzalige gevolgen er van, indien hij tot zijn zonde terugkeerde. Hij beval hem ook zich de priester te vertonen, opdat de priester door zijn eigen oordeel omtrent de melaatse een getuige voor Christus zou zijn, dat Hij de Messias is, Matthéüs 11:5. Totdat hij dit gedaan had, mocht hij aan niemand iets zeggen.

Dit is een voorbeeld van de nederigheid van Christus en van zijn zelfverloochening, dat Hij niet Zijn eigen eer zocht, niet schreeuwde, of zijn stem op de straat liet horen, Jesaja 42:2. En het is een voorbeeld voor ons, om onze eigen eer niet te zoeken. Hij moest het niet bekendmaken' omdat dit de menigte volks, die Christus volgde, zeer zou doen toenemen, en Hij vond die nu reeds te groot. Niet alsof Hij niet gaarne aan allen goed deed, aan zo velen, als er slechts kwamen, maar Hij wilde dit doen met zo min mogelijk gerucht en geraas, wilde geen ergernis geven aan de overheid, de openbaren vrede niet verstoren, niets doen dat naar vertoon of ophef zweemde, of de toejuiching des volks zou uitlokken.

Wat er van te denken, dat de melaatse vele dingen begon te verkondigen en dat woord te verbreiden, weet ik niet. Het verbergen of bedekken van het goede karakter en de goede werken van Godvruchtigen betaamt hun beter dan aan hun vrienden, ook is het bevel der nederigheid van nederige mensen niet altijd bindend voor ons. De melaatse had zijn orders moeten opvolgen, toch was het ongetwijfeld met een goede bedoeling, dat hij zijn genezing bekend maakte, en het had ook geen ander slecht gevolg, dan dat het de schare, die Christus volgde, deed toenemen, en dat wel in zo grote mate, dat Hij niet meer openbaar in de stad kon komen, niet vanwege vervolging, dat gevaar bestond toen nog niet, maar omdat de volksmenigte zo groot was, dat de straten haar niet konden bevatten, hetgeen Hem noodzaakte uit te gaan buiten in de woeste plaatsen, naar een berg, Hoofdstuk 3:13, naar de oever der zee, Hoofdstuk 4:1.

Dit toont aan hoe nuttig het voor ons was, dat Christus zou weggaan en de Trooster tot ons zou zenden, want Zijn lichamelijke tegenwoordigheid kon slechts in een plaats, op een tijd zijn, en zij, die van alle kanten tot Hem kwamen, konden niet in zijn nabijheid komen. Maar door Zijn geestelijke tegenwoordigheid is Hij met Zijn volk, waar zij zich ook bevinden, en naar alle kanten komt Hij nu tot hen.

HOOFDSTUK 2

1 En na sommige dagen is Hij wederom binnen Kapernaüm gekomen; en het werd gehoord, dat Hij in huis was. 2 En terstond vergaderden daar velen, also dat ook zelfs de plaatsen omtrent de deur hen niet meer konden bevatten; en Hij sprak het woord tot hen. 3 En er kwamen sommigen tot Hem, brengende een geraakte, die van vier gedragen werd. 4 En niet kunnende tot Hem genaken, overmits de schare, ontdekten zij het dak, waar Hij was; en dat opgebroken hebbende, lieten zij het beddeken neder, daar de geraakte op lag. 5 En Jezus, hun geloof ziende, zeide tot de geraakte: Zoon, uw zonden zijn u vergeven. 6 En sommigen van de Schriftgeleerden zaten aldaar, en overdachten in hun harten: 7 Wat spreekt Deze aldus gods lasteringen? Wie kan de zonden vergeven, dan alleen God? 8 En Jezus, terstond in Zijn geest bekennende, dat zij also in zichzelf overdachten, zeide tot hen: Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten? 9 Wat is lichter, te zeggen tot de geraakte: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, en neem uw beddeken op, en wandel? 10 Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft, om de zonden op de aarde te vergeven zeide Hij tot de geraakte: 11 Ik zeg u: Sta op, en neem uw beddeken op, en ga heen naar uw huis. 12 En terstond stond hij op, en het beddeken opgenomen hebbende, ging hij uit in aller tegenwoordigheid; zodat zij zich allen ontzetten en verheerlijkten God, zeggende: Wij hebben nooit zulks gezien!

13 En Hij ging wederom uit naar de zee; en de gehele schare kwam tot Hem, en Hij leerde hen. 14 En voorbijgaande zag Hij Levi, de zoon van Alfeus zitten in het tolhuis, en zeide tot hem: Volg Mij. En hij opstaande, volgde Hem. 15 En het geschiedde, als Hij aanzat in deszelfs huis, dat ook vele tollenaars en zondaren aanzaten met Jezus en Zijn discipelen; want zij waren velen, en waren Hem gevolgd. 16 En de Schriftgeleerden en de Farizeeën, ziende Hem eten met de tollenaars en zondaren, zeiden tot Zijn discipelen: Wat is het, dat Hij met de tollenaars en zondaren eet en drinkt? 17 En Jezus, dat horende, zeide tot hen: Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen, om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.

18 En de discipelen van Johannes en der Farizeeën vastten; en zij kwamen en zeiden tot Hem: Waarom vasten de discipelen van Johannes en der Farizeeën, en Uw discipelen vasten niet? 19 En Jezus zeide tot hen: Kunnen ook de bruiloftskinderen vasten, terwijl de Bruidegom bij hen is? Zo lange tijd zij de Bruidegom bij zich hebben, kunnen zij niet vasten. 20 Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en alsdan zullen zij vasten in dezelve dagen. 21 En niemand naait een lap ongevold laken op een oud kleed; anders scheurt deszelfs nieuwe aangenaide lap iets af van het oude kleed, en er wordt een ergere scheur. 22 En niemand doet nieuwen wijn in oude lederzakken; anders doet de nieuwe wijn de leder zakken bersten en de wijn wordt uitgestort, en de leder zakken verderven; maar nieuwen wijn moet men in nieuwe leder zakken doen.

23 En het geschiedde, dat Hij op een sabbatdag door het gezaaide ging, en Zijn discipelen begonnen, al gaande, aren te plukken. 24 En de Farizeeën zeiden tot Hem: Zie, waarom doen zij op de sabbatdag, wat niet geoorloofd is? 25 En Hij zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen, wat David gedaan heeft, als hij nood had, en hem hongerde, en dengenen, die met hem waren? 26 Hoe hij ingegaan is in het huis Gods, ten tijde van Abjathar, de hogepriester, en de toonbroden gegeten heeft, die niemand zijn geoorloofd te eten, dan de priesteren, en ook gegeven heeft dengenen, die met hem waren? 27 En Hij zeide tot hen: De sabbat is gemaakt om de mens, niet de mens om de sabbat. 28 Zo is dan de Zoon des mensen een Heere ook van de sabbat.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. Christus genezing van een geraakte, vers 1 - 12.

II. Zijn roeping van Matthéüs uit het tolhuis, en Zijn eten bij die gelegenheid met tollenaars en zondaren, en hoe Hij deze zijn handelwijze rechtvaardigt, vers 13 - 17.

III. Zijn rechtvaardiging van Zijn discipelen, dat zij niet zo dikwijls vastten als die der Farizeeën, vers 18 - 22.

IV. Zijn rechtvaardiging van hen, ten opzichte van hun plukken van korenaren op de sabbatdag, vers 23 - 28. Hetgeen wij alles reeds gehad hebben in Matthéüs 9 en 12. Markus 2:1 - 12

Nadat Christus nu gedurende enigen tijd buiten op het land gepredikt had, keerde Hij terug naar Kapernaüm, waar nu, om zo te zeggen, zijn hoofdkwartier gevestigd was, en Hij verschijnt er in de hoop, dat de grote volksmenigte nu wat afgenomen zou zijn, en er minder over Hem gesproken zou worden.

Merk nu op:

I. de grote toeloop tot Hem. Hoewel Hij in huis was, hetzij in het huis van Petrus of in Zijn eigen gehuurde woning, toch kwamen de lieden tot Hem, zodra het gehoord werd dat Hij in de stad was. Zij wachtten niet totdat Hij in de synagoge zou komen, zij konden er zeker van zijn, dat Hij daar op de sabbatdag zou verschijnen, maar terstond vergaderden daar velen tot Hem. Waar de koning is, daar is het hof, waar de Silo is, daar worden de volken tot Hem vergaderd. Als wij gebruik willen maken van de gelegenheden om een zegen te verkrijgen voor onze ziel, dan moeten wij geen tijd laten verloren gaan. De een nodigde de ander uit (Kom, laat ons gaan om Jezus te zien), zodat Zijn huis de bezoekers niet kon bevatten. Ook zelfs de plaatsen omtrent de deur konden hen niet meer bevatten, zo talrijk waren zij. Een heerlijk gezicht, om de mensen aldus te zien komen gevlogen als een wolk naar het huis van Christus, hoewel dit slechts armoedig was, en als duiven tot hare vensters!

II. Het goede onthaal, dat Christus hun gaf, met het beste dat er in Zijn huis was, en beter dan enig huis bevatten kon: Hij sprak het woord tot hen. Velen van hen kwamen wellicht alleen om een genezing te verkrijgen, en vele anderen uit blote nieuwsgierigheid, om Hem eens te zien, maar toen Hij hen allen bij elkaar had, predikte Hij voor hen. Hoewel de deur der synagoge op geschikte tijden voor Hem open was, vond Hij het volstrekt niet te onpas om op een weekdag in een huis te prediken, hoewel sommigen zowel tijd als plaats ongeschikt en ongepast zouden vinden. Welgelukzalig zijt gijlieden, die aan alle wateren zaait, Jesaja 32:20.

III. Het brengen tot Hem van de geraakte om door Hem genezen te worden.

De patiënt was een geraakte, maar het schijnt, niet als de persoon, van wie gesproken wordt in Matthéüs 8:6, die zware pijnen leed, maar geheel onmachtig om zich te bewegen, zodat hij door vier personen op een baar gedragen werd. Het was zijn ellende, dat hij aldus gedragen moest worden, en toont de rampzaligen toestand van het menselijk leven, het was hun barmhartigheid, dat zij hem droegen, en toont het mededogen, dat men met recht verwachten kan, dat de mensen hun medescheepselen in zodanige beproeving zullen betonen, want wie weet, hoe spoedig eenzelfde ramp ons kan treffen. Deze welwillende bloedverwanten of naburen dachten dat, zo zij dien armen mens slechts eenmaal naar Christus heen konden dragen, zij hem daarna wel nooit meer zouden behoeven te dragen, en daarom hebben zij zich veel moeite gegeven om hem tot Christus te brengen, en toen zij dit op geen andere wijze konden doen, hebben zij het dak opengebroken, waar Hij was, vers 4.

Ik zie niet, dat het nodig is hier uit af te leiden, dat Christus in een opperzaal predikte, hoewel de Joden, die statige huizen bezaten, daar wel hun bidvertrek hadden, want waartoe zou de menigte dan voor de deur gestaan hebben? Ik vermoed veeleer dat het huis, waarin Hij zich bevond, zo klein was en zo gering (in overeenstemming met Zijn tegenwoordigen staat), dat er geen opperzaal in was, maar dat de kamer gelijkvloers open was naar het dak. Deze smekelingen ten behoeve van de arme verlamde, het besluit nemende om niet teleurgesteld heen te gaan, hebben hun vriend, toen zij niet tot de deur konden doordringen, op de een of andere wijze op het dak gekregen, hebben er toen enige stenen van weggebroken, en hem op zijn bed met touwen neergelaten in het huis, waar Christus predikte. Hieruit sprak hun geloof en hun ijver in hun verzoek tot Christus. Hieruit bleek dat zij ernstig en vast besloten waren, en niet weg wilden gaan, en Christus niet wilden laten gaan zonder een zegen van Hem te ontvangen, Genesis 32:26.

IV. Het vriendelijke woord van Christus tot dezen arme zieke. Hij zag hun geloof, wellicht niet zozeer het geloof van de zieke, want zijn kwaal hinderde hem in de oefening des geloofs, maar dat van hen, die hem brachten. de dienstknecht van de overste over honderd genezende, merkte Christus het aan als een voorbeeld van zijn geloof, dat hij hem niet tot Christus bracht, maar geloofde dat Hij hem ook op een afstand kon genezen. Hier prees Hij hun geloof, wijl zij hun vriend in weerwil van zo grote moeilijkheden tot Hem brachten. Waar geloof en krachtig geloof kan zich op verschillende wijze uiten, soms de tegenwerpingen overwinnende van het verstand, soms van de zintuigen, maar op wat wijze het zich ook openbaart, het zal door Jezus Christus worden aangenomen en goedgekeurd. Christus zei: Zoon! uw zonden zijn u vergeven. Die wijze van de zieke aan te spreken is zeer teder, - Zoon, een vaderlijke zorg voor en belangstelling in hem te kennen gevende. Christus erkent ware gelovigen als zijn zonen, zijn kinderen, een zoon, en toch ziek door verlamming.

Hierin gedraagt zich God jegens u als zonen. De hartsterking is uitnemend: uw zonden zijn u vergeven. Zonde is de oorzaak van al onze smarten en krankheden. Het woord van Christus moest zijn gedachten afleiden van de ziekte, die het gevolg was, en bepalen bij de zonde, die de oorzaak was, opdat hij hieromtrent ernstiger bezorgd zou zijn, en hierover vergeving zou zoeken te verkrijgen. God neemt genadiglijk de angel, het kwaadaardige uit onze ziekte weg, als Hij de zonde vergeeft. Herstel uit ziekte is een ware genade als er de weg door wordt bereid voor de vergeving der zonde, Jesaja 38:17, Psalm 103:3. Het middel om de uitwerking weg te nemen is, de oorzaak weg te nemen. Vergeving van zonde tast de wortel aan van alle krankheden, en zal ze of genezen, of er de hoedanigheid van veranderen.

V. De vitterij der schriftgeleerden op hetgeen Christus zei, en het duidelijk aantonen van het onredelijke in hun vittende aanmerking. Zij waren uitleggers van de wet, en hun leer was waar - namelijk dat het Godslastering is, als een schepsel zich aanmatigt de zonden te vergeven, dat dit het kroonrecht Gods is, Jesaja 43:25. Maar gelijk het gewoonlijk gaat met zulke leraren, hun toepassing van die leer was vals en was het gevolg van hun onwetendheid en van hun vijandschap tegen Christus. Het is waar. Niemand kan de zonden vergeven dan God alleen, maar het is vals, dat Christus het dus niet kan, daar Hij overvloedige bewijzen Zijner Goddelijke macht had gegeven. Maar Christus bekende terstond in Zijn geest, dat zij alzo in zichzelf overdachten. Dit bewijst dat Hij God is, en bevestigde dus hetgeen bewezen moest worden, namelijk dat Hij macht had de zonden te vergeven, want Hij doorgrondde het hart en wist wat er in de mens is, Openbaring 2:23.

De koninklijke eigenschappen Gods zijn onafscheidelijk, Hij, die de gedachten kon kennen, kon ook de zonden vergeven. Dit verheerlijkt Christus' genade in het vergeven van zonde, dat Hij de gedachten der mensen kende, en daarom meer wist dan een ander weten kon van de zondigheid hunner zonde en de bijzonderheden er van, en toch bereid is ze te vergeven. Nu bewijst Hij zijn macht om de zonde te vergeven, door zijn macht te tonen om de geraakte te genezen, vers 9 - 11. Hij zou niet voorgewend hebben het een te doen, indien Hij niet ook het andere kon doen. Opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen, de Messias, macht heeft om de zonden op de aarde te vergeven, dat Ik dus die macht heb, (zei Hij tot de geraakte) Ik zeg u: Sta op, en neem uw beddeken op.

Nu was dit:

1. Een gepast argument op zichzelf. Hij zou de ziekte, die het uitwerksel was, niet hebben kunnen genezen, indien Hij de zonde niet had kunnen wegnemen, die er de oorzaak van was. Daarenboven was zijn genezing van krankheden een beeld van zijn vergeving van zonde, want zonde is de ziekte der ziel, als zij vergeving heeft erlangd, is zij genezen. Hij, die door een woord het teken kon tot stand brengen, kon ongetwijfeld ook de zaak tot stand brengen, die er door werd voorgesteld.

2. Het was gepast voor hen. Deze vleselijk - gezinde schriftgeleerden zouden meer getroffen worden door zulk een gepaste uitwerking der vergeving als de genezing der ziekte was, en er eerder door overtuigd worden, dan door andere, meer geestelijke, gevolgen. Daarom was het juist en gepast om die vraag tot hen te richten, of het lichter is te zeggen: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel? Het wegnemen der straf als zodanig was de kwijtschelding der zonde. Hij, die zo ver kan gaan in de genezing, kon haar ook ongetwijfeld voltooien, Jesaja 33:24.

VI. De genezing van de zieke, en de indruk er door teweeggebracht op het volk, vers 12.

Hij stond niet alleen op van zijn bed, volmaakt wel, maar, om te tonen dat de krachten hem volkomen teruggegeven waren, nam hij zijn bed op, omdat dit in de weg lag, en ging uit in aller tegenwoordigheid, zodat zij zich allen ontzetten - en wèl mochten zij dat - en verheerlijkten God, zeggende, Wij hebben nooit zulks gezien, nooit tevoren zijn in onze tijd zulke wonderen geschied. Christus' werken zijn zonder voorbeeld. Als wij zien wat Hij doet in de genezing der zielen, dan moeten wij erkennen dat wij zulks nooit gezien hebben.

Markus 2:13 - 17

Hier is:

I. Christus predikende bij de zee, vers 13, waar Hij heenging om plaats of ruimte te hebben, omdat Hij bij die tweede proefneming bevond, dat geen huis of geen straat groot genoeg was om de hoorders te kunnen bevatten, maar aan het strand konden zo velen komen als maar wilden. Hieruit kan men opmaken, dat onze Heere Jezus een sterke stem had, luid kon spreken en ook gesproken heeft, want de opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten, zij roept in het voorste van het gewoel. Waar Hij ook gaat, zij het ook naar de oever der zee, de schare komt tot Hem. Overal waar de leer van Christus getrouwelijk wordt gepredikt, al is het ook in afgelegen hoeken van stad of land, of in de woestijn, wij moeten haar volgen.

II. Zijn roeping van Levi, dezelfde als Matthéüs, die plaatshad in het tolhuis te Kapernaüm, waarnaar hij ook een tollenaar genoemd wordt. Zijn plaats was aan de zijde van het water, en daarheen ging Christus om hem te ontmoeten en hem krachtdadiglijk te roepen. Deze Levi wordt hier gezegd de zoon te zijn van Alfeus, of Kleopas, de man van die Maria, die na verwant was aan de maagd Maria. Indien dit zo was, dan was hij een eigen broeder van Jakobus de kleinere, en van Judas, en van Simon Kananites, zodat dan vier broeders apostelen zijn geweest. Matthéüs was waarschijnlijk een losbandig, verkwistend jongmens geweest, want anders zou hij, een Jood nooit een tollenaar zijn geworden. Maar Christus riep hem om Hem te volgen. Paulus, hoewel een Farizeeër, is een der voornaamste zondaren geweest, en toch werd hij geroepen om een apostel te zijn. Door Christus is er bij God vergeving voor de grootste zonden en genade om de grootste zondaren heilig te maken. Matthéüs, die een tollenaar geweest is, is een evangelist geworden, de eerste, die de pen op het papier zette en het leven van Christus het uitvoerigst heeft beschreven. Grote zonde en ergerlijkheid voor de bekering zijn geen hinderpalen voor grote gaven van verstand en gaven der genade na de bekering, ja God kan er zelfs te meer door verheerlijkt worden. Christus is hem door zijn roeping voorgekomen. Voor genezingen van het lichaam werd Hij gewoonlijk gezocht, maar in deze geestelijke genezingen werd Hij gevonden van hen, die Hem niet zochten. Want dat is het grote kwaad en gevaar van de ziekte der zonde, dat zij, die er door aangetast zijn, niet begeren gezond gemaakt te worden.

III. Zijn gemeenzaam omgaan met tollenaars, vers 15. En wordt ons hier gezegd:

1. Dat Hij aanzat in Levi's huis, die Hem en Zijn discipelen genodigd had tot de afscheidsmaaltijd, dien hij voor zijn vrienden had aangericht, toen hij alles verliet om Christus te volgen. Het was een maaltijd, zoals Elisa er een bereid had, 1 Koningen 19:21, om te tonen niet alleen met hoeveel blijmoedigheid in zichzelf, maar ook met hoeveel dankbaarheid aan God hij, tengevolge van Christus' roeping, alles heeft verlaten. Zeer gepast maakte hij de dag van zijn ondertrouw met Christus tot een feestdag. Het was ook om te getuigen van zijn eerbied voor Christus en het dankbaar gevoel, dat hem bezielde, wijl Hij hem uit het tolhuis had weggerukt als een brandhout uit het vuur.

2. Dat vele tollenaars en zondaren met Christus in Levi's huis aanzaten, (want er waren velen, die tot dat tolhuis behoorden) en Hem waren gevolgd. Zij waren Levi gevolgd, denken sommigen, in de onderstelling, dat hij, evenals Zacheüs, een overste der tollenaars en rijk was, en dat dus de mindere beambten hem volgden om hetgeen zij zouden verkrijgen. Ik geloof veeleer, dat zij Jezus zijn gevolgd vanwege het gerucht, dat zij van Hem gehoord hadden. Zij hebben niet om des gewetens wil alles verlaten om Hem te volgen, maar uit nieuwsgierigheid zijn zij tot Levi's maaltijd gekomen om Hem te zien. Wat hen daar nu ook gebracht moge hebben, zij zaten aan met Jezus en Zijn discipelen. De tollenaars worden hier en elders gelijkgesteld met zondaren, de ergsten der zondaren.

a. Omdat zij gewoonlijk dit ook waren, zo algemeen was het bederf bij de waarneming van dat ambt, - verdrukking, afpersing, omkoperij en valse beschuldiging - Lukas 3:13, 14. Een tollenaar, die trouw en rechtschapen was in zijn handelingen, was zo zeldzaam, zelfs te Rome, dat een zekere Sabinus, die in dat ambt een eerlijken naam ophield, na zijn dood geëerd werd met dit grafschrift: Kaloos teloonêsanti, Hier ligt een eerlijke tollenaar.

b. Omdat de Joden een bijzondere afkeer hadden van hen en van hun ambt, als een belediging van de vrijheid van hun volk en een teken hunner slavernij, en daarom gaven zij hun allerlei slechte benamingen, en vonden zij het aanstotelijk om in hun gezelschap te worden aangetroffen. Met de zodanige heeft het onze gezegenden Heere behaagd om te gaan, toen Hij in gelijkheid des zondigen vlezes is verschenen.

IV. Hoe de schriftgeleerden en Farizeeën hieraan geërgerd werden, vers 16. Zij wilden niet komen om Hem te horen prediken, waardoor zij overtuigd en gesticht hadden kunnen worden, maar zij wilden wel komen om Hem te zien aanzitten met tollenaars en zondaren, waardoor zij getergd en vertoornd werden. Zij poogden aan de discipelen een afkeer in te boezemen van hun Meester, als iemand, die niet zo heilig en streng van leven was als met zijn hoedanigheid van Leraar strookte, en daarom vragen zij hun: Wat is het, dat Hij met de tollenaars en zondaren eet en drinkt? Het is niets nieuws, dat hetgeen wèl gedaan en goed bedoeld is verkeerd wordt voorgesteld en tot versmaadheid van de wijste en beste der mensen wordt verkeerd.

V. Hoe Christus zich deswege rechtvaardigde, vers 17.

Hoewel de Farizeeën geërgerd waren, volhardde Hij in hetgeen Hij deed, en onttrok zich niet, zoals Petrus later gedaan heeft, Galaten 2:12. Diegenen geven al te veel om hun goeden naam, die, om hem tegenover sommige kieskeurige mensen op te houden, een goed werk nalaten. Christus wilde dit niet doen. Zij dachten dat de tollenaars gehaat moesten worden. Nee, zegt Christus, zij moeten beklagd worden, zij zijn ziek, en hebben een medicijnmeester van node, zij zijn zondaars en behoeven een Zaligmaker. Zij dachten, dat Christus' hoedanigheid als Leraar Hem van hen afgezonderd moest houden. Nee, zegt Christus, mijn zending, mijn opdracht voert Mij tot hen: *Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering*. Indien de wereld rechtvaardig ware geweest, dan zou mijn komst niet nodig zijn geweest, hetzij om bekering te prediken, of vergeving van zonde teweeg te brengen. Het is tot

een zondige wereld, dat Ik ben gezonden, en daarom heb Ik het meest te doen met hen, die de grootste zondaars zijn. Of aldus: Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, de trotse Farizeeën, die wanen rechtvaardig te zijn, en vragen: Waarin zullen wij wederkeren? Maleáchi 3 : 7, Waarvan zullen wij ons bekeren? Maar arme tollenaars, die zich zondaars bekennen, en blijde zijn dat zij geroepen worden om zich te bekeren, en hiertoe worden aangemoedigd. Het is goed om te gaan met hen, voor wie men hoop kan koesteren, en er is meer verwachting van een zot dan van iemand, die wijs in zijn ogen is, Spreuken 26:12.

Markus 2:18 - 28

Christus werd er toe gebracht om zichzelf te rechtvaardigen omtrent Zijn omgang met tollenaars en zondaren, nu wordt Hij er toe gebracht om Zijn discipelen te rechtvaardigen, en in hetgeen zij doen naar Zijn wil zal Hij hen rechtvaardigen, ondersteunen en verdedigen.

I. Hij rechtvaardigt hen in hun niet - vasten, dat hun door de Farizeeën werd verweten. Waarom vasten de Farizeeën en de discipelen van Johannes? Zij plachten te vasten, de Farizeeën vastten tweemaal per week, Lukas 18:12, en waarschijnlijk hebben de discipelen van Johannes dit ook gedaan, en het schijnt wel, dat deze zelfde dag, toen Christus en Zijn discipelen aan het feestmaal deelnamen in het huis van Levi, hun vastendag was, want het woord is nêsteuousi - zij vasten, of: zij zijn vastende, waardoor de ergernis nog verzaamd wordt. Zo zijn strikte en strenge belijders geneigd om hun eigen doen tot maatstaf te stellen voor anderen, en allen te bedillen en te veroordelen, die niet gans en al naar de door hen gestelde maatstaf handelen. Zij maken de hatelijke opmerking dat, zo Christus al ging onder de zondaren om hun goed te doen, zoals Hij had gezegd, de discipelen echter gingen om aan hun lusten toe te geven, want zij wisten niet wat het was te vasten of zichzelf te verloochenen. Kwaadwilligheid denkt altijd het ergste. Christus wijst op twee dingen ter verontschuldiging van het niet vasten der discipelen.

1. Dat het thans een tijd van vrede en vreugde voor hen was, en dat vasten dus nu voor hen niet zo gepast was als het later voor hen zijn zou, vers 19, 20. Alle dingen hebben hun bestemden tijd. Zij, die zich in de huwelijken staat begeven, moeten zich bereiden op zorg en verdrukking in het vlees, en toch, gedurende het bruiloftsfeest zijn zij vrolijk en denken zij, dat dit voegzaam voor hen is. Het was dwaas en ongerijmd van Simsons huisvrouw, dat zij voor hem weende op de dagen in dewelke zij deze bruiloft hadden. Richteren 14:17 1). Christus en Zijn discipelen hadden nog pas kortelings het huwelijksverbond met elkaar gesloten, de bruidegom was nog bij hen, het huwelijksfeest was nog in vollen gang, (inzonderheid voor Matthéüs) als de bruidegom van hen weggenomen zal zijn, dan is het voor hen de gepaste tijd om als weduwe in eenzaamheid neer te zitten en te vasten.

2. Dat het voor hen nog de eerste, de begindagen waren, waarin zij nog niet zo geschikt waren voor strenge beoefening van de Godsdienst als zij later zijn zullen. De Farizeeën hadden zich lang gewend aan zodanige strengheid, en Johannes de Doper zelf kwam noch etende, noch drinkende. Zijn discipelen hebben zich van het begin af aan een harde en strenge levenswijze gewend, en zo viel het strenge en herhaalde vasten hun gemakkelijker, maar zo was het niet met Christus' discipelen, hun Meester kwam, etende en drinkende, en had hen nog niet opgeleid tot de zware en moeilijke beoefening van de Godsdienst, want daar was het voor hen nu nog de tijd niet voor.

Om hun reeds bij het begin dit menigvuldige vasten op te leggen, zou hen ontmoedigen, en hen wellicht weerhouden van Christus te volgen, dat zou even kwade gevolgen hebben, als wanneer men nieuwen wijn in oude lederzakken doet, of wanneer men een nieuwe lap laken op een oud, versleten kleeft naait, vers 21, 22. God weet wat maaksel wij zijn. Hij weet hoe teer en zwak jonge Christenen zijn, en ook wij moeten daarop letten. Ook moeten wij niet

meer verwachten dan het werk van de dag in zijn dag, en dien dag naar de kracht, die er in gegeven is, want het is niet in onze macht om kracht te geven in overeenstemming met de dag. Velen krijgen een afkeer van een soort van voedsel, dat op zichzelf goed is, omdat zij er in hun jeugd. mede overladen werden, en zo hebben velen een vooroordeel tegen de Godsdienst, omdat hun lasten opgelegd worden, die zij nog niet kunnen dragen, en men hen reeds bij de aanvang heeft doen dienen met spijsoffer. Zwakke Christenen moeten toezien, dat zij zich geen te zware lasten opleggen, en zij moeten het juk van Christus niet anders maken dan het is, namelijk zacht en licht.

II. Hij rechtvaardigt hen wegens het plukken van aren op de sabbat, hetgeen een discipel van de Farizeeën voorzeker niet zou hebben durven doen, want het was in strijd met een uitdrukkelijk gebod van de inzettingen der ouden. Hiervoor, evenals voor het andere feit, maken zij aanmerking op de tucht van Christus' school, alsof die minder streng was dan de hun, zo gewoon is het voor hen, die de kracht der Godzaligheid verloochenen, om zeer ijverig te zijn voor de gedaante er van, en dan grote afkeuring te hebben voor hen, die zich om hun gedaante of vorm niet bekommeren.

Merk op:

1. Welk een schraal ontbijt Christus' discipelen hadden op dien sabbatmorgen, toen zij zich naar de synagoge begaven, vers 23, zij plukten aren, en dat was het beste wat zij hadden. Zij waren zo ingenomen door geestelijke spijs, dat zij er het noodwendige voedsel voor het lichaam om vergaten, het woord van Christus verving hun dat, en hun ijver daarvoor verteerde hen. Het was voor de Joden een Godsdienstig gebruik, om op sabbatdagen smakelijke spijzen te hebben, maar de discipelen waren met alles tevreden.

2. Hoe hun dit zelfs door de Farizeeën ten kwade werd geduid wegens hun waan dat het niet geoorloofd was op de sabbatdag aren te plukken, daar dit evenzeer een werk was als oogsten, vers 24. Waarom doen zij op de sabbatdag, wat niet geoorloofd is? Als de discipelen van Christus iets doen, dat niet geoorloofd is, dan wordt dit aan Christus toegerekend, en Hem verweten, en dan wordt Zijn naam smaadheid aangedaan. Het is opmerkelijk, dat de Farizeeën, als zij dachten dat Christus iets verkeers deed, dit dan aan de discipelen zeiden, vers 16, en nu zij menen dat de discipelen iets verkeers doen, spreken zij er van tot Christus, als ware twistmakers, die deden wat zij konden om tweedracht te zaaien tussen Christus en Zijn discipelen. en dus een breuk in het gezin teweeg te brengen.

3. Hoe Christus hen verdedigde in hetgeen zij gedaan hadden.

a. Door een voorbeeld. Zij hadden er een goed precedent voor in Davids eten van de toonbroden, toen hem hongerde en er geen ander brood te krijgen was, vers 25, 26. Hebt gij nooit gelezen? Velen van onze vergissingen zouden hersteld worden, en onze onrechtvaardige oordeelvellingen over anderen worden teruggenomen, indien wij slechts wilden gedenken aan hetgeen wij gelezen hebben in de Schrift. Een beroep daarop is zeer overtuigend. Gij hebt gelezen dat David, de man naar Gods hart, toen hem hongerde, geen zwaarigheid heeft gemaakt om van de toonbroden te eten, die het, naar de wet, niemand geoorloofd is te eten, dan de priesters en hun gezin. Het waarnemen van Godsdienstplechtigheden moet wijken voor zedelijke verplichtingen, en in geval van nood zijn dingen geoorloofd, die anders niet geoorloofd zijn. Dit heeft David gedaan. zegt Hij, in de dagen van Abjathar, de hogepriester, of even voor de dagen van Abjathar, die Abimelech, zijn vader, terstond is opgevolgd in de hogepriesterlijke waardigheid, en waarschijnlijk, toen zijns vaders vertegenwoordiger en helper was in de bediening. Hij was het, die aan de algemenen moord van de priesters was ontkomen, en aan David de efod bracht.

b. Door redenering. Laat hen, om verzoend te wezen met dit aren plukken der discipelen, denken voor wie de sabbat gemaakt was, vers 27, hij is gemaakt om de mens, niet de mens om de sabbat. Dit hebben wij niet in Matthéüs gehad. De sabbat is een heilige en Goddelijke instelling, maar wij moeten haar ontvangen en aannemen als een voorrecht en weldaad, niet als een last en een juk.

Ten eerste. God heeft hem nooit als een last voor ons bedoeld, en daarom moeten wij hem ook niet tot een last voor ons maken. De mens is niet gemaakt om de sabbat, want hij was gemaakt een dag voordat de sabbat was ingesteld. De mens is gemaakt voor God, en tot Zijn eer en dienst, en hij moet veeleer sterven dan Hem verloochenen, maar hij is niet gemaakt voor de sabbat, zodat hij door de wet er van gebonden zou zijn om niet te mogen doen wat voor het onderhoud des levens noodzakelijk is.

Ten tweede. God heeft hem bedoeld als een weldaad voor ons, en aldus moeten wij hem dan ook beschouwen en gebruiken. Hij maakte hem voor de mens.

1. Hij heeft bij die instelling acht gegeven op ons lichaam, opdat het zou kunnen rusten en niet oververmoeid zou worden door het aanhoudende werk en bedrijf dezer wereld, Deuteronomium 5:14, opdat uw dienstknecht en uw dienstmaagd ruste gelijk gij. Nu heeft Hij, die de sabbat bestemd en bedoeld heeft voor de rust van ons lichaam, zeker nooit bedoeld, dat hij ons, in een geval van noodzakelijkheid, zou weerhouden om te verkrijgen wat tot onderhoud des lichaams nodig is. Het moet zo opgevat worden, dat het niet in tegenspraak is met zichzelf - tot stichting en niet tot verderf.

2. En nog veel meer heeft Hij acht geslagen op onze ziel. De sabbat is alleen daarom tot een dag der ruste gemaakt, om hem een dag van heiligen arbeid te doen zijn, een dag van gemeenschapsoefening met God, een dag van lof en dankzegging. En het rusten van wereldsen arbeid is daarom noodzakelijk, wijl wij ons dan met ijver hebben toe te leggen op dat werk, er de gansen tijd in kunnen doorbrengen, in het openbaar en in de binnenkamer. Maar dan is ons tijd gegund voor hetgeen nodig is, om ons lichaam geschikt te doen zijn voor de aanbidding Gods van onze ziel, en het instaat te stellen daar gelijken tred mede te houden in dat werk. Zie hier.

a. Welk een goede Meester wij dienen, daar al zijn inzetten strekken tot ons welzijn, en, indien wij zo wijs zijn van ze waar te nemen, dan zijn wij wijs voor ons zelve, niet Hij, maar wij, winnen door ons dienen.

b. Wat wij moeten beogen in ons sabbatswerk - het welvaren onzer ziel. Indien de sabbat gemaakt is om de mens, dan moeten wij ons aan de avond er van afvragen: Welk goed heeft deze sabbat van heden mij u gedaan?

c. Hoe wij er voor moeten zorgen, om deze oefeningen van de Godsdienst noch voor ons zelve, noch voor anderen tot een last te maken, die God verordineerd heeft om een zegen te zijn, dat wij aan het gebod niets toedoen door onredelijke strengheid, noch ons toegeven aan het bederf, dat zich tegen het gebod stelt, want daardoor maken wij die vrome oefeningen tot een verdriet en een last, in plaats dat zij ons een vreugde en genot zijn.

d. Door wie de sabbat gemaakt was, vers 28, De Zoon des mensen is een Heere ook van de sabbat, en daarom wil Hij de barmhartige bedoeling der instelling niet verijdeld zien door uw bedenksels. De sabbatdagen zijn dagen van de Zoon des mensen. Hij is de Heere van de dag, en ter Zijner eer moet hij worden waargenomen. Door Hem heeft God de werelden gemaakt, en zo was het door Hem dat de sabbat voor het eerst werd ingesteld. Door Hem heeft God de wet gegeven op de berg Sinaï, en zo was het vierde gebod dan zijn wet, en de kleine wijziging, die later er in gebracht zou worden, door hem een dag te verschuiven naar de eersten dag der week, was ter gedachtenis aan zijn opstanding, en daarom moet de

Christelijke sabbat de dag des Heeren genoemd worden, Openbaring 1:10, de dag van de Heere Christus, en de Zoon des mensen. Christus, moet als Middelaar altijd beschouwd worden als Heere van de sabbat.

Uitvoerig dringt Hij hierop aan ter Zijner eigen rechtvaardiging, als Hij zelf beschuldigd wordt van de sabbat te hebben geschonden, Johannes 5:16.

HOOFDSTUK 3

1 En Hij ging wederom in de synagoge; en aldaar was een mens, hebbende een verdorde hand. 2 En zij namen Hem waar, of Hij op de sabbat hem genezen zou, opdat zij Hem beschuldigen mochten. 3 En Hij zeide tot de mens, die de verdorde hand had: Sta op in het midden. 4 En Hij zeide tot hen: Is het geoorloofd op sabbatdagen goed te doen, of kwaad te doen, een mens te behouden, of te doden? En zij zwegen stil. 5 En als Hij hen met toorn rondom aangezien had, meteen bedroefd zijnde over de verharding van hun hart, zeide Hij tot de mens: Streck uw hand uit. En hij strekte ze uit; en zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de andere. 6 En de Farizeeën, uitgegaan zijnde, hebben terstond met de Herodeanen tezamen raad gehouden tegen Hem, hoe zij Hem doden zouden.

7 En Jezus vertrok met Zijn discipelen naar de zee; en Hem volgde een grote menigte van Galiléa, en van Judea, 8 en van Jeruzalem, en van Idumea, en van over de Jordaan; en die van omtrent Tyrus en Sidon, een grote menigte, gehoord hebbende, hoe grote dingen Hij deed, kwamen tot Hem. 9 En Hij zeide tot Zijn discipelen, dat een scheepje steeds omtrent Hem blijven zou, om der schare wil, opdat zij Hem niet zouden verdringen. 10 Want Hij had er velen genezen, alzo dat Hem al degenen, die enige kwalen hadden, overvielen, opdat zij Hem mochten aanraken. 11 En de onreine geesten, als zij Hem zagen, vielen voor Hem neder en riepen, zeggende: Gij zijt de Zone Gods! 12 En Hij gebod hun scherp dat zij Hem niet zouden openbaar maken.

13 En Hij klom op de berg, en riep tot Zich, die Hij wilde; en zij kwamen tot Hem. 14 En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij dezelve zou uitzenden om te prediken; 15 En om macht te hebben, de ziekten te genezen, en de duivelen uit te werpen. 16 En Simon gaf Hij de toe naam Petrus; 17 En Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, de broeder van Jakobus; en gaf hun toe namen, Boanerges, hetwelk is, zonen des donders; 18 En Andréas, en Filippus, en Bartholomeus, en Matthéüs, en Thomas, en Jakobus, de zoon van Alfeus, en Thaddeüs, en Simon Kananites, 19 En Judas Iskariot, die Hem ook verraden heeft. 20 En zij kwamen in huis; en daar vergaderde wederom een schare, alzo dat zij ook zelfs niet konden brood eten.

21 En als degenen, die Hem bestonden, dit hoorden, gingen zij uit, om Hem vast te houden; want zij zeiden: Hij is buiten Zijn zinnen. 22 En de Schriftgeleerden, die van Jeruzalem afgekomen waren, zeiden: Hij heeft Beëlzebul, en door de overste der duivelen werpt Hij de duivelen uit. 23 En hen tot Zich geroepen hebbende, zeide Hij tot hen in gelijkenissen: Hoe kan de satan de satan uitwerpen? 24 En indien een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld is, zo kan dat koninkrijk niet bestaan. 25 En indien een huis tegen zichzelf verdeeld is, zo kan dat huis niet bestaan. 26 En indien de satan tegen zichzelf opstaat, en verdeeld is, zo kan hij niet bestaan, maar heeft een einde. 27 Er kan niemand in het huis eens sterken ingaan en zijn vaten ontroven, indien hij niet eerst de sterke bindt; en alsdan zal hij zijn huis beroven.

28 Voorwaar, Ik zeg u, dat al de zonden de kinderen der mensen zullen vergeven worden, en allerlei lasteringen, waarmede zij zullen gelasterd hebben; 29 Maar zo wie zal gelasterd hebben tegen de Heilige Geest, die heeft geen vergeving in der eeuwigheid, maar hij is schuldig des eeuwigen oordeels. 30 Want zij zeiden: Hij heeft een onreinen geest.

31 Zo kwamen dan Zijn broeders en Zijn moeder; en buiten staande, zonden zij tot Hem, en riepen Hem. 32 En de schare zat rondom Hem; en zij zeiden tot Hem: Zie, Uw moeder en Uw broeders daar buiten zoeken U. 33 En Hij antwoordde hun, zeggende: Wie is Mijn moeder, of Mijn broeders? 34 En rondom overzien hebbende, die om Hem zaten, zeide Hij: Ziet, Mijn moeder en Mijn broeders. 35 Want zo wie de wil van God doet, die is Mijn broeder, en Mijn zuster, en moeder.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. Christus' genezing van de mens, die een verdorde hand had, op de sabbat, en hoe zijn vijanden deswege tegen Hem samenspanden, vers 1 - 6.

II. de algemenen toeloop des volks tot Hem van alle kanten, om genezen te worden, en de hulp, die zij bij Hem vonden, vers 7 - 12.

III. Zijn aanstellen der twaalf apostelen, opdat zij met Hem zouden zijn en de predikers zouden zijn van Zijn Evangelie, vers 13 - 21.

IV. Zijn antwoord op de Godslasterlijke vitterijen van de schriftgeleerden, die zijn macht om duivelen uit te werpen toeschreven aan een verdrag met de overste der duivelen, vers 22 - 30.

V. Zijn erkenning van de discipelen als Zijn naaste en dierbaarste betrekkingen, vers 31 - 35.

Markus 3:1 - 12

Hier gelijk tevoren zien wij de Heere Jezus bezig met Zijn werk, eerst in de synagoge, en daarna aan de zee, om ons te leren dat zijn tegenwoordigheid noch tot de ene, noch tot de andere plaats beperkt moet worden, maar overal waar zij vergaderd zijn in Zijn naam, hetzij in de synagoge of elders, daar is Hij in het midden van hen. Aan alle plaats, waar Hij Zijns naams gedachtenis stichten zal, daar zal Hij Zijn volk ontmoeten en hen zegenen. Het is Zijn wil, dat de mensen bidden aan alle plaatsen. Wij hebben hier enig bericht van hetgeen Hij deed.

I. Toen Hij wederom in de synagoge ging, maakte Hij gebruik van de gelegenheid, die Hem daar geboden werd, om goed te doen, en er ongetwijfeld gepredikt hebbende, deed Hij een wonder ter bevestiging van zijn prediking, of tenminste ter bevestiging van deze waarheid, dat het geoorloofd is op de sabbatdagen goed te doen. Wij hadden dit verhaal in Matthéüs 12:9.

1. Het geval van dezen lijder was zeer droevig, hij had een verdorde hand, waardoor hij niet instaat was om voor zijn levensonderhoud te werken, en zij, die in zulk een toestand verkeren, zijn wel de geschiktste voorwerpen van barmhartigheid. Laat diegenen geholpen worden, die zichzelf niet kunnen helpen.

2. De toeschouwers waren uiterst onvriendelijk, zowel voor de zieke als voor de geneesmeester. In plaats van een goed woord te doen voor hun naaste, deden zij wat zij konden, om zijn genezing te beletten, want zij gaven te verstaan dat, zo Christus hem thans op de sabbatdag genas, zij Hem als sabbatschender zouden aanklagen. Het zou zeer onredelijk geweest zijn, indien zij een arts of heelmeester hadden tegengestaan om een armen lijder in zijn smart en ellende bij te staan met gewone middelen, maar nog veel onzinniger was het, om Hem tegen te staan, die genas zonder arbeid te verrichten, door het spreken van een woord.

3. Christus handelde eerlijk en rondborstig met de toeschouwers en Hij handelde het eerst met hen, ten einde zo mogelijk de ergernis te voorkomen.

a. Hij streefde er naar hun oordeel te verlichten. Hij gebod de man op te staan, vers 3, opdat zij door hem aan te zien met ontferming over hem zouden bewogen worden, en zich dus zouden schamen om zijn genezing een misdaad te noemen. En dan doet Hij een beroep op hun geweten, hoewel de zaak vanzelf spreekt, behaagt het Hem toch nog om hun te vragen: Is het geoorloofd op de sabbatdagen goed te doen, gelijk Ik voornemens ben, of kwaad te doen, zoals gij van zins zijt? Een mens te behouden of te doden? Wat billijker of redelijker vraag zou men kunnen stellen? En toch, wijl zij zagen dat dit tegen hen gekeerd zou worden, zwegen zij stil. Diegenen zijn wel hardnekkig in hun ongeloof, die, als zij niets kunnen zeggen tegen de waarheid, toch niets willen zeggen voor de waarheid, en zo zij niet kunnen tegenstaan, toch ook niet willen buigen.

b. Toen zij rebelleerden tegen het licht, was Hij bedroefd over de verharding van hun hart, vers 5, als Hij hen met toorn rondom had aangezien, meteen bedroefd zijnde over de verharding van hun hart. De zonde, die Hij zag, was de verharding van hun hart, hun gevoelloosheid voor het blijkbare van zijn wonderen, en hun onverzettelijk besluit om in hun ongeloof te volharden. Wij horen wat verkeerd er gezegd en zien wat verkeerd er gedaan wordt, maar Christus ziet de wortel van bitterheid in het hart, de blindheid en hardheid daarvan.

Merk op:

a. hoe de zonde Hem tot toorn verwekte, Hij zag hen rondom aan, want zij waren zo talrijk en hadden zich zo geplaatst, dat zij Hem omringden, en Hij zag hen aan met toorn. Zijn toorn was waarschijnlijk zichtbaar in Zijn gelaat, Zijn toorn was, gelijk de toorn Gods, zonder de minste ontrusting voor Hem zelf, maar niet zonder grote terging van onze zijde. De zonde der zondaars mishaaft Jezus Christus ten hoogste, en de wijze om toornig te zijn en niet te zondigen is, om toornig te zijn zoals Christus het was, om niets anders dan om de zonde. Laat verharde zondaars sidderen bij de gedachte aan de toorn, waarmee Hij hen weldra van rondom zal aanzien, als de grote dag Zijns toorns gekomen is.

b. Hoe Hij medelijden had met de zondaars, Hij was bedroefd over de verharding van hun hart, zoals God veertig jaren lang verdriet heeft gehad van de verharding van het hart hunner vaders in de woestijn. Het is voor onze Heere Jezus een grote smart om zondaren te zien, die op hun eigen verderf uit zijn, en zich hardnekkig verzetten tegen alle middelen, die aangewend worden tot hun overtuiging en herstel, want Hij wil niet, dat iemand hunner zal omkomen. Dit is een goede reden, waarom de hardheid van ons eigen hart en van het hart van anderen een smart voor ons moet zijn.

4. Christus was zeer vriendelijk voor de lijder, Hij gebod hem zijn hand uit te strekken, en toen werd zij terstond hersteld. Hiermede heeft Christus ons geleerd vastberaden voort te gaan op de weg des plichts, hoe heftig ook de tegenstand is, dien wij ontmoeten. Voor ons zelf moeten wij soms afzien van gemak en genoeg veeleer dan ergernis te geven aan hen, die er nodeloos aan geërgerd zouden zijn, maar wij moeten ons niet het genoeg onzeggen om God te dienen en goed te doen, al zou dit dan onrechtvaardige ergernis bij anderen verwekken. Niemand kon met meer tederheid en zorg vermijden om ergernis te geven dan Christus, maar toch, veeleer dan dezen armen mens ongenezen weg te zenden, waagt Hij het de schriftgeleerden en Farizeeën, die Hem omringden, te ergeren.

Hierin geeft Hij ons tevens een voorbeeld van de genezingen, die door zijn genade aan onze zielen zijn gewrocht. In geestelijken zin zijn onze handen verdord, de vermogens onzer ziel zijn verzwakt door de zonde en onmachtig voor hetgeen goed is. De grote dag der genezing is de sabbat, en de plaats der genezing is de synagoge, de genezende kracht is de kracht van Christus. Het Evangeliegebod is gelijk dit, hetwelk hier vermeld wordt, en dat gebod is billijk en rechtvaardig. Hoewel onze handen verdord zijn, en wij ze uit ons zelf niet kunnen uitstrekken, moeten wij het toch beproeven, ze zo goed wij kunnen tot God in het gebed uitstrekken, Christus en het eeuwige leven aangrijpen, en ze gebruiken in goede werken. En als wij dan doen wat wij kunnen, dan gaat er kracht uit met het woord van Christus, en Hij brengt de genezing tot stand. Hoewel onze handen verdord zijn, is het toch, zo wij niet beproeven ze uit te strekken, onze schuld als wij niet worden genezen. Maar als wij het wél doen en genezen worden, dan moet Christus en zijn macht en genade er al de eer voor ontvangen.

5. De vijanden van Christus hebben zeer barbaars met Hem gehandeld. Zulk een werk van barmhartigheid had liefde in hen moeten wekken voor Hem, en zulk een wonder geloof in Hem. Maar in plaats hiervan hebben de Farizeeën, die zich voordeden als orakels in de kerk, en de Herodianen, die zich voordeden als de steunpilaren van de staat, hoewel onenig onder elkaar en gans verschillende belangen toegedaan, tezamen raad gehouden tegen Hem, hoe zij Hem zouden doden. Zij, die lijden omdat zij goed doen, lijden slechts zoals hun Meester geleden heeft.

II. Toen Hij zich terugtrok naar de zee, heeft Hij ook daar goed gedaan.

Daar Zijn vijanden Hem zochten te doden, verliet Hij die plaats, om ons te leren hoe in tijden van beroering voor onze veiligheid te zorgen. Maar zie hier:

1. Hoe Hij ook in die afzondering gevolgd werd. Als sommigen zulk een vijandschap jegens Hem koesterden, dat zij Hem uit hun landpale verdreven, zijn er anderen, die Hem zo waarden, dat zij Hem volgden, waar Hij ook heenging, en de vijandschap, die hun leidlieden aan Christus betoonden, heeft hun eerbied voor Hem niet doen afnemen. Grote scharen volgden Hem uit alle delen des lands, uit het noorden kwamen zij van Galiléa, uit het zuiden van Judea en Jeruzalem, uit het oosten kwamen zij van over de Jordaan, uit het westen van Tyrus en Sidon, vers 7, 8.

Merk op:

- a. Wat hen bewoog Hem te volgen, het was dat zij gehoord hadden hoe grote dingen Hij deed voor allen, die tot Hem kwamen. Sommigen wensten Hem te zien, die zulke grote dingen gedaan had, anderen hoopten, dat Hij zulke grote dingen voor hen zou doen. De gedachte aan de grote dingen, die Christus gedaan heeft, moet ons bewegen om tot Hem te komen.
- b. Waarom zij Hem volgden, vers 10. Al degenen, die enige kwalen hadden, overvielen Hem, opdat zij Hem mochten aanraken. Krankheden worden hier plagen, mastigas, tuchtigingen of kastijdingen genoemd, daartoe zijn zij ook bestemd, zij moeten ons doen lijden om onze zonden. opdat wij er smart over gevoelen, en er door gewaarschuwd worden om er niet weer in te vervallen. Zij, die onder die tuchtroeden waren, kwamen tot Jezus. Dat is de boodschap, die de ziekte ons brengt, zij moet ons opwekken om naar Christus te vragen, ons tot Hem te wenden als tot onze geneesmeester. Zij overvielen Hem, ieder voor zich er naar strevende om het dichtst tot Hem te komen en het eerst geholpen te worden. Zij vielen voor Hem neer, als smekelingen om zijn gunst, zij verlangden slechts verlof om Hem aan te raken, geloof hebbende dat zij genezen zullen worden, niet slechts door zijn aanraking van hen, maar door hun aanraking van Hem, waarvan zij ongetwijfeld vele voorbeelden hadden gezien.
- c. Welke voorziening Hij trof om voor hen gereed te zijn, vers 9: Hij zei tot Zijn discipelen, die vissers waren en over vissersboten hadden te beschikken, dat een scheepje steeds omtrent Hem blijven zou, om Hem aan dezelfde kust van plaats tot plaats te brengen, zodat Hij, wanneer het nodige werk in de een plaats gedaan was, gemakkelijk naar een andere plaats kon gaan, waar zijn tegenwoordigheid vereist werd, zonder dat Hij door de menigte heen behoefde te dringen, die Hem uit nieuwsgierigheid was gevolgd. Verstandige mensen zullen zoveel mogelijk grote volksmenigten mijden.

2. Zeer veel goed heeft Hij tot stand gebracht, toen Hij zich aldus van de stad had teruggetrokken. Hij trok zich niet terug om ledig neer te zitten, ook heeft Hij hen niet weggezonden, die zich zo ruw aan Hem opdrongen in zijn afzondering. Hij nam het vriendelijk op, en gaf hun hetgeen waarvoor zij kwamen, want nooit heeft Hij tot hen, die Hem naarstiglijk zochten, gezegd: Zoekt Mij tevergeefs.

- a. Krankheden werden afdoend genezen, Hij had er velen genezen, verschillende soorten van lijders, aangetast door verschillende soorten van ziekten, hoe talrijk zij ook waren en hoe verschillend, Hij genas hen.
- b. Duivelen werden voor goed ten onder gebracht, zij, die bezeten waren door onreine geesten, sidderden toen zij Hem zagen, en ook zij vielen voor Hem neer, niet om zijn gunst af te smeken, maar om Zijn toorn af te bidden, en door hun eigen angsten werden zij gedwongen te erkennen, dat Hij de Zoon van God was, vers 11. Het is treurig, dat deze grote waarheid door iemand uit de kinderen der mensen ontkend zou worden, die er het voordeel en de weldaad van zou kunnen hebben, als de belijdenis er van zo menigmaal aan duivelen ontruikt is, die van de weldaad er van zijn buitengesloten.
- c. Christus had geen toejuiching of lof voor zichzelf op het oog, toen Hij deze grote dingen deed, want Hij heeft hen, voor wie Hij ze gedaan heeft, scherpelijk geboden dat zij Hem niet zouden openbaar maken, vers 12, dat zij het bericht van zijn genezingen niet ijverig zouden verspreiden, zoals wij doen door advertenties in de nieuwsbladen, maar dat zijn werken Hem

zouden prijzen, en laat het gerucht er van zich verspreiden. Laat hen, die genezen zijn, niet ijveren om dit openbaar te maken, opdat dit hun hoogmoed niet zou strelen wijl zij zo hogelijk bevoorrecht zijn, maar laat de toeschouwers het bekend maken. Als wij doen wat prijzenswaardig is, en toch niet begeren om er door de mensen om geprezen te worden, dan is in ons het gevoelen, dat is de gezindheid, die ook in Christus Jezus was.

Markus 3:13 - 21

In deze verzen hebben wij:

I. Christus' verkiezing van de twaalf apostelen om zijn volgelingen en voortdurende metgezellen te zijn en om, naar de gelegenheid zich voordeed, uitgezonden te worden om het Evangelie te prediken.

Merk op:

1. De inleiding tot deze roeping of bevordering tot discipelen. Hij klom op een berg, en wat Hij daar te doen had was te bidden. Leraren moeten met plechtig gebed afgezonderd worden, het gebed, dat de Heilige Geest over hen moge uitgestort worden. Hoewel Christus macht had om de gaven des Heiligen Geestes te schenken, geeft Hij ons toch het voorbeeld om er om te bidden.

2. de regel, dien Hij volgde bij deze keuze, en die was Zijn eigen welbehagen. Hij riep tot zich die Hij wilde. Niet de zodanige, die wij het geschiktst geacht zouden hebben om geroepen te worden, de gestalte aanziende en de hoogte hunner statuur, maar de zodanige, die Hij geschikt achtte om geroepen te worden, en besloten had geschikt te maken voor de dienst, waartoe Hij hen riep, ja, gezegende Jezus, alzo is geweest het welbehagen voor U. Christus roept wie Hij wil, want Hij is vrijmachtig.

3. De krachtige uitwerking dier roeping. Hij riep hen om zich af te sonderen van de schare en bij Hem te zijn, en zij kwamen tot Hem. Christus roept hen, die Hem gegeven zijn, Johannes 17:6, en al wat Hem de Vader geeft zal tot Hem komen, Johannes 6:37. Die Hij wilde roepen, heeft Hij gewillig gemaakt om te komen, Zijn volk zal gewillig zijn ten dage Zijner heirkraft. Zij zijn wellicht bereidwillig genoeg tot Hem gekomen, omdat zij verwachtten met Hem te zullen heersen in wereldlijke praal en macht, maar toen zij later hieromtrent uit de dwaling geholpen waren, was hun toch zulk een vooruitzicht op betere dingen geschonken, dat zij niet zouden zeggen dat zij zich in hun Meester bedrogen vonden, of er berouw van hadden, dat zij Hem waren gevolgd.

4. Het doel dezer roeping. Hij stelde (of ordeneerde) hen - waarschijnlijk door oplegging der handen, hetgeen een onder de Joden gebruikelijke plechtigheid was - opdat zij met Hem zouden zijn, getuigen zouden zijn van zijn leer, zijn levenswijze en zijn geduld, dit alles volkomen zouden kennen, en instaat zouden zijn om er bericht van te geven, en inzonderheid, opdat zij de waarheid zouden getuigen van zijn wonderen. Zij moeten met Hem zijn om instructies van Hem te ontvangen, en instaat en bevoegd worden om instructies te geven aan anderen. Er zal tijd nodig zijn om hen bekwaam te maken voor hetgeen, waartoe Hij hen bestemd heeft, want zij moeten uitgezonden worden om te prediken. Zij moeten niet prediken voordat zij worden gezonden, en zij moeten niet gezonden worden, voordat zij door een langdurigen en vertrouwelijken omgang met Christus er toe geschikt zijn gemaakt. Christus dienstknechten moeten veel met Hem zijn.

5. De macht, die Hij hun verleende om wonderen te doen, en hiermede heeft Hij hun een zeer grote eer aangedaan, veel groter dan die van de groten der aarde. Hij stelde hen aan om krankheden te genezen en duivelen uit te werpen. Dit toonde dat de macht, die Christus had

om deze wonderen te werken, een oorspronkelijke macht was, dat Hij haar niet had als een dienstknecht, maar als de Zoon in Zijn eigen huis, daar Hij haar aan anderen kon verlenen en er hen mede kon bekleden. Er is een rechtsregel volgens welken hij, die zelf slechts een afgevaardigde is, geen ander kan afvaardigen, maar onze Heere Jezus heeft leven gehad in zichzelf. Hij heeft de Geest gehad zonder mate, want Hij kon die macht zelfs aan het zwakke en dwaze dezer wereld geven.

6. Hun aantal en hun namen. Hij stelde er twaalf, naar het getal van de twaalf stammen Israël's. Zij worden hier niet in dezelfde volgorde genoemd als in Matthéüs, en ook niet paarsgewijze, maar hier, evenals daar, wordt Petrus het eerst en Judas het laatst genoemd. Hier gaat Matthéüs voor Thomas, waarschijnlijk naar die volgorde geroepen zijnde, maar in de lijst door Matthéüs zelf opgemaakt, stelt hij zich na Thomas, zo ver was hij er vandaan om op de voorrang zijner roeping te staan. Maar hetgeen, waarvan Markus alleen nota neemt in deze lijst der apostelen, is dat Christus Jakobus en Johannes Boanerges genoemd heeft, dat is: Zonen des donders. Wellicht hebben zij zich onderscheiden door een luide, gebiedende stem, waren zij donderende predikers.

Of wel, het duidde hun ijver en vurigheid van geest aan, die hen werkzamer voor God zou doen zijn dan hun broederen. Deze twee zullen zeer bijzonder uitnemende bedienaars zijn van het Evangelie, dat genoemd wordt een stem, die de aarde bewoog, Hebréeën 12:26. Toch was Johannes, een van deze zonen des donders, vol van tederheid en liefde, gelijk blijkt uit zijn brieven, en hij was de discipel, dien Jezus liefhad.

7. Hun afzondering met hun Meester, en hun trouw aankleven van Hem. Zij kwamen in huis. Nu deze jury benoemd is, blijven zij bij elkaar. Zij gingen tezamen in huis om de orde van hun pas - opgericht college te regelen, nu werd waarschijnlijk aan Judas de beurs gegeven, hetgeen aan dezen zeer behaagde.

II. De scharen, die Christus' bewegingen steeds bleven volgen, vers 20.

Daar vergaderde wederom een schare. Er is niet om hen gezonden, en ontijdig en te onpas dringen zij door tot Christus, de een voor dit, de ander voor wat anders, zodat Hij en Zijn discipelen niet eens de tijd hadden om brood te eten, veel minder om een geregelden maaltijd te hebben. Toch heeft Hij zijn deur niet gesloten voor deze smekelingen, maar heette Hij hen welkom, gaf Hij aan ieder hunner een vriendelijk woord. Zij, wier hart verruimd is in het werk Gods, kunnen licht het een of ander ongerief dragen, om met dit werk voort te kunnen gaan, en veel liever zullen zij een maaltijd verliezen dan de gelegenheid voorbij te laten gaan om goed te doen. Het is heerlijk, als ijverige hoorders en ijverige predikers elkaar aldus ontmoeten en wederkerig bemoedigen. Nu wordt het koninkrijk Gods verkondigd, en een iegelijk doet geweld op hetzelve, Lukas 16:16. Dit was een gelegenheid, waarvan zoveel mogelijk gebruik gemaakt moest worden, en daarvoor konden de discipelen wel hun maaltijd uitstellen. Het is goed om het ijzer te smeden terwijl het heet is.

III. De bezorgdheid Zijner bloedverwanten om Hem, vers 21.

Als degenen, die Hem bestonden, in Kapernaüm, hoorden hoe Hij gevolgd werd, en hoeveel moeite Hij zich gaf, gingen zij uit om Hem vast te houden, want zij zeiden: *Hij is buiten zijn zinnen.*

1. Sommigen verstaan dit van een dwaze bezorgdheid, waarin meer minachting dan eerbied gelegen was, en zo moeten wij het op - vatten als wij lezen: Hij is buiten zijn zinnen, hetzij dat zij dit zelf vermoedden, of dat anderen dit denkbeeld opperden en zij er geloof aan sloegen, en dat daarom zijn vrienden Hem behoorden vast te houden en in een donker vertrek te plaatsen, om Hem weer tot zichzelf te laten komen. Velen van zijn bloedverwanten

koesterden geringe gedachten omtrent Hem, Johannes 7:5, en wilden wel gehoor geven aan die verkeerde uitlegging van Zijn ijver, om dus tot de gevolgtrekking te komen, dat zijn geestvermogens gekrenkt waren en zij Hem van Zijn arbeid moesten wegnemen. De profeten werden onzinnigen genoemd. 2 Koningen 9:11.

2. Anderen vatten het op als een welmenende zorg, en dan lezen zij: exestê, Hij bezwijkt. Hij heeft geen tijd om brood te eten, en dus zullen de krachten Hem begeven. Hij zal verdrongen, gesmoord worden door de volksmenigte en door dat voortdurend spreken zal zijn geest uitgeput raken, evenals ook de kracht, die van Hem uitgaat in zijn wonderen. Laat ons dus vriendelijk geweld met Hem gebruiken, om Hem zodoende tijd tot verademing te geven, In zijn werk der prediking, zowel als in Zijn werk van lijden, werd Hij aangevallen met het: Meester, wees U genadig. Zij, die met kracht en ijver het werk Gods doen, moeten hinderpalen verwachten op hun weg, opgeworpen door de ongegronde misnoegdheid der vijanden, zowel als door de verkeerd toegepaste genegenheid hunner vrienden, en het is hun zeer nodig om tegen beiden op hun hoede te zijn.

Markus 3:22 - 30

I. Hier is het onbeschaamde, goddeloze brandmerk, dat de schriftgeleerden Christus poogden in te drukken met hun lasterlijke aantijging, dat Christus duivelen uitwierp door een verbond met de overste der duivelen, ten einde een voorwendsel te hebben om niet in Hem te geloven. Deze schriftgeleerden waren afgekomen van Jeruzalem, vers 22. Zij schijnen die lange reis ondernomen te hebben met het doel om de voortgang van Christus' leer te stuiten. Zoveel moeite gaven zij zich om kwaad te doen, en komende van Jeruzalem, waar de meest - beschaafde en geleerde schriftgeleerden waren, en waar zij alle gelegenheid hadden om samen te beraadslagen tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde, hadden zij ook zoveel te meer macht om kwaad te doen. De vermaardheid van Jeruzalemse schriftgeleerden zou invloed uitoefenen, niet slechts op het landvolk, maar ook op de schriftgeleerden in de provincie. Deze hebben nooit die lage vermoedens gehad omtrent Christus' wonderen, voordat de schriftgeleerden van Jeruzalem hun dit denkbeeld hadden ingeblazen. Zij konden niet ontkennen dat Hij duivelen uitwierp, waaruit duidelijk bleek dat Hij van God was gezonden, maar zij gaven te kennen dat Hij Beëlzebub aan zijn zijde had, in verbond met hem was, en dat Hij dus door de overste der duivelen de duivelen uitwierp. Hierbij is list in het spel: Satan wordt niet uitgeworpen, hij gaat slechts uit met zijn eigen toestemming. Er was in de wijze, waarop Christus de duivelen uitwierp, niets dat aanleiding kon geven tot dit vermoeden, Hij deed het als machthebbende, maar zo willen zij het doen voorkomen, die besloten zijn niet in Hem te geloven.

II. Christus beantwoordt deze beschuldiging door er het ongerijmde van aan te tonen.

1. Satan is zo listig dat hij wel nooit vrijwillig uit zal gaan uit een door hem bezetene. Als Satan de Satan uitwerpt, dan is zijn koninkrijk tegen zichzelf verdeeld, en kan dus niet bestaan, vers 23 - 26. Hij riep hen tot zich, als iemand die begerig is hen te overtuigen. Hij behandelde hen met vrijmoedigheid, vriendelijkheid en gemeenzaamheid, Hij verwaardigde zich de zaak met hen te beredeneren, opdat alle mond gestopt worde. Het was duidelijk, dat de leer van Christus krijg voerde tegen het rijk des duivels, en de onmiddellijke strekking had zijn macht te verbreken en zijn invloed op de zielen der mensen te vernietigen. En even duidelijk was het, dat het uitwerpen van hem uit het lichaam der mensen die leer bevestigde, en daarom kan men zich niet voorstellen, dat hij met zulk een plan zou instemmen, want ieder weet, dat Satan geen dwaas is en niet in strijd zal handelen met zijn eigen belangen.

2. Christus is zo wijs, dat Hij, in oorlog met hem zijnde, zijn macht zal aanvallen overal waar Hij haar ontmoet, hetzij in het lichaam of in de ziel der mensen, vers 27. Het is duidelijk Christus' plan om in het huis des sterken in te gaan, bezit te nemen van hetgeen daar is, hem zijn vaten te ontroven, en ze tot Zijn eigen doeleinden te gebruiken. Daarom is het natuurlijk te veronderstellen, dat hij de sterke eerst zal binden, hem zal verbieden te spreken, als hij dit zou willen, en aldus te tonen, dat Hij de overwinning over hem behaald heeft.

III. De ontzaglijke waarschuwing, die Christus hun geeft om zich wel te bedenken, eer zij zulke gevaarlijke woorden spraken. Hoe licht zij die ook beschouwden als slechts gissingen te zijn en de taal der vrije gedachte, zo zij er in volharden, zullen zij hun noodlottig wezen, want het zal blijken de zonde te wezen, die niet vergeven kan worden. Immers, hou zouden zij bij mogelijkheid tot berouw en bekering gebracht kunnen worden voor hun zonde van Christus te lasteren, die zulk een sterk middel ter overtuiging afwijzen met zo zwak een uitvlucht? Het is waar, het Evangelie belooft vergeving voor de grootste zonden en zondaars, omdat Christus haar verkregen heeft door Zijn bloed, vers 28.

Velen van hen, die Christus lasterden aan het kruis, (welke lastering van de Zoon des mensen in de hoogste mate verzaamd was) hebben genade gevonden, en Christus zelf heeft gebeden: Vader, vergeef hun, maar dit was een lasteren van de Heilige Geest, want het was door de Heilige Geest, dat Hij duivelen uitwierp, en zij zeiden, dat Hij het deed door de onreinen geest, vers 30. Op deze wijze wilden zij de overtuiging tenietdoen van alle gaven des Heiligen Geestes na Christus' hemelvaart, waarna er dan geen bewijs overbleef, daarom zouden zij nooit vergeving ontvangen, maar waren zij der eeuwige verdoemenis onderworpen. Zij waren dus in onmiddellijk gevaar van die eeuwige straf, waaraan geen ontkoming is, waarvoor geen voorbede gedaan en geen kwietschelding verleend kan worden.

Markus 3:31 - 35

Hier is de oneerbiedigheid, die Christus' nabestaanden naar het vlees Hem betoonden.

1. Toen Hij predikte (en zij wisten zeer goed dat dit Zijn geliefd werk was) stonden zij buiten, geen begeerte hebbende om binnen te komen en Hem te horen, en dat niet alleen, maar zij zonden tot Hem om Hem te roepen, vers 31, 32, alsof Hij van Zijn arbeid moest ophouden om naar hun vrijpostigheden te luisteren. Zeer waarschijnlijk hadden zij toen niets met Hem te doen, en zonden zij slechts tot Hem om Hem te noodzaken zijn rede af te breken, opdat Hij zich niet door zich te overwerken aan Zijn leven of gezondheid zou benadelen. Hij wist wel hoe ver zijn krachten zouden reiken, en stelde de redding en verlossing van zielen boven Zijn eigen leven, gelijk Hij dit weldra door de daad zou doen blijken. Daarom was het ijdele beuzelpraat om, onder voorwendsel van bezorgdheid voor Zijn leven, Hem te storen, en het was nog erger, indien iets anders hen drong, daar zij toch wisten dat Zijn arbeid als Verlosser en Zaligmaker Hem boven alle andere dingen ging.

2. De eerbied, dien Christus bij deze gelegenheid aan Zijn geestelijke maagschap betoonde. Evenals op andere tijden scheen Hij - vergelijkenderwijs gesproken, - een zekere onverschilligheid voor zijn moeder aan de dag te leggen, hetgeen blijkbaar ten doel had om de buitensporige verering te voorkomen, die de mensen in latere tijden geneigd zouden zijn haar te bewijzen. Onze eerbied moet geleid en geregeld worden naar dien van Christus. Nu wordt de maagd Maria, of Christus' moeder, hier niet gelijkgesteld, maar achtergesteld bij gewone gelovigen, aan wie Christus hier meerdere eer geeft. Hij overzag die om Hem zaten, en verklaarde diegenen hunner, die de wil van God niet slechts hoorden maar deden, voor Hem te zijn als Zijn broeder, en zuster en moeder, even geacht, bemind en verzorgd als Zijn naaste bloedverwanten, vers 33 - 35. Dat is een goede reden, waarom wij hen moeten eren, die de

Heere vrezen, en hen kiezen als ons volk, waarom wij niet slechts hoorders moeten zijn van het woord, maar daders des werks, opdat wij met de heiligen mogen delen in deze eer. Voorzeker is het goed om verwant te zijn aan hen, die zo innig met Christus zijn verbonden, gemeenschap te hebben met hen, die gemeenschap hebben met Christus, en wee hun, die hen, welke van Christus' maagschap zijn, van Zijn been en Zijn vlees zijn, allen van gedaante als koningszonen, Richteren 8:18, 19, haten en vervolgen, want Hij zal ijverig hun zaak bepleiten en hun bloed wreken.

HOOFDSTUK 4

1 En Hij begon wederom te leren omtrent de zee; en er vergaderde een grote schare bij Hem, also dat Hij, in het schip gegaan zijnde, neerzat op de zee; en de gehele schare was op het land aan de zee. 2 En Hij leerde hun veel dingen door gelijkenissen, en Hij zeide in Zijn lering tot hen: 3 Hoort toe: ziet, een zaaier ging uit om te zaaien. 4 En het geschiedde in het zaaien, dat het een deel zaads viel bij de weg; en de vogelen des hemels kwamen, en aten het op. 5 En het andere viel op het steenachtige, waar het niet veel aarde had; en het ging terstond op, omdat het geen diepte van aarde had. 6 Maar als de zon opgegaan was, zo is het verbrand geworden, en omdat het geen wortel had, zo is het verdord. 7 En het andere viel in de doornen, en de doornen wiesen op, en verstikten hetzelve, en het gaf geen vrucht. 8 En het andere viel in de goede aarde, en gaf vrucht, die opging en wies; en het een droeg dertig - ,en het andere zestig - ,en het andere honderd vond. 9 En Hij zeide tot hen: Wie oren heeft om te horen, die hore.

10 En als Hij nu alleen was, vraagden Hem degenen, die omtrent Hem waren, met de twaalfen, naar de gelijkenis. 11 En Hij zeide tot hen: Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods; maar dengenen, die buiten zijn, geschieden al deze dingen door gelijkenissen; 12 Opdat zij ziende zien, en niet bemerken, en horende horen, en niet verstaan; opdat zij zich niet te eniger tijd, bekeren en hun de zonden vergeven worden. 13 En Hij zeide tot hen: Weet gij deze gelijkenis niet, en hoe zult gij al de gelijkenissen verstaan? 14 De zaaier is, die het Woord zaait. 15 En dezen zijn, die bij de weg bezaaid worden, waarin het Woord gezaaid wordt; en als zij het gehoord hebben, zo komt de satan terstond, en neemt het Woord weg, hetwelk in hun harten gezaaid was. 16 En dezen zijn desgelijks, die op de steenachtige plaatsen bezaaid worden; welke, als zij het Woord gehoord hebben, terstond hetzelve met vreugde ontvangen. 17 En hebben geen wortel in zichzelf, maar zijn voor een tijd; daarna, als verdrukking of vervolging komt om des Woords wil, zo worden zij terstond geërgerd. 18 En dezen zijn, die in de doornen bezaaid worden; namelijk degenen, die het Woord horen; 19 En de zorgvuldigheden dezer wereld, en de verleiding des rijkdoms en de begeerlijkheden omtrent de andere dingen, inkomende, verstikken het Woord, en het wordt onvruchtbaar. 20 En dezen zijn, die in de goede aarde bezaaid zijn, welke het Woord horen en aannemen, en dragen vruchten, het een dertig - ,en het andere zestig - ,en het andere honderd vond. 21 En Hij zeide tot hen: Komt ook de kaars, opdat zij onder de koornmaat of onder het bed gezet worde? Is het niet, opdat zij op de kandelaar gezet worde? 22 Want er is niets verborgen, dat niet geopenbaard zal worden; en er is niets geschied, om verborgen te zijn, maar opdat het in het openbaar zou komen. 23 Zo iemand oren heeft om te horen, die hore.

24 En Hij zeide tot hen: Ziet, wat gij hoort. Met wat mate gij meet, zal u gemeten worden, en u, die hoort, zal meer toegelegd worden. 25 Want zo wie heeft, dien zal gegeven worden; en wie niet heeft, van dien zal genomen worden, ook dat hij heeft.

26 En Hij zeide: Alzo is het Koninkrijk Gods, gelijk of een mens het zaad in de aarde wierp; 27 En voorts sliep, en opstond, nacht en dag; en het zaad uitsproot en lang werd, dat hij zelf niet wist, hoe. 28 Want de aarde brengt van zelve vruchten voort: eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar. 29 En als de vrucht zich voordoet, terstond zendt hij de sikkel daarin, omdat de oogst daar is. 30 En Hij zeide: Waarbij zullen wij het Koninkrijk Gods vergelijken, of met wat gelijkenis zullen wij hetzelve vergelijken? 31 Namelijk bij een mosterdzaad, hetwelk, wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het minste is van al de zaden, die op de aarde zijn. 32 En wanneer het gezaaid is, gaat het op, en wordt het meeste van al de moeskruiden, en maakt grote takken, also dat de vogelen des hemels onder zijn schaduw kunnen nestelen. 33 En door vele zulke gelijkenissen sprak Hij tot hen het Woord, naardat zij het horen konden. 34 En zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet; maar Hij verklaarde alles Zijn discipelen in het bijzonder.

35 En op denzelfden dag, als het nu avond geworden was, zeide Hij tot hen: Laat ons overvaren aan de andere zijde. 36 En zij, de schare gelaten hebbende, namen Hem mede, gelijk Hij in het schip was; en er waren nog andere scheepjes met Hem. 37 En er werd een grote storm van wind, en de baren sloegen over in het schip, also dat het nu vol werd. 38 En Hij was in het achterschip, slapende op een oorkussen; en zij wekten Hem op, en zeiden tot Hem: Meester, bekommert het U niet, dat wij vergaan? 39 En Hij opgewekt zijnde, bestrafte de wind, en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen, en er werd grote stilte. 40 En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij zo vreesachtig? Hebt gij geen geloof? 41 En zij vreesden met grote vreze, en zeiden tot elkander: Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?

In dit hoofdstuk hebben wij

I. De gelijkenis van het zaad en de vierderlei grond, vers 1 - 9, met de verklaring er van, vers 10 - 20, en de toepassing er van, vers 21 - 25.

II. De gelijkenis van het zaad, dat langzaam, maar onmerkbaar opwast, vers 26 - 29.

III. De gelijkenis van het mostaardzaad, en een bericht in het algemeen van Christus' gelijkenissen, vers 30 - 34.

IV. Het wonder van Christus' plotseling stillen van een storm op zee, vers 35 - 41.

Markus 4:1 - 20

Het voorgaande hoofdstuk begint met Christus' ingaan in de synagoge, vers 1, dit hoofdstuk begint met Christus' leren bij de zee. Aldus bracht Hij afwisseling in zijn methode, opdat, zo mogelijk, allen bereikt en bearbeid zouden worden. Om genoeg te doen aan de meer beschaafde klasse der maatschappij, de lieden die plaatsen, voorgestoelten, hadden in de synagoge, en niet gaarne elders naar een prediking zouden luisteren, heeft Hij niet altijd bij de zee gepredikt, maar de vrijheid daartoe hebbende, ging Hij dikwijls in de synagoge en leerde aldaar. Om echter ook de armen, het gemene volk, dat geen plaats in de synagoge kon krijgen, genoeg te doen, heeft Hij daar niet altijd gepredikt, maar begon Hij te leren omtrent de zee, waar zij onder Zijn gehoor konden komen. Alzo zijn wij beiden wijzen en onwijzen schuldenaars, Romeinen 1:14. Er schijnt nu een nieuwe gerieflijkheid bedacht te zijn, waarvan tevoren geen gebruik was gemaakt, hoewel Hij tevoren reeds bij de zee gepredikt had, Hoofdstuk 2:13, en dat was, dat Hij stond in een schip, terwijl zijn hoorders op het land waren, en daar die binnensee van Tiberias geen getij had, was er ook geen eb en vloed, die stoornis onder hen kon teweegbrengen. Mij dunkt dat dit prediken van Christus in een schip, een voorteken geweest is van Zijn heenzenden van het Evangelie naar de eilanden der volken, en het wegvoeren van het koninkrijk Gods van het Joodse volk naar een volk, dat er meer vruchten van zou voortbrengen.

Merk nu op:

I. De manier van leren, door Christus gebruikt voor de schare, vers 2. Hij leerde hen vele dingen, maar het was door gelijkenissen, hetgeen hen uitlokte tot horen, want de mensen hebben gaarne, dat men tot hen spreekt in hun eigen taal, en onverschillige hoorders worden allicht getroffen door een gelijkenis, ontleend aan de gewone dingen van het dagelijkse leven. Dat zullen zij dan onthouden, als zij de waarheid, die er door opgehelderd moet worden, uit het oog hebben verloren, of haar wellicht nooit hadden gevat. Maar, tenzij zij zich de moeite geven om die waarheid te verstaan, zal de gelijkenis hun slechts tot enig vermaak dienen, want dan zullen zij ziende zien, en niet bemerken, vers 12, en zo was dit dan, terwijl hun nieuwsgierigheid werd bevredigd, de straf voor hun stompzinnigheid. Zij hebben hun ogen moedwillig gesloten voor het licht, en daarom heeft Christus het verborgen in gelijkenissen, die als lantarens zijn met een lichte en een donkere zijde. De lichte zijde werd gekeerd tot hen, die het op zichzelf toepassen en er zich door wilden laten leiden, maar voor hen, die slechts gewillig waren om er voor een wijle als mede te spelen, gaf die lantaren slechts nu en dan een flikkering van licht, maar liet hen over het geheel in het duister. Het is rechtvaardig in God, te zeggen dat zij, die niet willen zien, ook niet zullen zien, en voor de ogen van hen, die slechts met onverschilligheid om zich heen zien, en nooit met belangstelling en zorg zien op de dingen, die tot hun vrede dienen, die dingen dan ook te verbergen.

II. Zijn wijze van verklaring voor de discipelen.

Als Hij alleen was, hebben niet slechts de twaalfen, maar ook degenen, die omtrent Hem waren met de twaalfen, de gelegenheid waargenomen, om Hem naar de betekenis der

gelijkenis te vragen, vers 10. Zij vonden het goed en aangenaam omtrent Christus te zijn, hoe dichter hoe beter, goed, om met de twaalfen te zijn, om te gaan met hen, die gemeenzaam omgingen met Hem. En Hij zei hun welk een voorrecht het voor hen was, om bekend gemaakt te worden met de verborgenheid van het koninkrijk Gods, vers 11. De verborgenheid des Heeren was voor hen. Zij werden onderricht door hetgeen, waardoor anderen slechts werden vermaakt, en hun werd het gegeven toe te nemen in kennis door iedere gelijkenis, die zij hoorden, en meer te verstaan van de wijze, waarop Christus Zijn koninkrijk in de wereld bedoelde op te richten, terwijl anderen weggezonden werden zonder meer licht of kennis te hebben ontvangen. Zij, die de verborgenheid van het koninkrijk der hemelen verstaan, moeten erkennen dat het hun gegeven is te verstaan, zij ontvangen zowel het licht als het gezicht van Jezus Christus, die, na zijn opstanding, beide de Schrift heeft uitgelegd en het verstand heeft geopend. Lukas 24, 27, 45.

Wij hebben hier in het bijzonder:

1. De gelijkenis van de zaaier, zoals wij haar gehad hebben in Matthéüs 13:3 en verder. Hij begint, vers 3, met : Hoort toe, en besluit, vers 9, met : Wie oren heeft om te horen, die hore. De woorden van Christus eisen aandacht, en zij, die in Zijn naam spreken, mogen die aandacht gebieden en moeten haar opwekken. Zelfs op hetgeen wij nog niet ten volle verstaan, of nog niet recht verstaan, moeten wij nauwkeurig letten, gelovende dat het verstaanbaar en van groot aanbelang is, en wij het ten laatste ook zullen verstaan. Wij zullen in Christus gezegden meer vinden, dan er eerst in scheen te zijn.

2. De verklaring er van aan de discipelen. Wij hebben hier een vraag, die Christus hun stelde, eer Hij hun die verklaring gaf, vers 13. Weet gij deze gelijkenis niet? Weet gij er de betekenis niet van? Hoe zult gij al deze gelijkenissen verstaan?

a. "Indien gij deze niet weet, die zo eenvoudig en duidelijk is, hoe zult gij dan andere gelijkenissen verstaan, die moeilijk en duister zijn? Indien gij door deze in verlegenheid wordt gebracht, die zo duidelijk de verschillenden uitslag aanduidt van het gepredikte woord, de uitwerking, die het heeft op de hoorders, die gij zelven gemakkelijk kunt waarnemen, hoe zult gij dan de gelijkenissen verstaan, die later spreken zullen van de verwerping der Joden en de roeping der heidenen, hetgeen iets is, waarvan gij geen denkbeeld hebt?" Het behoort ons op te wekken tot gebed, ons aan te sporen om kennis te verkrijgen, dat er zoveel is, waarbij wij belang hebben om het te weten, en zo wij de eenvoudige waarheden van het Evangelie niet verstaan, hoe zullen wij dan tot de kennis komen van die, welke zoveel moeilijker zijn? Het leven is kort, de kunst is lang. Als wij met de voetgangers hebben gelopen, en zij ons moede gemaakt hebben. hoe zullen wij ons dan mengen met de paarden? Jeremia 12:5.

b. "Indien gij dit niet weet, dat bestemd is om u ten richtsnoer te zijn bij het horen des woords, opdat gij er nut en voordeel van zult hebben, hoe zult ge dan uw voordeel kunnen doen met hetgeen gij nog verder zult horen? Deze gelijkenis moet u leren acht te geven op het woord, er door bewogen te worden, opdat gij het moogt verstaan. Indien gij dit niet ontvangt, dan zult gij ook de sleutel niet weten te gebruiken, die u opening moet geven van al het overige". Indien wij de regelen niet verstaan, die wij hebben te volgen om van het woord te kunnen profiteren, hoe zullen wij dan van enigen anderen regel nut en voordeel trekken.

Merk op, dat Christus, eer Hij de gelijkenis verklaart, hun aantoonde hoe treurig de toekomst was van hen, die niet ingeleid waren in de betekenis van de leer van Christus: *Het is u gegeven, maar niet aan hen*. Het zal ons helpen om de voorrechten te waarderen, die wij genieten als discipelen van Christus, als wij denken aan de beklagenswaardigen toestand van hen, die deze voorrechten missen, inzonderheid, omdat zij zich buiten de gewonen weg der bekering bevinden, opdat zij zich niet te eniger tijd bekeren, en hun de zonden vergeven

worden, vers 12. Alleen aan hen, die bekeerd zijn, zijn hun zonden vergeven, en het is de ellende van onbekeerde zielen, dat zij onder schuld liggen, die niet vergeven is. Hij toont hun welk een schande het was, dat zij zo bijzondere uitlegging nodig hadden van het woord, dat zij hadden gehoord, en in het eerst niet hadden begrepen. Zij, die willen toenemen in kennis, moeten zich bewust worden van hun onwetendheid. Hen aldus er voor toebered hebbende, geeft Hij hun de verklaring der gelijkenis van de zaaier, gelijk wij die in Mattheüs gehad hebben.

Laat ons hier opmerken:

Ten eerste. Dat op de groten akker der kerk het woord Gods aan allen, zonder onderscheid, uitgedeeld wordt. De zaaier is die het woord zaait, vers 14, het zaait op goed geluk, aan alle wateren, Jesaja 32:20, in allerlei soort van grond, niet wetende waar het vallen zal, of welke vruchten het zal voortbrengen. Hij strooit het uit om het te doen vermenigvuldigen. Voor een wijle heeft Christus zelf gezaaid, toen Hij rondtrok om te leren en te prediken, thans zendt Hij zijn dienaren en zaait door hun hand. Evangeliepredikers zijn zaaiers, zij hebben de bekwaamheid en voorzichtigheid nodig van de landman, Jesaja 28:24 - 26, zij moeten niet zien op wind en wolken, Prediker 11:4, 6, zij moeten opzien tot God, die het zaad de zaaier verleent, 2 Corinthiërs 9:10.

Ten tweede. Dat er van de velen, die het woord des Evangelies horen en lezen, en er mede bekend zijn, vergelijkenderwijs slechts weinigen zijn, die het ontvangen en er de vruchten van voortbrengen. Hier is er van de vier slechts een met wie het goed gaat. Het is treurig te denken, hoeveel van het kostelijke zaad van het woord Gods verloren gaat, tevergeefs wordt gezaaid, maar er komt een dag, wanneer er van verloren leerredenen rekenschap gegeven moet worden. Aan velen, die Christus zelf in hun straten hebben horen prediken, zal hiernamaals gezegd worden van Hem te wijken. Zij dus, voor wie al hun Godsdienst bestaat in horen, alsof dat alleen genoeg is om hen te verlossen en zalig te maken, bedriegen zichzelf en hun verwachting is op zand gebouwd, Jakobus 1:22.

Ten derde. Er zijn velen, die voor het ogenblik zeer getroffen worden door het woord, maar er toch geen blijvend nut van ontvangen. De gewaarwordingen hunner ziel, opgewekt door hetgeen zij horen, zijn slechts flikkeringen, en als het geluid van doornen onder een pot. Wij lezen van geveinsden, dat zij lust hebben aan de kennis van Gods wegen, Jesaja 58:2, van Herodes, dat hij Johannes gaarne hoorde, Hoofdstuk 6:20, van anderen, dat zij zich verheugden in zijn licht, Johannes 5:35 van hen, voor wie Ezechiël was als een lied der minne, Ezechiël 33:32. En zij, die hier voorgesteld worden door de steenachtige grond, ontvingen het woord met vreugde, en toch liep het voor hen op niets uit.

Ten vierde. De reden, waarom het woord geen allesbeheersende, blijvende indruk maakt op het gemoed des volks, is dat hun hart niet behoorlijk bereid is om het te ontvangen. De schuld ligt aan hen, niet aan het woord. Sommigen zijn zorgeloze, vergeetachtige hoorders, en dezen ontvangen geen goeds uit het woord, het gaat het een oor in en het andere oor uit. Bij anderen worden hun overtuigingen gesmoord en tot zwijgen gebracht door hun bederf, en zo verliezen zij de goeden indruk, dien het woord op hen gemaakt heeft, zodat er geen blijvend goed uit voortkomt.

Ten vijfde. De duivel houdt zich zeer bezig met loszinnige, zorgeloze hoorders, zoals de vogelen des hemels heen vliegen naar het zaad, dat boven de grond ligt. Als het hart, gelijk de weg, onbeploegd is, niet verootmoedigd, als het open en bloot ligt, om door elke voorbijganger te worden vertreden, zoals het hart van hen, die veel wereldse omgang hebben, dan is de duivel gelijk de vogelen, hij komt snellijk en draagt het woord weg uit hun hart, eer zij het weten of vermoeden. Wanneer dus die vogelen afkomen op het offer, dan moeten wij er zorg voor dragen, evenals Abram, om ze weg te jagen, Genesis 15:11, opdat, hoewel wij ze

niet kunnen beletten om boven ons hoofd te zweven, wij ze toch niet toelaten nesten te maken in ons hart.

Ten zesde. Er zijn velen, die wel niet openlijk geërgerd zijn, zodat zij hun belijdenis verzaken, gelijk die van de steenachtige grond, maar in het verborgen is de kracht en uitwerking van het woord verstikt, zodat het niets uitricht. Zij volharden in hun onvruchtbare, huichelachtige belijdenis, die niets teweegbrengt, en zo gaan zij even gewis, hoewel onder een meer schonen schijn, afwaarts, naar de hel.

Ten zevende. Indrukken, die niet diep zijn, zijn ook niet duurzaam, zij zullen in tijden van lijden en beproeving uitslijten, gelijk voetstappen op het zand aan de oever der zee, die uitgewist worden zodra de hoge vloed der vervolging daar is. Als de ongerechtigheid vermenigvuldigd wordt, zal de liefde van velen voor de wegen Gods verkouden. Velen, die in dagen van helderen zonneschijn aan hun belijdenis vasthouden, laten haar los in de storm, en doen als zij, die slechts voor hun genoegen op zee gaan, zodra de wind opsteekt komen zij terug. Het is het verderf, de ondergang der geveinsden, dat zij geen wortel hebben, zij leven niet uit een vast en levend beginsel, zij slaan geen acht op het hartewerk, en zonder dat is de Godsdienst van nul en gener waarde, want hij alleen is een Christen, die het met zijn hart is.

Ten achtste. Velen worden door hun overvloed in de wereld verhinderd om nut en voordeel te trekken uit het woord Gods. Menige goede les van ootmoed, barmhartigheid, zelfverloochening en hemelsgezindheid gaat verloren door dat overwegend behagen in de wereld, waartoe zij zo licht geneigd zijn, aan wie de wereld toelacht. Zo zijn er vele belijders, die anders wel tot iets hadden kunnen komen, maar blijken te zijn als Farao's magere koeien en dunne aren.

Ten negende. Zij, die niet bezwaard en belemmerd worden door de zorgen dezer wereld en de bedrieglijkheid van de rijkdom, kunnen toch het nut en voordeel hunner belijdenis verliezen door de begeerlijkheden der andere dingen. Dit is hier in Markus bijgevoegd, door een ongeregelde lust naar de dingen, die de zinnen behagen en de verbeelding prikkelen. Zij, die slechts weinig van de wereld bezitten, kunnen zich ten verderve brengen door toegeven aan het lichaam.

Ten tiende. Vrucht is hetgeen God verwacht en eist van hen, die van het Evangelie genieten, vrucht overeenkomstig het zaad, een gemoedsgesteldheid en een wijze van leven in overeenstemming met het Evangelie, Christelijke genadegaven in dagelijkse beoefening, Christelijke plichten naar behoren volbracht. Dit is vrucht, die ons overvloedig ten goede zal komen. Eindelijk, Goede vrucht wordt niet anders verwacht dan van goed zaad. Indien het zaad in de goede aarde gezaaid wordt, indien het hart nederig, heilig en hemelsgezind is, dan zal er goede vrucht zijn, en soms zal het zelfs honderdvoudig voortbrengen, een oogst zoals Izaak ingezameld heeft, Genesis 26:12.

Markus 4:21 - 34

De lessen, die onze Heiland ons hier door gelijkenissen en overdrachtelijke uitdrukkingen wil leren, zijn:

I. Dat zij, die goed zijn, zich de verplichtingen voor ogen moeten stellen, waaronder zij zijn, om goed te doen, dat is, evenals in de vorige gelijkenis, om vrucht voort te brengen. God verwacht van ons een dankbare wedervergelding van zijn gaven aan ons, en een nuttig gebruik van zijn gaven in ons, want, vers 21, Komt ook de kaars opdat zij onder de korenmaat of onder het bed gezet worde? Nee, maar opdat zij op de kandelaar gezet worde. De apostelen waren gesteld om het Evangelie te ontvangen, niet alleen voor henzelfen, maar tot welzijn van anderen, om het hun mede te delen.

Alle Christenen moeten, gelijk zij gaven ontvangen hebben, ze bedienen aan de anderen. Gaven der genade maken de mens als een kaars, als de lamp des Heeren, Spreuken 20:27, ontstoken door de Vader der lichten. De uitnemendsten zijn toch slechts kaarsen, armoedige

lichten in vergelijking met de Zon der gerechtigheid. een kaars geeft slechts licht in een kleinen omtrek, en slechts gedurende een kleinen tijd, en zij wordt gemakkelijk uitgeblust, en al brandende verteert zij zichzelf. Velen, die als kaarsen branden, stellen zich onder een bed, of onder een korenmaat, zij tonen zelven geen genade en bedienen haar ook niet aan anderen, zij hebben bezittingen en doen er geen goed mede, zij hebben lijf en leden en gezonde zinnen, vernuft en geleerdheid wellicht, maar niemand heeft er nut of voordeel van, zij hebben geestelijke gaven, maar gebruiken ze niet, als een kaarsje in een urn, branden zij slechts voor zichzelf. Zij, die als kaarsen zijn aangestoken, moeten zich op een kandelaar stellen, dat is: zij moeten gebruik maken van alle gelegenheden om goed te doen, als degenen, die geschapen zijn tot eer en heerlijkheid Gods, en tot de dienst van de gemeenschap, waarvan zij leden zijn. Wij zijn niet voor onszelf geboren.

De reden, hiervoor gegeven is, dat er niets verborgen is, dat niet geopenbaard zal worden, vers 22. Er is in niemand een schat van gaven en genade neergelegd dan met het doel om meegedeeld te worden. Het Evangelie is geen geheimenis, gemaakt voor de apostelen, om te worden verborgen, maar om aan geheel de wereld te worden bekend gemaakt. Hoewel Christus de gelijkenissen voor Zijn discipelen in het bijzonder heeft verklaard, was het toch met de bedoeling, om ze in het algemeen nuttiger te maken. Zij werden onderwezen, opdat zij zouden onderwijzen, en het is een algemene regel, dat de bediening des Geestes aan een iegelijk gegeven is, om er voor zichzelf en anderen voordeel mede te doen.

II. Het is voor hen, die het woord des Evangelies horen, van groot gewicht en belang, om acht te geven op hetgeen zij horen en er een goed gebruik van te maken, omdat er hun wel of hun wee van afhangt. Wat Hij tevoren gezegd heeft, zegt Hij wederom: Zo iemand oren heeft om te horen, die hore, vers 23. Laat hem het Evangelie van Christus horen, maar dit is niet genoeg, er wordt bijgevoegd, vers 24, Ziet wat gij hoort, geeft er nauwkeurig acht op. Overweegt hetgeen gij hoort. Wat wij horen zal ons geen goed doen, tenzij wij er over nadenken. Zij inzonderheid die anderen moeten onderwijzen, behoren zelf zeer nauwkeurig acht te geven op de dingen Gods, kennis te nemen van de boodschap, die zij hebben te brengen, ten einde het met juistheid en nauwkeurigheid te doen. Wij moeten ook acht geven op hetgeen wij horen, door alle dingen te onderzoeken, ten einde het goede te kunnen behouden. Wij moeten voorzichtig zijn en wel toezien, opdat wij niet worden bedrogen.

Bedenkt, om aan deze waarschuwing kracht bij te zetten, dat

1. Gelijk wij handelen met God, zo zal God handelen met ons, Met wat mate gij meet, zal u gemeten worden. Indien gij getrouwe dienstknechten voor Hem zijt, dan zal Hij een getrouw Meester voor u wezen: bij de oprechte houdt Hij zich oprecht.

2. Naar wij de talenten, die ons zijn toevertrouwd, gebruiken, zullen wij ze vermeerderen. Als wij gebruik maken van onze kennis tot eer van God en tot welzijn van anderen, dan zal zij merkbaar toenemen, zoals opgeslagen koopwaren vermeerderen door omzetting: u, die hoort, zal meer toegelegd worden, zo wie heeft, dien zal gegeven worden, vers 25. Indien de discipelen datgene aan de kerk overgeven, hetwelk zij van de Heere hebben ontvangen, dan zullen zij meer ingeleid worden in de verborgenheid des Heeren. Gaven en talenten nemen toe door beoefend te worden, en God heeft beloofd de hand des vlijtigen te zegenen.

3. Als wij hetgeen wij hebben niet gebruiken, dan verliezen wij het. Van hem, die niet heeft - die geen goed doet met wat hij heeft, en het dus tevergeefs heeft, en is alsof hij het niet had - zal genomen worden ook dat hij heeft. Een talent te begraven is misbruik te maken van vertrouwen, en staat gelijk met verbeuren, en gaven en talenten roesten als zij niet worden gebruikt.

III. Het goede zaad van het Evangelie, gezaaid in de wereld en gezaaid in het hart, zal trapsgewijze, maar zonder gerucht of gedruis wondervolle uitwerkselen hebben, vers 26 en verder. Alzo is het koninkrijk Gods, alzo is het Evangelie, als het gezaaid is en ontvangen is, als zaad in goede aarde.

1. Het zal uitspruiten, hoewel het verloren scheen, begraven onder de aardkluiten, zal het er zich toch een weg doorheen banen. Het zaad, in de aarde geworpen, zal uitspruiten. Laat het woord van Christus slechts de plaats in de ziel hebben, die het behoort te hebben, en het zal zich tonen als de wijsheid, die van boven is, in een goeden levenswandel. Als een akker met koren is bezaaid. hoe spoedig zal daarvan de oppervlakte dan gans anders uitzien! Hoe vrolijk en lieflijk is hij om aan te zien, als hij met groen bedekt is!

2. De landman kan er geen beschrijving van geven, hoe het opkomt, het is een der verborgenheden van de natuur, het sproot uit en werd lang, hij zelf wist niet hoe, vers 27. Hij ziet dat het gegroeid is, maar hij kan niet zeggen hoe het groeide, of wat de oorzaak en de methode van dit groeien was. Zo weten wij niet hoe de Geest door het woord een verandering teweegbrengt in het hart, wij weten het niet, evenmin als wij het waaien van de wind kunnen verklaren, waarvan wij het geluid horen, zonder te weten vanwaar hij komt of waar hij heengaat. Buiten allen twijfel, de verborgenheid der Godzaligheid is groot, hoe God is geopenbaard in het vlees, en geloofd is in de wereld. 1 Timotheüs 3:16.

3. Als de landman het zaad gezaaid heeft, doet hij niets om het te doen uitspruiten. Hij slaapt en staat op, nacht en dag, hij gaat slapen des nachts, hij staat op in de morgen, en misschien denkt hij niet eens aan het koren, dat hij gezaaid heeft, of ziet hij er niet naar, maar gaat uit op zijn vermaak of op zijn zaken, en toch brengt de aarde vanzelf vrucht voort, overeenkomstig de gewonen loop der natuur en door de medewerkende kracht van de God der natuur. Aldus wordt het woord der genade, als het ontvangen is in geloof, in het hart een werk der genade, en de predikers dragen daar niets toe bij. De Geest Gods draagt het voort, als zij slapen en geen werk kunnen doen, Job 33:15, 16, of als zij opstaan om ander werk te verrichten. De profeten zullen niet in eeuwigheid leven, maar het woord, dat zij prediken, doet zijn werk als zij in hun graf zijn, Zacheria 1:5, 6. De dauw, waardoor het zaad opkomt, wacht naar geen man, noch verbeidt mensenkinderen. Micha 5:6.

4. Het groeit trapsgewijze, eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar, vers 28. Als het ontsproten is, zal het opwassen, de natuur zal haar loop hebben, en evenzo ook de genade. Christus' invloed in de wereld en in het hart is, en zal zijn, een toenemende invloed, en hoewel het begin gering is, het laatste zal zeer vermeerderd worden. Hoewel gij niet het lichaam zaait, dat worden zal, maar een bloot graan, zal God toch aan een iegelijk zaad zijn eigen lichaam geven. Hoewel het in het eerst slechts een teder kruid is, dat door de vorst bedorven of door de voet vertreden kan worden, zal het toch groeien en tot aar worden. en eindelijk tot het volle koren in de aar. God zet Zijn werk voort, onmerkbaar en zonder gedruis, maar onweerstaanbaar en zonder te falen.

5. Het komt eindelijk tot volkomenheid, vers 29. Als de vrucht zich voordoet, dat is: als zij rijp is en gereed om in des eigenaars hand overgegeven te worden, dan zendt hij de sikkel daarin. Hiermede wordt aangeduid:

a. Dat Christus thans de dienst aanneemt, die Hem met een oprecht hart en uit een goed beginsel gedaan wordt. Van de vrucht des Evangelies, plaats hebbende en werkende in de ziel, oogst Christus eer in voor zichzelf, Johannes 4:35.

b. Dat Hij hen belonen zal in het eeuwige leven. Als zij, die het Evangelie op de rechte wijze hebben aangenomen, hun loop hebben voleindigd, dan komt de oogst, wanneer zij als tarwe in Gods schuur gebracht zullen worden, Matthéüs 13:30, als een korenhoop in zijn tijd.

IV. Het werk der genade is bij de aanvang gering, maar wordt ten laatste groot en aanzienlijk, vers 30 - 32.

Waarbij zullen wij het koninkrijk Gods vergelijken, zoals het nu door de Messias wordt opgericht? Hoe zal Ik er u het bestemde plan van doen begrijpen? Christus spreekt als bij zichzelf overleggende, hoe Hij dit door een gepaste gelijkenis zal ophelderen? Waarbij zullen wij het koninkrijk Gods vergelijken? Zullen wij het vergelijken bij iets van de zon, of van de wentelingen der maan? Nee, de vergelijking is ontleend aan deze aarde, het is als een mostaardzaad. Tevoren had Hij het vergeleken bij gezaaid zaad, hier bij dat zaad, waarmee Hij bedoelde aan te tonen:

1. Dat het begin van het Evangelie - koninkrijk zeer klein zal zijn, gelijk aan het minste van alle zaden. Toen er een Christelijke kerk voor God in de aarde gezaaid was, was zij geheel vervat in een enkele kamer, en het getal der namen was slechts honderd twintig, Handelingen 1:15, gelijk de kinderen Israëls, toen zij afgingen naar Egypte, slechts zeventig zielen waren. Het werk der genade in de ziel is, bij de aanvang, slechts de dag der kleine dingen, een wolk, niet groter dan eens mans hand. Nooit zijn zo grote dingen ondernomen door zo onbeduidend een handvol als het onderwijzen der volken door de dienst der apostelen, noch was ooit een werk, dat in zo grote heerlijkheid zou eindigen, uit zo zwakke beginselen voortgekomen, als het werk der genade. Wie heeft mij dezen gegenereerd?

2. Dat de voltooiing er van zeer groot zal zijn, Wanneer het gezaaid is, gaat het op, en wordt het meeste van al de moeskruiden. Het Evangelie - koninkrijk in de wereld zal toenemen en zich uitbreiden tot aan de verst - afgelegen volken der aarde, en bestaan blijven tot aan de laatste eeuwen van de tijd. De kerk heeft grote takken gemaakt, sterke, krachtige takken, die zich wijd uitspreiden en vruchtbaar zijn. Het werk der genade in de ziel heeft grote voortbrengselen, nu reeds terwijl het nog in groei is, wat zal het zijn als het volmaakt zal wezen in de hemel. Het verschil tussen een mostaardzaadje en een groten boom is onbeduidend, vergeleken bij het verschil tussen een pas - bekeerde op aarde en een verheerlijkten heilige in de hemel, Johannes 12:24.

Na de gelijkenissen aldus in bijzonderheden vermeld te hebben, besluit de gewijde geschiedschrijver met dit algemeen bericht van Christus' prediking: "Door vele zulke gelijkenissen sprak Hij tot hen het woord, vers 33, waarschijnlijk bedoelende ons te verwijzen naar het uitvoerige bericht van de gelijkenissen van die soort, dat wij bij Matthéüs hebben gehad, Matthéüs 13. Hij sprak in gelijkenissen, naar dat zij het horen konden. Hij ontleende zijn gelijkenissen aan dingen, waarmee zij gemeenzaam bekend waren, geschikt voor hun bevattig, en Hij sprak ze, of droeg ze voor, in eenvoudige bewoordingen, zich neerbuigende tot hun bevattingsvermogen. Hoewel Hij hen niet inleidde in de verborgenheid der gelijkenissen, was toch zijn wijze van uitdrukking gemakkelijk te begrijpen en licht te onthouden, om door de herdenking er van gesticht te kunnen worden. Maar voor het ogenblik heeft Hij zonder gelijkenis niet tot hen gesproken, vers 34.

De heerlijkheid des Heeren was bedekt door een wolk, en God spreekt tot ons in de taal van de kinderen der mensen, opdat wij, hoewel niet dadelijk bij het begin, maar toch langzamerhand en tragsgewijze, zijn bedoeling verstaan. De discipelen zelf hebben de woorden van Christus later verstaan, terwijl zij in het eerst de betekenis er van niet gevat hebben. Maar deze gelijkenissen heeft Hij hun verklaard in het bijzonder. Wij kunnen niet

anders dan wensen dat wij die verklaring hadden, zoals wij die van de gelijkenis van de zaaier hebben, maar dit was niet zo nodig omdat, als de kerk uitgebreid zal zijn, die uitbreiding ons deze gelijkenissen als vanzelf zal verklaren.

Markus 4:35 - 41

Dit wonder, dat Christus wrocht ter hulp en verlichting der discipelen, in het stillen van de storm, hadden wij tevoren, Matthéüs 8:23 en verder, maar het wordt hier vollediger meegedeeld.

Merk op dat:

1. Het was op dezelfde dag, toen Hij van uit een schip gepredikt had, als het nu avond was geworden, vers 35. Toen Hij de gansen dag gearbeid had in het woord en de leer, heeft Hij, in plaats van nu rust te nemen, zich blootgesteld aan gevaar, om ons te leren aan geen blijvende rust te denken, voordat wij in de hemel komen. Het einde van arbeid en zwoegen kan wel eens het begin zijn van heen en weer geschud te worden. Maar het schip, hetwelk Christus tot kansel had gediend, is onder Zijn bijzondere bescherming, en hoewel het in gevaar is, kan het toch niet zinken. Wat voor Christus gebruikt is, daar zal Hij bijzonder zorg voor dragen.
2. Hijzelf stelde voor om des nachts in zee te steken, omdat Hij geen tijd wilde verliezen. Laat ons overvaren aan de andere zijde. In het volgende hoofdstuk zullen wij zien, dat Hij daar werk te doen had, Christus ging het land door goeddoende, en geen moeilijkheden op de weg verhinderden Hem. Zo naarstig behoren wij te wezen in Hem te dienen, en ons geslacht te dienen naar Zijn wil.
3. Zij staken niet in zee, voordat zij de schare hadden weggezonden, dat is: aan ieder hunner hadden gegeven hetgeen waarvoor zij kwamen, want Hij zond niemand weg klagende, dat hij tevergeefs tot Hem was gekomen. Of wel, zij zonden hen weg met een plechtigen zegen, want Christus is in de wereld gekomen, niet slechts om de zegen uit te spreken, maar de zegen te gebieden en te geven.
4. Zij namen Hem mede gelijk Hij in het schip was, dat is: in hetzelfde gewaad, dat Hij aanhad toen Hij predikte zonder een mantel om er zich in te hullen, dien Hij had moeten hebben om zich warm te houden, toen Hij in de nacht op zee ging, inzonderheid na gepredikt te hebben. Hieruit mogen wij niet afleiden, dat wij zorgeloos moeten zijn omtrent onze gezondheid, maar wel kunnen wij er uit leren, om niet overbezorgd te zijn voor het lichaam.
5. De storm was zo groot, dat het schip vol werd met water, vers 37, niet doordat er een lek in het schip was gekomen, maar wellicht gedeeltelijk door de stortregen, want het woord, dat hier gebruikt is, betekent een storm van wind met regen, evenwel, het schip klein zijnde, sloegen de golven er in, zodat het nu vol werd. Het is niets nieuws, dat het schip zeer geteisterd en in gevaar is, waarin Christus en Zijn discipelen, Christus en Zijn naam en Evangelie zich bevinden.
6. Er waren nog andere scheepjes met Hem, die ongetwijfeld zich in hetzelfde gevaar bevonden. Waarschijnlijk hebben deze scheepjes de personen overgevaren, die met Christus wilden medegaan om van zijn prediking en zijn wonderen te genieten aan de overzijde. De schare ging weg, toen Hij in zee stak, maar er waren sommigen, die zich met Hem op het water begaven. Diegenen volgen het Lam op de rechte wijze, die het volgen waar het ook heengaat. En zij, die op de zaligheid in Christus hopen, moeten gewillig en bereid zijn om Zijn lot te delen, en ook hetzelfde gevaar met Hem te delen. Koen en blijmoedig kunnen wij in Christus' gezelschap in zee steken, al is het ook dat wij een storm voorzien.
7. Christus sliep in dien storm, en hier wordt ons gezegd, dat Hij in het achterschip was, de plaats dus van de stuurman. Hij lag aan het roer, om aan te duiden hetgeen door de dichter George Herbert aldus wordt uitgedrukt: "Daar wind en golven 't ranke schip heen slingeren en, op bank of klip, Nu dreigen, zo terstond, ten afgrond in te stoten' Hij ons bewaart, die 't

roer bestiert, En over stormen zegeviert: Want, schoon Hij de ogen sluit, Zijn hart is nooit gesloten. Daar lag Hij op een oorkussen, zoals een vissersboot Hem er een kon verschaffen. En Hij sliep, om het geloof Zijner discipelen te beproeven en hen op te wekken tot gebed. Uit de beproeving bleek, dat hun geloof zwak was en hun gebed krachtig. Soms gebeurt het, als de kerk zich in storm bevindt, dat Christus schijnt te slapen, onbekommerd over het leed Zijns volks, geen acht slaande op hun gebeden en niet terstond ter hunner hulp verschijnende. Voorwaar! Hij is een God, die zich verborgen houdt, Jesaja 45:15. Maar evenals wanneer Hij vertoeft, Hij niet vertoeft, Habakuk 2:3, zo is het ook dat Hij, als Hij slaapt, niet slaapt, de Bewaarder Israël's sluimert niet eens, Psalm 121:3, 4, Hij sliep, maar Zijn hart waakte, Hooglied 5:2.

8. Zijn discipelen schepten moed uit zijn tegenwoordigheid, en vonden het het beste zich die ten nutte te maken, tot Hem de toevlucht te nemen, en veeleer de roeiriemen des gebeds dan de roeiriemen van het schip in werking te stellen. Hun vertrouwen lag hierin, dat zij hun Meester bij zich in het schip hadden, en het schip, waarin Christus is, kan wel geslingerd en geteisterd worden, maar het kan niet zinken, het braambos, waarin God is, kan wel branden, maar niet verteerd worden. Caesar sprak de schipper, die hem aan boord had, moed in met het woord: Gij hebt Caesar en Caesars geluk aan boord. Zij wekten Christus op. Had de noodzakelijkheid hen er niet toe gedrongen, zij zouden hun Meester niet gewekt hebben, voordat het Hem lustte, Hooglied 2:7, maar zij wisten dat Hij hun dit ongelijk zou vergeven. Als Christus schijnt te slapen in een storm, dan wordt Hij opgewekt door de gebeden Zijns volks, als wij niet weten wat te doen, dan moeten onze ogen op Hem zijn, 2 Kronieken 20:12. Wij kunnen ten einde raad wezen, maar wij moeten niet aan het einde zijn van ons geloof, zolang wij zulk een Verlosser hebben, tot wie wij ons kunnen wenden. Hun verzoek aan Christus is hier in zeer sterke bewoordingen uitgedrukt: Meester! bekommert het U niet dat wij vergaan? Ik beken, dat dit wel wat ruw klinkt, meer als een bestraffing omdat Hij sliep, dan als een verzoek om te ontwaken.

Ik weet er geen verontschuldiging voor, behalve de grote gemeenzaamheid, die het Hem had behaagd hun toe te staan, de vrijmoedigheid, die Hij hun vergunde te gebruiken, en de nood, waarin zij zich bevonden, en die hen zo beangst maakte, dat zij niet wisten wat zij zeiden. Diegenen doen Christus wel grotelijks onrecht, die Hem verdenken van onverschilligheid voor Zijn volk, dat zich in nood bevindt. Het is niet zo, het is Zijn wil niet, dat iemand verloren ga, en veel minder nog een van zijn kleinen, Matthéüs 18:14.

9. Het woord van bevel, waarmee Christus de storm bestrafte, hebben wij hier, maar hadden het niet in Matthéüs 8:26. Hij zei: Zwijg, wees stil! - Sioopa pephimooso - wees stil, wees stom. Laat de wind niet langer bulderen, noch de zee woeden. Aldus stilt Hij het bruisen der zeeën, het bruisen harer baren. Er wordt een bijzonderen nadruk gelegd op het luidruchtige er van, Psalm 65:8, 93:3, 4. Het gedruis is dreigend en beangstigend, laat ons er niet meer van horen.

Dit is:

a. Een woord van bevel aan ons, als onze boze hart is als een voortgedreven zee, die niet kan rusten, Jesaja 57:20, als onze hartstochten in beweging zijn en onstuimig, zo laat ons denken, dat wij de wet van Christus horen, zeggende: Zwijgt, weest stom. Denk niet verward, spreek niet onbedachtzaam, maar wees stil.

b. Een woord van vertroosting tot ons, dat, al is de storm der benauwdheid nog zo bulderend, nog zo sterk, Jezus Christus hem met een woord tot bedaren kan brengen. Als er van buiten strijd is en van binnen vrees, en de geesten in oproer zijn, dan kan Christus de vrucht scheppen der lippen, vrede. Indien Hij zegt: Zwijg, wees stil, dan komt er terstond grote stilte. Er wordt van gesproken als van het kroonrecht Gods, om de zeeën te gebieden, Jeremia 31:35.

Hierdoor bewijst Christus zich dus God te zijn. Hij, die de zeeën heeft gemaakt, kan ze kalm maken.

10. De bestraffing, die Christus hun gaf wegens hun vrees, gaat hier verder dan bij Matthéüs. Dáár heet het: Wat zijt gij vreesachtig?

Hier: Wat zijt gij zo vreesachtig? Er kan enige reden tot vrees zijn maar toch niet voor zulk een grote mate van vrees. Dáár is het: Gij kleingelovigen. Hier is het: Hoe hebt gij geen geloof? Niet, dat de discipelen zonder geloof waren. Nee, zij geloofden, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, maar op dit ogenblik had de vrees zozeer de overhand, dat zij in het geheel geen geloof schenen te hebben. Hoe is het, dat gij in deze zaak geen geloof hebt, dat gij in de waan verkeert, dat Ik u niet tijdig en krachtig te hulp zal komen? Diegenen mogen wel hun geloof wantrouwen, die de gedachte koesteren, dat Christus er zich niet om bekommert, als Zijn volk omkomt, en terecht duidt Christus dit hun ten kwade. Eindelijk. De indruk, dien dit wonder bij de discipelen heeft teweeggebracht, wordt hier verschillend uitgedrukt. In Matthéüs heet het: De mensen verwonderden zich, hier wordt gezegd: Zij vreesden met grote vreze.

Zij vreesden een grote vreze, zo staat er in het oorspronkelijke. Nu werd hun vrees terechtgewezen door hun geloof. Toen zij de winden en de zeeën vreesden, was dit uit gebrek aan eerbied, dien zij voor Christus hadden behoren te koesteren. Maar nu zij het bewijs zagen van zijn macht er over, vreesden zij hen minder en Hem meer. Zij vreesden dat zij Christus hadden beledigd door hun vrees des ongeloofs, en daarom beijverden zij zich nu om Hem eer te geven. Zij hadden de macht en de toorn gevreesd van de Schepper in de storm, en in die vrees was pijn en verschrikking, maar nu vreesden zij de macht en de genade van de Verlosser in de stilte, zij vreesden de Heere en zijn goedheid, en er was lieflijkheid en voldoening in, en hierdoor gaven zij eer aan Christus, zoals Jona's zeelieden, die: Toen de zee stilstond van hare verbolgenheid, de Heere vreesden met grote vreze en de Heere slachtoffer slachtten en geloften beloofden, Jona 1:16. Dit offer brachten zij aan de eer van Christus: zij zeiden: Wie is toch deze? Gewis, Hij is meer dan mens, daar ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn.

HOOFDSTUK 5

1 En zij kwamen over op de andere zijde der zee, in het land der Gadarenen. 2 En zo Hij uit het schip gegaan was, terstond ontmoette Hem, uit de graven, een mens met een onreinen geest; 3 Dewelke zijn woning in de graven had, en niemand kon hem binden, ook zelfs niet met ketenen. 4 Want hij was menigmaal met boeien en ketenen gebonden geweest, en de ketenen waren van hem in stukken getrokken, en de boeien verbrijzeld, en niemand was machtig om hem te temmen. 5 En hij was altijd, nacht en dag, op de bergen en in de graven, roepende en slaande zichzelf met stenen. 6 Als hij nu Jezus van verre zag, liep hij toe, en aanbad Hem. 7 En met een grote stem roepende, zeide hij: Wat heb ik met U te doen, Jezus, Gij Zone Gods, des Allerhoogsten? Ik bezweer U bij God, dat Gij mij niet pijnigt! 8 Want Hij zeide tot hem: Gij onreine geest, ga uit van de mens! 9 En Hij vraagde hem: Welke is uw naam? En hij antwoordde, zeggende: Mijn naam is Legio; want wij zijn velen. 10 En hij bad Hem zeer, dat Hij hen buiten het land niet wegzond. 11 En aldaar aan de bergen was een grote kudde zwijnen, weidende. 12 En al de duivelen baden Hem, zeggende: Zend ons in die zwijnen, opdat wij in dezelve mogen varen. 13 En Jezus liet het hun terstond toe. En de onreine geesten, uitgevaren zijnde, voeren in de zwijnen; en de kudde stortte van de steilte af in de zee daar waren er nu omtrent twee duizend, en versmoorden in de zee. 14 En die de zwijnen weidden zijn gevlucht, en boodschapten zulks in de stad en op het land. En zij gingen uit, om te zien, wat het was, dat er geschied was. 15 En zij kwamen tot Jezus, en zagen de bezetene zittende, en gekleed, en wel bij zijn verstand, namelijk die het legioen gehad had, en zij werden bevreesd. 16 En die het gezien hadden, vertelden hun, wat de bezetene geschied was, en ook van de zwijnen. 17 En zij begonnen Hem te bidden, dat Hij van hun landpalen wegging. 18 En als Hij in het schip ging, bad Hem degene, die bezeten was geweest, dat hij met Hem mocht zijn. 19 Doch Jezus liet hem dat niet toe, maar zeide tot hem: Ga heen naar uw huis tot de uwen, en boodschap hun, wat grote dingen u de Heere gedaan heeft, en hoe Hij Zich uwer ontfermd heeft. 20 En hij ging heen, en begon te verkondigen in het land van Dekapolis, wat grote dingen hem Jezus gedaan had; en zij verwonderden zich allen.

21 En als Jezus wederom in het schip overgevaren was aan de andere zijde, vergaderde een grote schare bij Hem; en Hij was bij de zee. 22 En ziet, er kwam een van de oversten der synagoge, met name Jairus; en Hem ziende, viel hij aan Zijn voeten, 23 En bad Hem zeer, zeggende: Mijn dochtertje is in haar uiterste; ik bid U, dat Gij komt en de handen op haar legt, opdat zij behouden worde, en zij zal leven. 24 En Hij ging met hem; en een grote schare volgde Hem, en zij verdrongen Hem. 25 En een zekere vrouw, die twaalf jaren de vloed des bloeds gehad had, 26 En veel geleden had van vele medicijnmeesters, en al het hare daaraan ten koste gelegd en geen baat gevonden had, maar met welke het veeleer erger geworden was; 27 Deze van Jezus horende, kwam onder de schare van achteren, en raakte Zijn kleed aan; 28 Want zij zeide: Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, zal ik gezond worden. 29 En terstond is de fontein haars bloeds opgedroogd, en zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij van die kwaal genezen was. 30 En terstond Jezus, bekennde in Zichzelf de kracht, die van Hem uitgegaan was, keerde Zich om in de schare, en zeide: Wie heeft Mijn klederen aangeraakt? 31 En Zijn discipelen zeiden tot Hem: Gij ziet, dat de schare U verdringt, en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt? 32 En Hij zag rondom om haar te zien, die dat gedaan had. 33 En de vrouw, vrezende en bevende, wetende, wat aan haar geschied was, kwam en viel voor Hem neder, en zeide Hem al de waarheid. 34 En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede, en zijt genezen van deze uw kwaal.

35 Terwijl Hij nog sprak, kwamen enigen van het huis des oversten der synagoge, zeggende: Uw dochter is gestorven; wat zijt gij de Meester nog moeilijk? 36 En Jezus, terstond gehoord hebbende het woord, dat er gesproken werd, zeide tot de overste der synagoge: Vrees niet; geloof alleenlijk. 37 En Hij liet niemand toe Hem te volgen, dan Petrus, en Jakobus, en Johannes, de broeder van Jakobus; 38 En kwam in het huis des oversten der synagoge; en zag de beroerte en degenen, die zeer weenden en huilden. 39 En ingegaan zijnde, zeide Hij tot hen: Wat maakt gij beroerte, en wat weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt. 40 En zij belachten Hem; maar Hij, als Hij hen allen had uitgedreven, nam bij Zich de vader en de moeder des kinds, en degenen die met Hem waren, en ging binnen, waar het kind lag. 41 En Hij vatte de hand des kinds, en zeide tot haar: Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochtertje Ik zeg u, sta op. 42 En terstond stond het dochtertje op, en wandelde; want het was twaalf jaren oud; en zij ontzetten zich met grote ontzetting. 43 En Hij gebod hun zeer, dat niemand datzelve zou weten; en zeide, dat men haar zou te eten geven.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Christus' uitwerpen van een legioen duivelen uit een bezetene, en ze toelatende in de zwijnen te varen. vers 1 - 20.

II. Christus' genezing van de vrouw, die de vloed des bloeds had, toen Hij op weg was om het dochtertje van Jairus van de doden op te wekken, vers 21 - 43. Het bericht van deze drie wonderen hadden wij tevoren, Matthéüs 8:28 en verder. en Matthéüs 9:18 enz maar zij worden hier uitvoeriger verhaald.

Markus 5:1 - 20

Wij hebben hier een voorbeeld hoe Christus de sterk - gewapende uit de bezitting verdreven heeft, en naar Zijn welbehagen over hem beschikte, ten einde te doen blijken dat Hij sterker was dan hij. Dit deed Hij na zijn aankomst aan de andere zijde, waar Hij heenging in de storm. Zijn werk aldaar was een armen mens uit de handen van Satan te redden, en toen Hij dat gedaan had keerde Hij terug. Zo kwam Hij van de hemel op aarde, en keerde terug in een storm, om een overblijfsel van het mensdom uit de macht van de duivel te verlossen, hoewel het slechts een klein overblijfsel is, en Hij achtte niet dat Zijn arbeid slecht besteed was. In Matthéüs wordt gezegd, dat er twee door de duivel bezeten waren, hier wordt gezegd, dat er een mens met een onreinen geest was. Indien er twee waren, dan was er ook een, en Markus zegt niet dat er slechts een was, zodat dit verschil ons geen gegronde ergernis kan geven. Waarschijnlijk was een van de twee veel opmerkelijker dan de andere, en heeft deze gezegd wat er gezegd werd.

Let hier nu op:

I. De ellendige toestand, waarin die arme mens zich bevond, hij was onder de macht van een onreinen geest. De duivel had bezit van hem gekregen, en de uitwerking daarvan was niet, zoals bij velen, een stille zwaarmoedigheid, maar een woedende razernij. Zijn toestand scheen erger dan die van de andere bezetenen, die de patiënten van Christus zijn geweest.

1. Hij had zijn woning in de graven, onder de graven der gestorvenen. Hun graven waren buiten de steden, in eenzame, woeste plaatsen, Job 3:14, hetgeen aan de duivel een groot voordeel gaf, want wee hem, die alleen is,. Wellicht heeft de duivel hem naar de graven heen gedreven, om de mensen te doen geloven, dat de zielen der afgestorvenen in demonen waren verkeerd en het kwaad deden, dat er gedaan werd, om aldus de schuld van zich af te werpen. Het aanraken van een graf verontreinigde, Numeri 19:16. De onreine geest voert de mensen in verontreinigend gezelschap, en neemt aldus bezit van hen. Door de zielen uit de macht van Satan te redden, verlost Christus de levenden van uit de doden.

2. Hij was zeer sterk en ontembaar. Niemand kon hem binden, zoals dit nodig is te doen met mensen, die zich in zulk een toestand bevinden, voor hun eigen welzijn, alsmede voor de veiligheid van anderen. Niet slechts koorden konden hem niet houden, maar ook geen ketenen en ijzeren boeien, vers 3, 4.

Zeer beklagenswaardig is de toestand van hen, die aldus gebonden moeten worden, van alle ongelukkigen in deze wereld zijn zij het meest te beklagen. Maar zijn toestand was het ergste van allen, in wie de duivel zo sterk was, dat hij niet gebonden kon worden. Dit stelt de treurige staat voor van die zielen, waarin de duivel heerschappij voert, die kinderen der ongehoorzaamheid, in wie deze onreine geest werkt. Sommige zeer bekende, openlijke zondaren zijn als deze waanzinnige, allen zijn hierin gelijk aan het paard en de muilezel, dat zij gebreedeld moeten worden met toom en gebit, maar sommigen zijn als de woudezel, die zich zo niet breidelen laat. De geboden en vervloekingen der wet zijn als ketenen en boeien, om de zondaren terug te houden van hun bozen weg, maar zij verbreken die banden, en dat is een blijk van de macht des duivels in hen.

3. Hij was een schrik en kwelling voor zichzelf en voor allen, die hem omringden, vers 5. De duivel is een wreed meester voor hen, die gevangen door hem worden geleid, een volslagen tiran. Deze ongelukkige mens was altijd, nacht en dag, op de bergen en in de graven, roepende en slaande zichzelf met stenen, hetzij dat hij kermde over zijn eigen treurigen toestand, of dat hij in toorn en woede was ontstoken tegen de hemel, Dikwijls gebeurt het dat de mensen, die in razernij zijn, zich wonden en doden. Wat is de mens, als de rede onttroond is en Satan ten troon is verheven?

De Baälaanbidders hebben zich in hun razernij gesneden met messen, zoals deze waanzinnige zich in zijn razernij met stenen sloeg. De stem Gods zegt: Doe uzelfven geen kwaad, de stem van Satan zegt: Doe uzelfven al het kwaad, dat gij kunt, toch wordt Gods woord veracht en het woord van Satan betracht. Wellicht was dit zich snijden met stenen slechts het snijden van zijn voeten aan de scherpe stenen, waarop hij barrevoets liep. II. Hij vervoege zich tot Jezus, vers 6, Als hij nu Jezus van verre zag, aan land komende, liep hij toe en aanbad Hem. Gewoonlijk liep hij op anderen toe met woede maar op Christus liep hij toe met eerbied. Datgeen geschiedde door de onzichtbare hand van Jezus Christus, dat door geen ketenen en boeien kon geschieden, zijn woede was plotseling bedwongen. Zelfs de duivel in dien armen mens was genoodzaakt om voor Christus te sidderen en voor Hem te buigen, of liever, de arme man kwam en aanbad Christus in de bewustheid van de behoefte, die hij had aan zijn hulp, daar de macht van Satan in en over hem voor het ogenblik tot staan was gebracht.

III. Het woord van bevel van Christus aan de onreinen geest, om van hem uit te gaan, vers 8, *Gij, onreine geest, ga uit van de mens!*

Hij maakte de man verlangde naar verlossing, toen Hij hem in staat stelde toe te lopen en Hem te aanbidden, en toen heeft Hij zijn macht aangewend ter zijner verlossing. Als Christus in ons werkt, zodat wij van harte bidden om verlossing van Satan, dan zal Hij die verlossing voor ons werken. Hier is een voorbeeld van de macht en het gezag, waarmee Christus de onreine geesten gebod, en zij Hem gehoorzaam waren, Hoofdstuk. 1:27. Hij zei: Ga uit van de mens. Het doel van Christus' Evangelie is onreine geesten uit te werpen van de zielen der mensen. Gij onreine geest, ga uit van de mens, opdat de Heilige Geest inga, en bezit neme van het hart, en er heerschappij over hebbe.

IV. De vrees van de duivel voor Christus. De mens liep toe en aanbad Hem, maar het was de duivel in de mens, die riep met een grote stem: (gebruik makende van de tong van dien armen mens) Wat heb ik met U te doen? vers 7. Juist zoals die andere onreine geest, Hoofdstuk 1:24.

1. Hij noemt God de Allerhoogste, hoog boven andere goden. Bij de naam Elion - de Allerhoogste, was God bekend onder de Feniciërs, en de andere volken, die aan Israël's grenzen woonden, en bij diezelfde naam noemt Hem de duivel.

2. Hij erkent Jezus te zijn de Zoon van God. Het is niets vreemds om de kostelijkste woorden uit de slechtste monden te horen. Er is een wijze van dit te zeggen, waartoe niemand komen kan dan door de Heilige Geest, 1 Corinthiërs 12:3, toch kan het op een zekere manier ook door de onreinen geest gezegd worden. Men kan de mensen niet naar een los gezegde beoordelen, maar aan hun vruchten zult gij ze kennen. Vroomheid van de mond is gemakkelijk. De geveinsde, die het schoonst spreekt, kan nog niets beters zeggen dan dat Jezus de Zoon van God is maar ook de duivel zei dit.

3. Hij ontkent elke aanslag of slechte bedoeling tegen Christus, Wat heb ik met U te doen? "Ik heb generlei behoefte aan U, ik eis niets van U, ik begeer niets met U van doen te hebben, ik kan niet voor U bestaan, en ik wil niet vallen."

4. Hij bidt Zijn toorn af: Ik bezweer U, dat is: ik smee U dringend, bij al wat heilig is, ik bid U om Godswil, door wiens toelating ik deze mens heb bezeten, dat hoewel Gij mij van hem uitdrijft, Gij mij toch niet pijnigt, " dat Gij mij niet weerhoudt van elders kwaad uit te richten, hoewel ik weet dat ik gevonnist ben, zo laat mij toch niet heengezonden worden naar de ketenen der duisternis, of verhinderd worden her - en derwaarts te gaan, rond te gaan om te verslinden."

V. Het onderzoek, dat Christus instelt naar de naam van dezen onreinen geest. Dit hadden wij niet bij Matthéüs. Christus vroeg hem: Wat is uw naam? Niet alsof Christus niet al de gevallen sterren bij hare namen kan noemen, zowel als de Morgensterren, maar Hij vraagt dit, opdat de opstanders getroffen zouden worden door het groot aantal van deze boosaardige helse geesten, gelijk zij wèl reden hadden te zijn, toen zij het antwoord hoorden: Mijn naam is Legio, want wij zijn velen. Bij de Romeinen bestond een legioen soldaten uit zesduizend man, volgens anderen uit twaalf duizend vijf honderd, maar, evenals bij ons de regimenten, bestonden bij hen de legioenen niet allen uit een gelijk aantal soldaten.

Nu wordt hierdoor aangeduid, dat de duivelen, de helse machten:

1. Militaire machten zijn. Een legioen is een zeker aantal soldaten onder de wapenen. De duivelen voeren krijg tegen God en zijn eer, tegen Christus en Zijn Evangelie, tegen mensen en hun heiligheid en geluk. Zij zijn de zodanige, die wij hebben te weerstaan, en tegen wie wij moeten strijden, Efeziërs 6:12.

2. Dat zij talrijk zijn, hij erkent, of liever hij snoeft: Wij zijn velen, alsof hij hoopte dat Christus tegen hun groot aantal niet bestand zou zijn. Welk een menigte van afvallige geesten zijn er, en die allen vijanden van God en de mens, als er hier een legioen was om garnizoen te houden tegen Christus in een enkel ongelukkig schepsel! Er zijn er velen, die tegen ons opstaan.

3. Dat zij zijn eenstemmig, het zijn vele duivelen, en toch maar een legioen in dienst van dezelfde boze zaak, en daarom was het bedenksel der Farizeeën, dat Satan de Satan uitwierp, en dus tegen zichzelf verdeeld is, zo onzinnig en van allen grond ontbloot. Het was niet een van dit legioen, die de overigen verried, want zij allen zeiden, eenstemmig: Wat heb ik met U te doen?

4. Dat zij machtig zijn: wie is bestand tegen een legioen? In onze eigen kracht zijn wij niet opgewassen tegen onze geestelijke vijanden, maar in de Heere en in de sterkte Zijner macht zullen wij tegen hen bestand zijn, al zijn er ook legioenen van hen.

5. Dat er orde onder hen heerst, zoals in een legioen. Er zijn overheden en machten, en geweldhebbers der duisternis dezer eeuw, hetgeen veronderstelt, dat er onder zijn van een lageren rang, de duivel en zijn engelen, de draak en de zijnen, de overste der duivelen en zijn onderdanen, hetgeen deze vijanden des te geduchter maakt.

VI. Het verzoek van dit legioen, dat Christus hun zou toelaten om in een kudde zwijnen te varen, die weidende was aan de bergen, vers 11, die bergen, waar de bezetenen rondwaarden, vers 5. Hun bede was:

1. Dat Hij hen buiten het land niet wegzond, vers 10, niet slechts dat Hij hen niet in hun helse gevangenis zou opsluiten, en hen aldus zou pijnigen voor de tijd, maar dat Hij hen niet uit dat land zou bannen, gelijk Hij rechtvaardiglijk zou kunnen, omdat zij er in dezen armen mens zulk een schrik voor geweest zijn en er zoveel kwaad hadden gedaan. Zij schijnen een

bijzondere voorliefde voor dat land gehad te hebben, of liever een bijzondere kwaadwilligheid er tegen, en de vrijheid te hebben om om te trekken op het overige deel der aarde, Job 1:7, was hun niet genoeg, zij moeten ook de bergen tot hun weide hebben, Job 39:11. Maar waarom wilden zij in dat land blijven? Hugo de Groot zegt: Omdat in dat land veel afvallige Joden waren, die zich buiten het verbond hadden gesteld, en dus aan Satan macht zich hadden overgegeven. Sommigen opperen het denkbeeld, dat zij, door ervaring de gezindheid en de manieren des volks hebbende leren kennen, hun des te meer kwaad konden doen door hun verzoeken.

2. Dat Hij hun zou toelaten in de zwijnen te varen, daar zij hoopten door dezen te doden, nog meer kwaad te kunnen doen aan de zielen van al de lieden in het land, dan zij doen konden wanneer zij in het lichaam van een enkelen mens voeren, daarom vroegen zij dit niet, en zij wisten ook, dat Christus hun dit niet zou toestaan.

VII. Het verlof, dat Christus hun gaf om in die zwijnen te varen, en de onmiddellijke vernieling der ganse kudde hierdoor, Jezus liet het hun terstond toe, vers 13. Hij verbood het hun niet, en Hij weerhield hen niet, maar gaf hun hierin hun zin. Aldus wilde Hij de Gadarenen doen zien hoe machtige en kwaadaardige vijanden duivelen zijn, om hen daardoor te bewegen Hem tot hun vriend te begeren, die alleen instaat was ze te bedwingen en ten onder te brengen, en hiervan blijkt had gegeven. Onmiddellijk voeren de onreine geesten in de zwijnen, die volgens de wet onreine dieren waren en van nature zich gaarne in het slijk wentelen, dat dan ook de geschiktste plaats voor hen is. Zij, die gelijk de zwijnen behagen scheppen in het slijk der zinnelijke lusten, zijn geschikte woningen voor Satan, en zijn, evenals Babylon, een bewaarplaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte, Openbaring 18:2, gelijk reine geesten een woonstede zijn van de Heilige Geest.

Het gevolg van het ingaan der duivelen in de zwijnen was, dat zij allen terstond dol werden en zich hals over kop in de naburige zee stortten, waar zij, ten getale van bij de twee duizend, verdrongen. De man, dien zij bezeten hadden, had zichzelf slechts geslagen of gesneden, want God had gezegd: hij is in uw hand, doch verschoon zijn leven. Maar hieruit blijkt, dat indien hij niet aldus onder bedwang ware geweest, de arme man zich verdrongen zou hebben. Zie, hoeveel wij aan Gods voorzienigheid zijn verschuldigd, en aan de dienst der goede engelen, om ons tegen de bozen geest te bewaren en te beschermen.

VIII. Het gerucht hiervan verspreidde zich door het land. Zij, die de zwijnen weidden, haastten zich naar de eigenaars, om bericht te brengen van hetgeen er geschied was, vers 14. Dit bracht het volk samen en:

1. Toen zij zagen hoe wonderbaarlijk de arme man genezen was, werd hierdoor eerbied bij hen opgewekt voor Christus, vers 15. Zij zagen de bezetene, en kenden hem zeer goed, daar zij menigmaal verschrikt waren geworden op zijn gezicht, en nu waren zij even verbaasd om hem te zien zittende, gekleed en wel bij zijn verstand. Nadat Satan uitgeworpen was, kwam de man terstond tot zichzelf. Zij, die ernstig en sober zijn en een geregeld leven leiden, geven hierdoor blijk, dat door de macht van Christus de macht des duivels in hun ziel is verbroken. Op het gezicht daarvan werden zij bevreesd, het verbaasde hen en dwong hen de macht van Christus te erkennen, en dat Hij waardig is gevreesd te worden.

Maar: 2. Als zij bevonden dat hun zwijnen verloren waren, vatten zij misnoegen op tegen Christus, en wilden zij liever zijn plaats dan Zijn gezelschap hebben, zij begonnen Hem te bidden dat Hij van hun landpalen wegging, want zij denken niet, dat het goed, dat Hij hun doen kan, ook maar in het minst opweegt tegen het verlies van zo vele zwijnen, vette zwijnen wellicht, en goed om naar de markt te brengen. Nu hadden de duivelen hun zin, want er is

niets, dat aan deze geesten zoveel macht geeft over zondige zielen, als liefde tot de wereld. Zij waren bevreesd voor nog meer straf, indien Christus onder hen verwijlde, terwijl Hij, indien zij slechts afstand wilden doen van hun zonde, leven en gelukzaligheid voor hen zou gehad hebben, maar ongenegen om hetzij van hun zonden of van hun zwijnen afstand te doen, verkozen zij liever afstand te doen van hun Zaligmaker. Zo doen ook zij, die liever dan een bozen lust op te geven, hun deel in Christus en hun verwachting van Hem wegwerpen. Zij hadden beter gedaan met aldus te redeneren: "Indien Hij zulk een macht heeft over duivelen en alle schepselen, dan is het goed voor ons om Hem tot vriend te hebben. Indien de duivelen verlof hebben om in ons land te blijven, zo laat ons Hem smeken ook te blijven, die alleen hen in bedwang kan houden." Maar in plaats van dit, wensten zij Hem verder weg. Zodanige verkeerde uitlegging wordt door vleselijk - gezinde harten aan de rechtvaardige oordelen Gods gegeven, in plaats van er door uitgedreven te worden tot Hem, plaatsen zij Hem op zoveel te groter afstand, hoewel Hij gezegd heeft: Vertoornt mij niet, opdat Ik u geen kwaad doe, Jeremia 25:6.

IX. Het gedrag van de man na zijn verlossing.

1. Hij wenste dat hij met Christus mocht zijn, vers 18, wellicht uit vrees dat de boze geest hem weer in zijn macht zou krijgen, of liever, ten einde door Hem onderwezen te worden, ongenegen zijnde om onder die heidense lieden te verblijven, die Hem weg wensten. Zij, die van de bozen geest bevrijd zijn, kunnen niet anders dan bekendheid en gemeenschap met Christus begeren.

2. Christus wilde hem niet toelaten om met Hem te zijn, opdat dit de schijn niet zou hebben van vertoning te willen maken, alsmede om hem te doen weten, dat Hij hem ook op een afstand kon beschermen en onderwijzen. En behalve dat: Hij had ander werk voor hem te doen, hij moet heengaan naar zijn bloedverwanten en vrienden, en hun zeggen wat grote dingen de Heere voor hem gedaan heeft, de Heere Jezus voor hem gedaan heeft, opdat Christus geëerd, en zijn naburen en vrienden gesticht, en uitgenodigd zouden worden om in Christus te geloven. Hij moet inzonderheid meer acht geven op Christus' ontferming dan op zijn macht, want inzonderheid daarin roemt Hij, hij moet hun zeggen, hoe Hij zich over hem ontfermd heeft in zijn ellende.

3. In vervoering van vreugde verkondigde de man in het gehele land, wat grote dingen Jezus hem gedaan had, vers 20. Dit zijn wij verschuldigd aan Christus en aan onze broederen, opdat Hij verheerlijkt, en zij gesticht worden. En zie het gevolg hiervan: zij verwonderden zich allen, maar weinigen gingen verder dan dat. Er zijn velen, die niet anders kunnen dan zich over de werken van Christus verwonderen, maar die niet, zoals zij behoorden, naar Hem vragen.

Markus 5:21 - 34

De Gadarenen verlangd hebbende, dat Christus hun land zou verlaten, bleef Hij niet lang om hen met zijn tegenwoordigheid lastig te vallen, maar vertrok weldra, zoals Hij gekomen was, over de zee terug naar de andere zijde, vers 21, en daar vergaderde een grote schare bij Hem. Zijn er sommigen, die Christus verwerpen, er zijn anderen, die Hem ontvangen en welkom heten. Een veracht Evangelie zal over het water gaan naar de plaats, waar het een beter onthaal vindt. Onder de velen, die nu tot Hem kwamen:

I. Is hier een man, die openlijk komt om genezing af te bidden voor een ziek kind, en die man is geen mindere dan een van de oversten der synagoge, een voorganger bij de Godsverering in de synagoge, of, zoals sommigen denken, een der rechters van het consistorie, of geestelijk

gerechtshof, zoals er in elke stad een was, bestaande uit drie en twintig. In Matthéüs wordt zijn naam niet genoemd, hier wordt zijn naam vermeld als Jairus, of Jaïr, Richteren 10:3. Hoewel hij een overste was, wendde hij zich met grote nederigheid en eerbied tot Christus, Hem ziende, viel hij aan zijn voeten, Hem eer bewijzende als aan enen, die inderdaad groter was dan Hij scheen te zijn, en met groten aandrang, hij bad Hem zeer, als iemand, wie het ernst is, als iemand, die niet slechts de zegen op prijs stelde, waar hij om vroeg, maar die ook wist, dat hij hem van niemand anders kon verkrijgen. Zie hier de zaak: hij heeft een dochtertje van ongeveer twaalf jaren, de lieveling van het gezin, en zij ligt op haar uiterste. Maar hij gelooft dat zij, zo Christus slechts wil komen en haar de handen opleggen, van de poorten des doods zelfs terug zal keren. Hij zei eerst, toen hij kwam, zij is in haar uiterste, (aldus Markus), maar daarna, op een latere tijding, die hem gezonden is, zegt hij: mijn dochter is nu terstond gestorven (aldus in Matthéüs), maar nog houdt hij aan in zijn bede, zie Lukas 8:42. Christus was gaarne bereid, en ging met hem, vers 24.

II. Hier is iemand anders, die (als ik dit zo zeggen mag) heimelijk een genezing steelt voor zichzelf, en zij verkreeg de hulp, die zij wenste. Deze genezing werd gewerkt op weg, toen Hij heenging om het dochtertje van de overste op te wekken, en door een grote schare gevolgd werd. Zie hoe Christus Zijn tijd besteedde, en geen van de kostbare ogenblikken verloren liet gaan. Velen van zijn redevoeringen en sommigen van zijn wonderen zijn gedateerd van de weg. Wij behoren goed te doen, niet alleen als wij in huis zitten, maar ook als wij op de weg gaan, Deuteronomium 6:7.

Let nu:

1. Op het droevig geval van deze arme vrouw. Zij had voortdurend de vloed des bloed, twaalf jaren lang reeds, die haar ongetwijfeld zeer verzwakt heeft, haar genot in het leven had verbitterd, en haar met een spoedige dood bedreigde. Zij had de besten geneeskundigen raad ingewonnen, die er te krijgen was, en had de vele geneesmiddelen gebruikt en de levenswijze gevolgd, die haar voorgeschreven waren. Zolang zij iets had om aan de medicijnmeesters te geven, hadden zij haar hoop gegeven op herstel, haar gezegd dat zij haar konden genezen. maar nu zij alles wat zij bezat aan hen ten koste had gelegd, gaven zij haar op als ongeneeslijk.

Zie hier:

- a. Dat huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven en zijn gezindheid, al wat zij had, had zij ten koste gelegd aan doctoren.
- b. Het staat slecht met die patiënten, wier doctoren hun ergste kwaal zijn, die door hun doctoren lijden, in stede van door hen genezen te worden.
- c. Zij, die geen baat vinden bij medicijnen, worden gewoonlijk erger, en de ziekte wint er te meer veld door.
- d. Gewoonlijk zullen de mensen zich niet tot Christus wenden, voor zij het met alle andere helpers tevergeefs beproefd hebben, en hen, wat zeker het geval zal wezen, nietige medicijnmeesters hebben bevonden. En Hij zal bevonden worden een sterke toevlucht te zijn, zelfs voor hen, die in de laatste plaats de toevlucht tot Hem nemen.

2. Het krachtige geloof, dat zij had in de macht van Christus om haar te genezen. Zij zei bij zichzelf - hoewel het uit niets blijkt dat zij door een ander dergelijk geval aangemoedigd werd, om het te zeggen - Indien ik maar zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden, vers 28. Zij geloofde dat Hij genas, niet als een profeet, door een kracht ontleend aan God, maar door een kracht in Hem zelf aanwezig, als de Zoon van God. Hare ziekte was van zulk een aard, dat de kiesheid haar verbood, om Hem er openlijk van te spreken, zoals anderen deden van hetgeen, waardoor zij gekweld werden, daarom verlangde zij naar een

genezing, die niet in het openbaar zou geschieden. En zo geschiedde haar dan naar haar geloof.

3. De wondervolle uitwerking hiervan. Zij kwam onder de schare achter Hem, en met veel moeite gelukte het haar Zijn kleeft aan te raken, en onmiddellijk gevoelde zij zich genezen, vers 29. De fontein haars bloeds was opgedroogd, en zij gevoelde zich volmaakt wel, zo gezond als zij ooit in haar leven geweest was, en dat in een oogwenk. Hieruit blijkt dat de genezing gans en al wonderdadig was, want zij, die door natuurlijke middelen van zulke krankheden genezen worden, herkrijgen slechts langzaam en tragsgewijze hun krachten, en niet plotseling, als opeens, maar Gods werk is volmaakt. Zij, die door Christus genezen worden van de ziekte der zonde, kunnen niet anders dan een algehele verandering ten goede in zich ontwaren.

4. Christus' onderzoek naar Zijn verscholen patiënt, en de bemoediging, die Hij haar gaf toen zij ontdekt werd. Christus bekende in zichzelf de kracht, die van Hem was uitgegaan, vers 30. Hij wist dit niet door een falen van zijn kracht, niet door een verflauwen van Zijn geest, maar veeleer door een verlevendiging van zijn geestkracht door de beoefening er van, en door het innerlijk en van Hem onafscheidelijk genot, dat Hij vond in goeddoen. En verlangde zijn patiënt te zien, vroeg Hij, niet misnoegd of als iemand, die beledigd is. maar met tedere belangstelling: Wie heeft mijn klederen aangeraakt? Niet zonder ruwheid en onbetamelijkheid hebben de discipelen bijna de spot gedreven met zijn vraag, vers 31 : Gij ziet dat de schare U verdringt, en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt?

Alsof de vraag eigenlijk niet gedaan moet zijn. Christus slaat geen acht op die ruwheid, maar zag rondom om haar te zien, die dat gedaan had, niet om haar te laken wegens hare vrijpostigheid, maar om haar te prijzen en haar geloof aan te moedigen, en om door Zijn eigen daad, Zijn woord en goedkeuring de genezing te bevestigen, die zij, als het ware, steelsgewijze had verkregen. Hij had het niet nodig, dat iemand Hem zou inlichten, want Hij had reeds terstond het oog op haar. Evenals geheime daden van zonde, zo zijn ook geheime daden des geloofs aan de Heere Jezus bekend, zij geschieden onder Zijn oog. Als gelovigen nog zo bedekt kracht ontleen aan Christus, dan weet Hij het en heeft er een welbehagen in.

5. Hierop heeft de arme vrouw zich de Heere Jezus voorgesteld, vers 33, vrezende en bevende, niet wetende hoe Hij het zou opnemen. Christus' patiënten zijn dikwijls bevende, als zij alle reden hebben om te juichen. Zij zou vrijmoedig hebben kunnen komen, wetende wat aan haar geschied was, en toch, dit wetende, vreest en beeft zij. Het was een verrassing, maar nog niet, zoals het had behoren te wezen, een aangename verrassing. Hoe dit zij, zij viel voor Hem neer. Niets is voor hen, die vrezen en beven, beter dan zich aan de voeten van de Heere Jezus te werpen, zich voor Hem te verootmoedigen en zich in zijn handen over te geven. En zij zei Hem al de waarheid.

Wij moeten ons niet schamen om uit te komen voor hetgeen er in het verborgen omgaat tussen Christus en onze ziel, maar er, zo wij daartoe geroepen zijn, melding van maken tot eer van Hem en ter bemoediging van anderen, zeggen wat Hij voor onze ziel gedaan heeft, en wat wij ervaren hebben van de helende kracht, die van Hem uitgaat. En de overweging, dat voor Christus niets verborgen kan blijven, moet ons aansporen om Hem alles te belijden. Zie welk een bemoedigend woord Hij haar gaf, vers 34 : Dochter! uw geloof heeft u behouden. Christus eert het geloof, omdat het geloof Christus eert.

Maar zie hoe hetgeen door het geloof gedaan is op aarde, in de hemel wordt bekrachtigd. Christus zegt: Wees genezen van deze uw kwaal. Indien ons geloof het zegel van zijn amen zet op de macht en de beloften Gods, zeggende: Zo is het, en zo zij het voor mij, dan zal Gods genade het zegel van haar amen op de gebeden en verwachtingen des geloofs zetten,

zeggende: Zo zij het, en zo zal het zijn voor u. En daarom: Ga heen in vrede, wees er wèl van overtuigd, dat gij uw genezing eerlijk verkregen hebt, dat zij krachtadiglijk gewrocht is, en ontleen daar vertroosting aan. Zij, die door het geloof van hun geestelijke krankheden zijn genezen, hebben wèl reden om heen te gaan in vrede.

Markus 5:35 - 43

Krankheden en dood zijn in de wereld gekomen door de zonde en de ongehoorzaamheid van de eersten Adam, maar beiden worden door de genade van de tweeden Adam overwonnen. Christus, een ongeneeslijke kwaal genezen hebbende, gaat nu triomferen over de dood, gelijk Hij in het begin van dit hoofdstuk over een woesten duivel heeft getriomfeerd.

I. De treurige tijding komt tot Jaïrus, dat zijn dochter gestorven is, en indien Christus is als andere artsen, dan komt Hij dus te laat. Zolang er leven is, is er hoop, en kunnen de middelen gebruikt worden, maar als het leven gevloden is, is alles voorbij. Wat zijt gij de Meester nog moeilijk? vers 35. Gewoonlijk behoort men in zulk een geval te denken: "De zaak is beslist, de wil van God is geschied, ik onderwerp mij er aan en berust er in, De Heere heeft gegeven, en de Heere heeft genomen. Als het kind nog leefde, heb ik gevast en geweend, want ik zei: Wie weet, de Heere zou mij mogen genadig zijn, dat het kind levend bleve. Maar nu is het dood, waarom zou ik nu vasten? Ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet wederkomen". Met zulke woorden moeten wij ons in zulke tijden tot kalmte brengen, opdat onze ziel stil zij gelijk een gespeend kind bij zijn moeder. Maar hier hebben wij een buitengewoon geval, de dood van het kind maakt niet, zoals gewoonlijk, een einde aan het verhaal.

II. Christus moedigt de bedroefde vader aan te hopen, dat hij zich niet tevergeefs ten behoeve van zijn kind tot Hem heeft gewend. Christus was opgehouden op de weg om een genezing te werken, maar hij zal toch door het gewin van anderen niet verliezen. Vrees niet, geloof alleenlijk. Wij kunnen ons voorstellen, dat Jaïrus nu niet recht wist of hij al of niet Christus zou vragen om voort te gaan, maar hebben wij de genade Gods en zijn vertroosting, en bijgevolg ook de gebeden van onze leraren en Christelijke vrienden niet evenzeer nodig als de dood in ons huis is, als wanneer er ziekte in is? Christus beslist dus spoedig de zaak. Vrees niet, dat mijn komst nu doelloos is, geloof slechts, dat zij ten goede zal zijn.

Wij moeten om onze gestorven vrienden of bloedverwanten tot geen wanhoop vervallen, en niet om hen treuren als degenen, die geen hope hebben. Zie, wat er gezegd werd tot Rachel, die weigerde vertroost te worden over hare kinderen, in de veronderstelling dat zij niet waren. Bedwing uw stem van geweene en uw ogen van tranen, want daar is verwachting voor uw nakomelingen, want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpale, Jeremia 31:16, 17. Daarom vrees niet, bezwijk niet.

In zulke tijden is geloof het enige geneesmiddel tegen ontroerende smart en vrees, daardoor moeten zij tot zwijgen worden gebracht. Geloof alleenlijk. Blijf vertrouwen stellen op Christus, blijf u afhankelijk gevoelen van Hem, en Hij zal doen wat het beste voor u is. Geloof in de opstanding, en dan, vreest niet.

III. Hij ging met een uitgelezen gezelschap naar het huis, waar het dode kind lag. Door de schare, die Hem vergezelde, had Hij aan de arme vrouw, die Hij het laatst had genezen, een goede gelegenheid gegeven om Hem ongemerkt te naderen, dit nu geschied zijnde, liet Hij de menigte van zich, en liet niemand toe Hem te volgen, "met Hem te volgen" betekent het oorspronkelijke woord, behalve Zijn drie boezem - discipelen, Petrus, Jakobus en Johannes, een voldoende getal om getuigen te zijn van het wonder, maar niet zulk een getal, als een schijn kon geven van ijdele roemzucht.

IV. Hij riep het dode kind terug tot het leven. De omstandigheden van het verhaal zijn tamelijk gelijk als bij Matthéüs. Hier hebben wij slechts op te merken:

1. Dat het kind zeer bemind was, want de bloedverwanten en burens weenden en huilden zeer. Het is zeer smartelijk als een leven, dat gelijk een bloem ontloken is, zo spoedig wordt afgesneden, verdord is, eer het nog is opgewassen, als wij smart hebben over hetgeen waarvan wij zeiden: Dit zal ons troosten.

2. Dat het blijkbaar en onbetwistbaar was, dat het kind was gestorven. Dat zij Christus belachten, omdat Hij zei, Het kind is niet gestorven maar het slaapt, was zeer laakbaar, maar het strekt ten bewijze hiervan.

3. Dat Christus hen, die luidruchtig waren in hun droefheid, uitdreef als onwaardig om getuigen te zijn van het wonder, en zo onwetend in de dingen Gods, dat zij niet begrepen, dat Hij van de dood sprak als van slaap, of zo honend en minachtend, dat zij er Hem om bespotten.

4. Dat Hij de ouders van het kind medenam om getuigen te zijn van het wonder, omdat Hij hierin hun geloof op het oog had, en dit bedoelde tot vertroosting van hen, die de stille, maar ware rouwbedrijvenden waren.

5. Dat Hij het kind opwekte door een woord van macht, hetwelk hier vermeld wordt, en wel in het Syrisch, de taal waarin Christus sprak, Talitha kúmi, gij dochttertje, Ik zeg u sta op. Het was de gewoonte bij de Joden om, als zij een zieke geneesmiddelen toedienden, te zeggen: Sta op van uw ziekte, bedoelende: Wij wensen dat gij moogt opstaan, maar Christus zei tot een gestorvene: Sta op van de doden, bedoelende: ik gebied u op te staan, ja, er is nog meer in - de doden hebben de macht niet om op te staan, daarom gaat er kracht uit met dat woord, ten einde er kracht van uitwerking aan te geven.

Geef wat Gij gebiedt, en gebied wat gij wilt. Christus werkt terwijl Hij gebiedt, en Hij werkt door het gebod, en daarom kan Hij gebieden wat Hij wil, zelfs aan de doden om op te staan. Zodanig is de Evangelieroeping tot hen, die van nature dood zijn in misdaden en zonden, en van dien dood niet meer door hun eigen kracht zouden kunnen opstaan dan dit kind het kon, en toch is dat woord: Ontwaak, en sta op van de doden, noch ijdel noch tevergeefs, als er onmiddellijk op volgt: Christus zal over u lichten, Efeziërs 5:14. Het is door het woord van Christus, dat geestelijk leven wordt geschonken: Ik zei tot u: leef. Ezechiël 16:6.

6. Dat het kind, zodra het leven was wedergekeerd, opstond en wandelde, vers 42. Geestelijk leven zal openbaar worden door ons opstaan van het bed der traagheid en onverschilligheid, en ons wandelen op de weg der Godsvrucht, ons wandelen in de naam en de kracht van Christus. Zelfs van hen, die twaalf jaren oud zijn, kan men verwachten dat zij zullen wandelen als degenen, die door Christus zijn opgewekt, en niet in de natuurlijke ijdelheid huns gemoeds.

7. Dat allen, die het zagen en er van hoorden, zich er over verbaasden en verwonderden, en Hem bewonderden, die het gewrocht had. Zij ontzetten zich met grote ontzetting. Zij konden niets anders dan erkennen, dat er iets buitengewoons en zeer groots in was, en toch wisten zij niet wat er van te denken, of welke gevolgtrekking er uit af te leiden. Hun verbazing had hen voorwaarts moeten brengen tot een levend geloof, maar het is bij een stomme verbazing gebleven.

8. Dat Christus poogde het te verbergen. Hij gebod hun zeer, dat niemand dat zou weten. Het was genoegzaam bekend aan een voldoende aantal personen, maar Hij wilde niet dat het vooralsnog verder verbreid zou worden, omdat Zijn eigen opstanding het grote voorbeeld en bewijs moest zijn van zijn macht over de dood, en daarom moest de bekendmaking van andere voorbeelden hiervan bewaard blijven totdat dit grote bewijs geleverd zou wezen. Laat een deel van het getuigenis verborgen blijven, totdat het andere deel, dat het voornaamste is, gereed is.

9. Dat Christus er voor zorgde, dat haar iets te eten zou gegeven worden. Hieruit bleek, dat zij niet slechts in het leven was teruggeroepen, maar ook tot een goeden gezondheidstoestand, dat zij eetlust had, zelfs de nieuwgeboren kinderkens in het huis van Christus zijn zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, 1 Petrus 2:2. En het is opmerkelijk, dat, gelijk Christus, toen Hij het eerst de mens gemaakt had, hem dadelijk van voedsel had voorzien, en wel voedsel uit de aarde, waarvan hij gemaakt was, Genesis 1:29, Hij thans, nu Hij een nieuw leven had gegeven, zorg droeg, dat iets te eten gegeven werd, want indien Hij het leven heeft gegeven, dan kan men ook vertrouwen, dat Hij het levensonderhoud zal geven, want het leven is meer dan het voedsel, Matthéüs 6:25. Waar Christus geestelijk leven heeft gegeven, daar zal Hij ook voorzien in voedsel om het te onderhouden ten eeuwigen leven, want Hij zal de werken Zijner handen niet laten varen.

HOOFDSTUK 6

1 En Hij ging van daar weg, en kwam in Zijn vaderland, en Zijn discipelen volgden Hem. 2 En als het sabbat geworden was, begon Hij in de synagoge te leren; en velen, die Hem hoorden, ontzetten zich, zeggende: Van waar komen Dezen deze dingen, en wat wijsheid is dit, die Hem gegeven is, dat ook zulke krachten door Zijn handen geschieden? 3 Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Joses, en van Judas en Simon, en zijn Zijn zusters niet hier bij ons? En zij werden aan Hem geërgerd. 4 En Jezus zeide tot hen: Een profeet is niet onge-eerd dan in zijn vaderland en onder zijn magen, en in zijn huis. 5 En Hij kon aldaar geen kracht doen; dan Hij legde weinigen zieken de handen op, en genas hen. 6 En Hij verwonderde Zich over hun ongelooft, en omging de vlekken daar rondom, lerende.

7 En Hij riep tot Zich de twaalven, en begon hen uit te zenden twee en twee, en gaf hun macht over de onreine geesten. 8 En Hij gebod hun, dat zij niets zouden nemen tot de weg, dan alleenlijk een staf, geen male, geen brood, geen geld in de gordel; 9 Maar dat zij schoenzolen zouden aanbinden, en met geen twee rokken gekleed zijn. 10 En Hij zeide tot hen: Zo waar gij in een huis zult ingaan, blijft daar, totdat gij van daar uitgaat. 11 En zo wie u niet zullen ontvangen, noch u horen, vertrekkende van daar, schudt het stof af, dat onder aan uw voeten is, hun tot een getuigenis. Voorwaar zeg Ik u: Het zal Sodom en Gomorra verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan dezelve stad. 12 En uitgegaan zijnde, predikten zij, dat zij zich zouden bekeren. 13 En zij wierpen vele duivelen uit, en zalfden vele kranken met olie, en maakten hen gezond.

14 En de koning Herodes hoorde het want Zijn Naam was openbaar geworden, en zeide: Johannes, die daar doopte, is van de doden opgewekt, en daarom werken die krachten in Hem. 15 Anderen zeiden: Hij is Elias; en anderen zeiden: Hij is een profeet, of als een der profeten. 16 Maar als het Herodes hoorde, zeide hij: Deze is Johannes, dien ik onthoofd heb; die is van de doden opgewekt. 17 Want dezelve Herodes, enigen uitgezonden hebbende, had Johannes gevangen genomen, en hem in de gevangenis gebonden, uit oorzaak van Herodias, de huisvrouw van zijn broeder Filippus, omdat hij haar getrouwd had. 18 Want Johannes zeide tot Herodes: Het is u niet geoorloofd de huisvrouw uws broeders te hebben. 19 En Herodias legde op hem toe; en wilde hem doden, en konde niet; 20 Want Herodes vreesde Johannes, wetende, dat hij een rechtvaardig en heilig man was, en hield hem in waarde; en als hij hem hoorde, deed hij vele dingen, en hoorde hem gaarne. 21 En als er een welgelegen dag gekomen was, toen Herodes, op de dag zijner geboorte, een maaltijd aanrichtte, voor zijn groten, en de oversten over duizend, en de voornaamsten van Galiléa; 22 En als de dochter van dezelve Herodias inkwam, en danste, en Herodes en dengenen, die mede aanzaten, behaagde, zo zeide de koning tot het dochttertje: Eis van mij, wat gij ook wilt, en ik zal het u geven. 23 En hij zwoer haar: Zo wat gij van mij zult eisen, zal ik u geven, ook tot de helft mijns koninkrijks! 24 En zij, uitgegaan zijnde, zeide tot haar moeder: Wat zal ik eisen? En die zeide: Het hoofd van Johannes de Doper. 25 En zij, terstond met haast ingaande tot de koning, heeft het geeist, zeggende: Ik wil, dat gij mij nu terstond, in een schotel, geeft het hoofd van Johannes de Doper. 26 En de koning, zeer bedroefd geworden zijnde, nochtans om de eden, en degenen, die mede aanzaten, wilde hij haar hetzelfde niet afslaan. 27 En de koning zond terstond een scherprechter, en gebod zijn hoofd te brengen. Deze nu ging heen, en onthoofdte hem in de gevangenis; 28 En bracht zijn hoofd in een schotel, en gaf hetzelfde het dochttertje, en het dochttertje gaf hetzelfde harer moeder. 29 En als Zijn discipelen dit hoorden, gingen zij en namen zijn dood lichaam weg, en legden dat in een graf. 30 En de apostelen kwamen weder tot Jezus, en boodschapten Hem alles, beide wat zij gedaan hadden, en wat zij geleerd hadden.

31 En Hij zeide tot hen: Komt gijlieden in een woeste plaats hier alleen, en rust een weinig; want er waren velen, die kwamen en die gingen, en zij hadden zelfs geen gelegen tijd om te eten. 32 En zij vertrokken in een schip, naar een woeste plaats, alleen. 33 En de scharen zagen hen heenvaren, en velen werden Hem kennende, en liepen gezamenlijk te voet van alle steden derwaarts, en kwamen hun voor, en gingen samen tot Hem. 34 En Jezus, uitgaande, zag een grote schare, en werd innerlijk met ontferming bewogen over hen; want zij waren als schapen, die geen herder hebben; en Hij begon hun vele dingen te leren. 35 En als het nu laat op de dag geworden was, kwamen Zijn discipelen tot Hem, en zeiden: Deze plaats is woest, en het is nu laat op de dag; 36 Laat ze van U, opdat zij heengaan in de omliggende dorpen en vlekken, en broden voor zichzelf mogen kopen; want zij hebben niet, wat zij eten zullen. 37 Maar Hij, antwoordende, zeide tot hen: Geeft gij hun te eten. En zij zeiden tot Hem: Zullen wij heengaan, en kopen voor tweehonderd penningen brood, en hun te eten geven? 38 En Hij

zeide tot hen: Hoeveel broden hebt gij? Gaat heen en beziet het. En toen zij het vernomen hadden, zeiden zij: Vijf, en twee vissen. 39 En Hij gebod hun, dat zij hen allen zouden doen nederzitten bij waardschappen, op het groene gras. 40 En zij zaten neder in gedeelten bij honderd tezamen, en bij vijftig tezamen. 41 En als Hij de vijf broden en de twee vissen genomen had, zag Hij op naar de hemel, zegende en brak de broden, en gaf ze Zijn discipelen, opdat zij ze hun zouden voorleggen, en de twee vissen deelde Hij voor allen. 42 En zij aten allen, en zijn verzadigd geworden. 43 En zij namen op twaalf volle korven brokken, en van de vissen. 44 En die daar de broden gegeten hadden, waren omtrent vijf duizend mannen.

45 En terstond dwong Hij Zijn discipelen in het schip te gaan, en voor heen te varen aan de andere zijde tegen over Bethsaida, terwijl Hij de schare van Zich zou laten. 46 En als Hij aan dezelve hun afscheid gegeven had, ging Hij op de berg om te bidden. 47 En als het nu avond was geworden, zo was het schip in het midden van de zee, en Hij was alleen op het land. 48 En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden, om het schip voort te krijgen; want de wind was hun tegen; en omtrent de vierde wake des nachts, kwam Hij tot hen, wandelende op de zee, en wilde hen voorbijgaan. 49 En zij, ziende Hem wandelen op de zee, meenden, dat het een spooksel was, en schreeuwden zeer; 50 Want zij zagen Hem allen, en werden ontroerd; en terstond sprak Hij met hen, en zeide tot hen: Zijt welgemoed, Ik ben het; vreest niet. 51 En Hij klom tot hen in het schip, en de wind stilde; en zij ontzetten zich bovenmate zeer in zichzelf, en waren verwonderd. 52 Want zij hadden niet gelet op het wonder der broden; want hun hart was verhard. 53 En als zij overgevaren waren, kwamen zij in het land Gennesareth, en havenden aldaar. 54 En als zij uit het schip gegaan waren, terstond werden zij Hem kennende.

55 En het gehele omliggende land doorlopende, begonnen zij op beddekens degenen, die kwalijk gesteld waren, om te dragen, ter plaatse, waar zij hoorden, dat Hij was. 56 En zo waar Hij kwam, in vlekken, of steden, of dorpen, daar leiden zij de kranken op de markten, en baden Hem, dat zij maar de zoom Zijns kleeds aanraken mochten; en zovelen, als er Hem aanraakten, werden gezond.

In dit hoofdstuk hebben wij velerlei zeer opmerkelijke voorvallen betreffende onze Heere Jezus, waarvan wij de hoofdinhoud reeds bij Matthéüs gehad hebben, maar hier worden nog verschillende omstandigheden vermeld, die wij dáár niet hebben ontmoet.

I. Christus veracht door zijn landslieden, omdat Hij een hunner was en zij zijn af komst kenden, of tenminste meenden te kennen, vers 1 - 6.

II. De macht, die Hij Zijn apostelen verleende over onreine geesten, en een verslag van hun verrichtingen, vers 7 - 13.

III. Een vreemd denkbeeld, dat Herodes en anderen koesterden, van Christus, bij welke gelegenheid wij het verhaal hebben van de marteldood van Johannes de Doper, vers 14 - 29.

IV. Christus' afzondering met Zijn discipelen in een woeste plaats, de scharen, die Hem derwaarts volgden om onderricht van Hem te ontvangen, en zijn spijziging van vijf duizend hunner met vijf broden en twee vissen, vers 30 - 44.

V. Christus wandelende op de zee om tot Zijn discipelen te komen, en de grote menigte van genezingen, die Hij wrocht aan de andere zijde van het water, vers 45 - 46.

Markus 6:1 - 6

I. Christus brengt een bezoek in Zijn vaderland, de plaats, niet waar Hij geboren, maar waar Hij opgevoed werd, dat was Nazareth, waar zijn bloedverwanten woonden. Tevoren was Hij reeds in levensgevaar onder hen geweest, Lukas 4:29, en toch begaf Hij zich weer tot hen, zo verwonderlijk wacht Hij om genadig te wezen en het heil Zijner vijanden te bevorderen. Waar Hij ook heenging, al was het ook in gevaar, Zijn discipelen volgden Hem, vers 1, want zij hadden alles verlaten om Hem te volgen overal waar Hij heenging.

II. Daar predikte Hij in hun synagoge op de sabbatdag, vers 2. Het schijnt dat de scharen daar niet zo tot Hem toestroomden als op andere plaatsen, zodat Hij geen gelegenheid had om te prediken, voordat zij tezamen kwamen op de sabbatdag, en toen heeft Hij een gedeelte der Schrift met grote helderheid voor hen verklaard. Op de sabbatdagen moet in de Godsdienstige

bijeenkomsten het woord Gods gepredikt worden naar het voorbeeld van Christus. Wij geven eer aan God door onderricht van Hem te ontvangen.

III. Zij konden niet anders dan erkennen hetgeen zeer eervol en loffelijk in Hem was.

1. Dat Hij sprak met grote wijsheid, en dat die wijsheid Hem was gegeven, want zij wisten dat Hij geen geleerde opleiding had gehad.

2. Dat Hij krachten deed, ze deed met Zijn eigen handen ter bevestiging van de leer, die Hij verkondigde. Zij erkenden de twee grote bewijzen van de Goddelijke oorsprong van Zijn Evangelie - de Goddelijke wijsheid, die uitblonk in het beramen er van, en de Goddelijke macht, die uitgeoefend werd, om het te bekrachtigen en aan te bevelen, en toch, hoewel zij de premissen niet konden ontkennen, wilden zij met de gevolgtrekking, die er uit afgeleid werd, niet instemmen.

IV. Zij legden er zich op toe Hem te verkleinen en in minachting te brengen, en in het gemoed des volks vooroordelen tegen Hem op te wekken. Al deze wijsheid en al die krachten zijn van geen betekenis of waardij, omdat Hij tehuis was opgevoed, niet gereisd had, geen universiteit had bezocht, niet aan de voeten van een hunner geleerden dan gezeten om door hem onderwezen te worden, vers 3. *Is deze niet de timmerman?* Bij Matthéüs luidt het verwijt, dat Hij de zoon is des timmermans, daar Zijn vermeende vader dat beroep uitoefende. Maar het schijnt dat zij ook verder konden zeggen: *Is deze niet de timmerman?* want waarschijnlijk is onze Heere Jezus in dat beroep met Zijn vader werkzaam geweest, eer Hij Zijn openbaar dienstwerk aanving, tenminste soms in dagwerk.

1. Aldus heeft Hij zich willen vernederen, en heeft Hij zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is Hij gekomen om te dienen. Zo diep heeft onze Verlosser zich neergebogen om ons te kunnen verlossen.

2. Daarmee wilde Hij ons leren de luiheid te verafschuwen, en voor ons zelf iets te doen te vinden in de wereld, en liever geringen en moeitevollen arbeid te verrichten, al is het ook, dat hij ons slechts een sober bestaan oplevert, dan ons in vadsigheid toe te geven, Niets is schadelijker voor jonge lieden, dan de gewoonte van slenteren aan te nemen. Er heerste onder de Joden hieromtrent de goede gewoonte, dat hun jonge mannen, die bestemd waren om geleerden te worden, toch ook het een of andere handwerk of ambacht moesten leren, zoals Paulus, die een tentenmaker was, ten einde werk te hebben voor hun ledigen tijd, en om er, zo het nodig was, hun brood mede te kunnen verdienen.

3. Daarmee heeft Hij ook de geminachte handwerkslieden geëerd, en diegenen aangemoedigd, die eten van het werk hunner handen, al is het ook dat de groten der aarde met minachting op hen neerzien. Zij verweten Hem nog iets anders, namelijk de geringheid Zijner bloedverwanten. Hij is de zoon van Maria, zijn broeders en zusters zijn hier bij ons, wij kennen zijn familie, zijn afkomst, en daarom, hoewel zij ontzet waren over zijn leer, vers 2, werden zij toch geërgerd aan Zijn persoon, vers 3, en zagen zij met minachting op Hem neer, en wilden daarom ook zijn leer niet aannemen, al was zij ook nog zo aanbevelenswaardig. Kunnen wij denken dat zij, indien zij Zijn stamboom niet hadden gekend, indien Hij uit de wolken onder hen neergekomen was, zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, Hem met meer eerbied ontvangen zouden hebben? Gewis niet, want in Judea, waar dit niet bekend was, heeft men juist dit tegen Hem aangevoerd. Maar dezen weten wij niet, van waar hij is. Hardnekkig ongeloof is nooit om uitvluchten verlegen.

V. Laat ons zien, hoe Christus deze minachting verdroeg.

1. Hij heeft haar ten dele verontschuldigd, als iets gewoons, iets dat dagelijks voorkomt, en dat men dus kan verwachten, hoewel niet rechtvaardiglijk of billijk, vers 4, Een profeet is niet ongeëerd, dan in zijn vaderland. Er kunnen uitzonderingen zijn op dezen regel. Velen hebben ongetwijfeld dit vooroordeel afgeschud, maar gewoonlijk is het waar, dat leraren zelden zo bemind zijn en zoveel voorspoed hebben op hun arbeid in hun eigen land, als onder vreemden. De gemeenzaamheid uit de jongere jaren baart verachting, de bevordering van iemand, die tevoren als een mindere gold, brengt afgunst teweeg, en de mensen zijn niet licht geneigd om diegenen als gidsen voor hun ziel aan te nemen, wier vaderen zij gans bereid waren om met de honden der kudde te stellen. In zulk een geval moet men dit dus niet hard vinden, het is de gewone behandeling, het is de behandeling, die Christus werd aangedaan, en de wijsheid is uitnemend om naar elders te leiden.

2. Hij deed nog enig goed onder hen, in weerwil van de minachting, die zij Hem betoonden, want Hij is vriendelijk, zelfs voor de ondankbaren en bozen. Hij legde weinigen zieken de handen op, en genas hen. Het is edelmoedig en betamelijk voor de volgelingen van Christus, om zich tevreden te stellen met het genot en de voldoening van wèl te doen, al wordt er hun onrechtvaardiglijk de lof voor onthouden.

3. Toch kon Hij aldaar geen kracht doen, tenminste niet veel, niet zoals in andere plaatsen, vanwege het ongeloof, dat onder het volk heerste, door de vooroordelen, die hun leidslieden hun tegen Christus inbliezen, vers 5. Het is een vreemde uitdrukking, alsof het ongeloof aan de Almacht zelf de handen bond. Hij zou daar evenveel wonderen hebben willen doen als elders, maar Hij kon niet, omdat de mensen zich niet tot Hem wilden wenden, om zijn gunst niet wilden vragen, Hij zou de wonderen hebben kunnen doen, maar zij hebben de eer verbeurd, dat Hij ze voor hen deed. Door ongeloof en minachting van Christus stremmen de mensen de stroom Zijner weldaden voor hen, en grendelen zij zelve hun deur.

4. Hij verwonderde zich over hun ongeloof, vers 6. Wij bevinden niet, dat Christus zich ooit verwonderde, behalve over het geloof der heidenen, die vreemdelingen waren, zoals de hoofdman over honderd, Matthéüs 8:10, en de Samaritaanse vrouw, en over het ongeloof der Joden, die zijn landslieden waren. Het ongeloof van hen, die van de middelen der genade genieten, is iets zeer verbazingwekkends.

5. Hij omging de vlekken daar rondom, lerende. Indien wij geen goed kunnen doen, waar wij het zouden willen, dan moeten wij het doen, waar wij het kunnen, en blijde zijn, als wij de gelegenheid hebben, al is het dan ook slechts in vlekken of dorpen, om Christus en de zielen te dienen. Soms vindt het Evangelie een beter onthaal in de dorpen van het platteland, waar minder rijkdom, pracht en weelde, werelds vermaak en sluwheid gevonden worden, dan in volkrijke steden.

Markus 6:7 - 13

Hier is,

I. De opdracht aan de twaalf apostelen gegeven, om te prediken en wonderen te werken, het is wat wij reeds uitvoeriger gehad hebben in Matthéüs 10.

Markus vermeldt hier de namen niet der apostelen, zoals Matthéüs gedaan heeft, omdat hij ze reeds tevoren genoemd heeft, toen zij tot gemeenschap met Hem werden geroepen, Hoofdstuk 3:16 - 19. Totnutoe hadden zij met Christus omgegaan, hadden gezeten aan zijn voeten, zijn leer gehoord en zijn wonderen gezien. Nu besluit Hij hen te gebruiken. Zij hadden ontvangen, opdat zij zouden geven, zij hadden geleerd, opdat zij zouden onderwijzen, en daarom begon Hij thans hen uit te zenden. Zij moeten niet altijd studeren in de academie om kennis te

verkrijgen, maar zij moeten prediken in het land, om met de verkregen kennis goed te doen. Hoewel zij thans nog niet zo begaafd waren als zij later zijn zullen, moeten zij toch naar de gaven en bekwaamheden, die zij nu hebben, aan het werk gaan, om dan later grotere vorderingen te maken.

Merk hier nu op:

1. Dat Christus hen twee en twee uitzond. Dit wordt door Markus opgemerkt. Zij gingen twee en twee naar een plaats, opdat uit de mond van twee getuigen alle woord zou bestaan, en opdat zij gezelschap zouden zijn voor elkaar, als zij zich onder vreemden zouden bevinden, en elkanders handen zouden sterken, en elkanders hart zouden bemoedigen, elkaar zouden helpen als er iets verkeerd ging, en elkaar zouden steunen. Ieder soldaat heeft zijn krijgsmakker, en de stelregel is als juist bevonden, dat twee beter zijn dan een. Christus wilde Zijn dienstknechten aldus leren om zich met elkaar te verbinden en te vergezellen, elkaar steun te geven, en van elkaar steun aan te nemen.

2. Dat Hij hun macht gaf over de onreine geesten. Hij zond hen uit om het rijk des duivels aan te vallen, en machtigde hen, als een voorbeeld van hun verbreken van zijn invloed in de zielen der mensen door hun leer, om hem uit te werpen uit het lichaam der bezetenen. Sommigen opperen de mening, dat zij door de Geest krankheden genazen en duivelen uitwierpen, maar alleen datgeen predikten, dat zij uit de mond van Christus gehoord hadden.

3. Dat Hij hun gebod geen voorraad mede te nemen, geen mondbehoeften en geen geld, opdat zij overal, waar zij kwamen, zouden blijken arm te zijn, mensen, die niet van deze wereld zijn, en dus met meer recht de mensen er van weg konden roepen naar een andere wereld. Als Hij hun later gebod buidel en male te nemen, Lukas 22:36, dan werd hier niet mede te kennen gegeven, dat zijn zorg voor hen verminderd was, maar dat er moeilijker tijden voor hen zouden komen, en dat zij een slechter onthaal zouden vinden dan bij hun eerste uitzending. Bij Matthéüs en Lukas wordt hun verboden een staf mede te nemen, dat is: een staf als wapen om mede te vechten, maar hier in Markus wordt hun geboden niets mede te nemen dan een staf, dat is een staf, die bij het lopen wordt gebruikt, zoals pelgrims ze dragen. Ze moeten geen schoenen, maar slechts schoenzolen dragen, welke slechts onder aan de zolen hunner voeten bevestigd waren. Zij moeten in de gemakkelijkste, eenvoudigste kleding gekleed zijn, en zelfs mogen zij geen twee rokken bij zich hebben, want hun verblijf daar buiten zou slechts kort wezen: voor de winter moeten zij terugkeren, en wat zij behoefden, daarin zou door hen, voor wie zij predikten, gaarne voorzien worden.

4. Hij gebod hun om, in welke stad zij zouden komen, het eerste huis, waarin zij hun intrek namen, tot hun hoofdkwartier te maken, vers 10, blijft daar, totdat gij vandaar uitgaat. En daar gij weet, dat gij met een boodschap komt, die u welkom genoeg zal maken, zo koestert van uw vrienden, die u het eerst genodigd hebben, de vriendelijke gedachte, dat zij uw tegenwoordigheid niet als een last beschouwen.

5. Hij spreekt een zeer zwaar oordeel uit over hen, die het Evangelie, dat zij predikten, verwierpen, vers 11, En zo wie u niet zullen ontvangen, noch u horen, vertrekkende vandaar - want indien de een u niet wil ontvangen, zal een ander het wèl willen - schudt het stof af, dat onder aan uw voeten is, hun tot een getuigenis. Laat hen weten, dat hun de eerlijke aanbidding is gedaan van leven en gelukzaligheid, getuige dat stof, daar zij die aanbidding echter afwijzen, kunnen zij niet verwachten dat hun een andere gedaan zal worden. Dat stof, zal, gelijk het stof van Egypte, Exodus 9:9 in een plaag over hen verkeren, en hun oordeel in de groten dag zal ondraaglijker zijn dan dat van Sodom, want de engelen werden naar Sodom

gezonden ter uitvoering van straf en zijn er mishandeld, maar dat zal niet zo groot een schuld en zo zwaar een verderf over hen doen komen, als de minachting en mishandeling van Christus' apostelen, die hun de aanbidding der Evangeliegenade brachten.

II. Hoe de apostelen zich van de hun opgedragen last hebben gekweten. Hoewel zij zich bewust waren van grote zwakheid, en er geen werelds voordeel van konden verwachten, zijn zij toch in gehoorzaamheid aan het bevel huns Meesters, en in afhankelijkheid van zijn kracht, uitgegaan, evenals Abraham, niet wetende waar zij heengingen.

Merk hier op:

1. De leer, die zij predikten. Zij predikten, dat zij zich zouden bekeren, vers 12, dat zij moesten veranderen van zin, hun leven moesten verbeteren bij de gedachte en in overweging van het nabijzijn van het koninkrijk van de Messias. Het grote doel der Evangeliepredikers, en de grote strekking der Evangelieprediking, moet zijn, de mensen tot bekering te brengen, tot een nieuw hart en een nieuwen levenswandel. Zij hebben de mensen niet beziggehouden met fraaie bespiegelingen, zij hebben hun gezegd, dat zij zich moeten bekeren van hun zonden en zich moeten wenden tot God.

2. De wonderen, die zij wrochten. De macht, die Christus hun had gegeven over onreine geesten, bleef niet zonder uitwerking, hebben zij dus niet tevergeefs ontvangen, zij gebruikten haar, want zij wierpen vele duivelen uit, vers 13, en zalfden vele zieken met olie, en maakten hen gezond. Sommigen denken, dat die olie geneeskundig werd aangewend overeenkomstig de gewoonte der Joden, ik denk veeleer, dat zij als teken gebruikt werd van wonderdadige genezing, volgens de aanwijzing van Christus, hoewel dit niet wordt vermeld. Later werd dit gebruikt door die ouderlingen der gemeente, aan wie door de Geest de gave der gezondmaking was geschonken, Jakobus 5:14. Het is zeker dat hier, en dus ook waarschijnlijk dat dáár, dit zalven der zieken met olie aangewend werd met die buitengewone macht, welke reeds lang heeft opgehouden, weshalve met de macht ook het teken er van moet ophouden.

Markus 6:14 - 29

Hier hebben wij:

I. De dwaze denkbeelden, die het volk omtrent onze Heere Jezus heeft gekoesterd, vers 15. Zijn eigen landslieden konden niets groot van Hem geloven, omdat zij Zijn arme bloedverwanten kenden, maar anderen, die niet onder de macht van dat vooroordeel tegen Hem waren, wilden toch liever alles omtrent Hem geloven dan de waarheid, namelijk dat Hij de Zoon van God was en de ware Messias. Zij zeiden: Hij is Elias, dien zij verwachtten, of Hij is een profeet, een der Oud - Testamentische profeten, tot het leven op aarde teruggekeerd, of als een der profeten, een profeet, die nu verwekt is en gelijkstaat met die onder het Oude Testament.

II. De mening van Herodes omtrent Hem. Hij hoorde van Zijn naam en faam, van hetgeen Hij zei en deed, en hij zei: "Het is zeker Johannes de Doper, vers 14. Zo waar als wij hier zijn, het is Johannes, dien ik onthoofd heb, vers 16. Hij is van de doden opgewekt, en ofschoon hij, terwijl hij onder ons was, geen wonder gedaan heeft, is hij, na voor een wijle in een andere wereld geweest te zijn, teruggekomen met groter kracht, en nu werken die krachten in hem."

1. Waar een ijdel en dwaas geloof is, daar zal men gewoonlijk een buitensporige verbeelding aan het werk zien. Het volk zei: Het is een profeet, die van de doden is opgewekt, Herodes zei: Het is Johannes de Doper, die van de doden is opgewekt. Hieruit blijkt dat het opstaan uit de doden van een profeet om krachten te doen, iets was, dat verwacht werd, iets dat men noch onmogelijk noch onwaarschijnlijk vond, en nu werd het geredelijk vermoed, nu het niet waar was, maar later, toen het van Christus wèl waar was, onweerlegbaar als waar getuigd en

bewezen, toen werd het hardnekkig tegengesproken en ontkend. Zij, die het moedwilligst geloof weigeren aan de waarheid, zijn meestal het lichtgelovigst aan dwaling en waan.

2. Zij, die tegen God strijden, zullen zich teleurgesteld bevinden, zelfs als zij denken overwinnaars te zijn, zij kunnen hun doel niet bereiken, want het woord des Heeren is tot in eeuwigheid. Zij, die zich verheugden toen de getuigen gedood waren, ergerden zich vol spijt en teleurstelling, toen zij na drie of vier dagen verrezen in hun opvolgers, Openbaring 11:10, 11. De onboetvaardige zondaar, die aan het zwaard van Jehu ontkomt, zal door Elisa worden gedood.

3. Een schuldig geweten heeft geen anderen aanklager of pijniger nodig dan zichzelf. Herodes beschuldigt zichzelf van de moord van Johannes, waarvan hem wellicht niemand anders durfde beschuldigen: Ik heb hem onthoofd, en de angst daarover bracht hem in de waan, dat Christus de verrezen Johannes was. Hij had Johannes gevreesd terwijl hij leefde, en thans, nu hij dacht van hem af te zijn, vreest hij hem nog tienmaal meer, nu hij dood is. Men zou even lief door spoken en furiën, als door de verschrikkingen van een aanklagend geweten gekweld worden. Wie dus kalmte en vrede des gemoeds wil genieten, moet zorgen een onbevlekt geweten te hebben, Handelingen 24:16.

4. Er kunnen verschrikkingen wezen van een sterke overtuiging van zonde, waar geen waarheid is van een zaligmakende bekering. Deze Herodes, die dit denkbeeld koesterde betreffende Christus, heeft Hem later gezocht te doden, Lukas 13:31, en Hem veracht en bespot, Lukas 23:11, zodat hij zich niet wil laten bewegen, al was het door iemand, die uit de doden is opgestaan, nee, zelfs door geen Johannes de Doper, die van de doden is opgestaan.

III. Het verhaal van de terdoodbrenging van Johannes de Doper door Herodes, dat hier, gelijk als in Matthéüs, door de evangelist is ingelast. En hier kunnen wij opmerken:

1. De grote waardering en eerbied, die Herodes soms voor Johannes de Doper gekoesterd heeft, en alleen door dezen evangelist vermeld wordt, vers 20. Hier zien wij, hoe ver iemand gaan kan op de weg der genade en eer, en toch beiden zal missen, en voor eeuwig verloren zal gaan.

a. Hij vreesde Johannes, wetende dat hij een rechtvaardig en heilig man was. Het is mogelijk, dat iemand groten eerbied heeft voor vrome mensen, inzonderheid voor goede en Godvruchtige leraren, ja, en zelfs om hetgeen goed in hen is, terwijl hij toch zelf een slecht mens is. Johannes was een rechtvaardig en heilig man. Om volkomen goed te zijn, moet men zowel heilig als rechtvaardig wezen, heilig voor God en rechtvaardig tegenover de mensen. Johannes was dezer wereld afgestorven, en aldus was hij een goed vriend zowel van rechtvaardigheid als van heiligheid. Herodes wist dit, niet slechts door het algemeen gerucht, maar door persoonlijke bekendheid met hem, Zij, die zelf slechts weinig rechtvaardigheid en heiligheid bezitten, kunnen die eigenschappen toch met eerbied in anderen opmerken. Daarom vreesde, d.i. eerde hij hem. Heiligheid en rechtvaardigheid dwingen eerbied af, en velen, die zelf niet goed of Godvruchtig zijn, hebben eerbied voor hen, die het wel zijn.

b. Hij bewaarde hem, of hij lette op hem, hij beschutte hem tegen de kwaadwilligheid zijner vijanden (aldus verstaan sommigen die woorden), of liever, hij had achting voor zijn voorbeeldigen wandel, en had een oog voor hetgeen prijzenswaardig in hem was, en sprak er met lof van tot hen, die tot zijn omgeving behoorden. Hij liet blijken, dat hij acht gaf op hetgeen Johannes zei en deed.

c. Hij hoorde hem prediken. Hij verwaardigde zich zijn hoorder te wezen, niettegenstaande het geringe in het uiterlijk voorkomen van Johannes. Christus zelve in onze straten te hebben horen prediken zal geen zeer krachtige pleitrede voor ons zijn in de groten dag, Lukas 13:26.

d. Hij deed vele dingen, velen van die dingen, die Johannes in zijn prediking hem geleerd had. Hij was niet slechts een hoorder des woords, maar ten dele ook een dader van het werk. Sommige zonden, die door Johannes in zijn prediking bestraft werden, heeft hij nagelaten, en tot sommige plichten heeft hij zich begeven, maar het zal niet volstaan vele dingen te doen, wij moeten acht geven op al de geboden.

e. Hij hoorde hem gaarne. Hij hoorde hem niet met vrees en verschrikking, zoals Felix Paulus gehoord heeft, maar met genoegen. Er is een oppervlakkige blijdschap, die een geveinsde kan hebben, als hij het woord hoort, Ezechiël was voor zijn hoorders als een lied der minne, Ezechiël 33:32, de hoorders, die als de steenrots waren, waarop het zaad gezaaid werd, hebben het woord met vreugde ontvangen, Lukas 8:13.

2. Johannes' getrouwheid, waarmee hij hem zijn verkeerdheden onder het oog bracht. Herodes had de vrouw van zijn broeder Filippus gehuwd. vers 17. Ongetwijfeld heeft het gehele land schande geroepen over deze daad, en er hem om gesmaad, maar Johannes had er hem om bestraft, hem openlijk en duidelijk gezegd: Het is u niet geoorloofd de huisvrouw uws broeders te hebben. Dit was Herodes' ongerechtigheid, waarvan hij niet kon aflat, toen hij vele dingen deed, die Johannes hem geleerd had, en daarom onderhoudt Johannes hem bijzonder over deze zaak. Hoewel hij een koning was, wilde Johannes hem toch niet ontzien, evenmin als Elia Achab gespaard of ontzien heeft, toen hij tot hem zei: Hebt gij doodgeslagen en ook een erfelijke bezitting ingenomen? Hoewel Johannes belang in hem stelde, en hij wel kon vrezen, dat zijn openhartigheid hem zijn invloed op hem zou doen verliezen, heeft hij hem toch bestraft, want de wonden des liefhebbers zijn getrouw, Spreuken 27:6, en hoewel er sommige zwijnen zijn, die zich omkeren en hem verscheuren, die paarden voor hen geworpen heeft, zal toch over het algemeen hij, die een mens bestraft - indien de persoon, die bestraft wordt, tenminste iets van een mensenverstand heeft - achterna gunst vinden, meer dan die met de tong vleit, Spreuken 28:23. Hoewel het gevaarlijk was Herodes te beledigen, wilde Johannes zich toch liever aan dat gevaar blootstellen, dan zijn plicht te verzuimen. De leraren, die getrouw willen bevonden worden in het werk Gods, moeten het aangezicht des mensen niet vrezen. Als wij zoeken mensen te behagen, om iets anders dan om hun geestelijk welzijn te bevorderen, dan zijn wij geen dienstknechten van Christus.

3. De haat, dien Herodias Johannes hierom toedroeg, vers 19, Herodias legde op hem toe, en wilde hem doden, maar toen haar dat niet gelukte, wist zij toch te bewerken dat hij in de gevangenis werd geworpen, vers 17. Herodes eerbiedigde hem, totdat hij hem aantastte in Herodias. Velen, die voorwenden het profeteren te eren, zijn toch alleen maar voor zachte dingen, zij houden van een goede prediking, zo die hun lievelingszonde ongemoeid laat, maar als die aangeraakt wordt, dan kunnen zij dat niet verdragen. Geen wonder, dat de wereld hen haat, die getuigen dat hare werken boos zijn. Maar het is beter, dat zondaars thans leraren vervolgen om hun getrouwheid, dan dat zij hen in de eeuwigheid vloeken wegens hun ontrouw.

4. Het complot beraamd om Johannes te onthoofden. Ik ben geneigd te denken, dat Herodes zelf in het complot was, niettegenstaande zijn voorgeven van bedroefd en misnoegd te zijn, en als het ware overvallen te wezen, en dat de zaak tussen hem en Herodias was afgesproken, want er is gezegd, dat het zou zijn, als er een welgelegen daggekomen was, vers 21, geschikt voor de uitvoering van dat plan.

a. Er moet op des konings verjaardag een hofbal plaatshebben, en een avondmaal worden bereid voor zijn groten en de oversten over duizend, en de voornaamsten van Galiléa.

b. Om aan dit feest nog meer aantrekkelijkheid te geven, moet de dochter van Herodias in het openbaar dansen, en Herodes moet de schijn aannemen van buitengewoon door haar dansen bekoord te zijn, en bijgevolg moeten dan de hovelingen en de gasten evenzo bekoord zijn.

c. Hierop moet de koning haar een buitensporige belofte doen, namelijk haar alles te geven waar zij om vragen zou, tot zelfs de helft van zijn koninkrijk, maar toch zou dit dan, goed begrepen zijnde, aan het doel niet beantwoorden, want het hoofd van Johannes de Doper was meer waard dan het gehele koninkrijk. Deze belofte wordt bevestigd met een eed, opdat er geen mogelijkheid zou zijn van er op terug te komen, hij zwoer haar: zo wat gij van mij zult eisen, zal ik u geven. Ik kan mij nauwelijks voorstellen, dat hij haar zulk een onbepaalde belofte zou gegeven hebben, als hij niet wist wat zij zou vragen.

d. Zij, onderricht zijnde door Herodias, hare moeder, vroeg om het hoofd van Johannes de Doper, en het moet haar gebracht worden op een schotel, als een fraai voorwerp om mede te spelen, vers 24, 25, en er moet niet mede getalmd worden, er moet geen tijd verloren gaan, zij moet het nu terstond hebben.

e. Herodes stond het toe, en de executie geschiedde, terwijl het gezelschap nog bij elkaar was, dat wij nauwelijks kunnen denken dat de koning gedaan zou hebben, indien hij de zaak niet van tevoren had beslist. Maar hij neemt de schijn aan van groten weezin, en dat hij dit voor niets ter wereld gedaan zou hebben, indien hij die onbedachte belofte niet had gegeven. De koning was zeer bedroefd geworden, dat is: hij scheen dit te zijn, hij zei dat hij het was, hij zag er uit alsof hij het was, maar het was alles schijn en vertoning, in werkelijkheid was hij verheugd een voorwendsel gevonden te hebben om Johannes uit de weg te ruimen. Wie niet kan veinzen, kan niet regeren.

Toch was hij niet geheel zonder leedwezen er over, hij kon het niet doen dan met groten weezin, het natuurlijke geweten zal de mensen niet zo gemakkelijk toelaten te zondigen, zelfs het bedrijven er van is kwellend, wat zal dan het nadenken er over niet wezen? Hij neemt de schijn aan van zich zeer bewust te zijn van de verplichting, die zijn eed hem oplegde, maar indien het dochttertje hem slechts een vierde part van zijn koninkrijk had gevraagd, ik twijfel niet, of hij zou wel een middel gevonden hebben om zich van zijn eed ontslagen te rekenen. De belofte was met roekeloze onvoorzichtigheid gedaan, en kon hem tot zulk een ongerechtigheid niet verplichten. Van zondige eden moet men berouw hebben, en dus moeten zij niet worden gehouden, want berouw, dat tot bekering leidt, leidt ook tot het ongedaan maken van hetgeen wij verkeerd hebben gedaan, voor zoveel dit in ons vermogen is. Indien wij mogen veronderstellen, dat Herodes niets wist van het plan, toen hij deze roekeloze belofte deed, dan werd hij er waarschijnlijk door de hem omringenden toe gedreven, want hij deed het om degenen, die mede aanzaten, op wier gezelschap hij fier was, en daarom wilde hij ook alles doen om hun aangenaam te zijn. Aldus maken vorsten zich tot slaven van hen, op wier achting zij gesteld zijn. Geen van Herodes' onderdanen had meer ontzag voor hem, dan hij had voor zijn groten, oversten over duizend, en voornaamsten.

De koning zond een scherprechter, een soldaat van zijn wacht. Bloeddorstige tirannen hebben altijd scherprechters bij de hand om hun wreedste en onrechtvaardigste bevelen uit te voeren. Zo heeft Saul een Doëg om aan te vallen op de priesters des Heeren, toen zijn eigen knechten dit weigerden.

5. Dit alles bracht teweeg a. dat het goddeloze hof van Herodes triomfeert, want deze profeet had hen gekweld. Zijn hoofd wordt als geschenk aangeboden aan het dochttertje, en deze geeft het aan hare moeder, vers 28.

b. Dat de discipelen van Johannes in droefheid zijn gedompeld. Dezen hebben weinig gedacht, dat de zaak huns meesters zo zou eindigen, maar toen zij het hoorden, kwamen zij en namen het veronachtzaamde dode lichaam en legden het in een graf, waar Herodes, indien het

hem had behaagd, het had kunnen vinden, toen hij zich zo angstig maakte bij de gedachte, dat Johannes de Doper van de doden was opgestaan.

Markus 6:30 - 44

In deze verzen hebben wij:

I. de terugkeer der apostelen tot Christus, die hen had uitgezonden, vers 7, om te prediken en wonderen te doen. Zij hadden zich voor enigen tijd naar verschillende delen des lands verspreid, maar toen zij hun last volvoerd hadden, kwamen ze bijeen om tezamen terug te keren tot Jezus, het middelpunt hunner eenheid, ten einde Hem verslag te geven van hetgeen zij gedaan hadden ingevolge hun opdracht. Evenals de dienstknecht, die uitgezonden was met de uitnodigingen tot het bruiloftsmaal en antwoord ontvangen had van de genodigden, kwam en boodschapte zijn heer deze dingen, zo deden ook hier de apostelen, zij boodschapten Hem alles, beide wat zij gedaan hadden en wat zij geleerd hadden. Leraren zijn verantwoordelijk beide voor wat zij doen en voor wat zij leren, zij moeten waken over hun eigen ziel, en waken voor de zielen van anderen, als die rekenschap geven zullen, Hebréeën 13:7. Laat hen niets doen en niets leren dan hetgeen zij willen, dat aan de Heere Jezus verhaald of gezegd zal worden. Het is voor getrouwe leraren een vertroosting, als zij zich op Christus kunnen beroepen voor hun leer en hun levenswijze, waaromtrent zij wellicht bij de mensen in een verkeerd daglicht zijn gesteld, en Hij veroorlooft hen om vrijmoedig bij Hem te zijn en hun zaak voor Hem bloot te leggen, Hem alles te zeggen, de behandeling die zij hebben ondervonden, de voorspoed, of de teleurstelling, die zij gehad hebben bij hun arbeid.

II. De tedere zorg van Christus voor hun rust na de vermoedenissen, die zij hadden doorgestaan, vers 31. Hij zei tot hen, bemerkende dat zij uitgeput, schier buiten adem waren. Komt gijlieden in een woeste plaats hier alleen en rust een weinig. Het schijnt, dat de discipelen van Johannes met de treurige tijding van de dood huns meesters gekomen waren omtrent dezelfde tijd ongeveer, toen Zijn eigen discipelen met het bericht van hetgeen zij gedaan hadden tot Hem terugkeerden. Christus neemt kennis van de ontsteltenis van sommigen en van de moeizame arbeid van anderen van Zijn discipelen, en schenkt een gepaste verlichting voor beiden, rust voor de vermoeiden, en een toevlucht voor de verschrikten. Met wat vriendelijkheid en mededogen zegt Hij tot hen: *Komt en rust*. De ijverigste dienstknechten van Christus kunnen niet altijd ingespannen aan de arbeid zijn, hun lichaam heeft behoefte aan ontspanning, aan tijd tot verademing: wij zullen God niet zonder ophouden dag en nacht kunnen dienen, voor wij in de hemel zijn, waar zij geen rust hebben van God te loven, Openbaring 4:8. En de Heere is voor het lichaam, Hij weet wat maaksel wij zijn, en Hij gunt ons niet slechts tijd om te rusten, maar herinnert er ons aan dat wij moeten rusten. Ga henen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers. Keer weer tot uw rust. En zij, die naarstig en getrouw arbeiden, kunnen zich goedsmoeds terugtrekken om te rusten. De slaap des arbeiders is zoet, Prediker 5:11. Doch merk op, 1: Christus roept hen zelve om te rusten, zij moeten niemand medenemen, want als zij iemand bij zich hebben, dan zullen zij iets hebben te zeggen of iets hebben te doen tot hun bestwil, indien zij moeten rusten, dan moeten zij dus alleen zijn.

2. Hij nodigt hen niet uit naar het een of ander aangenaam landhuis, waar fraaie gebouwen en schone lusthoven zijn, maar naar een woeste plaats, waar weinig gemak of gerieflijkheid was, en die alleen door de natuur, niet door de kunst, geschikt was gemaakt voor stilte en rust. Maar dit was gans in overeenstemming met al de andere omstandigheden, waarin Hij zich bevond, geen wonder dus, dat Hij, die slechts een schip had voor kansel, ook slechts een woestijn had om in te rusten. Hij roept hen echter om slechts een weinig te rusten. Zij moeten

niet verwachten lang te rusten, het is slechts om op adem te komen, en dan weer aan de arbeid te gaan. Er is voor het volk van God geen blijvende rust voordat zij in de hemel komen.

3. De reden hiervoor is, niet zozeer wijl zij voortdurend aan de arbeid waren, maar omdat zij nu voortdurend gehaast en gejaagd waren, zodat zij geen orde konden hebben bij hun werk, want er waren velen, die kwamen en die gingen, en zij hadden zelfs geen gelegenheid om te eten. Laat slechts behoorlijk tijd gegeven worden voor alles, en dan kan heel veel werk gedaan worden met heel veel gemak, maar als de mensen onophoudelijk komen en gaan, en als er geen orde of regel is, dan zal slechts weinig werk gedaan worden, en dat nog met heel veel moeite en verdrietelijkheid.

4. Zij vertrokken dus in een schip. Zij gingen echter niet naar de andere zijde van het water, maar deden een reis langs de kust naar de woestijn van Bethsaida, vers 32. Over water te reizen was minder vermoeiend dan over land. Zij gingen alleen, ten einde in stille afzondering onder elkaar te zijn. Personen, die het meest in het openbaar moeten arbeiden, moeten soms wel wensen eens alleen te zijn.

III. Wij zien hier ook de ijver des volks om Hem te volgen.

Het was wel ruw en onbescheiden van hen om dit te doen, als Hij en Zijn discipelen zich om zo goede redenen wensten af te zonderen, toch zijn zij er niet om gelaakt, noch werden zij teruggewezen, integendeel, zij werden welkom geheten. Een tekortkomen in goede manieren zal gemakkelijk verontschuldigd worden in hen, die Christus volgen, zo dit gebrek slechts vergoed wordt door een volheid van goede genegenheid. Zij volgden Hem eigener beweging, zonder er toe geroepen te zijn.

Hier wordt geen tijd vastgesteld, geen bijeenkomst bepaald, geen klok geluid, toch komen zij gevlogen als een wolk, en als duiven tot hare vensters. Zij volgden Hem van de steden, hun huizen en hun winkels, hun beroep en hun zaken verlatende, om Hem te horen prediken. Zij volgden Hem te voet, hoewel Hij over zee ging, en hun dus, om hen op de proef te stellen, een onachtzaamheid schijnende te betonen. en ook als een poging om hen weg te laten gaan, maar zij bleven Hem volgen. Zij liepen te voet, en maakten zoveel haast, dat zij de discipelen voor zijn gekomen, en zij gingen samen tot Hem hongerende naar het woord van God. Ja zij volgden Hem zelfs naar een woeste plaats, een onaangename en ongerieflijke plaats. De tegenwoordigheid van Christus zal de woestijn in een paradijs verkeren.

IV. Het onthaal, dat Christus hun gaf, vers 34.

Toen Hij een grote schare zag, werd Hij, in plaats van ongenoegen te gevoelen wijl Hij gestoord werd toen Hij wenste alleen te zijn, zoals menige mens, menige Godvruchtige mens zelfs, gevoeld zou hebben, innerlijk met ontferming bewogen over hen, en zag hen aan met belangstelling en zorg, omdat zij waren als schapen, die geen herder hebben. Zij schenen welgezind, volgbaar als schapen, gewillig om onderwezen te worden, maar zij hadden geen herder, niemand om hen op de rechten weg te leiden, niemand om hen te voeden met de gezonde leer, daarom heeft Hij in ontferming over hen niet slechts hun kranken genezen, zoals wij in Matthéüs vermeld vinden, maar Hij begon hen vele dingen te leren, en wij kunnen er zeker van zijn, dat zij allen waar en goed en geschikt voor hen waren om te leren.

V. De voorziening, die Hij voor hen allen getroffen heeft. Al zijn hoorders heeft Hij edelmoedig tot zijn gasten gemaakt, en hen prachtig onthaald. Zo mag het wel in waarheid genoemd worden, want het onthaal was een wonder.

1. De discipelen deden het voorstel, dat zij weggezonden zouden worden. Als het nu laat op de dag geworden was, en de avond begon te vallen, zeiden zij: Deze plaats is woest, en het is

nu laat op de dag, laat hen van U, opdat zij broden voor zich kopen, vers 35, 36. Dit hebben de discipelen aan Christus voorgesteld, maar wij bevinden niet dat de scharen zelven dit hebben gevraagd. Zij zeiden niet: Zend ons weg, hoewel zij ongetwijfeld honger hadden, want zij hebben de redenen van Christus' lippen meer gewaardeerd dan hun noodzakelijk voedsel. Terwijl zij Hem hoorden, vergaten zij zichzelf, maar de discipelen vonden dat Christus hun vriendelijkheid zou bewijzen met hen weg te zenden. Als het hart der mensen gewillig is, kunnen zij meer doen en langer volharden in het goede, dan men van hen zou verwachten.

2. Christus gebood, dat zij allen gespijzigd zouden worden, vers 37 :Geeft gij hun te eten. Hoewel zij, door Christus en Zijn discipelen in zo groten getale te volgen, hen verhinderden om te eten, vers 31, wilde Hij hen daarom niet hetzelfde laten ondervinden, door hen nuchteren heen te zenden: maar om ons te leren vriendelijk en welwillend te zijn voor hen, die onbescheiden of lomp zijn voor ons, gebood Hij dat er voorziening voor hen gemaakt zou worden. Het brood, dat Christus en Zijn discipelen medegenomen hebben naar de woeste plaats, om hun daar tot een rustig maal te dienen, wil Hij met hen delen. Zo heeft Hij gastvrijheid beoefend. Zij waren Hem gevolgd om het geestelijk voedsel des woords van Hem te ontvangen, en nu draagt Hij er zorg voor, dat hun het voedsel voor het lichaam niet zal ontbreken. Gelijk de weg des plichts de weg is van veiligheid, zo is hij ook de weg om tot voorziening in onze behoeften te komen. God zal er wel voor zorgen, dat de poelen met regen van de hemel gevuld zijn, zodat er zelfs in het dal Baca een fontein is voor hen, die naar Zion gaan, en die alzo gaan van kracht tot kracht, Psalm 84:7, 8.

Gods voorzienigheid, die niet wordt verzocht, maar waarop behoorlijk wordt vertrouwd, heeft nog nooit een van Gods getrouwe dienstknechten in de steek gelaten, maar heeft wel velen door tijdige en verrassende hulp verkwikt. Zeer dikwijls is het op de berg des Heeren gezien, dat Jehovah - Jireh - de Heere voorzien zal voor hen, die Hem verwachten.

3. De discipelen maakten zwaarigheid, daar zij de zaak onuitvoerbaar achtten. Zullen wij heengaan, en kopen voor twee honderd penningen brood, en hun te eten geven? In plaats dus van op de orders huns Meesters te wachten, hebben zij door de zwakheid van hun geloof de zaak nog verward met hun eigen bedenksels. Het was nog de vraag of zij wel twee honderd penningen bij zich hadden, en indien zij ze hadden, of de omliggende plaatsen plotseling zo groot een hoeveelheid brood konden leveren, en of dit dan nog genoeg zou zijn voor zo groot een aantal mensen. Dat was ook het bezwaar van Mozes, Numeri 11:22. Zullen dan voor hen schapen en runderen geslacht worden, dat er voor hen genoeg zij? Christus wilde hen hun dwaasheid doen inzien in dit beramen van hun plannen, opdat zij zijn voorziening op des te hoger prijs zouden stellen.

4. Christus heeft de zaak tot algemene tevredenheid tot stand gebracht. Om hun schip te provianderen hadden zij vijf broden medegenomen, en al varende wellicht hadden zij twee vissen gevangen, en dat is nu hun gehele spijslijst. Voor Christus en Zijn discipelen was dit nog weinig genoeg, en toch moeten zij dit nu nog weggeven, zoals de weduwe haar twee penningskens gegeven heeft, en, evenals bij de gemeente van Macedonië, is hun diepe armoede overvloedig geweest tot de rijkdom hunner goeddadigheid. Wij zien dikwijls, dat Christus onthaald werd aan de tafel van anderen, het middagmaal gebruikende bij de enen vriend en het avondmaal bij een anderen vriend, maar hier zien wij Hem een avondmaal geven aan een grote menigte mensen, hetgeen toont dat, wanneer anderen Hem dienden van hun goederen, dit niet was omdat Hij zich niet op een andere wijze van het nodige kon voorzien (indien Hem hongerde, behoefde Hij hun dit niet te zeggen) maar het behoorde tot zijn vernedering, waaraan Hij zich heeft willen onderwerpen, en ook kwam het niet overeen met de bedoeling van wonderen, dat Hij ze ten Zijnen behoefte zou werken. Die voorraad

spijze was van gans gewonen aard. Er waren geen zeldzame gerechten, en er was ook geen verscheidenheid van gerechten, hoewel Christus, indien het Hem had behaagd, zijn tafel ook daarmee had kunnen voorzien, maar Hij wilde ons leren vergenoegd te zijn met de spijze, die voor ons geschikt is, en geen lekkernijen te begeren.

Zo wij slechts het nodige hebben, kunnen wij het fijne en zeldzame in ons voedsel wel ontberen. In zijn liefde geeft God ons brood voor onze honger, maar in Zijn toorn geeft Hij spijs naar onze lust, Psalm 78:18. De belofte aan hen, die de Heere vrezen, luidt dat zij gevoed zullen worden, maar Hij zegt niet dat zij op uitgezochte lekkernijen onthaald zullen worden. Als Christus en Zijn discipelen zich met gewone, alledaagse spijzen tevreden stelden, dan voorzeker kunnen wij het ook. De gasten waren ordelijk, want zij zaten neer in gedeelten op het groene gras, vers 39, bij honderd tezamen, en bij vijftig tezamen, vers 40, opdat de uitdeling gemakkelijk en geregeld zou plaatshebben, want God is een God van orde en niet van verwarring.

Aldus werd er zorg voor gedragen, dat ieder genoeg had en niemand voorbijgezien werd, en dat ook niemand meer had dan betamelijk was. Er werd een zegen gevraagd over de spijze. Hij zag op naar de hemel, en zegende. Christus heeft niet een der discipelen geroepen om een zegen te vragen, maar Hij deed het zelf, vers 41, en uit kracht van dien zegen zijn de broden zo wonderlijk vermenigvuldigd, evenals ook de vissen, want zij aten allen, en zijn verzadigd geworden. Dit wonder was van grote betekenis, en toont dat Christus in de wereld is gekomen, om de grote voeder en verzorger te zijn zowel als de grote geneesmeester, niet slechts om geestelijk leven te herstellen of op te richten, maar om het te bewaren en te voeden, en in Hem is genoeg voor allen, die tot Hem komen, genoeg om de ziel te vervullen. Niemand wordt ledig van Christus weggezonden, behalve diegenen, die vol van zichzelf tot Hem komen. Er wordt zorggedragen voor de overgeschoten brokken, waarmee twaalf korven gevuld werden. Hoewel Christus brood genoeg ter zijner beschikking had, wilde Hij ons hiermede leren, geen van Gods goede gaven of schepselen te verspillen of te veronachtzamen, gedenkende hoevelen er zijn, die gebrek lijden, en niet wetende of er kan een tijd komen, dat wij de brokken, die wij wegwerpen, nodig zullen hebben.

Markus 6:45 - 56

Deze geschiedenis hebben wij gehad in Matthéüs 14:22 en verder, doch hetgeen daar omtrent Petrus verhaald wordt, is hier weggelaten. Wij hebben hier:

I. Het uiteengaan der vergadering. Christus dwong Zijn discipelen vooruit heen te varen naar Bethsaïda, voornemens zijnde hen te volgen, naar zij dachten over land. Het volk was ongezind om zich te verwijderen, zodat het Hem enige moeite en tijd kostte om hen weg te zenden. Want nu zij een goed avondmaal hadden gehad, hadden zij geen haast om te vertrekken. Maar zolang wij in deze wereld zijn, hebben wij geen blijvende stad, nee zelfs niet in gemeenschap met Christus. Het eeuwigdurende feest blijft bewaard voor de toekomende staat.

II. Christus ging op een berg om te bidden.

Merk op:

1. Hij bad, hoewel Hij zoveel arbeids had in het prediken, was Hij toch ook veel in het gebed. Hij bad dikwijls en lang, hetgeen ons bemoedigt om te steunen op de voorbede, die Hij voor ons doet aan de rechterhand des Vaders.

2. Hij ging alleen, om te bidden, hoewel Hij zich niet in de eenzaamheid behoefde terug te trekken ter vermijding van een opzichtig vertoon, of om afleiding te voorkomen, maar Hij wilde ons een voorbeeld geven en ons aanmoedigen in ons verborgen spreken met God. Hij bad alleen en, bij gebrek aan een binnenkamer, ging Hij op de berg om er te bidden. Een Godvruchtige is nooit minder alleen, dan wanneer hij alleen is met God.

III. De discipelen waren in nood op de zee. De wind was hun tegen, vers 48, zodat zij zich zeer pijnigden om het schip voort te krijgen. Dit was een voorproef van de moeilijkheden, die hun te wachten stonden als zij later uitgezonden zullen worden om het Evangelie te prediken, dat zal wezen evenals hen nu heen te zenden naar zee, terwijl de wind hun tegen is. Zij moeten verwachten zich zeer te moeten pijnigen om vooruit te komen, zij moeten hard werken om tegen zo sterk een stroom op te roeien. Evenzo moeten zij ook verwachten, om door de golven heen en weer te worden geslingerd, vervolgd te worden door hun vijanden, en door hen nu aan die moeilijkheid en dat gevaar bloot te stellen, wilde Hij hen gewennen aan zulke zwaarigheden, opdat zij zouden leren verdrukkingen te lijden. De kerk is dikwijls als een schip op zee, door onweder voortgedreven, ongetroost. Wij kunnen Christus voor ons hebben, terwijl toch wind en getij tegen ons zijn, maar voor Christus' discipelen, die zich in de storm bevinden, is het een vertroosting, dat hun Meester op de hemelsen berg is, en voorbede doet voor hen.

IV. Christus bracht hun, als het ware, een bezoek op het water. Hij zou ook ter plaatse waar Hij was de wind tot bedaren hebben kunnen brengen, of een engel hebben kunnen zenden ter hunner hulpe, maar Hij wilde hen op de lieflijkste wijze ter hulpe komen, en daarom kwam Hij zelf.

1. Hij kwam niet voor de vierde wake des nachts, niet voor drie uur in de morgen: maar toen kwam Hij. Indien Christus vertoeft Zijn volk te bezoeken, zal Hij ten laatste toch komen, en hun uiterste nood is voor Hem de gelegenheid om des te meer van pas te verschijnen. Schoon de verlossing toeft, toch moeten wij haar verwachten, op het einde zal Hij het voortbrengen, in de vierde nachtwake zal Hij komen en niet achterblijven.

2. Hij kwam, wandelende op de zee. De zee was thans beroerd door hooggaande golven, toch kwam Christus en wandelde op het water, want schoon de rivieren haar bruisen verheffen, de Heere in de hoogte is geweldiger dan het bruisen van grote wateren, Psalm 93:3, 4. Geen moeilijkheden kunnen Christus' genaderijke verschijning voor Zijn volk in de weg staan, als de tijd er voor gekomen is. Hij zal of een weg vinden, of zich een weg banen ter hunner redding, ook over de stormachtigste zee, Psalm 42:8, 9.

3. Hij wilde hen voorbijgaan, dat is: Hij stelde Zijn aangezicht en richtte zijn schreden, alsof Hij verder wilde gaan, zonder notitie van hen te nemen. Dit deed Hij om hen op te wekken om tot Hem te roepen. Als Gods voorzienigheid direct werkzaam is om Gods volk te hulp te komen, schijnt het toch dikwijls, alsof zij hen voorbijgaat, zonder acht op hen te slaan. Zij dachten, dat Hij hen wilde voorbijgaan, maar wij kunnen er zeker van wezen, dat Hij dat niet wilde.

4. Hem ziende waren zij bevreesd, daar zij dachten een spooksel te zien, zij zagen Hem allen, en werden ontroerd, vers 50, denkende dat het een demon, een boze geest was, die hen vervolgde en dezen storm had verwekt. Dikwijls zijn wij verschrikt en worden wij in verwarring gebracht door hersenschimmen, de schepselen van onze eigen verbeelding.

5. Hij bemoedigde hen en bracht hun vrees tot zwijgen, door zich bekend te maken. Hij sprak gemeenzaam met hen, zeggende: Zijt welgemoed, Ik ben het, vreest niet Wij kennen Christus niet, voordat het Hem behaagt zich aan ons te openbaren. *Ik ben het, Ik, uw Meester, Ik, uw Vriend, Ik, uw Verlosser en Zaligmaker. Ik ben het, die gekomen ben tot een aarde vol moeite en ellende, en nu tot een stormachtige zee, om over u te waken en u te beschermen.* De kennis van Christus, zoals Hij is in zichzelf en ons nabij is, is voldoende om de discipelen van

Christus goedsmoeds te doen zijn, zelfs in een storm, en niet langer bevreesd te doen zijn. Is het zo? Waarom ben ik dus? Indien het Christus is, die met u is, zo wees goedsmoeds, vrees niet. Onze vrees zal spoedig verdwijnen, als onze misvattingen slechts opgehelderd zijn, inzonderheid onze misvattingen betreffende Christus. Genesis 21:19, 2 Koningen 6:15 - 17 Als Christus ons nabij is in stormachtige dagen, dan is dit genoeg om ons welgemoed te doen zijn, al zijn ook wolken en donkerheid rondom ons. Ik ben het, zei Hij. Hij zegt hun niet, wie Hij is - dat was niet nodig - zij kenden zijn stem, zoals de schapen de stem kennen van hun herder, Johannes 10:4. Hoe snel en vaardig zegt de bruid telkens weer: Dat is de stem mijns liefsten, Hooglied 2: 8, 5:2.

Hij zei ego eimi - Ik ben Hij, of Ik ben. Het is Gods naam, als Hij komt om Israël te verlossen, Exodus 3:14. Evenzo is het Christus' naam, nu Hij komt om Zijn discipelen te verlossen. Toen Christus tot hen, die gekomen waren om Hem te grijpen met geweld, zei: Ik ben het, werden zij door dat woord ter aarde geworpen, Johannes 18:6. Als Hij zegt tot hen, die komen om Hem aan te grijpen door geloof: Ik ben het, dan worden zij door dit woord opgeheven en vertroost.

6. Hij klom tot hen in het schip, zodat zij nu door zijn tegenwoordigheid bij hen volkomen gerustgesteld waren, want zo hun Meester slechts bij hen is, is alles wel. En niet zodra was Hij in het schip, of de wind stilde. Er wordt gezegd, dat Hij in de vorige storm, waarin zij zich bevonden, opgewekt zijnde, de wind bestrafte en tot de zee zei: Zwijg, wees stil! Hoofdstuk 4:39, maar hier lezen wij niet, dat zulk een formeel bevel werd gegeven, slechts dat de wind plotseling stilde. Onze Heere Jezus zal Zijn werk altijd op afdoende wijze tot stand brengen, hoewel niet altijd op even plechtige en waarneembare wijze. Schoon wij het gegeven bevel niet horen, maar de wind toch stilt, en wij de lieflijkheid smaken van rust en kalmte, zo laat ons zeggen: Het is omdat Christus in het schip is, en Zijn bevelwoord is uitgegaan eer wij het wisten, Hooglied 6:12. Als wij met Christus in de hemel komen, zal de wind terstond gestild zijn, in het gebied hierboven heersen geen stormen.

7. Zij waren over dit wonder meer verrast en verwonderd dan hun betaamde, en op de bodem van hun verbazing was iets, dat wezenlijk verkeerd was. Zij ontzetten zich bovenmate zeer in zichzelf. Zij waren gans in verrukking, alsof het iets nieuws en onverklaarbaars was, en alsof Christus nooit tevoren iets dergelijks gedaan had, en zij geen reden hadden te verwachten, dat Hij het nu doen zou. Zij behoorden de macht van Christus te bewonderen en er door bevestigd te worden in hun geloof, dat Hij de Zoon van God is, maar waartoe al die verbazing hierover? Het was, omdat zij niet hadden gelet op het wonder der broden. Indien zij daaraan het belang hadden toegekend, dat zij er aan hadden moeten toekennen, dan zouden zij over dit wonder niet zo verbaasd zijn geweest, want zijn vermenigvuldiging van het brood was een even groot blijk van zijn macht als Zijn wandelen op het water. Zij waren wel bijzonder stompzinnig en onnadenkend, en hun hart was verhard, want anders zouden zij het niet ongelooflijk geacht hebben, dat Christus de storm kan doen zwijgen. Het is uit gebrek aan een recht begrip van Christus' vroegere werken, dat wij zo verbaasd staan over Zijn tegenwoordige werken, alsof nooit tevoren zo iets geweest is.

V. Toen zij in het land Gennesareth kwamen, dat tussen Bethsaïda en Kapernaüm was gelegen, werden zij door het volk zeer welkom geheten. De mensen aldaar werden terstond Hem kennende, vers 54. Zij wisten wat grote werken Hij deed, overal waar hij kwam, welk een algemeen geneesmeester Hij was. Zij wisten tevens, dat Hij gewoon was slechts korten tijd op een plaats te vertoeven, en daarom beijverden zij zich om van Zijn bezoek bij hen een goed gebruik te maken. Het gehele omliggende land doorlopende, begonnen zij op beddekens degenen, die kwalijk gesteld waren, om te dragen, daar de zieken anders niet tot Hem

hadden kunnen komen. En zij liepen geen gevaar van kou te vatten, als zij tot Hem gebracht werden om genezen te worden, vers 55.

Waar Hij ook heenging, de kranken kwamen in menigte tot Hem in de steden, in de vlekken, in de omliggende dorpen. Zij legden de kranken op de markten, om slechts op Zijn weg te zijn, en baden Hem dat zij maar de zoom Zijns kleeds mochten aanraken, zoals de vrouw, die de vloed des bloeds had, gedaan heeft, door wie, naar het schijnt, die wijze om genezing te verkrijgen het eerst werd aangewend, en zo velen, als er Hem aanraakten, werden gezond. Wij bevinden niet, dat zij begerig waren om door Hem onderwezen te worden, zij wilden slechts genezen worden. Indien de Evangeliedienaren thans de lichaamskwalen der mensen konden genezen, wat grote scharen zouden tot hen komen! Maar het is treurig te zien, hoeveel meer de mensen bezorgd zijn voor hun lichaam dan voor hun ziel.

HOOFDSTUK 7

1 En tot Hem vergaderden de Farizeeën, en sommigen der Schriftgeleerden, die van Jeruzalem gekomen waren; 2 En ziende, dat sommigen van Zijn discipelen met onreine, dat is, met ongewassen handen brood aten, berispten zij hen. 3 Want de Farizeeën en al de Joden eten niet, tenzij dat zij eerst de handen dikmaals wassen, houdende de inzettingen der ouden. 4 En van de markt komende, eten zij niet, tenzij dat zij eerst gewassen zijn. En vele andere dingen zijn er, die zij aangenomen hebben te houden, als namelijk de wassingen der drinkbekers, en kannen, en koperen vaten, en bedden. 5 Daarna vraagden Hem de Farizeeën en de Schriftgeleerden: Waarom wandelen Uw discipelen niet naar de inzetting der ouden, maar eten het brood met ongewassen handen? 6 Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Wel heeft Jesaja, van u, geveinsden, geprofeteerd, gelijk geschreven is: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. 7 Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden zijn der mensen; 8 Want, nalatende het gebod Gods, houdt gij de inzettingen der mensen, als namelijk wassingen der kannen en drinkbekers; en andere dergelijke dingen doet gij vele. 9 En Hij zeide tot hen: Gij doet zeker Gods gebod wel te niet, opdat gij uw inzettingen zoudt onderhouden. 10 Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder; en: wie vader of moeder vloekt, die zal de dood sterven. 11 Maar gijlieden zegt: Zo een mens tot vader of moeder zegt: Het is korban dat is te zeggen, een gave, zo wat u van mij zou kunnen ten nutte komen, die voldoet. 12 En gij laat hem niet meer toe, iets aan zijn vader of zijn moeder te doen; 13 Makende alzo Gods woord krachteloos door uw inzetting, die gij ingezet hebt; en vele dergelijke dingen doet gij. 14 En tot Zich de ganse schare geroepen hebbende, zeide Hij tot hen: Hoort Mij allen en verstaat. 15 Er is niets van buiten de mens in hem ingaande, hetwelk hem kan ontreinigen; maar de dingen, die van hem uitgaan, die zijn het, welke de mens ontreinigen. 16 Zo iemand oren heeft om te horen, die hore.

17 En toen Hij van de schare in huis gekomen was, vraagden Hem Zijn discipelen van de gelijkenis. 18 En Hij zeide tot hen: Zijt ook gij alzo onwetende? Verstaat gij niet, dat al wat van buiten in de mens ingaat, hem niet kan ontreinigen? 19 Want het gaat niet in zijn hart, maar in de buik, en gaat in de heimelijkheid uit, reinigende al de spijzen. 20 En Hij zeide: Hetgeen uitgaat uit de mens, dat ontreinigt de mens. 21 Want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoerereien, doodslagen, 22 Dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hovaardij, onverstand. 23 Al deze boze dingen komen voort van binnen, en ontreinigen de mens.

24 En van daar opstaande, ging Hij weg naar de landpalen van Tyrus en Sidon; en in een huis gegaan zijnde, wilde Hij niet, dat het iemand wist, en Hij kon nochtans niet verborgen zijn. 25 Want een vrouw, welker dochtertje een onreinen geest had, van Hem gehoord hebbende, kwam en viel neder aan Zijn voeten. 26 Deze nu was een Griekse vrouw, van geboorte uit Syro - fenicie; en zij bad Hem, dat Hij de duivel uitwierp uit haar dochter. 27 Maar Jezus zeide tot haar: Laat eerst de kinderen verzadigd worden; want het is niet betamelijk dat men het brood der kinderen neme, en de hondekens voor werpe. 28 Maar zij antwoordde en zeide tot Hem: Ja, Heere, doch ook de hondekens eten onder de tafel van de kruimkens der kinderen. 29 En Hij zeide tot haar: Om dezes woords wil ga heen, de duivel is uit uw dochter uitgevaren. 30 En als zij in haar huis kwam, vond zij, dat de duivel uitgevaren was, en de dochter liggende op het bed.

31 En Hij wederom weggegaan zijnde van de landpalen van Tyrus en Sidon, kwam aan de zee van Galiléa, door het midden der landpalen van Dekapolis. 32 En zij brachten tot Hem een dove, die zwaarlijk sprak, en baden Hem, dat Hij de hand op hem legde. 33 En hem van de schare alleen genomen hebbende, stak Hij Zijn vingers in zijn oren, en gespogen hebbende, raakte Hij zijn tong aan; 34 En opwaarts ziende naar de hemel, zuchtte Hij, en zeide tot hem: Effatha! dat is: wordt geopend! 35 En terstond werden zijn oren geopend, en de band zijner tong werd los, en hij sprak recht. 36 En Hij gebod hunlieden, dat zij het niemand zeggen zouden; maar wat Hij hun ook gebod, zo verkondigden zij het des te meer. 37 En zij ontzetten zich bovenmate zeer, zeggende: Hij heeft alles wel gedaan, en Hij maakt, dat de doven horen, en de stommen spreken.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I Christus' twistgesprek met de schriftgeleerden en Farizeeën over het broodeten met ongewassen handen, vers 1 - 13, en het noodzakelijke onderricht, dat Hij het volk gaf bij deze gelegenheid, vers 14 - 23.

- II. Zijn genezing van de dochter der Kananese vrouw, die bezeten was, vers 24 - 30.
- III. De genezing van de dove, die zwaarlijk sprak, vers 31 - 37.

Markus 7:1 - 23

Een groot doel van Christus' komst op aarde was, aan de ceremoniële wet, door God ingesteld, een einde te maken. Om hiervoor de weg te bereiden, begint Hij met de ceremoniële wet, door de mensen ingesteld en toegevoegd aan Gods wet. Hij ontheft Zijn discipelen van de verplichting om die te houden, en Hij doet dit hier ten volle bij gelegenheid van de ergernis, die de Farizeeën genomen hebben aan hun overtreding er van. Deze Farizeeën en schriftgeleerden, met wie Hij dit twistgesprek had, worden gezegd van Jeruzalem te zijn gekomen naar Galiléa - meer dan dertig uren ver - om aldaar twist te zoeken met onze Zaligmaker, want zij veronderstelden dat Hij aldaar het meest vermaard was en de grootsten invloed had. Indien zij van zo ver waren gekomen om door Hem onderwezen te worden, hun ijver zou prijzenswaardig geweest zijn, maar dien verren weg af te leggen alleen maar om Hem tegen te staan en de voortgang van Zijn evangelie te stuiten, dat was grote, verregaande boosheid. Het schijnt dat de schriftgeleerden en Farizeeën van Jeruzalem aanspraak maakten, niet slechts op meerderheid boven, maar ook op gezag over, de leraren in de provincie, en daarom hielden zij die visitatie, en zonden zij inquisitoiren onder hen, zoals zij die ook aan Johannes gezonden hebben, toen hij verscheen, Johannes 1:19.

Nu kunnen wij hier opmerken:

I. Wat de inzetting der ouden was: zij legde aan ieder de verplichting op om de handen te wassen voordat zij aten, een gewoonte van reinheid, waarin niets verkeerd is gelegen. Evenwel wie daar al te veel waarde aan hecht, verraaft een al te grote zorg voor het lichaam, dat uit de aarde is. Maar zij hechtten er ook Godsdienstige waarde aan, en wilden het niet als een zaak van ondergeschikt belang beschouwen. De mensen waren vrij om dit te doen of het te laten, doch zij traden met hun gezag tussenbeide, en geboden allen het te doen op straffe van uitbanning of excommunicatie. Dit hielden zij als een inzetting der ouden. De papisten maken aanspraak op ijver voor het gezag en de oudheid van de kerk en hare canons, en spreken veel over conciliën en kerkvaders, terwijl dit niets is dan ijver om rijkdom, invloed en macht voor zichzelf te verkrijgen, en zo was dit ook met de Farizeeën. Wij hebben dus hier een bericht van een gewoonte en gebruik onder de Farizeeën en al de Joden, vers 3, 4.

1. Zij wassen de handen dikmaals. Zij wiesen ze pugmê. De critici maken veel moeite over dit woord, volgens sommigen wordt er het herhaalde van hun wassingen mede aangeduid - zoals in onze overzetting - anderen denken dat het betekent de moeite, die zij zich gaven om hun handen te wassen, zij wiesen ze met grote zorg, zij wiesen ze tot aan de pols (zeggen sommigen,) zij staken hun handen, als zij nat waren, in de hoogte, opdat het water tot aan de ellebogen zou aflopen.

2. Zij wiesen ze inzonderheid voor zij brood aten, dat is: voor zij zich nederzetten voor een plechtige maaltijd, want dat was de regel, zij moesten zich stellig de handen wassen voor zij het brood aten, waarover zij om een zegen vroegen. Al wie het brood eet, waarover zij de zegen uitspreken: Geloofd zij Hij, die het brood uit de aarde doet voorkomen, moet daarvoor en daarna zich de handen wassen, want anders werd hij geacht verontreinigd te zijn.

3. Zij droegen zeer bijzonder zorg om, als zij van de markt kwamen, hun handen te wassen, of, volgens sommigen, als zij uit de rechtszaal kwamen, het betekent namelijk elke plaats, waar allerlei mensen samenkomen, en waar men mocht veronderstellen, dat ook heidenen en Joden, die volgens de wet verontreinigd waren door het een of ander, konden zijn, en door wie

zij dus, in aanraking met hen komende, zichzelf verontreinigd achtten, zeggende: Houd u bij uzelf, naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij, Jesaja 65:5.

De regel der rabbijnen was, zeggen zij, dat, zo zij des morgens voor alle andere dingen, die zij deden, hun handen ter dege wiesen, dit volstaan kon voor de gehele dag, mits zij alleen bleven, maar als zij zich in gezelschap begaven, dus in aanraking kwamen met anderen, dan moesten zij bij hun terugkeer niet eten en niet bidden, voor zij zich de handen hadden gewassen. Zodoende verkregen de ouden de roep van heiligheid onder het volk, en oefenden zij gezag uit op hun geweten. Daaraan voegden zij nog toe het wassen der drinkbekers en kannen en koperen vaten, waarvan zij vermoedden dat zij door de heidenen gebruikt waren, of door personen, die verontreinigd waren, ja tot zelfs de tafels waarvan zij aten. Er waren vele gevallen, in welke door de wet van Mozes wassingen waren voorgeschreven, maar zij voegden daar nog aan toe, en zij drongen even sterk aan op het waarnemen van hun eigen voorschriften als van de instellingen Gods.

II. Op de manier van handelen van Christus' discipelen. Zij kenden de wet, en zij kenden het algemeen heersende gebruik, maar daaraan wilden zij zich niet gebonden rekenen. Zij aten brood met onreine, dat is: met ongewassen handen, vers 2. Het eten met ongewassen handen noemden zij eten met onreine handen. Zo weten de mensen hun bijgelovigheden op te houden, door aan alles wat met hen in tegenspraak is een wanluidenden naam te geven. De discipelen wisten waarschijnlijk wel, dat de Farizeeën het oog op hen hadden, maar toch wilden zij hun niet ter wille zijn door zich te onderwerpen aan hun inzettingen, maar gebruikten, evenals bij andere gelegenheden, hun vrijheid en aten brood met ongewassen handen, en hierin was hun gerechtigheid, hoezeer die ook minder scheen, in werkelijkheid toch overvloediger dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, Matthéüs 5:20.

III. De ergernis, die dit verwekte bij de Farizeeën, zij berispten hen, vers 2. Zij laakten hen als onheilig, als mensen van een loszinnigen levenswandel, of liever: als mensen, die zich niet wilden onderwerpen aan de macht der kerk, om plechtigheden en kerkgebruiken voor te schrijven, en die dus opstandig, onrust stokend en scheur makend waren. Zij brachten een aanklacht tegen hen in bij hun Meester, verwachtende dat Hij hen in die vrijheid zou beteugelen en hun zou bevelen zich naar deze regelen te gedragen, want zij, die zo ingenomen zijn met hun eigen bedenksels en wetten, zullen zich meestal gaarne op Christus beroepen, alsof Hij hen steunen zal, en alsof Zijn gezag tussenbeide moet treden om hun wetten en verordeningen verplichtend te maken, en hen dus te bestraffen, die er zich niet aan onderwerpen.

Zij vragen niet: Waarom doen uw discipelen niet zoals wij doen? (hoewel dit het was wat zij bedoelden, daar zij zichzelf aan anderen ten maatstaf begeerden te stellen). Maar: Waarom wandelen uw discipelen niet naar de inzetting der ouden? vers 5. Het was gemakkelijk hierop te antwoorden dat zij, door de leer van Christus aan te nemen, verstandiger waren dan al hun Leraars, ja verstandiger ook dan de ouden, Psalm 119:99, 100.

IV. Christus' rechtvaardiging van hen, waarin Hij:

1. Tegenover de Farizeeën het gezag betwist, waardoor die plechtigheid als een wet werd opgelegd. Zij waren wel de geschiktste personen met wie hierover gesproken en gehandeld kon worden, daar zij er zozeer voor ijverden, maar tot de scharen sprak Hij hier niet over (gelijk blijkt uit Zijn roepen van de schare tot zich, vers 14) opdat Hij de schijn niet zou hebben van hen op te zetten tot ontevredenheid en ongehoorzaamheid aan hun regeerders, maar wél heeft Hij de bestraffing gericht tegen de personen, wie dit aanging, want de regel is: *Suum cuique* - Ieder het zijne.

- a. Hij bestraft hen om hun geveinsdheid, waarmee zij voorwenden God te eren, terwijl dit toch in werkelijkheid hun oogmerk niet was in hun Godsdienstige verrichtingen, vers 6, 7. Zij eren Mij met de lippen. Zij wenden voor dat het tot eer van God is, dat zij deze dingen voorschrijven, teneinde zich te onderscheiden van de heidenen, maar in werkelijkheid houdt hun hart zich verre van God, en worden zij door niets geregeerd dan door eerezucht en begeerlijkheid. Zij wilden hierdoor beschouwd worden als mensen, die zich als een heilig volk de Heere, hun God, wilden wijden, terwijl dit in werkelijkheid zeer verre was van hun gedachten. In al hun Godsdienstige handelingen bleven zij aan het uitwendige hangen, en hun hart was er niet recht in voor God, en dit was God ijdelijk aanbidden, want zulk een schijnvroomheid kon Hem niet behagen en hun geen nut of voordeel aanbrengen.
- b. Hij bestraft hen, omdat zij de bedenksels en voorschriften der ouden en van hun oversten als Godsdienst aanmerkten, zij leren leringen, die geboden zijn der mensen. In plaats van bij het volk op de grote beginselen van de Godsdienst aan te dringen, legden zij hun de canons op van hun kerk, en oordeelden zij over het al of niet Jood zijn van de mensen, naar dat zij al of niet zich aan die kerkregelen onderwierpen, zonder er acht op te slaan of zij al of niet leefden in gehoorzaamheid aan Gods wetten. Wel is waar, er waren door de wet van Mozes verscheidene wassingen geboden, Hebr. 9:10, die bedoeld waren om te wijzen op de innerlijke reiniging des harten van wereldse en vleselijke lusten, die God eist als volstrekt noodzakelijk voor onze gemeenschapsoefening met Hem, maar in plaats van te zorgen voor de substantie, het wezen, hebben zij verwaand en vermetel aan de ceremonie, die slechts de schaduw was, nog toegevoegd, en zo waren zij heel nauwgezet en zorgzaam in het wassen van drinkbekers en kannen. En let wel op: Hij voegt er bij: andere dergelijke dingen doet gij vele, vers 8. Bijgelovigheid is eindeloos. Als een menselijk bedenksel of instelling toegelaten wordt, al is zij ook nog zo onschuldig, zoals dit wassen der handen, zie, er komt een bende, en er is een deur geopend voor vele dergelijke dingen.
- c. Hij bestraft hen omdat zij het gebod Gods nalieten, het voorbijzagen, er niet op aandrongen in hun prediking en in hun uitoefening van tucht de overtreding daarvan oogluikend toelieten, alsof die wet niet langer gold of van kracht was, vers 8. Het is het grote kwaad in die geboden van mensen, dat zij, die er voor ijveren, heel weinig ijver betonen voor de noodzakelijke plichten van de godsdienst, maar die gans gerust en tevreden kunnen laten veronachtzamen.

Ja meer, zij verwierpen het gebod Gods, vers 9, Gij doet zeker Gods gebod wel teniet, en zelfs maakt gij Gods woord krachteloos door uw inzetten, vers 13.

Gods rechten en inzetten lieten zij niet slechts veronachtzamen en beschouwen als wetten, die verouderd en afgeschaft zijn, maar zij hebben er hun eigen inzetten voor in de plaats gesteld. Hun was opgedragen de wet te verklaren en op het verplichtende er van bij het volk aan te dringen, en onder voorwendsel nu van die macht te gebruiken, hebben zij de wet geschonden en er het verplichtende van opgeheven, door hun verklaring van de tekst, de tekst verdervende. Hij wijst hen op een bijzonder en sterk - sprekend voorbeeld hiervan. God heeft de kinderen geboden hun ouders te eren, niet slechts in de wet van Mozes, maar reeds vroeger door de wet der natuur, en wie vader of moeder vloekt, die zal de dood sterven. Hieruit is gemakkelijk af te leiden dat, als de ouders arm zijn, het de plicht is der kinderen hen naar vermogen te ondersteunen, en indien de kinderen, die hun ouders vloeken, waard zijn te sterven, hoeveel te meer dan niet zij, die hen laten verhongeren. Zo iemand zich echter slechts in alle opzichten wil gedragen naar de inzetten der ouden, dan zullen zij wel een dienstig middel voor hem vinden om zich van die verplichting te ontslaan, vers 11. Indien zijn ouders arm zijn en hij wel de middelen heeft om hen te ondersteunen, maar er toch niet toe genegen is, zo laat hem zweren bij het korban, dat is: bij het goud van de tempel, en bij de gave op het altaar, dat zijn ouders geen voordeel van hem zullen hebben, dat hij hen niet wil ondersteunen, en, zo zij iets van hem vragen, zo laat hem hun dit zeggen en het is genoeg,

alsof hij zich door de verplichting dier goddeloze gelofte ontslagen had van de verplichting, die Gods heilige wet hem oplegt.

Men zegt dat het een aloude canon is der rabbijnen: Dat geloften plaatshebben in zaken, geboden door de wet, zowel als in onverschillige dingen, zodat, wanneer iemand een gelofte gedaan heeft, die niet gehouden kan worden zonder een gebod te overtreden, de gelofte bekrachtigd en het gebod overtreden moet worden. Zodanige leer wordt ook door de papisten geleerd, daar zij kinderen van alle verplichtingen jegens hun ouders ontheffen, als zij kloostergeloften hebben afgelegd en in de religie zijn getreden, zoals zij het noemen. En, voegt Hij er ten slotte bij: vele dergelijke dingen doet gij. Waar zullen de mensen ook ophouden, als zij eens begonnen zijn met hun inzettingen in de plaats te stellen van het woord Gods? Die grote ijveraars voor zodanige ceremoniën hebben eerst Gods geboden licht geacht in vergelijking met hun inzettingen, maar daarna hebben zij Gods geboden krachteloos gemaakt, als zij in de weg stonden aan hun inzettingen. Dit alles heeft Jesaja reeds van hen geprofeteerd, wat hij zei van de geveinsden van zijn tijd, was volkomen van toepassing op de schriftgeleerden en Farizeeën, vers 6. Als wij de goddeloosheid zien van de tegenwoordigen tijd, dan zouden wij niet uit wijsheid vragen, indien wij zeiden dat alle vorige dagen beter geweest zijn dan deze, Prediker 7:10. Ook de ergste geveinsden en boosdoeners hebben hun voorgangers gehad.

2. Hij onderwijst het volk betreffende het beginsel, waarop deze ceremonie gegrond was. Het was nodig dat dit deel Zijner rede in het openbaar gesproken zou worden, want het had betrekking op het dagelijks leven en was bestemd om een grote vergissing te herstellen, waarin het volk, geleid door hun oversten, vervallen was. Daarom riep Hij de ganse schare tot zich, vers 14, en zei hun: Hoort en verstaat. Het is voor het volk niet genoeg te horen, zij moeten ook verstaan wat zij horen. Als Christus de inzetting der ouden omtrent de wassing voor het gebruiken van spijze wil tenietdoen, dan tast Hij het denkbeeld aan, dat er de grondslag van was. Verdorven gewoonten worden het best afgeschaft door de bedorven meningen te verbeteren.

De zaak, waaromtrent Hij hen nu wil inlichten, is verontreiniging, waardoor wij geschaad kunnen worden, vers 15. Hij zal hun aantonen, waardoor verontreiniging teweeggebracht wordt.

a. Niet door de spijze die wij eten, al is het ook, dat wij ze eten met ongewassen handen, dat komt slechts van buiten af, en gaat door de mens heen.

Maar, b. Het is door het uitbreken van het bederf, dat in ons hart is, dat onze geest en ons geweten verontreinigd worden, daardoor ontstaat schuld, en wij worden hatelijk in het oog van God door hetgeen uit ons voortkomt, onze boze gedachten en neigingen, onze woorden en onze daden, die verontreinigen ons, en die alleen. Waar wij dus voor hebben te zorgen is: ons hart te wassen van boosheid.

3. Hij geeft aan Zijn discipelen nog afzonderlijk een verklaring van het onderricht, dat Hij aan het volk heeft gegeven. Toen Hij van de schare in huis was gekomen, vroegen Hem Zijn discipelen van de gelijkenis, vers 17, want hun scheen het een gelijkenis toe.

In antwoord nu op hun vraag:

a. Bestraft Hij hun stompzinnigheid. "Zijt ook gij also onwetend? Zijt ook gij traag van verstand, even stompzinnig als het volk, dat geen begrip heeft en dus niet kan verstaan, even stompzinnig als de Farizeeën, die niet willen verstaan? Zijt gij also onwetende?" Hij verwacht niet dat zij alles zullen verstaan, maar zijt gij zo zwak, dat gij dit niet verstaat?

b. Hij verklaart hun deze waarheid, opdat zij haar eerst zouden begrijpen en haar dan zouden geloven, want het blijkbaar er van sprong in het oog. Sommige waarheden bewijzen zichzelf, als zij slechts duidelijk verklaard en dan goed begrepen worden. Als wij de geestelijken aard

verstaan van God en van zijn wet en wat het is, dat Hem smaadt en beledigt en ons ongeschikt maakt om gemeenschap met Hem te oefenen, dan zullen wij spoedig bemerken dat hetgeen wij eten en drinken ons niet kan verontreinigen, waardoor een Godsdienstige wassing nodig zou zijn. Het gaat niet in zijn hart, maar in de buik, ondergaat de spijsvertering, allerlei afscheidingen hebben plaats, die de natuur aanwijst, en wat er ontreinigends in is, wordt uitgeworpen uit het lichaam. De spijzen zijn voor de buik, en de buik is voor de spijzen, maar God zal beide dezen en die tenietdoen. Maar het is hetgeen voortkomt uit het hart, het verdorven hart, dat ons ontreinigt. Gelijk volgens de ceremoniële wet bijna alles, wat uit de mens komt, hem verontreinigt, Leviticus 15:2, Deuteronomium 23:13, zo is hetgeen uit de geest, het hart, van de mens voortkomt, wat hem voor God verontreinigt en een Godsdienstige wassing nodig maakt, vers 21.

Van binnen, uit het hart der mensen, waarvan zij de goedheid zo roemen, en dat zij als het beste in zich beschouwen, daaruit komt voort hetgeen verontreinigt, van dáár komt al het kwaad. Gelijk een verdorven fontein bedorven water doet uitstromen, zo komen uit een verdorven hart verdorven redeneringen, verdorven neigingen en lusten, en al die boze woorden en werken, die er door worden voortgebracht.

Evenals in Matthéüs worden verschillende bijzonderheden genoemd, dáár hadden wij er ene, die wij hier niet hebben, namelijk valse getuigenissen, maar hier worden er zeven genoemd, die gevoegd moeten worden bij die wij dáár hadden.

Ten eerste. Gierigheden, of onmatige begeerte naar meer van de rijkdom der wereld en de voldoening der zinnen, het voortdurend geroep van: Geef, geef. Vandaar dat wij lezen van het hart geoefend te hebben in gierigheid, 2 Petrus 2:14.

Ten tweede. Boosheden, kwaadaardigheid, haat, onwil, een begeerte om schade of nadeel toe te brengen, en een vermaak in het kwaad dat gesticht is.

Ten derde. Bedrog, hetwelk bedekte of vermomde boosheid is, om haar door het bedekte des te zekerder te kunnen werken.

Ten vierde. Ontuchtigheid. De onreinheid en het zot geklap, die door de apostel worden veroordeeld, de ogen vol overspel, die niet ophouden van zondigen.

Ten vijfde. Een boos oog, een afgunstig oog, en een begerig oog, dat aan anderen het goede misgunt, dat wij hun geven of voor hen doen. Spreuken 23:6, of dat verdrietig is, over het goede dat zij doen of genieten.

Ten zesde. Hovaardij, huperêphania, ons in onze eigen schatting verheffende boven anderen, en met minachting neerziende op anderen. Ten zevende. Onverstand, aphrosunê, onvoorzichtigheid, onnadenkendheid. Sommigen verslaan dit inzonderheid van ijdel roemen, dat de apostel Paulus dwaasheid noemt, 2 Corinthiërs 11:1, 19, omdat dit hier saamgevoegd is met hoogmoed. Ik houd het echter veeleer voor die roekeloosheid in spreken en handelen, die de oorzaak is van zoveel kwaad. Kwade gedachten worden het eerst genoemd, als de bron van al ons bedrijven van kwaad, en onnadenkendheid wordt het laatst genoemd, als de oorzaak van ons nalaten van hetgeen goed is.

Van dit alles besluit Hij, vers 23 :

1. Dat zij voortkomen van binnen, van de verdorven natuur, het vleselijk - gezinde hart, de bozen schat in het hart. Met recht wordt gezegd, dat het binnenste enkel verderving is, dat moet wel, indien dat alles voorkomt van binnen.
2. Dat zij de mens ontreinigen. Zij maken de mens ongeschikt voor gemeenschapsoefening met God, zij bevleken het geweten en zo zij niet gedood en uitgeroeid worden, zullen zij de mensen buitensluiten van het nieuwe Jeruzalem, waarin niets onreins zal binnenkomen.

Markus 7:24 - 30

Zie hier:

I. Hoe nederig Christus zich zoekt te verbergen. Nooit is iemand zo vermaard en gezocht geweest als Hij het was in Galiléa, daarom is Hij, teneinde ons te leren geen gelegenheid te laten voorbijgaan om goed te doen, en toch ook de toejuiching des volks niet te zoeken of te begeren, van daar opgestaan en naar de landpalen van Tyrus en Sidon gegaan, waar Hij weinig bekend was, en dáár ging Hij, niet in een synagoge of naar een plaats van openbare samenkomst, maar in een particulier huis, en Hij wilde niet dat iemand het wist, want er was, Hem betreffende, voorzeggd Hij zal niet twisten, noch roepen, noch zal er iemand zijn stem op de straten horen. Niet, dat Hij niet bereid was om te prediken en te genezen, hier zowel als elders, maar hiertoe wilde Hij aangezocht worden. Gelijk er een tijd is om te verschijnen, om op te treden, zo is er ook een tijd om zich terug te trekken. Of wel, Hij wilde niet bekend wezen, omdat Hij zich aan de landpalen van Tyrus en Sidon bevond, onder heidenen, aan wie Hij zich niet zo spoedig wilde openbaren als aan de stammen Israëls, wier heerlijkheid Hij zijn zou.

II. Hoe genadig het Hem heeft behaagd zich desniettemin te openbaren. Hoewel Hij geen oogst van wonderdadige genezingen in deze landstreek wilde brengen, wilde Hij toch een handvol van dit koren uitstrooien. Hij kon niet verborgen zijn, want een kaars kan wel onder een korenmaat gesteld worden, maar de zon kan dit niet. Christus was te veel bekend om ergens lang incognito, verborgen te zijn, de vreugdeolie, waarmee Hij gezalfd was, zal evenals de olie der rechterhand roepen en het huis met haar geur vervullen. Zij, die slechts van Zijn roem gehoord hadden, konden niet met Hem spreken, maar weldra zullen zij zeggen: Dit moet Jezus wezen.

Merk hier nu op:

1. De bede tot Hem gericht door een arme vrouw, die in moeite en benauwdheid was. Zij was een heidense vrouw, een Griekse, vervreemd van het burgerschap Israëls, een vreemdelinge van de verbonden der belofte. Van afkomst was zij een Syro - Fenicische, die in geen enkel opzicht gemeenschap had met de Joodse Godsdienst. Zij had een dochter, een jeugdige dochter, die door een duivel was bezeten. Hoe vele en hoe schrikkelijk zijn de rampen, waaraan jonge kinderen onderhevig zijn!

Haar verzoek was:

a. Zeer nederig, zeer dringend en aanhoudend, zij had van Hem gehoord, zij kwam en viel neer aan zijn voeten, hetgeen een arme sidderende ziel kan doen, die geen vrijmoedigheid heeft om zich in zijn armen te werpen.

b. Het was zeer bijzonder, zij zegt Hem wat zij verlangt. Christus stond aan arme smekelingen toe, om aldus vrijmoedig met Hem te zijn. Zij bad Hem, dat Hij de duivel uitwierp uit hare dochter. vers 26. De grootste zegen, dien wij van Christus kunnen vragen voor onze kinderen, is dat Hij de macht van Satan in hun ziel zal verbreken, en inzonderheid, dat Hij de onreinen geest van hen zal uitwerpen, opdat zij tempelen mogen worden van de Heilige Geest, en Hij in hen kunne wonen.

2. Zijn ontmoedigend antwoord op dit verzoek, vers 27. Hij zei tot haar: Laat eerst de kinderen verzadigd worden.

Laat al de wonderen gewerkt worden voor de Joden, die zij nodig hebben, die op bijzondere wijze Gods verkoren volk zijn, en laat hetgeen voor hen bestemd was, niet geworpen worden voor degenen, die niet tot het huisgezin Gods behoren, en die kennis niet hebben van Hem, en dat deel niet aan Hem hebben, die zij hebben, en die, in vergelijking met hen, als hondekens zijn, onrein en onheilig, en die ook als honden voor hen zijn, tegen hen grommen, hatelijk voor hen zijn, en gans bereid hen te kwellen. Als Christus weet dat het geloof van arme

smekelingen sterk is, dan schept Hij er soms behagen in het op de proef te stellen en het tot het uiterste te brengen. Maar Zijn zeggen: Laat eerst de kinderen verzadigd worden, duidt aan dat er genade weggelegd was voor de heidenen, en dat dit wel spoedig zou blijken, want de Joden begonnen reeds oververzadigd te zijn van het Evangelie van Christus, en sommigen van hen hadden Hem gebeden uit hun landpalen weg te gaan. De kinderen beginnen te spelen met hun voedsel, en wat zij overlaten en hetgeen hun tegenstaat zal een feestmaal zijn voor de heidenen. De apostelen hielden zich aan de regel: Laat eerst de kinderen verzadigd worden, aan de Joden moet het eerst de aanbidding gedaan worden, en indien hun verzadigde ziel het honingzeem vertreedt: ziet, wij keren ons tot de heidenen.

3. Hoe zij het woord van Christus, dat tegen haar gericht was, zo wist te wenden, dat het voor haar is geworden.

Ja Heere! zei zij, ik erken dat het brood der kinderen niet voor de honden geworpen moet worden, maar aan de honden werden toch nooit de kruimkens ontzegd van dat brood, ja, die komen hun toe, er is hun een plaats gegund onder de tafel, ten einde ze te kunnen opvangen. Ik vraag niet om een geheel brood, ja zelfs niet om een stuk brood, slechts om een kruimke vraag ik, weiger het mij niet. Dit zegt ze niet om de genade te onderschatten, of haar in zichzelf licht te achten, maar om de overvloed te verheerlijken van de wonderdadige genezingen, waarmee, naar zij had gehoord, de Joden bevoorrecht werden, en in vergelijking waarmee een enkele genezing slechts als een kruimke was. De heidenen komen niet in scharen zoals de Joden, ik kom geheel alleen. Wellicht had zij gehoord van de vijf duizend, die onlangs tegelijk gespijzigd werden, waarna, zelfs nadat zij de overgeschoten brokken hadden opgenomen, toch wel enige kruimkens voor de honden waren overgebleven.

4. Hoe Christus hierop hare bede toestond. Is zij zo nederig en zo vurig in haar streven? Om dezes woords wil, ga heen! Gij zult verkrijgen waarom gij zijt gekomen, de duivel is uit uw dochter uitgevaren, vers 29. Dit moedigt ons aan om te bidden en niet te vertragen, te volharden in het gebed, niet twijfelende maar ten laatste overmogende, op het einde zal Hij het gezicht voortbrengen, en het zal spreken en niet liegen.

Christus' zeggen dat het geschied was, heeft het gedaan, even stellig en krachtig als toen Hij een andermaal zei: Het geschiede, want als zij in haar huis kwam, steunende en betrouwende op het woord van Christus dat hare dochter genezen was, vond zij dat de duivel uitgevaren was. Christus kan Satan ook op een afstand overwinnen, en het was niet slechts als de bezetenen Hem zagen, dat zij zich onderwierpen aan zijn macht, zoals in Hoofdstuk 3:11, maar ook als zij Hem niet zagen, want de Geest des Heeren is niet gebonden. Zij vond hare dochter kalm, liggende op haar bed, uitrustende, wachtende op de terugkeer harer moeder, om zich met haar te verblijden, dat zij zo heerlijk wel was.

Markus 7:31 - 37 Onze Heere Jezus bleef zelden lang aan een zelfde plaats, want Hij wist waar Zijn werk was. Toen Hij de dochter der Kananese vrouw had genezen, had Hij wat Hij aan deze plaats te doen had gedaan, en daarom verliet Hij dadelijk deze landstreek en keerde terug naar de zee van Galiléa, waaromtrent Hij zelf woonde. Toch ging Hij niet door de directen weg daarheen, maar langs een omweg door het midden der landpalen van Dekápolis, die grotendeels aan geen zijde der Jordaan lagen. Zulk een verren weg heeft onze Heere Jezus gewandeld, als Hij het land doorging goed doende.

Nu hebben wij hier de geschiedenis van een genezing, gewrocht door Christus, welke door geen der andere evangelisten is meegedeeld, de genezing namelijk van een doofstomme.

I. Zijn toestand was treurig, vers 32. Zij brachten tot Hem een dove, sommigen denken een doofgeborene, en dan moest hij natuurlijk ook stom zijn. Anderen denken dat hij door een

ongesteldheid of door een ongeval doof was geworden, of tenminste hardhorig, en daarbij ook zwaarlijk sprak. Hij was mogilalos. Sommigen denken dat hij geheel en al stom was, anderen dat hij slechts met grote moeite spreken kon, en dat hij zich voor anderen nauwelijks verstaanbaar kon maken. Hij was dus gans en al ongeschikt om een gesprek te voeren, en zodoende beroofd van het genot en het nut er van, hij kon noch het genoeg smaken van andere mensen te horen spreken, noch hun zijn gedachten mededelen. Laat ons hierin aanleiding vinden om God te danken, dat Hij ons het gehoor heeft gegeven en behouden, inzonderheid omdat wij zodoende instaat zijn het woord Gods te horen, en de gave der spraak, inzonderheid om instaat te zijn Gods lof te spreken, en laat ons medelijden hebben met hen, die doof of stom zijn, en hen met grote tederheid behandelen. Zij, die dezen armen man tot Christus brachten, smeekten Hem, dat Hij de hand op hem legde, zoals de profeten de hand legden op hen, die zij zegenden in de naam des Heeren. Er wordt niet gezegd, dat zij Hem baden hem te genezen, maar de hand op hem te leggen, ten einde kennis te nemen van zijn toestand, en zijn kracht aan te wenden om hem te doen wat Hij goedvond.

II. Zijn genezing geschiedde op plechtige wijze, en sommige omstandigheden daarbij waren van zeer bijzonderen aard.

1. Christus nam hem alleen van de schare, vers 33. Gewoonlijk wrocht Hij zijn wonderen in het openbaar, voor de ogen van al het volk, om te tonen dat zij het nauwkeurigst onderzoek konden doorstaan, maar dit wonder verrichtte Hij in afzondering, om te tonen dat Hij Zijn eigen eer niet zocht, en ons te leren alles te vermijden wat naar pronkerij of praalvertoning zweemt. Laat ons van Christus leren nederig te zijn, en goed te doen waar geen ander oog ons ziet dan het oog van de Alziende.

2. Bij deze genezing maakte Hij gebruik van meer zinnebeeldige handelingen dan gewoonlijk.

a. Hij stak zijn vingers in zijn oren, alsof Hij ze wilde inspuiten, of er het een of ander beletsel uit wilde verwijderen, dat verstopping teweegbracht.

b. Hij spooog op Zijn eigen vinger, en raakte toen zijn tong aan, alsof Hij zijn mond wilde bevochtigen om alzo los te maken hetgeen, waarmee zijn tong gebonden was. Dit waren geen oorzaken, die ook maar in het minst genezing konden teweegbrengen, het waren slechts tekenen van de aanwending der geneeskracht, die Christus had in zichzelf, ter bemoediging van zijn geloof en van het geloof dergenen, die hem gebracht hadden. Alles wat Hij gebruikte was van Hem zelven, het waren Zijn eigen vingers, die Hij in de oren van de dove stak, het was Zijn eigen speeksel, dat Hij op zijn tong deed, want Hij alleen geneest.

3. Hij zag opwaarts naar de hemel, om aan Zijn Vader de lof te geven voor hetgeen Hij deed, want Hij zocht Zijn lof, en deed Zijn wil en, als Middelaar, handelde Hij in afhankelijkheid van Hem en met het oog op Hem. Daarmee gaf Hij te kennen, dat het door Goddelijke kracht was, een kracht en macht, die Hij bezat als Heere des hemels, en van daar met zich had gebracht, dat Hij dit gedaan heeft, want het horende oor en het ziende oog heeft de Heere gemaakt, ja die beide. Hiermede heeft Hij ook Zijn patiënt, die wel zien kon al kon hij niet horen, er op gewezen dat Hij moest opzien naar de hemel om hulp te verkrijgen. Mozes met zijn stamelende tong wordt ook derwaarts heen gewezen, Exodus 4:11. Wie heeft de mens de mond gemaakt, of wie heeft de stomme of dove of ziende of blinde gemaakt? Ben Ik het niet, de Heere?

4. Hij zuchtte, niet alsof Hij er zwaarigheid in vond om dit wonder te werken, of om van Zijn Vader de macht te ver krijgen om het te doen, maar aldus gaf Hij uitdrukking aan Zijn medelijden met de ellende van het menselijk leven, en Zijn medegevoel met de beproefden in hun beproeving. En wat dezen man betreft, Hij zuchtte, niet omdat Hij er afkerig van was hem

een vriendelijkheid te bewijzen, of het ongaarne deed, maar vanwege de velerlei verzoeken, waaraan hij blootgesteld zou zijn, en de zonden, die hij gevaar liep van te bedrijven, de zonden der tong, nadat hem de spraak was teruggegeven, en waarvan hij tevoren vrij was. Beter zou het voor hem zijn om nog stom te wezen, indien hem niet ook de genade geschonken werd, om zijn mond met een breidel te bewaren, Psalm 39:1.

5. Hij zei: *Effatha! dat is, word geopend!* Dit geleeft in geen enkel opzicht op een bezwering of toverformule, zoals de waarzeggers en duivelskunstenaars gebruikten, die piepten en binnensmonds mompelden, Jesaja 8:19. Christus spreekt als gezaghebbende, en er ging kracht uit met Zijn woord. Wordt geopend diende voor beide delen der genezing. Laat de oren geopend worden, laat de lippen geopend worden, laat hem vrijelijk horen en spreken, en de belemmering ophouden, en de uitwerking beantwoordde hieraan, vers 35, Terstond werden zijn oren geopend en de band zijner tong werd los, en alles was wel.

En zalig hij die, zodra hij zijn gehoor en zijn spraak had, Jezus zo dicht bij zich had, om met Hem te spreken.

Deze genezing nu was:

a. een bewijs, dat Christus de Messias was, want van Hem was voorzien, dat door zijn kracht der doven oren zullen geopend worden, en de tong des stommen zal juichen, Jesaja 36:5, 6.

b. Het was een voorbeeld, een proeve, van de werkingen Zijns Evangelies op het gemoed der mensen. Het grote Evangeliegebod en de genade van Christus jegens arme zondaren, is Effatha - Wordt geopend. Hugo de Groot past dit zo toe, dat door de Geest van Christus de innerlijke belemmeringen des gemoeds worden weggenomen zoals die lichamelijke belemmeringen werden weggenomen door het woord Zijner kracht. Hij opent het hart, zoals Hij het hart van Lydia geopend heeft, en daardoor opent Hij het oor om het Woord Gods te horen en opent Hij de mond tot gebed en tot lofzegging.

6. Hij gebod, dat zij dit niemand zeggen zouden, maar het werd toch zeer bekend gemaakt.

a. Het was zijn nederigheid, dat Hij hun lieden gebod, dat zij het niemand zeggen zouden, vers 36. De meeste mensen zullen hun eigen goedheid uitbazuinen, of tenminste zullen zij gaarne hebben, dat anderen haar zullen verkondigen, maar Christus, hoewel zelf niet in gevaar van er door opgeblazen te worden, heeft, wetende wat wij zijn, ons een voorbeeld willen geven van zelfverloochening, evenals in andere dingen, zo ook in het bijzonder van lof en roem van mensen. Wij moeten behagen scheppen in goed doen, maar wij moeten er geen behagen in scheppen, dat het bekend wordt.

b. Het was hun ijver, dat, schoon Hij hun gebod er niets van te zeggen, zij het toch bekend gemaakt hebben, eer Christus wilde dat het bekend gemaakt zou worden. Maar hun bedoeling was goed, en daarom moet dit meer als een daad van onbescheidenheid dan van ongehoorzaamheid aangemerkt worden, vers 36. Maar zij, die het verkondigden, en zij, die het hoorden, ontzetten zich bovenmate zeer - huperpe rissoos - meer dan bovenmate. Zij waren er ten eerste door getroffen, en dit zei iedereen, het was het algemene gevoelen: Hij heeft alles welgedaan, vers 37.

Terwijl er waren, die Hem haatten en vervolgden als een kwaaddoener, zijn zij bereid van Hem te getuigen, niet slechts dat Hij geen kwaad gedaan heeft, maar dat Hij zeer veel goed heeft gedaan, en het wél gedaan heeft, bescheiden en nederig, zeer Godvruchtiglijk en geheel om niet, zonder geld en zonder prijs, hetgeen de luister Zijner goede werken nog zeer verhoogde. Hij maakt dat de doven horen en de stommen spreken, en dat is wel, het is wel voor hen, het is wel voor hun betrekkingen, voor wie zij een last zijn geweest, en daarom zijn zij niet te verontschuldigen, die kwaad van Hem spreken.

HOOFDSTUK 8

1 In dezelfde dagen, als er een geheel grote schare was, en zij niet hadden, wat zij eten zouden, riep Jezus Zijn discipelen tot Zich, en zeide tot hen: 2 Ik word innerlijk met ontferming bewogen over de schare; want zij zijn nu drie dagen bij Mij gebleven, en hebben niet, wat zij eten zouden. 3 En indien Ik hen nuchteren naar hun huis laat gaan, zo zullen zij op de weg bezwijken; want sommigen van hen komen van verre. 4 En Zijn discipelen antwoordden Hem: Van waar zal iemand dezen met broden hier in de woestijn kunnen verzadigen? 5 En Hij vraagde hun: Hoeveel broden hebt gij? En zij zeiden: Zeven. 6 En Hij gebod de schare neder te zitten op de aarde, en Hij nam de zeven broden, en gedankt hebbende, brak Hij ze, en gaf ze Zijn discipelen, opdat zij ze zouden voorleggen; en zij leiden ze der schare voor. 7 En zij hadden weinige visjes; en als Hij gezegend had, zeide Hij, dat zij ook die zouden voorleggen. 8 En zij hebben gegeten, en zijn verzadigd geworden, en zij namen het overschot der brokken op, zeven manden. 9 Die nu gegeten hadden, waren omtrent vier duizend; en Hij liet hen gaan.

10 En terstond in het schip gegaan zijnde met Zijn discipelen, is Hij gekomen in de delen van Dalmanutha. 11 En de Farizeeën gingen uit, en begonnen met Hem te twisten, begerende van Hem een teken van de hemel, Hem verzoekende. 12 En Hij, zwaarlijk zuchtende in Zijn geest, zeide: Wat begeert dit geslacht een teken? Voorwaar, Ik zeg u: Zo aan dit geslacht een teken gegeven zal worden! 13 En Hij verliet hen, en wederom in het schip gegaan zijnde, voer Hij weg naar de andere zijde. 14 En Zijn discipelen hadden vergeten brood mede te nemen, en hadden niet dan een brood met zich in het schip. 15 En Hij gebod hun, zeggende: Ziet toe, wacht u van de zuurdesem der Farizeeën, en van de zuurdesem van Herodes. 16 En zij overleiden onder elkander, zeggende: Het is, omdat wij geen broden hebben. 17 En Jezus, dat bekennende, zeide tot hen: Wat overlegt gij, dat gij geen broden hebt? Bemerkt gij nog niet, en verstaat gij niet, hebt gij nog uw verharde hart? 18 Ogen hebbende, ziet gij niet? En oren hebbende, hoort gij niet? 19 En gedenkt gij niet, toen Ik de vijf broden brak onder de vijf duizend mannen, hoeveel volle korven met brokken gij opnaamt? Zij zeiden Hem: Twaalf. 20 En toen Ik de zeven brak onder de vier duizend mannen, hoeveel volle manden met brokken gij opnaamt? En zij zeiden: Zeven. 21 En Hij zeide tot hen: Hoe verstaat gij niet?

22 En Hij kwam te Bethsaida; en zij brachten tot Hem een blinde, en baden Hem, dat Hij hem aanraakte. 23 En de hand des blinden genomen hebbende, leidde Hij hem uit buiten het vlek, en spooog in zijn ogen, en leide de handen op hem, en vraagde hem, of hij iets zag. 24 En hij, opziende, zeide: Ik zie de mensen, want ik zie hen, als bomen, wandelen. 25 Daarna leide Hij de handen wederom op zijn ogen, en deed hem opzien. En hij werd hersteld, en zag hen allen ver en klaar. 26 En Hij zond hem naar zijn huis, zeggende: Ga niet in het vlek, en zeg het niemand in het vlek.

27 En Jezus ging uit en Zijn discipelen naar de vlekken van Cesarea Filippi. En op de weg vraagde Hij Zijn discipelen, zeggende tot hen: Wie zeggen de mensen, dat Ik ben? 28 En zij antwoordden: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Een van de profeten. 29 En Hij zeide tot hen: Maar gijlieden, wie zegt gij dat Ik ben? En Petrus, antwoordende, zeide tot Hem: Gij zijt de Christus. 30 En Hij gebod hun scherpelijk, dat zij het niemand zouden zeggen van Hem. 31 En Hij begon hun te leren, dat de Zoon des mensen veel moest lijden, en verworpen worden van de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en na drie dagen wederom opstaan. 32 En dit woord sprak Hij vrij uit; en Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen; 33 Maar Hij, Zich omkerende, en Zijn discipelen aanziende, bestrafte Petrus, zeggende: Ga heen, achter Mij, satanas, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn. 34 En tot Zich geroepen hebbende de schare met Zijn discipelen, zeide Hij tot hen: Zo wie achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volg Mij. 35 Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen, om Mij nentwil, en om des Evangelies wil, die zal hetzelfde behouden. 36 Want wat zou het de mens baten zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed? 37 Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel? 38 Want zo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal Zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen.

In dit hoofdstuk hebben wij I. Christus, wonderdadige spijziging van vier duizend met zeven broden en weinige visjes, vers 1 - 9.

- II. Zijn weigering om aan de Farizeeën een teken van de hemel te geven, vers 10 - 13.
- III. Zijn waarschuwing aan de discipelen voor de zuurdesem van Farizeïsme en Herodianisme, vers 14 - 21.
- IV. Zijn geven van het gezicht aan een blinde te Bethsaida, vers 22 - 26.
- V. Petrus' belijdenis van Hem, vers 27 - 30.
- VI. Zijn mededeling aan de discipelen van Zijn naderend lijden, vers 31 - 33, en zijn waarschuwing aan hen om ook zelfden voorbereid te zijn op lijden, vers 34 - 38.

Markus 8:1 - 9

Wij hebben de geschiedenis gehad van een wonder, dat zeer veel overeenkomst had met dit wonder, in hoofdstuk 6:25, en het verhaal van hetzelfde wonder in Matthéüs 15:32, en wij hebben er hier weinig verandering of toevoeging bij. Doch er valt op te merken:

1. Dat onze Heere Jezus door zeer velen gevolgd werd, er was een zeer grote schare, vers 1. In weerwil van de boze kunstenaars van de schriftgeleerden en Farizeeën om Hem te bekladden en Zijn invloed te verbreken, heeft het gemene volk, dat eerlijker en dus ook wijzer was dan hun leidslieden, hoge gedachten van Hem blijven koesteren. Wij mogen aannemen dat deze schare van mensen over het algemeen tot de lagere volksklasse behoorden, met de zodanige sprak Christus op gemeenzame wijze, want aldus heeft Hij zichzelf vernederd, en aldus heeft Hij ook de geringsten aangemoedigd om tot Hem te komen, ten einde leven en genade te verkrijgen.

2. Zij, die Hem volgden, ondervonden hierbij grote moeilijkheden. Zij waren drie dagen bij Hem gebleven, en hadden niet wat zij eten zouden. Dat was een harde dienst. Laat de Farizeeën nooit zeggen dat de discipelen van Christus niet vasten. Er waren waarschijnlijk wel sommigen, die voedsel van huis medegenomen hadden, maar nu was alles op, en zij hadden een lange weg af te leggen om tehuis te komen, en toch bleven zij bij Christus, en spraken niet van Hem te verlaten, voordat Hij hen wegzond. Ware ijver acht ontbering van weinig belang, als zij op de weg des plichts geleden wordt. Zij, die een rijken feestmaaltijd hebben voor hun ziel, kunnen wel tevreden zij met slechts weinig spijs voor het lichaam. De Puriteinen plachten te zeggen: Bruin brood met het Evangelie is heerlijke kost.

3. Gelijk Christus medelijden had met allen, die gebrek hadden of zich in verlegenheid bevonden, zo is Hij zeer bijzonder door ontferming bewogen over hen, die in verlegenheid zijn gekomen door hun ijver om Hem te volgen. Christus zei: Ik word innerlijk met ontferming bewogen over de schare. Op wie de trotse Farizeeën met minachting neerzagen, heeft de nederige Jezus neergezien met tederheid en medelijden, en aldus moeten wij een iegelijk eren. Maar wat Hij voornamelijk bedenkt, is: Zij zijn nu drie dagen bij Mij gebleven, en hebben niet wat zij eten zouden. Welk verlies wij ook lijden om Christus' wil, en aan welke ontbering wij ook zijn blootgesteld uit liefde tot Hem, Hij zal er voor zorgen dat het ons vergoed wordt. Die de Heere zoeken zullen niet lang gebrek hebben aan enig goed. Psalm 34:11.

Merk op met wat medegevoel Christus zei (vers 3): Indien Ik hen nuchteren naar hun huis laat gaan, zo zullen zij op de weg bezwijken van honger. Christus kent ons lichaamsgestel, Hij weet wat maaksel wij zijn, en Hij is voor het lichaam, indien wij er Hem mede verheerlijken, dan zullen wij voorzeker gevoed worden, Psalm 37:3. Hij overwoog dat velen hunner van verre kwamen, en dus een lange weg hadden af te leggen om naar huis te komen. Als wij grote scharen zien, die komen om het woord te horen, dan is het troostrijk te denken, dat Christus weet vanwaar zij allen komen, al weten wij het niet. Ik weet uw werken en waar gij woont, Openbaring 2:13. Christus wilde volstrekt niet dat zij nuchteren naar huis zouden

gaan, want Hij is niet gewoon diegenen ledig weg te zenden, die op de rechte wijze tot Hem zijn gekomen.

4. De twijfelingen van Christenen zullen soms medewerken om Christus' macht te verheerlijken. De discipelen konden zich niet voorstellen hoe zo groot een aantal mensen hier in de woestijn met brood verzadigd kon worden, vers 4. Datgeen moet dus wel als wonderbaarlijk beschouwd worden, wat door de discipelen als onmogelijk geacht werd.

5. Christus' tijd om handelend op te treden tot verlichting en hulp Zijns volks is gekomen, wanneer de nood op het uiterste is, als zij op het punt zijn van te bezwijken, dan voorziet Christus in hun behoefte. Opdat zij Hem niet om de broden zouden volgen, voorzag Hij er hun pas van toen zij het hoog - nodig hadden, en daarna zond Hij hen weg.

6. Christus' milddadigheid is onuitputtelijk en, om dit te doen blijken, herhaalde Christus dit wonder, ten einde te tonen, dat Hij nog dezelfde is, om Zijn volk te ondersteunen en van het nodige te voorzien. Zijn gunsten worden vernieuwd, gelijk ook onze noden en behoeften vernieuwd worden. Bij het vorige wonder gebruikte Christus al de voorraad, dien Hij had, welke bestond uit vijf broden, en Hij spijzigde al zijn gasten, en dat waren vijfduizend. Zo deed Hij ook nu, hoewel Hij had kunnen zeggen: Indien met vijf broden vijf duizend mensen gevoed werden, dan kunnen vier duizend mensen met vier broden gevoed worden, nam Hij al de zeven broden en heeft er de vierduizend personen mede gespijzigd, want Hij wilde ons leren de dingen te nemen zoals zij zijn, en er ons naar te schikken, te gebruiken wat wij hebben en partij te trekken van hetgeen er is. En het ging hier als bij het uitdelen van het manna: Degene, die veel verzameld had, had niets over, en degenen, die weinig verzameld had, ontbrak niet.

7. In het huis onzes Vaders, het huis onzes Meesters, is overvloed van brood. Er is in Christus een volheid, die Hij mededeelt aan alles wat door zijn handen gaat, zodat wij daaruit ontvangen ook genade voor genade, Johannes 1:16. Diegenen, die Christus hebben om op te leven en te teren behoeven geen gebrek te vrezen.

8. Het is voor hen, die Christus volgen, goed dat zij zich aaneehouden, deze volgelingen van Christus bleven bij elkaar, vierduizend, en Christus heeft hen allen gevoed. Christus' schapen moeten bij de kudde blijven, in hun voetstappen gaan, en dan zullen zij voorzeker gevoed worden.

Markus 8:10 - 21

Nog altijd is Christus op weg. Thans bezoekt Hij de delen van Dalmanutha, opdat geen hoekje van het land Israël's kunne zeggen, zijn tegenwoordigheid te hebben moeten ontberen. Hij kwam er in een schip, vers 10, dewijl Hij daar echter wel gelegenheid had tot twistgesprekken, maar niet om goed te doen, ging Hij wederom in het schip, vers 13, en keerde terug. In deze verzen wordt ons verhaald:

I. Hoe Hij weigerde de Farizeeën ter wille te zijn, die Hem om een teken van de hemel vroegen. Zij gingen uit om met Hem te twisten, niet om van Hem te leren, maar om Hem strikvragen te doen.

1. Zij begeerden van Hem een teken van de hemel, alsof de tekenen, die Hij hun gaf op aarde, met welke zij meer gemeenzaam waren, en die beter door hen onderzocht en nagegaan konden worden, niet voldoende waren. Er was een teken van de hemel bij Zijn doop in de nederdaling van de duive en de stem, die gehoord werd, Matthéüs 3:16, 17. Dat teken was openbaar genoeg, en als zij tot de doop van Johannes waren gekomen, gelijk zij hadden behoren te doen, dan zouden zij het ook zelf gezien hebben. Later, toen Hij aan het kruis was genageld, schreven zij een nieuw teken voor: Dat hij nu afkome van het kruis, en wij zullen hem geloven. Zo zal het hardnekkig ongeloof wel altijd iets hebben te zeggen, al is het ook nog zo onredelijk. Zij vroegen om dit teken Hem verzoekende, niet in de hoop dat Hij het hun

zou geven, maar in de hoop dat Hij het hun niet zou geven, ten einde een voorwendsel te hebben voor hun ongeloof.

2. Hij weigerde hun verzoek. Hij zuchtte zwaarlijk in Zijn geest, vers 12. Hij steunde of kermde - gelijk sommigen dit woord verstaan - smart gevoelende om de hardheid van hun hart en de weinigen invloed, dien zijn prediking en zijn wonderen op hen hadden uitgeoefend. Het ongeloof van hen, die gedurende lange tijd de middelen der overtuiging gehad hebben, is een grote smart voor de Heere Jezus, het ontroert Hem dat zondaren zichzelf aldus tekortdoen en verderven, en zelve de deur der genade en der zaligheid voor zich toesluiten.

a. Hij bestraft hen om dien eis, Wat begeert dit geslacht een teken, dit geslacht, hetwelk zo onwaardig is, dat hun het Evangelie gebracht wordt en dat dit van enig teken voor hen zou vergezeld gaan, dit geslacht, dat zo geredelijk instemt met de inzettingen der ouden, zonder dat daar enig teken ter bevestiging bij geschiedt, dit geslacht, dat, zo het slechts de tijden wilde berekenen, bepaald in het Oude Testament, gemakkelijk kon bemerken, dat in zijn tijd de Messias komen moest, dit geslacht, waaraan zo vele en zo merkbare tekenen gegeven waren in de genezing zijner zieken? Hoe onzinnig, hoe ongerijmd is het van hen, om een teken te begeren!

b. Hij weigert te antwoorden op hun eis, Voorwaar Ik zeg u: zo aan dit geslacht een teken - een zodanig teken - gegeven zal worden. Als God sprak tot bijzondere personen over een bijzondere zaak, die buiten de weg Zijner gewone beschikking lag, dan werden zij aangemoedigd om een teken te vragen, zoals Gideon en Ahaz, maar als hij in het algemeen en tot allen spreekt, zoals in de wet en in het Evangelie, dan is het aanmatigend om andere tekenen voor te schrijven, dan die Hij heeft gegeven. Zal men God wetenschap leren? Hij ontzei het hun, en toen verliet Hij hen, als mensen met wie men niet kon redeneren. Indien zij niet overtuigd willen wezen, dan zullen zij het niet wezen, laat hen over aan de kracht der dwaling, aan het bedrog en de inbeelding van hun eigen hart.

II. Hoe Hij Zijn discipelen waarschuwde tegen de zuurdesem der Farizeeën en van Herodes.

Merk hier op:

1. Waarin de waarschuwing bestond, vers 15, Ziet toe, wacht u voor de zuurdesem der Farizeeën, " wacht u voor de inzetting der ouden, waaraan zij zo gehecht zijn, opdat gij niet trots en geveinsd wordt en aan uitwendige plechtigheden blijft hangen zoals zij." Matthéüs voegt er bij: en der Sadduceeën, Markus voegt er bij: en van Herodes, waaruit sommigen opmaken, dat Herodes en zijn hovelingen over het algemeen Sadduceeën waren, dat is: Deïsten of mensen zonder Godsdienst. Anderen geven er dien zin aan: De Farizeeën begeerden een teken van de hemel, en Herodes was van overlang begerig geweest een wonder te zien, door Christus gewrocht, Lukas 23:8, een wonder, zoals hij het zou voorschrijven, zodat de zuurdesem van die beiden gelijk was. Zij waren niet tevreden met de tekenen, die zij hadden, zij wilden anderen, zoals zij ze zelve uitdachten. Wacht u voor dezen zuurdesem, zegt Christus, "weest overtuigd door de wonderen, die gij gezien hebt, en verlangt geen andere."

2. Hoe zij die waarschuwing misverstonden. Het schijnt dat zij, toen zij ditmaal in zee staken, vergeten hadden brood mede te nemen, zodat zij niet dan een brood met zich in het schip hadden, vers 14. Toen Christus hun nu zei, dat zij zich moesten wachten voor de zuurdesem der Farizeeën, beschouwden zij dit als een wenk, dat zij zich niet om hulp of onderstand tot de Farizeeën moesten wenden als zij aan de overzijde zouden gekomen zijn, daar dezen zich nog onlangs aan hen geërgerd hadden wegens hun eten met ongewassen handen. Zij overlegden onder elkaar, wat de bedoeling dezer waarschuwing was, en zij kwamen tot de gevolgtrekking: Het is omdat wij geen broden hebben, "Hij zei dit om ons onze zorgeloosheid

te verwijten, dat wij naar zee gingen en onder vreemden, met niet meer dan een brood. Hij wil ons eigenlijk te kennen geven, dat wij nu op rantsoen gesteld moeten worden." Zij overlegden onder elkaar, zij twistten er over, de een zei: Het was uw schuld, en de ander zei: het was uw schuld, dat wij zo slecht voorzien zijn voor deze reis. Door wantrouwen van God ontstaat twist onder Christus' discipelen.

3. De bestraffing, die Christus hun gaf wegens hun verlegenheid over die zaak, daar hieruit ongelooft sprak in zijn macht om in hun behoefte te voorzien, in weerwil van de rijke ervaring, die zij daarvan hadden. Die bestraffing was wel enigszins scherp, want Hij kende hun hart, en Hij wist dat zij zodanige bestraffing nodig hadden. "Bemerkt gij nog niet, en verstaat gij niet, wat u zo menigmaal reeds gebleken is? Hebt gij nog uw verharde hart, zodat niets indruk op u maakt, en gij u niet onderwerpt aan, of niet instemt met, uws Meesters bedoelingen?" Ogen hebbende, ziet gij niet wat u toch zo duidelijk voor ogen is? Oren hebbende, hoort gij niet wat u toch zo dikwijls gezegd is? Hoe stompzinig en verstandeloos zijt gij toch! Gedenkt gij niet wat nog zo kort geleden geschied is, toen Ik de vijf broden brak onder de vijf duizend mannen, en kort daarna de zeven onder de vier duizend mannen? Gedenkt gij niet hoeveel volle manden met brokken gij opnaamt?

Ja, zij herinnerden het zich en konden zeggen, dat zij de een maal twaalf volle manden opnamen en de andere maal zeven. Welnu dan, zegt Hij, hoe verstaat gij niet? Alsof Hij, die vijf broden en zeven broden vermenigvuldigde, niet ook een brood kon vermenigvuldigen. Zij schenen te denken, dat dit een brood geen materiaal genoeg was om op te werken, indien Hij zijn hoorders voor de derde maal zou willen spijzen, en indien zij die gedachte hadden, dan was zij voorzeker gans onzinnig, alsof het voor de Heere niet volkomen gelijk was om door velen of door weinigen te verlossen, en niet even gemakkelijk om vijf duizend mannen te voeden met een brood als met vijf broden.

Het was dus gepast om hen te herinneren niet slechts aan het genoegzame, maar aan de overvloed van die vorige maaltijden, en terecht werden zij bestraft wegens hun niet verstaan van hetgeen Christus bedoelde, en wat zij er uit te leren hadden. De ervaring, die wij hebben gehad van Gods goedheid over ons in de weg des plichts, verzwaart de zonde van ons wantrouwen van Hem, en is dus zeer tergend voor de Heere Jezus. Ons niet verstaan van de ware bedoeling en betekenis van Gods gunst over ons staat gelijk met een niet gedenken er van. Dat is de reden, waarom wij zo overstelpt zijn door onze tegenwoordige zorgen en ons mistrouwen, dat wij niet verstaan en niet gedenken wat wij geweten en gezien hebben van de macht en de goedheid van onze Heere Jezus.

Het zou ons grotelijks ondersteunen, als wij de dagen vanouds overdachten, en wij komen tekort in onze plicht jegens God en ons zelve, zo wij het niet doen. Als wij aldus de werken Gods vergeten en Hem wantrouwen, dan behoren wij er ons zelve streng om te bestraffen, zoals Christus hier Zijn discipelen bestraft heeft: Versta ik niet? Is mijn hart nog zo verhard? Markus 8:22 - 26 Deze genezing wordt alleen door dezen evangelist verhaald, en er is iets bijzonders in de omstandigheden er van.

I. Een blinde wordt door zijn vrienden tot Christus gebracht met de bede, dat Hij hem zou aanraken, vers 22.

Hier komt net geloof uit van hen, die hem brachten - zij twijfelden niet, of die een aanraking van Christus' hand zou hem het gezicht wedergeven, maar de blinde zelf toonde niet die grote begeerte naar, of verwachting van, een genezing, welke andere blinden wel betoond hadden. Indien zij, die geestelijk blind zijn, niet bidden voor zichzelf, zo laat dan toch hun vrienden en betrekkingen voor hen bidden, dat het Christus moge behagen hen aan te raken.

II. Hier is Christus de blinde leidende, vers 23. Hij gebod zijnen vrienden niet hem te leiden, maar - en hieruit blijkt Zijn neerbuigende goedheid - Hij zelf nam hem bij de hand en leidde hem, om ons te leren te zijn wat Job geweest is: de blinde tot ogen, Job 29:15. Nooit had de blinde zulk een leidsman. Hij leidde hem buiten het vlek. Indien Hij daarmee slechts afzondering op het oog had, dan zou Hij hem in de binnenkamer van een huis hebben kunnen leiden om hem daar te genezen, maar Hij bedoelde dit als een verwijt voor Betsaida wegens de krachten, die tevergeefs in haar geschied zijn, Mattheüs 11:21, tevens te kennen gevende, dat die stad niet waardig was, dat nog meerdere wonderen binnen hare muren zouden plaatshebben. Het kan ook wezen, dat Christus de blinde buiten het vlek leidde om hem op het open veld een ruimer uitzicht te geven dan hij in de enge straten kon hebben, ten einde alzo zijn gezicht te beproeven.

III. Hier is de genezing van de blinde door dien gezegenden oogarts, die in de wereld is gekomen om de blinden het verkrijgen van het gezicht te prediken, Lukas 4:19, en om wat Hij predikte te geven. Bij deze genezing kunnen wij opmerken:

1. Dat Christus een teken gebruikte, Hij spoog in zijn ogen, en legde de handen op hem. Hij kon hem hebben genezen zoals Hij de anderen heeft genezen, door een woord te spreken, maar het behaagde Hem op die wijze het geloof van de blinde, dat zwak was' te ondersteunen en zijn ongeloof te hulp te komen. En dit speeksel betekende de ogenzalf, waarmee Christus de ogen zalft van hen, die geestelijk blind zijn, Openbaring 3:18.

2. Dat de genezing trapsgewijze plaatshad, hetgeen bij Christus' wonderen gewoonlijk niet voorkwam. Hij vroeg hem of hij iets zag, vers 23. Laat hem ter wille van de omstanders zeggen in welken toestand zijn ogen zijn. En hij, opziende, in zover had hij dus het gezicht reeds teruggekregen, dat hij zijn ogen kon openen - zei: Ik zie de mensen, want ik zie hen als bomen wandelen. Hij kon de mensen nog niet onderscheiden van de bomen, niet anders tenminste, dan in zover hij hen zag bewegen. Hij had een flikkering van licht in zijn ogen, en tussen hem en de lucht kon hij een mens rechtop zien staan als een boom, maar de vorm of de gedaante er van kon hij niet onderscheiden, Job 4:16. Maar: 3. De genezing was weldra voltooid. Christus deed Zijn werk nooit ten halve, noch laat Hij er van af totdat Hij kan zeggen: Het is volbracht. Daarna legde Hij de handen wederom op zijn ogen, om de nog overgebleven duisternis te verdrijven, en toen zei Hij hem weer op te zien. En hij werd hersteld, en zag hen allen ver en klaar, vers 25.

Christus heeft nu deze wijze van doen gevolgd:

a. Omdat Hij zich aan generlei methode wilde binden, maar zijn vrijheid van handelen wilde tonen in hetgeen Hij deed. Zo kan de Voorzienigheid hetzelfde doel door verschillende middelen bereiken, opdat de mensen een onbepaald geloof en vertrouwen zullen hebben in hare werkingen.

b. Omdat het voor de lijder moest wezen naar zijn geloof, en het geloof van dien man was wellicht in de beginne zeer zwak, en is later krachtiger geworden, en dienovereenkomstig was zijn genezing. Niet dat Christus altijd naar dien regel heeft gehandeld, maar aldus heeft Hij soms diegenen willen bestraffen, die twijfelende tot Hem gekomen zijn.

c. Aldus heeft Christus willen tonen hoe en op wat wijze diegenen door zijn genade zijn genezen, die van nature geestelijk blind zijn. In het eerst is hun kennis verward, zij zien mensen als bomen wandelen, maar het is er mede als met het licht van de morgen, dat voortgaat, lichtende tot de vollen dag toe, Spreuken 4:18. Laat ons dus onderzoeken, of wij iets zien van de dingen, waarvan het geloof het wezen en het bewijs is, en als wij door genade daar iets van zien, dan kunnen wij hopen, dat wij er al meer en meer van zullen zien, want Jezus Christus zal in eeuwigheid volmaken hen, die geheiligd zijn.

IV. Het bevel door Christus gegeven aan de man, dien Hij had genezen, om het aan niemand in Bethsaïda te zeggen, ja hij moest niet eens in het vlek gaan, waar hij waarschijnlijk terug verwacht werd door hen, die gezien hadden dat Christus hem naar buiten geleid had, maar die, ooggetuigen geweest zijnde van zo vele wonderen, niet eens de nieuwsgierigheid gehad hebben om Hem te volgen. Zij, die aan Christus niet eens de eerbied betoonden om buiten de stad te gaan ten einde dit wonder te zien plaatshebben, zijn ook niet waardig te zien, dat de genezing gewerkt was. Christus verbiedt hem niet om het aan anderen te zeggen, maar hij moet het aan niemand in het vlek zeggen. Christus' gunsten gering te schatten is ze te verbeuren, en Christus zal hen de waarde hunner voorrechten doen beseffen door ze hen te doen ontberen, als zij ze niet op een andere wijze willen kennen. In de dag der genaderijke bezoeking wilde Bethsaïda niet bekennen hetgeen tot haren vrede diende, en nu is het verborgen voor hare ogen. Zij willen niet zien, en daarom zullen zij niet zien.

Markus 8:27 - 38

Wij hebben veel gelezen van de leer, die Christus gepredikt, en de wonderen, die Hij gewrocht heeft. Die wonderen waren talrijk, verbazingwekkend, van verschillenden aard en gewerkt in verschillende plaatsen tot verwondering en ontzetting van de grote scharen, die er ooggetuigen van waren. Nu is het tijd voor ons om een tijdje stil te staan en de betekenis er van te overdenken. De wonderwerken, die Christus toen verbood bekend te maken, verhaald zijnde in deze gewijde Schriften, worden hierdoor verkondigd aan geheel de wereld, aan ons, aan alle tijden. Wat nu hebben wij er van te denken? Is het verhaal dezer dingen slechts bestemd om ons te vermaken, of om ons stof te leveren om er over te spreken? Nee, maar deze dingen zijn geschreven, opdat wij geloven, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, Johannes 20:31, en het gesprek, dat Christus nu had met Zijn discipelen zal ons helpen om op de rechte wijze over Christus' wonderen na te denken en er een recht gebruik van te maken. Er zijn drie dingen, die wij uit de wonderen, door Christus gewrocht, kunnen afleiden.

I. Zij bewijzen, dat Hij de ware Messias is, de Zoon van God en de Zaligmaker der wereld. Dit hebben de werken, die Hij deed, van Hem getuigd, en Zijn discipelen, die de ooggetuigen waren van die werken, belijden hier hun geloof er aan, en dit kan niet anders dan ons zeer aangenaam zijn, als wij er dezelfde gevolgtrekking uit afleiden.

1. Christus vroeg hun naar het gevoel des volks omtrent Hem. Wie zeggen de mensen dat Ik ben? vers 27. Hoewel het een kleine zaak voor ons is om door mensen geoordeeld te worden, kan het ons somwijlen toch goed doen te weten wat men van ons zegt, niet opdat wij onze eigen eer zoeken, maar opdat wij van onze fouten en gebreken horen. Christus vroeg dit niet om ingelicht te worden, maar opdat zij er zelve acht op zouden geven, en dan elkaar zouden inlichten.

2. Uit hetgeen zij Hem hieromtrent berichtten bleek duidelijk, hoe hoog een denkbeeld het volk van Hem koesterde. Hoewel zij beneden de waarheid bleven, waren zij er door zijn wonderen toch van overtuigd, dat Hij een buitengewoon persoon was, die met een Goddelijke opdracht uit de onzichtbare wereld was gezonden. Waarschijnlijk zouden zij Hem wel als de Messias erkend hebben, indien hun leraren hun het denkbeeld niet hadden ingeboezemd, dat de Messias een wereldlijk vorst moest zijn, die in buitengewone uiterlijke pracht en heerlijkheid zou verschijnen, en daarmee was het uiterlijk voorkomen van Christus niet overeen te brengen. Maar toch - wat ook de Farizeeën mochten zeggen - niemand uit het volk zei dat Hij een bedrieger was, maar sommigen zeiden, dat Hij Johannes de Doper was, anderen: Elias, en anderen: Een van de profeten, vers 28. Allen waren zij van mening, dat Hij iemand was, die van de doden was opgestaan.

3. Wat zij Hem van hun eigen gevoelens omtrent Hem zeiden, gaf te kennen welk een volkomen genoegen en voldoening zij in Hem smaakten, hoe gelukkig ze waren alles te hebben verlaten om Hem te volgen, waarvan zij, na hun proeftijd, nog hoegenaamd geen berouw hadden. Maar gijlieden, wie zegt gij dat Ik ben? Op die vraag is hun antwoord gereed: Gij zijt de Christus, de Messias zo herhaaldelijk beloofd, en zo lang verwacht, vers 29. Een Christen te zijn, dat is in oprechtheid te geloven dat Jezus is de Christus, en dienovereenkomstig te handelen, en dat Hij dit is blijkt klaarlijk uit zijn wonderwerken. Dit wisten zij, en dit zullen zij weldra hebben te verkondigen, maar voor het ogenblik moeten zij er nog over zwijgen, vers 30, totdat het bewijs er van volledig geleverd zou wezen, en zij ook, na de uitstorting des Heiligen Geestes, volkomen bekwaam gemaakt zouden zijn, het te handhaven en te verdedigen. Dan wete zeker het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, dien gij gekruist hebt, Handelingen 2:36.

II. Deze wonderen van Christus nemen de ergernis weg van het kruis, en verzekeren ons dat Christus door het kruis wel overwinnaar, maar niet overwonnen was. Nu de discipelen de overtuiging hadden verkregen, dat Jezus is de Christus, kunnen zij het dragen om van Zijn lijden te horen, waarvan Christus nu begint hun kennis te geven, vers 31.

1. Christus leerde Zijn discipelen, dat Hij veel moest lijden. Hoewel zij nu de algemene dwaling te boven waren gekomen, dat de Messias een wereldlijk vorst moest zijn, in zover zij geloofden, dat hun Meester, niettegenstaande de geringheid van Zijn tegenwoordigen staat, de Messias is, toch behielden zij van die dwaling nog genoeg om te geloven, dat Hij weldra in uiterlijken glans en heerlijkheid zal verschijnen, en aan Israël het koninkrijk weer zal oprichten. Om die dwaling nu geheel weg te nemen, geeft Christus hier het vooruitzicht van het tegendeel en zegt hun, dat Hij moet verworpen worden van de ouderlingen, en de overpriesters en schriftgeleerden, die, naar zij dachten, er toe gebracht zouden worden Hem te erkennen en ten troon te verheffen, dat Hij, in plaats van te worden gekroond, gedood zal worden. Hij moet worden gekruisigd, en na drie dagen weder opstaan tot een hemels leven, en om niet meer in deze wereld te zijn.

Dit woord sprak Hij vrijuit, vers 32. Hij zei het onomwonden, in duidelijk - verstaanbare uitdrukkingen. De discipelen zouden het gemakkelijk begrepen hebben, als zij niet zozeer onder de macht van het vooroordeel geweest waren. Het woord kan ook de betekenis hebben, dat Hij hun dit goedsmoeds zei en zonder enigerlei angst of verschrikking, en dat Hij wilde dat zij het op dezelfde wijze zouden horen. Hij zei dit woord kloekmoedig, als iemand die niet slechts wist, dat Hij moest lijden en sterven, maar ook besloten was dit te willen, zodat Hij het tot Zijn eigen daad en handeling maakte.

2. Petrus kantte zich hiertegen aan: Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen. Petrus toonde hier meer genegenheid dan bescheidenheid, een ijver voor Christus en voor zijn veiligheid, maar een ijver zonder verstand. Hij nam Hem tot zich. Het grondwoord betekent eigenlijk: Hij greep Hem aan, of hij hield Hem vast, om Hem als het ware tegen te houden en te belemmeren, hij nam Hem in zijn armen, hij omvatte Hem (zoals sommigen het verstaan). Hij viel Hem om de hals, het niet kunnende dulden om te horen, dat zijn dierbare Meester zo zwaar lijden zou hebben te ondergaan, of wel hij nam Hem ter zijde en begon Hem te bestraffen. Dit was niet in het minst de taal van gezag, maar van de grootste genegenheid, van dien ijver voor het welvaren van hen, die wij lief hebben, die sterk is als de dood. Onze Heere Jezus heeft Zijn discipelen vergund vrijmoedig met Hem te zijn, maar Petrus heeft zich hier al te grote vrijheid veroorloofd.

3. Christus bestrafte hem om zijn tegenstand, vers 33. Hij keerde zich om als iemand, die beledigd is, en zag Zijn discipelen aan, om te zien of zij van hetzelfde gevoelen waren en hierin met Petrus instemden, opdat, indien dit zo was, zij de bestraffing ook voor zichzelf zouden aanhoren, die Hij nu aan Petrus zou geven, en zei: Ga heen, achter Mij, Satan. Weinig heeft Petrus gedacht zulk een scherpe bestraffing te zullen ontvangen voor zo vriendelijk bedoeld afraden, wellicht heeft hij integendeel verwacht thans evenveel lof te zullen ontvangen voor zijn liefde als hij kort tevoren ontvangen heeft voor zijn geloof. Christus ziet in hetgeen wij zeggen en doen het verkeerde, waarvan wij ons zelve niet bewust zijn, en Hij weet van welken geest wij zijn, als wij het zelf niet weten.

a. Petrus sprak als iemand, die de raad en de bedoelingen Gods niet recht verstond, en er ook niet behoorlijk over had nagedacht. Als hij dagelijks zulke blijken en bewijzen zag van de macht van Christus, dan kon hij hieruit opmaken, dat Hij nooit gedwongen of genoodzaakt kon worden om te lijden. Zijn machtigste vijanden konden Hem niet overweldigen, wie krankheden en dood, wie winden en golven, ja wie zelfs de duivelen gedwongen waren te gehoorzamen. En als hij dagelijks zoveel zag van de wijsheid van Christus, dan kon hij hieruit opmaken, dat Hij niet zou verkiezen te lijden, of het moest voor een groot en heerlijk doel zijn, daarom had hij Hem niet moeten tegenspreken, maar had hij behoren te berusten. Hij beschouwde Zijn dood slechts als een martelaarschap, zoals die der profeten, en hij dacht dat dit voorkomen kon worden, hetzij door een weinig zorgzaam te zijn om de overpriesters niet te vertoornen, of door hen uit de weg te blijven.

Maar hij wist niet dat de zaak nodig was ter verheerlijking van God, ter verderfenis van Satan en ter verlossing der mensen, dat de overste leidsman onzer zaligheid door lijden geheilgd zou worden, om alzo vele kinderen tot de heerlijkheid te leiden. De wijsheid van de mens is volslagen dwaasheid, als zij aan Gods raadsbesluiten perken wil stellen. Het kruis van Christus, het grootste voorbeeld van Gods macht en wijsheid, was voor sommigen een steen des aanstoets, een ergernis, en voor anderen was het dwaasheid.

b. Petrus sprak als iemand, die de aard van Christus' koninkrijk niet recht begreep, en er niet behoorlijk over had nagedacht. Hij dacht het zich wereldlijk en menselijk, terwijl het geestelijk en Goddelijk is. Gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn, ou phroneis - gij bedenkt niet, aldus wordt dit woord overgezet in Romeinen 8:5. De dingen der mensen meer te bedenken dan de dingen Gods, onze eigen eer, ons gemak en onze veiligheid meer dan de dingen Gods en zijn eer en Zijn koninkrijk, is een zeer grote zonde, en de wortel van veel zonde, en die zonde is zeer algemeen onder Christus' discipelen, en dit zal blijken in tijden van lijden, die tijden van verzoeking, wanneer zij, in wie de dingen der mensen de overhand hadden, in gevaar zijn van afval. Gij zijt niet wijs in de dingen Gods - zo zou men het oorspronkelijke ook kunnen lezen - maar in de dingen der mensen. Het is van groot gewicht en belang om na te gaan in welk geslacht wij voorzichtig of wijs zijn, Lukas 16:8. Het schijnt verstandig overleg te zijn, om moeilijkheid uit de weg te gaan, maar als wij daardoor ook plicht uit de weg gaan, dan is dit vleeselijke wijsheid, 2 Corintheërs 1:12, en in het einde zal het blijken dwaasheid te zijn.

III. Deze wonderen van Christus moeten ons allen aansporen om Hem te volgen, wat het ons ook moge kosten, niet alleen omdat zij een bevestiging waren van zijn zending, maar omdat zij ook een verklaring waren van Zijn bedoelen en van de strekking dier genade, die Hij ons aangebracht heeft, duidelijk te kennen gevende dat Hij voor onze blinde, dove, verlamde, melaatse, zieke, door de duivel bezeten zielen doen zou, wat Hij gedaan heeft voor het lichaam van die velen, die zich in die benauwdheden en kommer tot Hem hebben gewend. Het is dikwijls opgemerkt, hoe grote scharen tot Hem zijn toegestroomd om in verschillende

noden en omstandigheden hulp van Hem te verkrijgen. Dit nu is geschreven opdat wij geloven, dat Hij de grote Geneesmeester is der zielen, en ons als kranken onder zijn behandeling stellen, en de leefregel volgen, dien Hij ons voorschrijft. En hier zegt Hij ons op welke voorwaarden wij toegelaten kunnen worden, en Hij riep de schare tot zich, die bescheiden op een afstand gebleven was, terwijl Hij in gesprek was met Zijn discipelen, om dit ook te horen. Dat is hetgeen, waar allen belang bij hebben om het te weten en te overdenken, indien zij verwachten dat Christus hun ziel zal genezen.

1. Zij moeten zich niet toegeven in gemakzucht voor het lichaam, want, vers 34,. Zo wie achter Mij wil komen, om geestelijk genezen te worden, zoals deze lieden komen om van hun lichaamskwalen genezen te worden, die verloochene zichzelf, die leide een leven van zelfverloochening, van doding van het vlees en verachting van de wereld. Laat hem zijn eigen geneesmeester niet willen wezen, maar afzien van alle betrouwen in zichzelf en zijn eigen gerechtigheid en kracht, en hij neme zijn kruis op, hij richte zich naar het voorbeeld van een gekruisigden Jezus, en schikke zich naar de wil van God in alle beproevingen, die over hem komen, en aldus blijve hij Mij volgen, zoals velen van hen gedaan hebben, die door Christus werden genezen. Zij, die door Christus genezen willen worden, moeten tot Hem gaan, moeten met Hem spreken, moeten onderricht en bestraffing van Hem ontvangen, evenals zij, die Hem volgden, en zij moeten besluiten Hem nooit te zullen verlaten.

2. Zij moeten niet bezorgd zijn, nee, niet voor het leven des lichaams, als zij het niet kunnen behouden zonder Christus te verlaten, vers 35. Worden wij door de woorden en werken van Christus genodigd en gedrongen Hem te volgen? Laat ons dan neerzitten en de kosten overrekenen, of wij onze voorrechten in en door Christus kunnen stellen zelfs boven het leven, of wij het denkbeeld kunnen dragen, om Christus' wil en om des Evangelies wil het leven te verliezen. Als de duivel discipelen en dienaren achter zich trekt, verbergt hij het ergste voor hen, spreekt hun alleen van het genot en genoeg, maar volstrekt niet van het gevaar aan zijn dienst verbonden, Gij zult de dood niet sterven. Maar al wat er is van moeite en gevaar in de dienst van Christus, zegt Hij ons van tevoren. Hij zegt ons dat wij zullen lijden, dat wij wellicht zullen sterven, voor zijn zaak, en Hij stelt de ontmoedigingen niet als minder, maar als groter voor dan zij gewoonlijk zijn, opdat het blijke, dat Hij oprecht met ons handelt, en er niet voor vreest dat wij het ergste zullen weten, want de voordelen, aan Zijn dienst verbonden, kunnen rijkelijk opwegen tegen de nadelen en ontmoedigingen, zo wij slechts onpartijdig de een tegenover de andere willen stellen.

Kortom:

a. Wij moeten er niet voor vrezen het leven te verliezen, mits het zij om Christus' wil, vers 35. Zo wie zijn leven zal willen behouden, door Christus af te wijzen en te weigeren om tot Hem te komen, of door Hem te verloochenen, na in belijdenis tot Hem te zijn gekomen, die zal het verliezen, hij zal het genot en genoeg verliezen van zijn natuurlijk leven, de wortel en de oorsprong van zijn geestelijk leven, en al zijn hoop op het eeuwige leven. Dat is de slechte koop, dien hij voor zichzelf heeft gesloten. Maar wie zijn leven zal verliezen, in waarheid gewillig zal zijn om het te verliezen, het in de waagschaal zal stellen, het zal afleggen, als hij het niet kan behouden zonder Christus te verloochenen, die zal het behouden. Hij zal er onuitsprekelijk veel door winnen, want het verlies van zijn leven zal hem vergoed worden door het betere leven. Men beschouwt het als een soort van beloning van hen, die hun leven verliezen in de dienst van hun vorst en hun vaderhand, dat hun nagedachtenis geëerd wordt, en er voor hun gezin zorg wordt gedragen, maar wat betekent dit in vergelijking met de beloning, die Christus schenkt in het eeuwige leven aan allen, die voor Hem zijn gestorven?

b. Wij moeten vrezen onze ziel te verliezen, ja al zouden wij daardoor de gehele wereld winnen, vers 36, 37. Want wat zou het de mens baten, zo hij de gehele wereld won, en al de rijkdom, de eer en de genietingen, die zij biedt, door Christus te verloochenen, en zijner ziele schade leed? Het is waar, zei bisschop Hooper 's avonds voor hij de marteldood stierf, het is waar: het leven is zoet, en de dood is bitter, maar de eeuwige dood is bitterder, en het eeuwige leven is zoeter. Gelijk de zaligheid des hemels met Christus genoeg is om op te wegen tegen het verlies van het leven om Christus' wil, zo is het gewin van de gehele wereld in zonde niet genoeg, om op te wegen tegen het verderf der ziel door de zonde. Wat het is, dat de mensen doen om hun leven te behouden en de wereld te gewinnen, zegt Hij ons in vers 38, en hoe noodlottig het gevolg daarvan voor hen zijn zal. Zo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben in dit overspelig en zondig geslacht, dien zal zich de Zoon des mensen ook schamen.

Iets dergelijks hebben wij in Matthéüs 10:33. Maar hier wordt het vollediger uitgedrukt. Het nadeel, waaronder de zaak van Christus lijdt in deze wereld, is dat zij erkend en beleden moet worden in een overspelig en zondig geslacht. Zodanig is het geslacht des mensdoms, het is afgehoereerd van God in de onreine omhelzingen van de wereld en het vlees, liggende in de boze. Sommige eeuwen en sommige plaatsen zijn meer bijzonder overspelig, en zondig, zoals de eeuw en de plaats, waarin Christus geleefd heeft. In zulk een tijd en onder zulk een geslacht wordt de zaak van Christus tegengestaan en neergeworpen, en zij, die haar erkennen en belijden, zijn blootgesteld aan smaad en verguizing, en zij worden overal bespot en tegengesproken.

Er zijn velen die, hoewel zij moeten erkennen dat de zaak van Christus een rechtvaardige zaak is, haar zich evenwel schamen, vanwege de smaad, dien het belijden er van tengevolge heeft. Zij schamen zich hun betrekking tot Christus, zij schamen zich het geloof, dat zij hechten aan zijn woorden, omdat hun geweten hen daartoe dringt en noodzaakt. Zij kunnen het niet dragen scheef aangezien te worden en smaadheid te lijden, en daarom laten zij hun belijdenis varen en drijven af op de stroom van de algemeen heersenden afval. Maar er komt een dag, wanneer de zaak van Christus even schitterend en doorluchtig zal zijn, als zij nu gering en verachtelijk schijnt te wezen, als de Zoon des mensen komt in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen, als de ware Shechina, het afschijnsel van de heerlijkheid Zijns Vaders en de Heere der engelen. Die zich Christus schamen in deze wereld, waar Hij veracht is, hunner zal Hij zich schamen in de wereld, waar Hij tot in eeuwigheid wordt aanbeden. Diegenen zullen dan niet delen in zijn heerlijkheid, die thans niet in zijn versmaadheid hebben willen delen.

HOOFDSTUK 9

1 En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat er sommigen zijn van degenen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij zullen hebben gezien, dat het Koninkrijk Gods met kracht gekomen is. 2 En na zes dagen nam Jezus met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, en bracht hen op een hogen berg bezijden alleen; en Hij werd voor hen van gedaante veranderd. 3 En Zijn klederen werden blinkende, zeer wit als sneeuw, hoedanige geen voller op aarde zo wit maken kan. 4 En van hen werd gezien Elias met Mozes, en zij spraken met Jezus. 5 En Petrus, antwoordende, zeide tot Jezus: Rabbi, het is goed, dat wij hier zijn, en laat ons drie tabernakelen maken, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elias een. 6 Want hij wist niet, wat hij zeide; want zij waren zeer bevreesd. 7 En er kwam een wolk, die hen overschaduwde, en een stem kwam uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem! 8 En haastelijk rondom ziende, zagen zij niemand meer, dan Jezus alleen bij zich. 9 En als zij van de berg afkwamen, gebod Hij hun, dat zij niemand verhalen zouden, hetgeen zij gezien hadden, dan wanneer de Zoon des mensen uit de doden zou opgestaan zijn. 10 En zij behielden dit woord bij zichzelf, vragende onder elkander, wat het was, uit de doden opstaan. 11 En zij vroegen Hem, zeggende: Waarom zeggen de Schriftgeleerden, dat Elias eerst komen moet? 12 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Elias zal wel eerst komen, en alles weder oprichten; en het zal geschieden, gelijk geschreven is van de Zoon des mensen, dat Hij veel lijden zal en veracht worden. 13 Maar Ik zeg u, dat ook Elias gekomen is, en zij hebben hem gedaan al wat zij gewild hebben, gelijk van hem geschreven is.

14 En als Hij bij de discipelen gekomen was, zag Hij een grote schare rondom hen, en enige Schriftgeleerden met hen twistende. 15 En terstond de gehele schare Hem ziende, werd verbaasd, en toelopende groetten zij Hem. 16 En Hij vraagde de Schriftgeleerden: Wat twist gij met dezen? 17 En een uit de schare, antwoordende, zeide: Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stommen geest heeft. 18 En waar hij hem ook aangrijpt, zo scheurt hij hem, en schuimt, en knerst met zijn tanden, en verdort; en ik heb Uw discipelen gezegd dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund. 19 En Hij antwoordden hem, en zeide: O, ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij ulieden zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij. 20 En zij brachten denzelfden tot Hem; en als hij Hem zag, scheurde hem terstond de geest; en hij vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende. 21 En Hij vraagde zijn vader: Hoe lange tijd is het, dat hem dit overkomen is? En hij zeide: Van zijn kindsheid af. 22 En menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven; maar zo Gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons. 23 En Jezus zeide tot hem: Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft. 24 En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp. 25 En Jezus ziende, dat de schare gezamenlijk toeliep, bestrafte de onreinen geest, zeggende tot hem: Gij stomme en dove geest! Ik beveel u, ga uit van hem, en kom niet meer in hem. 26 En hij, roepende en hem zeer scheurende, ging uit; en het kind werd als dood, alzo dat velen zeiden, dat het gestorven was. 27 En Jezus, hem bij de hand grijpende, richtte hem op; en hij stond op. 28 En als Hij in huis gegaan was, vroegen Hem Zijn discipelen alleen: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen? 29 En Hij zeide tot hen: Dit geslacht kan nergens door uitgaan, dan door bidden en vasten.

30 En van daar weggaande, reisden zij door Galiléa; en Hij wilde niet, dat het iemand wist. 31 Want Hij leerde Zijn discipelen, en zeide tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem doden, en gedood zijnde, zal Hij ten derden dage wederopstaan. 32 Maar zij verstonden dat woord niet, en zij vreesden Hem te vragen. 33 En Hij kwam te Kapernaüm, en in het huis gekomen zijnde, vraagde Hij hun: Waarvan hadt gij woorden onder elkander op de weg? 34 Doch zij zwegen; want zij waren onder elkander in woorden geweest op de weg, wie de meeste zou zijn. 35 En nedergezeten zijnde, riep Hij de twaalven, en zeide tot hen: Indien iemand wil de eerste zijn, die zal de laatste van allen zijn, en aller dienaar. 36 En nemende een kindeken, stelde Hij dat midden onder hen, en omving het met Zijn armen, en zeide tot hen: 37 Zo wie een van zodanige kinderkens zal ontvangen in Mijn Naam, die ontvangt Mij; en zo wie Mij zal ontvangen, die ontvangt Mij niet, maar Dien, Die Mij gezonden heeft.

38 En Johannes antwoordde Hem, zeggende: Meester! wij hebben een gezien, die de duivelen uitwierp in Uw Naam, welke ons niet volgt; en wij hebben het hem verboden, omdat hij ons niet volgt. 39 Doch Jezus zeide: Verbiedt hem niet; want er is niemand, die een kracht doen zal in Mijn Naam, en haastelijk van Mij zal kunnen kwalijk spreken. 40 Want wie tegen ons niet is, die is voor ons. 41 Want

zo wie ulieden een beker water zal te drinken geven in Mijn Naam, omdat gij discipelen van Christus zijt, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen. 42 En zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem beter, dat een molensteen om zijn hals gedaan ware, en dat hij in de zee geworpen ware. 43 En indien uw hand u ergert, houwt ze af; het is u beter verminkt tot het leven in te gaan, dan de twee handen hebbende, heen te gaan in de hel, in het onuitblusselijk vuur; 44 Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt. 45 En indien uw voet u ergert, houwt hem af; het is u beter kreupel tot het leven in te gaan, dan de twee voeten hebbende, geworpen te worden in de hel, in het onuitblusselijk vuur; 46 Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt. 47 En indien uw oog u ergert, werpt het uit; het is u beter maar een oog hebbende in het Koninkrijk Gods in te gaan, dan twee ogen hebbende, in het helse vuur geworpen te worden; 48 Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt. 49 Want een ieder zal met vuur gezouten worden, en iedere offerande zal met zout gezouten worden. 50 Het zout is goed; maar indien het zout onzout wordt, waarmee zult gij dat smakelijk maken? Hebt zout in uzelf, en houdt vrede onder elkander.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. Christus' verheerlijking op de berg, vers 1 - 13.

II. Zijn uitwerping van de duivel uit een kind, nadat de discipelen dit niet konden, vers 14 - 29.

III. Zijn voorzegging van Zijn lijden en dood, vers 30 - 3.

IV. De bestraffing, die Hij gaf aan Zijn discipelen wegens hun twisten over wie hunner de meeste zou zijn, vers 33 - 37, en aan Johannes wegens zijn bestraffing van iemand, die in Christus' naam duivelen uitwierp, maar hen niet volgde, vers 38 - 41.

V. Christus' gesprek met Zijn discipelen over het gevaar van ergernis te geven aan een Zijner kleinen, vers 42, en van ons toe te geven in iets, dat een aanstoot is voor anderen en een aanleiding van zonde voor ons, vers, 43 - 50. Het meeste daarvan hebben wij gehad in Matthéüs 17 en 18.

Markus 9:1 - 13

Hier is:

I. een voorzegging van de zeer nabij zijnde komst van Christus' koninkrijk met kracht, vers 1. Die voorzegging luidt:

1. Dat het koninkrijk Gods zal komen, en zo zal komen, dat het zal worden gezien. Het koninkrijk van de Messias zal in de wereld opgericht worden door de algehelen ondergang van de Joodse staat, die daarvoor in de weg stond. Dit was de wederoprichting van het koninkrijk Gods onder de mensen, dat door de treurige ontaarding van Joden zowel als van heidenen, in zekeren zin verloren was gegaan.

2. Dat het komen zou met kracht, zodat het zichzelf de weg zou banen, en allen tegenstand teniet zou maken. Het is gekomen met kracht, toen wrake geschiedde over de Joden wegens hun kruisigen van Christus, en toen het de afgoderij der heidenwereld overwon.

3. Dat het zou komen, terwijl sommigen, met wie Christus nu sprak, nog in leven zouden zijn, Er zijn sommigen van degenen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, voordat zij het gezien hebben. Dit komt overeen met Matthéüs 24:34. Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, totdat al deze dingen zullen geschied zijn. Zij, die daar met Christus stonden, zullen het zien, als de anderen het niet als het koninkrijk Gods kunnen onderscheiden, omdat het niet komt met uiterlijk gelaat.

II. Een voorbeeld, of proeve, van dat koninkrijk in de gedaanteverandering van Christus, zes dagen nadat Hij deze voorzegging gedaan had. Hij was begonnen Zijn discipelen kennis te geven van de dood en het lijden, die Hem wachtten, en om hun geërgerd worden daaraan te

voorkomen, geeft Hij hun een blik op zijn heerlijkheid, om te tonen dat Hij dit lijden vrijwillig zou ondergaan, en alzo ook de ergernis van het kruis bij hen te voorkomen.

1. Het was op de kruin van een hogen berg, gelijk de omgang van Mozes met God op de berg Sinaï, en zijn gezicht op Kanaän van de top van de Pisga. Volgens de overlevering was het op de top van de berg Tabor, dat Christus van gedaante werd veranderd, en indien dit zo is, dan is hiermede de Schrift vervuld geworden: Tabor en Hermon juichen in uwen naam, Psalm 89:13. Maar Dr. Ligtfoot, opmerkende dat de laatste plaats, waar wij Christus aantreffen, in de delen van Cesarea Filippi was, hetwelk ver was van de berg Tabor, is van mening, dat het veeleer een hoge berg was, door Josephus genoemd als nabij Cesarea.

2. De getuigen er van waren Petrus, Jakobus en Johannes, dat zijn de drie, die dit getuigen op de aarde, gelijk Mozes, Elia en de stem van de hemel de drie waren, die getuigen van boven. Christus heeft niet al de discipelen medegenomen, omdat de zaak nog niet bekend gemaakt moest worden. Gelijk er onderscheidende gunsten zijn, die gegeven worden aan de discipelen, en niet aan de wereld, zo zijn er ook gunsten, die aan sommige discipelen verleend worden, en niet aan andere. Al de heiligen zijn een volk, dat nabij Christus is, maar aan sommigen werd het vergund aan te zitten in Zijn schoot. Jakobus was van de twaalfen de eerste, die voor Christus gestorven is, en Johannes heeft hen allen overleefd, om de laatste getuige te zijn van zijn heerlijkheid. Hij heeft getuigd, Johannes 1:14 :Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, zo ook Petrus, 2 Petrus 1:16 - 18.

3. De wijze, waarop die verheerlijking plaatshad: Hij werd voor hen van gedaante veranderd, Hij verscheen in een anderen vorm en gestalte dan anders. Dit was een verandering van het bijkomstige, het wezen bleef hetzelfde, en het was een wonder. Maar transsubstantie, dat is: de verandering der substantie, al het bijkomende gelijk blijvende, is geen wonder, maar een bedrog, zulk een werk, als nooit door Christus gewrocht werd. Zie welk een grote verandering het menselijk lichaam kan ondergaan, als God het wil eren, zoals Hij het lichaam der heiligen zal eren bij de opstanding.

Hij werd voor hen van gedaante veranderd, de verandering waarschijnlijk langzaam en trapsgewijze plaatshebbende, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zodat de discipelen, die al die tijd het oog op Hem gericht hielden, het duidelijkste en onmiskenbaarste bewijs hadden, dat deze heerlijke verschijning geen andere was dan de gezegende Jezus zelf, en dat er geen zinsbedrog plaatshad. Johannes schijnt hierop te wijzen, 1 Johannes 1:1, als hij spreekt van het woord des levens, als van hetgeen zij hadden gezien met hun ogen, en aanschouwd hebben. Zijn klederen werden blinkende, zodat zij, hoewel waarschijnlijk van een sombere kleur, indien niet geheel zwart, nu toch zeer wit werden als sneeuw, veel witter dan de kunst des vollers ze gemaakt zou kunnen hebben.

4. Zijn metgezellen in de heerlijkheid waren Mozes en Elia. Zij spraken met Jezus, zij waren niet verschenen om Hem te onderwijzen, maar om voor Hem te getuigen, en door Hem onderwezen te worden, waaruit blijkt dat de verheerlijkte heiligen met elkaar spreken en met elkaar omgaan. Zij hebben een manier van met elkaar te spreken, die wij niet begrijpen. Mozes en Elia hebben in ver van elkaar verwijderde tijdperken op aarde geleefd, maar dat maakt geen verschil in de hemel, waar de eersten de laatsten zijn, en de laatsten de eersten, dat is, waar zij allen een zijn in Christus.

5. De grote zielsverlustiging van de discipelen in dit gezicht en het horen van die gesprekken wordt uitgedrukt door Petrus, die de mond, de woordvoerder was der overigen. Hij zei: Rabbi! het is goed, dat wij hier zijn, vers 5. Hoewel Christus van gedaante was veranderd, en in gesprek was met Mozes en Elia, gaf Hij Petrus toch verlof om tot Hem te spreken, en even

vrij en gemeenzaam met Hem te zijn als tevoren. In zijn verhoging en heerlijkheid vermindert onze Heere Jezus Zijn neerbuigende vriendelijkheid niet jegens Zijn volk. Er zijn velen die, als zij tot hoog aanzien zijn gekomen, hun vrienden verplichten zich op een afstand te houden, maar zelfs tot de verheerlijkten Jezus hebben de ware gelovigen toegang met vrijmoedigheid en ook vrijmoedigheid van spreken. Zelfs in dit hemelse gesprek kon Petrus ook nog een woord plaatsen, en het is dit: Heere! het is goed, dat wij hier zijn, het is goed voor ons hier te zijn, laat ons hier tabernakelen maken, laat dit hier onze voortdurende rust zijn. Godvruchtige zielen achten, dat het hun goed is in gemeenschap te zijn met Christus, goed om nabij Hem te wezen, goed om met Hem te wezen op de berg, hoewel het daar eenzaam is en koud, het is goed om hier te zijn, afgezonderd van de wereld en alleen met Christus, en als het goed is om met Christus te zijn, slechts van gedaante veranderd op een berg met Mozes en Elia, hoe goed zal het dan niet wezen om te zijn met Christus, verheerlijkt in de hemel met al de heiligen! Doch merk op: terwijl Petrus er voor was om hier te blijven, vergat hij hoe nodig de tegenwoordigheid van Christus en de prediking Zijner apostelen waren onder het volk.

Op dit eigen ogenblik hadden de andere discipelen Hem zeer grotelijks van node, vers 14. Als het wel is met ons, dan zijn wij maar al te zeer geneigd om anderen te vergeten, en in de volheid onzer genietingen onverschillig te zijn omtrent de ontberingen onzer broederen. Het was een zwakheid in Petrus om de bijzondere gemeenschapsoefening met God te verkiezen boven openbaar dienstbetoon. Paulus is gewillig in het vlees te blijven, veeleer dan heen te gaan naar de berg der heerlijkheid (hoewel dit veel beter was) als hij ziet dat dit voor de gemeente nodig is, Filippenzen 1:24, 25. Petrus sprak van drie onderscheidene tabernakelen te maken, voor Mozes, Elia en Christus, hetgeen niet goed bedacht was, want er is zulk een eenheid en overeenstemming tussen de wet, de profeten en het Evangelie, dat een tabernakel genoeg is, zij wonen eendrachtig tezamen. Maar wat er nu ook voor onbestaanbaars was in hetgeen hij zei, en hoe ongepast dit ook was, hij is te verontschuldigen, want allen waren zij zeer bevreesd, en wat hem betrof, hij wist niet wat hij zeggen zou, vers 6 1), niet wetende wat het doel was dezer verheerlijking, of wat er het gevolg van zijn zou.

6. De stem, die van de hemel kwam, was een getuigenis voor Christus' middelaarschap, vers 7. Er kwam een wolk, die hen overschaduwde en hun een beschutting was. Petrus had gesproken van tabernakelen te maken voor Christus en zijn vrienden, maar zie hoe, terwijl hij nog sprak, zijn plan gans onnodig werd, want deze wolk diende hun tot beschutting in plaats van de tabernakelen, Jesaja 4:5. Terwijl hij sprak van zijn tabernakelen, schiep God Zijn tabernakel niet met handen gemaakt. Uit die wolk nu - die slechts de schaduw was van de hoogwaardige heerlijkheid waarvan Petrus spreekt, en van waar deze stem kwam - werd gezegd: Deze is Mijn geliefde Zoon: hoort Hem! God erkent Hem en neemt Hem aan als Zijn Zoon, Zijn geliefden Zoon, en Hij is bereid ons aan te nemen in Hem. Wij moeten Hem dus aannemen als onze geliefden Zaligmaker, en ons door Hem laten besturen en regeren.

7. Het visioen, slechts bestemd zijnde om de stem in te leiden, is, toen die stem geschied was, verdwenen, vers 8. Haastelijk - of plotseling - rondom ziende, als mensen, die verbaasd rondzagen waar zij waren, was alles verdwenen, zij zagen niemand meer. Elia en Mozes waren uit het gezicht verdwenen, en Jezus alleen bleef bij hen, niet van gedaante veranderd, maar met Zijn gewone voorkomen. Als buitengewone blijdschap en vertroosting de ziel verlaten, dan verlaat Jezus haar niet. Hoewel de meer merkbare en zielverrukkende mededelingen worden onthouden, hebben Christus' discipelen Zijn gewone tegenwoordigheid toch altijd, en zullen haar blijven hebben tot aan het einde der wereld, en die is het, waarop wij moeten rekenen en waarvan wij ons verzekerd kunnen houden. Laat ons God danken voor het dagelijks brood, en, zolang wij nog niet in de hemel zijn, geen voortdurend feestmaal verwachten.

8. Wij hebben nu het gesprek van Christus met Zijn discipelen, terwijl zij afkomen van de berg.

a. Hij gelastte hun die zaak zeer geheim te houden, totdat Hij opgestaan zou zijn uit de doden, waarmee het volkomen bewijs zou geleverd zijn van Zijn Goddelijke zending, en dan moet deze omstandigheid met al het overige van het bewijs bekend gemaakt worden, vers 9. Daarenboven, nu nog in een staat van vernedering zijnde, wilde Hij dat in het openbaar niets bekend zou worden, dat met dien staat niet in overeenstemming was, want daarnaar wilde Hij zich thans in alles schikken. Dit bevel om te zwijgen aan Zijn discipelen, zou hun ook nuttig wezen, om hun roemen op de gemeenzaamheid, die hun door Hem was toegestaan, te voorkomen, opdat zij zich niet door de uitnemendheid der openbaringen zouden verheffen. Het is vernederend voor de mens, dat hem ten opzichte van zijn bevordering of verheffing het zwijgen is opgelegd, en dit kan medewerken om hem voor hoogmoed te bewaren.

b. De discipelen hadden er geen begrip van wat de opstanding uit de doden kon betekenen. Zij konden zich niet voorstellen, dat de Messias zou sterven, Lukas 18:34, en daarom waren zij bereid te denken, dat de opstanding, waarvan Hij spreekt, zinnebeeldig was, zijn opstanding uit Zijn tegenwoordigen staat van geringheid en vernedering, tot de waardigheid en de heerschappij, die zij verwachtten. Maar indien dit zo is, dan is hier nog een andere zaak, die hen in verlegenheid brengt, vers 11. Waarom zeggen de schriftgeleerden dat, naar de orde gesteld in de profetieën van het Oude Testament, Elia eerst komen moet? Maar Elia en ook Mozes waren weggegaan. Wat nu de moeilijkheid opwierp, was dat de schriftgeleerden hun leerden de persoon van Elia te verwachten, terwijl de profetie bedoelde iemand in de geest en de kracht van Elia. Het misverstaan der Schrift is een groot beletsel voor het begrijpen en aannemen der waarheid.

c. Christus gaf hun de sleutel tot de profetie betreffende Elia, vers 12, 13. Er is wel geprofeteerd, dat Elia zal komen en alles weder oprichten zal, en - hoewel gij het niet zult verstaan - er is ook geprofeteerd van de Zoon des mensen, dat Hij veel lijden zal en veracht worden, een smaad van mensen zal zijn en veracht bij het volk. En hoewel de schriftgeleerden u dit niet zeggen, de Schriften zeggen het wèl, en gij hebt evenveel reden om dit als het andere te verwachten, en dit moest niet zo vreemd voor u wezen. Maar wat Elia betreft, Ik zeg u dat hij gekomen is, en zo gij een weinig nadenkt, zult gij begrijpen wie ik bedoel. Het is iemand aan wie zij gedaan hebben alles wat zij gewild hebben, hetgeen volkomen sloeg op de mishandeling, die zij Johannes de Doper hadden aangedaan.

Velen van de ouden, en de Roomse schrijvers in het algemeen, zijn van mening, dat behalve de komst van Johannes de Doper in de geest van Elia, hijzelf in eigen persoon te wachten is met Henoch, voor de tweede verschijning van Christus, waarin de profetie van Maleáchi dan een vollediger vervulling zal hebben, dan zij in Johannes de Doper gehad heeft. Maar dit is een denkbeeld, waarvoor geen grond bestaat. De ware Elia, zowel als de ware Messias, is gekomen, en wij moeten geen anderen verwachten. De woorden: gelijk van hem geschreven is, hebben geen betrekking op: zij hebben hem gedaan al wat zij gewild hebben (dat hier als tussenzin voorkomt). Zij zien slechts op zijn komst. Hij is gekomen, en is geweest, en heeft gedaan gelijk van hem geschreven is.

Markus 9:14 - 29

Wij hebben hier de geschiedenis van Christus' uitwerpen van de duivel uit een kind, die hier ietwat vollediger is meegedeeld dan in Matthéüs 17:14 en verder.

Merk hier op:

I. Christus' terugkeer tot Zijn discipelen, en de verlegenheid, waarin Hij hen vond. Hij heeft Zijn gewaad der heerlijkheid afgelegd, en kwam terug tot Zijn huisgezin om te vernemen hoe het hun gegaan was. Christus' heerlijkheid hierboven doet Hem de zaken en omstandigheden

niet vergeten van zijn kerk hier beneden, die Hij bezoekt in grote nederigheid, vers 14. En Hij kwam zeer van pas, toen de discipelen in grote verlegenheid waren, en de schriftgeleerden, die de gezworen vijanden waren van Hem en van hen, reeds enig voordeel over hen hadden verkregen. Een door de duivel bezeten kind werd tot hen gebracht, en zij konden de duivel niet uitwerpen, waarop de schriftgeleerden hen bespotten en zich ongunstig uitlieten over hun Meester, en juichten alsof zij nu de overwinning hadden behaald.

Hij vond de schriftgeleerden met hen twistende ten aanhore van de schare, waardoor sommigen van hen wellicht geschokt en geërgerd waren. Zo vond Mozes, toen hij van de berg kwam, het leger van Israël in grote wanorde, zo spoedig werden Christus en Mozes gemist. Christus' terugkeer was de discipelen ongetwijfeld zeer welkom, maar gans niet welkom aan de schriftgeleerden. Maar er wordt bijzonder acht op gegeven, dat zij zeer verrassend was voor het volk, dat wellicht gereed was te zeggen: Deze Jezus, wij weten niet wat hem geschied zij. Maar toen zij Hem tot hen zagen wederkeren, werden zij verbaasd, in sommige handschriften is er bijgevoegd *kai exephobêthêsan* - en zij waren bevreesd, en toelopende (sommige handschriften hebben in plaats van *prostrechontes* het woord *proschairontes*, wensten Hem heil, of heetten Hem welkom) groetten zij Hem.

Het is gemakkelijk te bevroeden, waarom zij verblijd waren Hem te zien, maar waarom werden zij verbaasd, zeer verbaasd, toen zij Hem zagen? Waarschijnlijk omdat er wellicht nog iets ongewoons in Zijn gelaat en voorkomen was, zoals Mozes' gelaat glinsterde toen hij van de berg neerkwam, waarom het volk vreesde tot hem toe te treden, Exodus 34:30. Zo was het ook wellicht enigermate met het gelaat van Christus, tenminste, in plaats van een voorkomen van vermoeidheid, scheen er een verwonderlijke kracht en levendigheid in de uitdrukking van Zijn gelaat, waardoor zij verbaasd werden.

II. De zaak, die de discipelen in verlegenheid bracht, werd Hem voorgelegd. Hij vroeg aan de schriftgeleerden, die naar Hij wist altijd kwellend waren voor Zijn discipelen en hen bij iedere gelegenheid tergden: Wat twist gij met dezen? Waarover loopt de twist nu? De schriftgeleerden antwoordden niet, want zijn tegenwoordigheid bracht hen in verwarring, de discipelen antwoordden ook niet, want zij waren vertroost, en lieten de zaak nu aan Hem over. Maar de vader van het kind legde de zaak bloot, vers 17, 18.

1. Zijn kind is bezeten door een stommen geest, hij heeft de vallende ziekte, en in zijn toevallen is hij sprakeloos. Zijn toestand is zeer treurig, want waar het toeval hem ook overkomt, scheurt hem de geest, werpt hem in hevige stuiptrekkingen neer, zodat hij schier in stukken wordt gescheurd, en - hetgeen zeer smartelijk is voor hem zelf, en ontzettend voor die hem omringen - hij schuimt en knerst met zijn tanden, als iemand die zware pijn lijdt en in grote ellende is, en hoewel die aanvallen bedaren en voorbijgaan, laten zij hem toch uiterst zwak, zodat hij verdort, wegkwijnt, en er uitziet als een geraamte. Dit was voor een teder - liefhebbend vader een voortdurende beproeving.

2. De discipelen kunnen hem generlei verlichting geven: Ik heb Uwen discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitwerpen, gelijk zij zo velen uitgeworpen hebben, en zij zouden het ook gaarne gedaan hebben, maar zij hebben niet gekund, en daarom zoudt Gij nooit op gelegener tijd kunnen komen, en heb ik hem tot U gebracht.

III. De bestraffing, die Hij hun allen gaf, vers 19, O, ongelovig geslacht! hoelang zal Ik nog bij ulieden zijn? Hoelang zal Ik u nog verdragen?

Dr. Hammond verstaat dit als gesproken tot de discipelen, hen bestraffende om hun niet - aanwenden van de macht, die Hij hun had gegeven, en omdat zij niet vastten en baden, zoals Hij het hun in sommige gevallen had voorgeschreven.

Maar **Dr. Whitby** beschouwt het als een bestraffing van de schriftgeleerden, die zich verheugden in deze teleurstelling der discipelen en gehoopt hadden hen hierdoor te

verpletteren. Hen noemt Hij een ongelovig geslacht, en Hij spreekt als iemand, die hen moede is, het moede is hen te verdragen. Nooit horen wij Hem klagen: Hoelang zal Ik nog in dien staat van vernedering zijn, en van dat lijden? Maar: Hoelang zal ik nog onder dit ongelovig volk wezen en hen verdragen?

IV. De treurige toestand van het kind toen hij tot Christus gebracht werd, en de droevige voorstelling, die zijn vader er van gaf. Toen het kind Christus zag, kreeg hij een toeval: Als hij Hem zag scheurde hem terstond de geest, en hij, vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende, alsof de duivel Christus wilde tarten en hoopte, dat Hij hem niet aan zou kunnen, zodat hij, in weerwil van Hem, het kind kon blijven bezitten.

Zo verklaart Dr. Hammond de tekst, maar wij kunnen het ook zo verstaan, dat de duivel verwoed was en in des te groter toorn was ontstoken, omdat hij wist nog maar een kleinen tijd te hebben, Openbaring 12:12. Christus vroeg: Hoe lange tijd is het, dat hem dit overkomen is? En het schijnt dat de kwaal reeds oud was, het is hem overkomen van zijn kindsheid af, vers 21, hetgeen de toestand nog treuriger maakte en de genezing moeilijker. Van nature zijn wij allen kinderen der ongehoorzaamheid, en in de zodanige werkt de boze geest, en hij heeft dit gedaan van onze kindsheid af, want de dwaasheid is in het hart des jongens gebonden, en alleen de machtige genade van Christus kan haar uitwerpen.

V. Het dringend aanhouden van de vader des kinds bij Christus om genezing, vers 22. Menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven. De duivel bedoelt het verderf van hen in wie hij heerst, en werkt, en zoekt wie hij zou mogen verslinden. Maar zo Gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen en help ons. De melaatse was overtuigd van Christus' macht, maar was niet zo zeker van Zijn wil, daarvoor had hij het woord indien nog nodig, Matthéüs 8:2. Indien Gij wilt, Gij kunt. Deze arme man daarentegen verlaat zich op Zijn goeden wil, maar stelt nog een indien voor wat betreft zijn macht, omdat Zijn discipelen, die toch duivelen hadden uitgeworpen in Zijn naam, in dit geval echter machteloos waren gebleken. Aldus wordt Christus verkort in zijn eer door de moeilijkheden en dwaasheden Zijner discipelen.

VI. Christus' antwoord op dit verzoek, vers 23. Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk degenen, die gelooft. Hier:

1. Bestraft Hij stilzwijgend de zwakheid van zijn geloof. De lijder schuift het op Christus' macht, en geeft zijn ongunstige mening te kennen over de onmacht der discipelen, maar Christus keert het tegen hem zelve, en wil dat hij de teleurstelling zal wijten aan zijn eigen gebrek aan geloof: Zo gij kunt geloven.

2. Hij bemoedigt hem genadig in de kracht van zijn begeerte: Alle dingen zijn mogelijk degenen, die gelooft in de almachtige kracht van God, aan wie alle dingen mogelijk zijn. Of: Voor hen, die in de belofte Gods geloven, zal door de genade Gods datgeen gedaan worden, dat volstrekt onmogelijk scheen. In ons handelen met Christus komt heel veel aan op ons geloof, en daaraan is zeer veel beloofd. Kunt gij geloven? Durft gij geloven? Zijt gij bereid uw al met en voor Christus te wagen? Al uw geestelijke belangen met Hem, en al uw tijdelijke belangen voor Hem te wagen? Durft gij dit?

Zo ja, dan is het niet onmogelijk, dat gij, hoewel gij een groot zondaar waart, met God verzoend zult worden, hoewel gij gans onwaardig zijt, zult gij dan toch naar de hemel gaan. Indien gij kunt geloven, dan is het mogelijk, dat uw harde hart vertederd, uw geestelijke krankheden genezen worden en dat gij zwak als gij zijt toch tot de einde toe zult kunnen volharden.

VII. De belijdenis van geloof, die de arme man hierop uitsprak, vers 24, Ik geloof, Heere, riep hij. Ik ben ten volle overtuigd van uw macht en Uw mededogen, de genezing zal niet verhinderd worden door mijn gebrek aan geloof. Ik geloof, Heere. Hij voegt er de bede bij om genade, ten einde vaster te kunnen steunen en betrouwen op de verzekerdheid, die hij had van Christus' macht en bereidwilligheid om te behouden: Kom mijn ongelovigheid te hulp.

Zelfs zij, die door genade kunnen zeggen: Heere, ik geloof, hebben nog reden om over hun ongelooft te klagen, te klagen dat zij het woord van Christus niet zo geredelijk voor zichzelf kunnen aannemen en op hun eigen omstandigheden kunnen toepassen, als zij wel moesten, en er niet zo goedsmoeds op kunnen steunen en betrouwen. Maar zij, die klagen over hun ongelooft, moeten op Christus zien en van Hem de genade verwachten om hen er tegen te helpen, en dan zal zijn genade hun genoeg zijn. Kom mijn ongelovigheid te hulp, help mij om er vergeving voor te verkrijgen, help mij met kracht er tegen, help mij met uw genade voor het tekortkomende in mijn geloof, de kracht dier genade wordt in onze zwakheid volbracht.

VIII. De genezing van het kind en de overwinning, behaald op de woedenden duivel, waardoor het bezeten was. Christus zag dat de schare gezamenlijk toeliep, verwachtende de uitslag te zien van deze proeve Zijner macht en bekwaamheid, en daarom hield Hij hen niet lang in spanning en onzekerheid, maar bestrafte de onreinen geest.

Merk op:

1. Het bevel van Christus aan dezen onreinen geest: "Gij stomme en dove geest, die dit arme kind stom en doof maakt, maar die zelf uw vonnis zult moeten aanhoren, en niet instaat zijn er iets tegen te zeggen, Ik beveel u, ga uit van hem, en kom niet meer in hem. Laat dit toeval niet slechts ophouden, maar nooit meer komen over het kind." Wie door Christus genezen wordt, wordt afdoend en volkomen genezen. Satan kan wel vanzelf uitgaan, maar toch weer bezit nemen, maar als Christus hem uitwerpt, dan houdt Hij hem ook buiten.

2. Hoe de onreine geest dit opnam: hij werd nog woedender, hij riep, hem zeer scheurende, hem bij het scheiden zulk een ruk gevende, dat het kind als dood werd, zo groot was zijn weerzin om zijn bezit op te geven, zo verwoed was hij om de hogere macht van Christus, zo boosaardig jegens het kind, en zo begerig om hem te doden. Velen zeiden dat het gestorven was. Zo kan de schudding, die een ziel ondergaat op het ogenblik, dat Satans macht in haar wordt verbroken, wel vreeslijk zijn, maar die schudding opent de deur voor blijvende vertroosting.

3. Hoe het kind volkomen hersteld was, vers 27, Jezus hem bij de hand grijpende - *kratêsas* - richtte hem op, en hij stond op, en alles was wel.

IX. De reden, die Hij gaf aan de discipelen, waarom zij dien duivel niet hadden kunnen uitwerpen. Zij vroegen Hem alleen - dat is: met Hem alleen zijnde: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen? Opdat het verkeerde, dat er in hun doen was, een andermaal vermeden zou worden, en opdat zij niet aldus openlijk beschaamd zouden worden gemaakt, en Hij zei het hun, vers 29, Dit geslacht of dit soort kan nergens door uitgaan dan door bidden en vasten. Welk verschil er werkelijk mocht wezen tussen deze en andere soorten, er schijnt geen ander te zijn, dan dat de onreine geest dezen armen lijder had bezeten van zijn kindsheid af, dat versterkte zijn invloed en bevestigde hem in zijn bezit.

Als slechte gewoonten door het lange aanhouden er van ingeworteld zijn, en op het verjaringsrecht beginnen te pleiten, dan zullen zij, evenals chronische ziekten, zeer moeilijk te genezen zijn. Kan de Moorman zijn huid veranderen? De discipelen moeten niet denken, dat zij hun werk altijd even gemakkelijk kunnen verrichten. In sommige gevallen zullen zij zich de uiterste moeite moeten geven, maar Christus kan door een woord te spreken tot stand brengen, hetgeen de discipelen slechts door bidden en vasten vermogen te doen.

Markus 9:30 - 40

I. Christus voorzegt Zijn eigen naderend lijden. Hij reisde door Galiléa met meer dan gewonen spoed, en wilde niet dat het iemand wist, vers 30, omdat Hij vele grote en goede werken tevergeefs onder hen gedaan had, zij zullen nu niet uitgenodigd worden ze te zien en er het nut en voordeel van te hebben gelijk vroeger. De tijd van Zijn lijden naderde, en daarom wilde Hij voor een wijle in afzondering zijn en slechts met Zijn discipelen spreken, om hen voor te bereiden op de naderende beproeving, vers 31. Hij zei tot hen: De Zoon des mensen zal - door de bepaalde raad en voorkennis Gods - overgeleverd worden in de handen der mensen, vers 31, en zij zullen Hem doden. Indien Hij overgeleverd ware in de handen van duivelen, en indien dezen Hem dan geplaagd en gekweld hadden, het zou niet zo vreemd zijn geweest, maar dat mensen, die een redelijk verstand hebben, en Hem behoorden lief te hebben, zo hatelijk en boosaardig zouden zijn jegens de Zoon des mensen, die gekomen was om hen te verlossen en zalig te maken, dat is iets onverklaarbaars. Maar het is merkwaardig, dat Christus, als Hij sprak van Zijn dood, ook altijd sprak van zijn opstanding, die er de smaad van wegnam voor Hem zelven, en er de droefheid van behoorde weg te nemen van de discipelen. Maar zij verstonden dat woord niet, vers 32. De woorden waren duidelijk genoeg, maar zij konden niet in overeenstemming gebracht worden met de zaak, en daarom veronderstelden zij, dat er een andere en verborgen betekenis aan gegeven moest worden, die zij nog niet begrepen, en zij vreesden Hem te vragen, niet omdat Hij moeilijk te spreken of te naderen was, of streng voor hen die Hem raadpleegden, maar hetzij, omdat zij er afkerig van waren de waarheid te vernemen, of omdat zij verwachtten bestraft te zullen worden wegens hun achterlijkheid om haar te ontvangen en aan te nemen. Velen blijven onwetend, omdat zij zich schamen navraag te doen.

II. Hij bestraft Zijn discipelen wegens hun verheerlijking van zichzelf. Toen Hij te Kapernaüm gekomen was, vroeg Hij hun: Waarvan had gij woorden onder elkaar op de weg? vers 33. Hij wist zeer goed waarover de twist liep, maar Hij wilde het van hen weten, Hij wilde, dat zij hun fout en de dwaasheid er van zouden belijden. Wij moeten allen verwachten door onze Heere Jezus ter verantwoording geroepen te zullen worden betreffende hetgeen wij hier op de weg onzer beproeving en doortocht naar het hemelse vaderland met elkaar besproken en verhandeld hebben. In het bijzonder zullen wij rekenschap moeten geven van onze gesprekken onder elkaar, want door onze woorden moeten wij gerechtvaardigd of veroordeeld worden. Evenals onze andere gesprekken op de weg, zo zullen inzonderheid onze twistingen in herinnering gebracht worden en wij zullen ze hebben te verantwoorden, en onder dezen zullen het vooral de twistingen zijn over voorrang of meerderheid, waarover Christus met Zijn discipelen zal rekenen, en dat was hier het onderwerp, waarover het geschil onder hen was ontstaan: wie de meeste zou zijn, vers 34.

Niets kon meer in tegenspraak zijn met de twee grote wetten van Christus' koninkrijk, de lessen van zijn school en het onderricht van Zijn voorbeeld, welke zijn ootmoed en liefde, dan de begeerte naar bevordering in de wereld en het twisten daarover. Deze boze gezindheid is Hij bij alle gelegenheden tekeer gegaan, omdat zij ontstond uit een verkeerd denkbeeld omtrent Zijn koninkrijk, alsof het van deze wereld was, en tevens omdat zij zo bepaald de strekking had om de eer te verlagen van Zijn Evangelie en er de reinheid van te verderven, en Hij voorzag dat dit tot zo grote schade der kerk zou zijn.

Nu wensten zij die fout te bedekken, vers 34. Zij zwegen. Gelijk zij niet wilden vragen, omdat zij zich schaamden over hun onwetendheid, vers 32, zo wilden zij nu niet antwoorden, omdat zij zich schaamden hun hoogmoed te bekennen. Hij daarentegen wilde die fout in hen verbeteren, en hen tot een betere gezindheid brengen, en daarom zat Hij neer, ten einde plechtig en duidelijk die zaak met hen te bespreken.

Hij riep de twaalfen en zei hun:

a. Dat eerezucht en het bejag maken op aanzien en heerschappij hun bevordering in Zijn koninkrijk in de weg zouden staan: Indien iemand wil de eerste zijn, die zal de laatste van allen zijn. Die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, en de hoogmoed des mensen zal hem vernederen.

b. Dat er onder Hem geen andere voorrang bestond dan de gelegenheid tot, en de verplichting om, meer te arbeiden in ootmoedig dienstbetoon. Indien iemand wil de eerste zijn, en hij dit is, dan moet hij zoveel te ijveriger zijn in het dienen van anderen. Zo iemand tot een opzienersambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk, want hij moet, evenals Paulus, overvloediger arbeiden en zich tot aller dienstknecht maken. Dat zij, die het nederigst zijn en het meest zichzelf verloochenen, het meest Christus gelijkvormig zijn en het liefderijkst door Hem beloond zullen worden. Dit leerde Hij hun door een teken: Nemende een kindeken, stelde Hij dat midden onder hen, en omving het met zijn armen. Er was in dit kindeken hoogmoed noch eerezucht.

Ziet, zei Hij, "zo wie een van zodanige kinderkens zal ontvangen, die ontvangt Mij. Die ootmoedig, nederig en zachtmoedig gezind zijn, die zullen door Mij gesteund en beschermd worden, en Ik zal ieder ander aanmoedigen hen te steunen en te beschermen, en wat hun aangedaan wordt zal Ik beschouwen als Mij aangedaan, en ook Mijn Vader zal dit alzo beschouwen, want: Zo wie een van zodanige kinderkens zal ontvangen, die ontvangt Mij, en zo wie Mij zal ontvangen, die ontvangt dien, die Mij gezonden heeft, en het zal op zijn rekening gesteld worden en hem met interest worden vergoed."

III. Hij bestraft hen wegens het verkleinen en verachten van allen, die niet tot hun kring behoorden. Terwijl zij twistten wie hunner de meeste zal zijn, willen zij hen, die niet met hen omgaan, niet toestaan iets te zijn.

Merk op:

1. Het bericht, dat Johannes Hem gaf van het verbod, dat zij iemand gegeven hadden om de naam van Christus te gebruiken, omdat hij niet tot hun gezelschap behoorde. Hoewel zij zich schaamden hun twisten om voorrang te bekennen, schijnen zij zich te beroemen op de uitoefening van hun gezag, en zij verwachtten dat hun Meester hen hierin niet slechts zou rechtvaardigen, maar er hen om zou loven, tevens hoopten zij dat Hij hen niet zou laken wegens hun begeerte om groot te zijn, als zij hun macht aldus gebruikten om de eer van hun heilig college hoog te houden. Meester, zei Johannes, wij hebben enen gezien, die de duivelen uitwierp in Uwen naam, welke ons niet volgt, vers 38.

a. Het was vreemd dat iemand, die geen erkend discipel en volgeling van Christus was, de macht had om in Zijn naam duivelen uit te werpen, want die macht scheen toch alleen eigen te zijn aan hen, die Hij had geroepen, Hoofdstuk 6:7. Maar sommigen denken, dat hij een discipel was van Johannes de Doper, die gebruik maakte van de naam van de Messias, niet als reeds gekomen maar als nabij zijnde, niet wetende dat Jezus het was. Het schijnt echter veeleer, dat hij van de naam van Jezus gebruik maakte, gelovende dat Hij de Christus is, evenals de apostelen dit geloofden. En waarom zou hij die macht niet ontvangen van Christus, wiens Geest, gelijk de wind, blaast waarheen hij wil, ook zonder zulk een uitwendige roeping als de apostelen hadden ontvangen? En er waren misschien velen van de zodanige, Christus' genade is niet gebonden aan de zichtbare kerk.

b. Het was vreemd dat iemand, die in de Naam van Christus duivelen uitwierp, zich niet voegde bij de apostelen en met hen Christus volgde, maar afgescheiden van hen bleef werken. Ik weet van niets, dat hem kon verhinderen hen te volgen, tenzij het was dat hij niet gaarne alles verliet om hen te volgen, en indien dit zo is, dan was dit verkeerd. De zaak had geen goed aanzien, en daarom verboden de discipelen hem, evenals zij, van Christus' naam gebruik

te maken, tenzij hij Hem wilde volgen, zoals zij Hem volgden. Dit was gelijk het voorstel van Jozua betreffende Eldad en Medad, die profeteerden in het leger, en niet met de overigen opgingen naar de deur van de tent der samenkomst: Mijn heer Mozes! verbied hen! Numeri 11:28. Weerhoud hen, leg hun het zwijgen op, want dat is scheurmakerij. Zo geneigd zijn wij ons te verbeelden, dat diegenen Christus in het geheel niet volgen, die Hem niet met ons volgen, en dat diegenen niets goed doen, die het niet doen zoals wij. Maar de Heere kent degenen, die de Zijnen zijn, hoe verspreid zij ook mogen wezen, en dit voorbeeld geeft ons een nodige waarschuwing, om wel toe te zien dat wij door overgroten ijver voor de eenheid der kerk, en voor hetgeen waarvan wij zeker zijn, dat het goed en recht is, er niet toe gebracht worden, om datgeen tegen te staan, dat strekken kan tot verruiming en uitbreiding der kerk, en om haar ware belangen te bevorderen.

2. De bestraffing, die Hij hun deswege gaf, vers 39. Jezus zei: Verbiedt hem niet, noch iemand, die evenzo doet. Dit was gelijk de bestraffing van Mozes aan Jozua: Zijt gij voor mij ijverende? Hetgeen goed is en goed doet, moet niet verboden worden, al is er ook een gebrek of een onregelmatigheid in de wijze, waarop het geschiedt. Duivelen uit te werpen en alzo Satans rijk te verderven, en dit te doen in de naam van Christus, Hem aldus belijdende als van God gezonden, en Hem eer gevende als de bron en oorsprong van alle genade, te prediken om de zonde neer te werpen en Christus te verheffen, dat zijn goede dingen, zeer goede dingen, die aan niemand verboden moeten worden om de blote reden, dat zij niet met ons volgen. Als Christus gepredikt wordt, verblijdt Paulus zich hierin, en zal hij zich verblijden, al wordt hij er door in de schaduw gesteld, Filip 1:18.

Christus geeft twee redenen, waarom dezulken niet verboden moeten worden.

a. Omdat wij niet kunnen veronderstellen dat iemand, die Christus' naam gebruikt om wonderen te doen, Zijn naam zal lasteren, zoals de Farizeeën en schriftgeleerden dit deden. Wel waren er van de zodanige, die in Christus' naam duivelen hebben uitgeworpen en toch in andere opzichten werkers der ongerechtigheid zijn geweest, maar zij hebben van Christus niet kwalijk gesproken.

b. Omdat zij, die verschillen in gemeenschap, maar overeenkomen in de strijd tegen Satan onder de banier van Christus, elkaar moeten beschouwen als behorende tot dezelfde zijde, niettegenstaande dit verschil. Wie tegen ons niet is, die is voor ons. Betreffende het groot geschil tussen Christus en Beëlzebub had Hij gezegd: Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, Matthéüs 12:30. Wie Christus niet wil erkennen, erkent Satan. Maar wat hen betreft, die Christus erkennen, hoewel niet in dezelfde vorm of onder dezelfde omstandigheden, Hem volgen, hoewel niet met ons, wij moeten achten, dat dezen, hoewel zij van ons verschillen, niet tegen ons zijn, en daarom zijn zij voor ons, en wij moeten hen in hun arbeid tot nut van anderen niet belemmeren.

Markus 9:41 - 50

I. Hier zegt Christus een beloning toe aan allen, die op enigerlei wijze vriendelijkheid zullen betonen aan Zijn discipelen, vers 41. "Zo wie ulieden een beker waters zal te drinken geven, als gij het nodig hebt en het u een verkwikking zal wezen, omdat gij van Christus zijt en tot Zijn huisgezin behoort, hij zal zijn loon geenszins verliezen." Het is de eer en het geluk van Christenen, dat zij van Christus zijn. Zij hebben zich bij Hem gevoegd en worden door Hem erkend, zij dragen zijn livrei als aanhangers van Zijn huis, ja nog inniger zijn zij aan Hem verbonden, want zij zijn leden van Zijn lichaam.

Zij, die Christus toebehoren, kunnen soms in zulke benarde omstandigheden verkeren, dat zij zeer blijde zijn met een beker koud waters. Christus, armen te hulp te komen in hun benauwdheid is een goede daad, die niet onbeloond zal blijven. Maar de vriendelijkheid aan Christus' armen moet hun bewezen worden om Zijnentwil, en omdat zij Hem toebehoren, zijn

armen zijn, want dat is het waardoor de vriendelijkheid geheiligd en van waarde wordt in het oog van God. Dat is ook een reden waarom wij diegenen niet koel moeten afwijzen of ontmoedigen, die de belangen van Christus' koninkrijk dienen, al delen zij niet in alles onze beschouwing en volgen zij niet altijd onze wijze van doen.

Dit wordt hier gegeven als een reden, waarom diegenen niet verhinderd moeten worden, die duivelen uitwerpen in Christus' naam, hoewel zij Hem niet volgden, want (gelijk Dr. Hammond dit omschrijft) "Het zijn niet slechts de grote werken, die door u, mijn discipelen en volgelingen, tot stand gebracht worden, welke door Mij worden aangenomen, maar wat ook maar in het minst of geringst een Christelijk werk is, als uitdrukking van de minste vriendelijkheid, zoals het geven van een beker waters aan een discipel, omdat hij Mijn discipel is, is Mij welbehagelijk en zal door Mij beloond worden." Indien Christus vriendelijkheid, aan ons bewezen, beschouwt als diensten jegens Hem, dan behoren wij diensten, die voor Hem gedaan worden, te beschouwen als vriendelijkheid, bewezen aan ons, en ze dus aanmoedigen, al worden zij ook gedaan door hen, die niet met ons volgen.

II. Jezus spreekt een bedreiging uit tegen hen, die Zijn kleinen ergeren, hun moedwillig aanleiding geven tot zondigen of hun leed veroorzaken, vers 42. Zo wie ware Christenen zal bedroeven, al behoren zij ook tot de zwaksten, hun gaan op Gods wegen zal belemmeren, of hun voortgaan op die wegen zal zoeken te verhinderen, hen zal weerhouden van goed te doen, of hen zal verleiden tot zonde, het ware hem beter, dat een molensteen om zijn hals gedaan ware, en dat hij in de zee geworpen ware, zijn straf zal zeer zwaar zijn, en de dood en het verderf zijner ziel ontzettender, dan zulk een dood en verderf voor zijn lichaam zijn zouden. Matthéüs 18:6.

III. Hij waarschuwt al zijn volgelingen om hun ziel niet te verdueren. Deze barmhartigheid moeten wij het eerst aan ons zelve oefenen. Als wij er ons voor moeten wachten om iets te doen, dat anderen belet goed te doen of hun aanleiding kan geven tot zonde, dan moeten wij er nog veel meer acht op geven om alles te vermijden, dat ons zelve van onze plicht afhoudt of ons tot zonde zou kunnen brengen, en dit behoren wij te verzaken, op te geven, al ware het ons ook nog zo dierbaar. Wij hebben dit tweemaal gehoord in Matthéüs 5:29, 30, en hoofdstuk 18:8, 9. Hier wordt er enigszins uitvoeriger op aangedrongen, en voorzeker wordt onze ernstige aandacht geëist voor hetgeen ons met zoveel ernst en nadruk wordt gezegd.

Merk op:

1. Het veronderstelde geval, dat onze eigen hand, ons eigen oog, of onze eigen voet ons ergert, dat het onreine bederf, waaraan wij toegeven, ons zo dierbaar is als een oog of een hand, of dat hetgeen voor ons als een oog of een hand is, ons een onzichtbare verzoeking wordt tot zonde, of zonde veroorzaakt. Gesteld, dat het beminde een zonde is geworden, of de zonde het beminde. Gesteld, dat wij datgene, hetwelk ons dierbaar is, niet kunnen behouden, of het zal ons een strik of struikelblok worden, gesteld dat wij er afstand van moeten doen, of anders Christus en een goed geweten zouden derven.

2. De plicht, die in zulk een geval is voorgeschreven. Werpt uit het oog, houdt af de hand en de voet, doodt de lievelingszonde, kruisigt haar, laat haar doodhonger. Laat de afgoden, die gewenste dingen waren, als verfoeiselen worden weggeworpen, houdt u verre van hetgeen een verzoeking is, al is het ook nog zo lieflijk of strelend. Tot bewaring van het gehele lichaam moet het deel, dat door koudvuur is aangetast, weggesneden worden. Wij moeten pijn lijden, willen wij aan bederf ontkomen, wij moeten ons zelve verloochenen, willen wij niet zelve ten verderve gaan.

3. Het noodzakelijke hiervan. Het vlees moet gedood worden, opdat wij kunnen ingaan tot het leven, vers 43, 45, in het koninkrijk Gods, vers 47. Hoewel wij, door het opgeven der zonde, voor het ogenblik een gevoel kunnen hebben, alsof wij kreupel en verminkt waren (het kan de schijn hebben alsof wij ons zelve geweld aandeden, en ons zelve ook enig ongerief bezorgden) maar het is voor leven, en al wat de mensen hebben, zullen zij geven voor hun leven, het is voor een koninkrijk, het koninkrijk Gods, dat wij op geen andere wijze kunnen verkrijgen. Aldus kreupel en verminkt te zijn, zullen het de tekenen wezen van de Heere Jezus, en in dat koninkrijk zullen zij als eervolle littekenen gelden.

4. Het gevaar van dit niet te doen. Het is met die zaak zo gesteld, dat of de zonde, of wij zelve moeten sterven. Als wij deze Delila aan onze boezem koesteren, dan zal zij ons verraden, indien wij ons door de zonde laten beheersen, dan zal zij ons onvermijdelijk ten verderve voeren, indien wij twee handen, en twee ogen en twee voeten willen behouden, dan zullen wij er mede in de hel worden geworpen. Onze Heiland heeft dikwijls op onze plicht bij ons aangedrongen uit overweging van de pijniging der hel, waarin wij ons storten zo wij volharden in de zonde. Met hoe ontzaglijken nadruk worden deze woorden hier drie maal herhaald: Waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt! Die woorden zijn aangehaald van Jesaja 66:24.

a. De verwijtingen van des zondaars eigen geweten zijn de worm, die niet sterft, en die de veroordeelde ziel zal blijven aankleven, zoals wormen zich vasthechten aan het dode lichaam en er op azen, en het niet verlaten voor het geheel verslonden is. Het: "Kind gedenk" zal dien worm aan het knagen zetten, en hoe schrikkelijk invretend zal het knagen zijn door dat woord: Hoe heb ik de tucht gehaat! Spreuken 5:12, 23. De ziel, die het voedsel is voor dezen worm, sterft niet, en de worm wordt er in geteeld, en is er een mede, en daarom sterft ook hij niet. Verdoemde zondaren zullen zich tot in eeuwigheid beschuldigen, zichzelf veroordelen, zichzelf hun dwaasheid verwijten, welke dwaasheden, hoe lief zij ze in dit ogenblik ook hebben, in het einde zullen bijten als een slang en steken als een adder.

b. De toorn Gods, zich hechtende aan de schuldige en bevleete consciëntie, is het vuur, dat niet uitgeblust wordt, want het is de toorn van de levenden God, de eeuwigen God, in wiens handen te vallen vreeslijk is. Er zijn op de zielen van veroordeelde zondaren geen werkingen van de Geest der genade, en daarom is er niets dat verandering kan brengen in de aard der brandstof, die tot in alle eeuwigheid brandbaar zal blijven, ook is er op hen geen toepassing van Christus' verdienste, en daarom is er niets dat de heftigheid van het vuur kan matigen.

Dr. Whitby toont aan, dat de eeuwigheid der helse straffen niet slechts het voortdurend, standvastig geloof was der Christelijke kerk, maar ook evenzo van de Joodse kerk.

Josephus zegt: De Farizeeën geloofden, dat de zielen der bozen met eeuwigdurende straffen gestraft zullen worden, en dat er een eeuwigdurende gevangenis voor hen bestemd was.

En **Philo** zegt: De straf der goddelozen is voor eeuwig stervende te leven, en in eeuwigdurende pijnen en smarten te zijn. De twee laatste verzen zijn ietwat moeilijk, en de uitleggers zijn het niet eens onder elkaar omtrent de betekenis er van. Want een ieder in het algemeen, of veeleer een ieder van hen, die in de hel geworpen worden, zal met vuur gezouten worden, en iedere offerande zal met zout gezouten worden.

Daarom: *Hebt zout in uzelve*. Het was verordineerd door de wet van Mozes, dat iedere offerande met zout gezouten moest worden, niet ter bewaring (want zij moest terstond verteerd worden), maar omdat het de spijs was van Gods tafel, en geen vlees zonder zout wordt gegeten, werd dit inzonderheid voor het spijsoffer vereist, Leviticus 2:13. De menselijke natuur verdorven zijnde, en als zodanig vlees genoemd, Genesis 6:3, Psalm 78:39, moet zij op de een of andere wijze worden gezouten, om Gode een offerande te zijn. Onze

voornaamste zorg moet zijn, ons Gode tot een levende offerande te stellen, Romeinen 12:1, en om Gode aangenaam te zijn moeten wij met zout gezouten worden, onze verdorven genegenheden moeten ten onder gebracht worden, en wij moeten in onze ziel een reuk der genade hebben. Zo wordt de offerande der heidenen gezegd aangenaam te worden, geheiligd zijnde door de Heilige Geest, Romeinen 15:16, gelijk de offeranden gezouten werden. Zij, die het zout der genade bezitten, moeten doen blijken dat zij het hebben, dat zij zout in zichzelf hebben, dat is: een levend beginsel van genade in hun hart, dat alle verdorven neigingen uitwerpt, met al datgeen in de ziel, dat tot verrotting neigt en aanstotelijk zou zijn voor God en ons eigen geweten, zoals laffe, onsmakelijke spijsen weerzin opwekken. Ons woord moet te allen tijde met dit zout besprengd zijn, opdat geen verdorven, of vuile rede uitga uit onze mond, wij moeten daar even sterke walging van hebben als wij er van hebben zouden om verrot vlees in onze mond te doen. Gelijk dit zout der genade ons een onergerlijk geweten doet hebben, zo zal het ook onze gesprekken met anderen onergerlijk houden, zodat wij Christus' kleinen niet ergeren, en wij vrede houden onder elkaar.

Wij moeten dit zout der genade niet slechts hebben, maar wij moeten er ook altijd de geur en de smaak van behouden, want indien dit zout onzout wordt, indien een Christen wegvalt van zijn Christendom, indien hij er de geur van verliest, en er niet langer de kracht en de invloed van is, wat kan hem terecht brengen, of waarmee zal hij gezouten worden? Dit werd gezegd in Matthéüs 5:13. Zij, die zich niet tot levende offeranden stellen van Gods genade, zullen voor eeuwig gesteld worden tot stervende offeranden van zijn gerechtigheid, en daar zij Hem geen eer wilden geven, zal Hij zich eer op hen verkrijgen. Zij wilden niet gezouten worden met het zout der Goddelijke genade, wilden dit niet toelaten om hun verdorven genegenheden ten onder te houden, nee, aan die operatie wilden zij zich niet onderwerpen, zij konden het inbijtende niet verdragen, dat nodig was om het hoogmoedige vlees weg te krijgen, dat was voor hen als het afhouden van een hand, of het uitrukken van het oog, en daarom zullen zij in de hel met vuur gezouten worden, vurige kolen zullen over hen gestrooid worden, Ezechiël 10:2, als zout op het vlees, en met zwavel, Job 18:15, evenals het vuur en zwavel over Sodom regende, de geneugten, waarin zij hebben geleefd, zullen hun vlees als een vuur verteren, Jakobus 5:3.

De pijn van thans het vlees te doden, kan niet meer bij de straf vergeleken worden wegens het niet doden er van, dan zouten met branden vergeleken kan worden. En daar Hij gezegd heeft dat het vuur der hel niet uitgeblust zal worden, en men de tegenwerping zou kunnen maken, dat de brandstof niet altijd zal duren, geeft Hij hier te kennen, dat zij door de macht Gods wèl voort zal duren, want zij, die in de hel geworpen worden, zullen bevinden dat het vuur niet slechts de bijtende hoedanigheid bezit van het zout, maar ook deszelfs bewarende hoedanigheid, waarom het gebruikt wordt om iets duurzaam aan te duiden, een zoutverbond is een eeuwig verbond, en de vrouw van Lot in een zoutpilaar veranderd zijnde, werd zij tot een blijvend gedenkteken der Goddelijke wraak. Daar dit nu ongetwijfeld het lot zal wezen van hen, die het vlees met zijn lusten en begeerlijkheden niet kruisigen, zo laat ons, wetende dezen schrik des Heeren, bewogen worden het te doen.

HOOFDSTUK 10

1 En van daar opgestaan zijnde, ging Hij naar de landpalen van Judea, door de overzijde van de Jordaan; en de scharen kwamen wederom samen bij Hem, en gelijk Hij gewoon was, leerde Hij hen wederom.

2 En de Farizeeën, tot Hem komende, vraagden Hem, of het een man geoorloofd is, zijn vrouw te verlaten, Hem verzoekende. 3 Maar Hij antwoordende, zeide tot hen: Wat heeft u Mozes geboden? 4 En zij zeiden: Mozes heeft toegelaten een scheidbrief te schrijven, en haar te verlaten. 5 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Vanwege de hardigheid uwer harten heeft hij ulieden dat gebod geschreven. 6 Maar van het begin der schepping heeft ze God man en vrouw gemaakt. 7 Daarom zal een mens zijn vader en zijn moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; 8 En die twee zullen tot een vlees zijn, also dat zij niet meer twee zijn, maar een vlees. 9 Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet.

10 En in het huis vraagden Hem Zijn discipelen wederom van hetzelfde. 11 En Hij zeide tot hen: Zo wie zijn vrouw verlaat, en een andere trouwt, die doet overspel tegen haar. 12 En indien een vrouw haar man zal verlaten, en met een anderen trouwen, die doet overspel. 13 En zij brachten kinderkens tot Hem, opdat Hij ze aanraken zou; en de discipelen bestrafden degenen, die ze tot Hem brachten. 14 Maar Jezus, dat ziende, nam het zeer kwalijk, en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods. 15 Voorwaar zeg Ik u: Zo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt, gelijk een kindeken, die zal in hetzelfde geenszins ingaan. 16 En Hij omving ze met Zijn armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zegende Hij dezelve.

17 En als Hij uitging op de weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vroegde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beerve? 18 En Jezus zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed, dan Een, namelijk God. 19 Gij weet de geboden: Gij zult geen overspel doen; gij zult niet doden; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; gij zult niemand te kort doen; eer uw vader en uw moeder. 20 Doch hij, antwoordende, zeide tot Hem: Meester! al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af. 21 En Jezus, hem aanziende, beminde hem, en zeide tot hem: Een ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij. 22 Maar hij, treurig geworden zijnde over dat woord, ging bedroefd weg; want hij had vele goederen. 23 En Jezus rondom ziende, zeide tot Zijn discipelen: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het Koninkrijk Gods inkomen! 24 En de discipelen werden verbaasd over deze Zijn woorden. Maar Jezus wederom antwoordende, zeide tot hen: Kinderen! Hoe zwaar is het, dat degenen, die op het goed hun betrouwen zetten, in het Koninkrijk Gods ingaan! 25 Het is lichter, dat een kemel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke in het Koninkrijk Gods inga. 26 En zij werden nog meer verslagen, zeggende tot elkander: Wie kan dan zalig worden? 27 Doch Jezus, hen aanziende, zeide: Bij de mensen is het onmogelijk, maar niet bij God; want alle dingen zijn mogelijk bij God.

28 En Petrus begon tot Hem te zeggen: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd. 29 En Jezus, antwoordende, zeide: Voorwaar zeg Ik ulieden: Er is niemand, die verlaten heeft huis, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijnentwil en des Evangelies wil, 30 Of hij ontvangt honderdvoud, nu in dezen tijd, huizen, en broeders, en zusters, en moeders, en kinderen, en akkers, met de vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven. 31 Maar vele eersten zullen de laatsten zijn, en velen, die de laatsten zijn, de eersten.

32 En zij waren op de weg, gaande op naar Jeruzalem; en Jezus ging voor hen; en zij waren verbaasd, en Hem volgende, waren zij bevreesd. En de twaalven wederom tot Zich nemende, begon Hij hun te zeggen de dingen, die Hem overkomen zouden; 33 Zeggende: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal de overpriesteren, en de Schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen, en Hem de heidenen overleveren; 34 En zij zullen Hem bespotten, en Hem geselen, en Hem bespuwen, en Hem doden; en ten derden dage zal Hij weder opstaan.

35 En tot Hem kwamen Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, zeggende: Meester! wij wilden wel, dat Gij ons deelt, zo wat wij begeren zullen. 36 En Hij zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik u doe? 37 En zij zeiden tot Hem: Geef ons, dat wij mogen zitten, de een aan Uw rechter - , en de ander aan Uw linker hand in Uw heerlijkheid. 38 Maar Jezus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij begeert. Kunt gij de drinkbeker drinken, dien Ik drink, en met de doop gedoopt worden, daar Ik mede gedoopt word? 39 En zij zeiden tot Hem: Wij kunnen. Doch Jezus zeide tot hen: de drinkbeker, dien Ik drink, zult gij wel drinken, en met de doop gedoopt worden, daar Ik mede gedoopt word; 40 Maar het zitten tot Mijn

rechter - en tot Mijn linker hand staat bij Mij niet te geven; maar het zal gegeven worden dien het bereid is. 41 En als de andere tien dit hoorden, begonnen zij het van Jakobus en Johannes zeer kwalijk te nemen. 42 Maar Jezus, hen tot Zich geroepen hebbende, zeide tot hen: Gij weet, dat degenen, die geacht worden oversten te zijn der volken, heerschappij voeren over hen, en hun groten gebruiken macht over hen. 43 Doch alzo zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u groot zal willen worden, die zal uw dienaar zijn. 44 En zo wie van u de eerste zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn. 45 Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.

46 En zij kwamen te Jericho. En als Hij en Zijn discipelen, en een grote schare van Jericho uitging, zat de zoon van Timeus, Bar - timeus, de blinde, aan de weg, bedelende. 47 En horende, dat het Jezus de Nazarener was, begon hij te roepen en te zeggen: Jezus, Gij Zone Davids! ontferm U mijner. 48 En velen bestraften hem, opdat hij zwijgen zou; maar hij riep zoveel te meer: Gij Zone Davids! ontferm U mijner. 49 En Jezus, stil staande, zeide, dat men hem roepen zou; en zij riepen de blinde, zeggende tot hem: Heb goeden moed; sta op; Hij roept u. 50 En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op, en kwam tot Jezus. 51 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En de blinde zeide tot Hem: Rabboni! dat ik ziende mag worden. 52 En Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Jezus op de weg.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I Christus' twistgesprek met de Farizeeën betreffende de echtscheiding, vers 1 - 12.

II. Zijn vriendelijk onthaal van de kinderkens, die tot Hem gebracht werden, om door Hem gezegend te worden, vers 13 - 16.

III. Zijn op - de - proefstelling van de rijke, die Hem vroeg wat hij doen moest om in de hemel te kunnen komen, vers 17 - 22.

IV. Zijn gesprek met de discipelen bij die gelegenheid over het gevaar van de rijkdom, vers 23 - 27, en het voordeel van om Zijmentwil arm te zijn, vers 28 - 31.

V. De herhaalde kennisgeving aan Zijn discipelen van Zijn naderend lijden en sterven, vers 32 - 34. VI. de raad, dien Hij gaf aan Jakobus en Johannes, om veeleer te denken aan lijden met Hem, dan aan heersen met Hem, vers 35 - 45.

VII. De genezing van Bartimeus, een armen blinde, vers 46 - 52. Van dit alles hebben wij tevoren de substantie gehad in Matthéüs 19 en 20.

Markus 10:1 – 12

Onze Heere Jezus was een reizend prediker, Hij bleef niet lang in een plaats, want het gehele land Kanaän was zijn parochie of diocese, en daarom wilde Hij er elk deel van bezoeken, en ook aan hen, die in de verst verwijderde hoeken woonden, onderricht geven. Hier zien wij Hem in de landpalen van Judea, aan de overzijde van de Jordaan, oostwaarts, gelijk wij Hem kort tevoren aan de uiterste grenzen westwaarts gevonden hebben, nabij Tyrus en Sidon. Zo was dus zijn rondreis als van de zon, voor wier licht en warmte niets verborgen is.

I. Wederom kwamen de scharen tot Hem, vers 1.

Waar Hij ook was, zij stroomden in menigte naar Hem toe. Zij kwamen wederom tot Hem, zoals toen Hij voorheen aan die plaatsen geweest was, en gelijk Hij gewoon was, leerde Hij hen wederom. Christus heeft voortdurend gepredikt, het was wat Hij gewoon was te doen, en waar Hij ook kwam, deed Hij wat Hij gewoon was te doen. Bij Matthéüs lezen wij: Hij genas hen, hier is het: Hij leerde hen. Zijn genezingen dienden om zijn leer te bevestigen en aan te bevelen, en zijn leer diende om zijn genezingen te verklaren en door voorbeelden op te helderen. Zijn lering was voor de arme zielen genezing. Hij leerde hen wederom. Zelfs zij, die door Christus geleerd worden, hebben het nodig wederom te worden geleerd. Zodanig is de volheid der Christelijke leer, dat er nog meer te leren is, en zo groot is onze vergeetachtigheid, dat wij herinnerd moeten worden aan hetgeen wij weten.

II. Wij zien hoe hier de Farizeeën met Hem twistten, die de voorspoed en voortgang Zijner geestelijke wapenen benijdden, en alles deden wat zij konden om die tegen te gaan en te belemmeren, Hem af te leiden, in verwarring te brengen en het volk tegen Hem in te nemen. Hier is:

1. een vraag, die zij opwierpen betreffende de echtscheiding, vers 2 :Of het een man geoorloofd is zijn vrouw te verlaten? Dit zou een goede vraag geweest zijn, indien zij goed gesteld ware geworden met de ootmoedige begeerte de wil Gods in deze zaak te kennen, maar zij stelden haar Hem verzoekende, gelegenheid tegen Hem zoekende, een aanleiding om Hem aan kwaadwilligheid bloot te stellen, welke zijde Hij in deze zaak ook kiezen zou. Evangeliedienaren moeten op hun hoede zijn, opdat zij, onder voorwendsel van geraadpleegd te worden, niet worden verstrikt.

2. Christus antwoordt door een wedervraag, vers 3, Wat heeft u Mozes geboden? Dit vroeg Hij hun, om Zijn eerbied te betuigen voor de wet van Mozes, en hun te tonen dat Hij niet gekomen is om haar te verbreken, en hen op te wekken tot een algemenen, onpartijdigen eerbied voor de geschriften van Mozes, en om er de delen van met elkaar te vergelijken.

3. Het eerlijk antwoord, dat zij gaven omtrent hetgeen zij vonden in de wet van Mozes, in het bijzonder ten opzichte van de echtscheiding, vers 4. Christus vroeg: Wat heeft u Mozes geboden? Zij erkennen dat Mozes slechts toeliet, of vergunde, dat een man aan zijn vrouw een scheidbrief schreef en haar verliet, Deuteronomium 24:1. "Indien gij dit doen wilt dan moet gij het doen in geschrifte en haar dat geschrift in handen geven, en haar aldus wegdoen om nooit tot haar weer te keren."

4. Christus' antwoord op hun vraag, waarin Hij blijft bij de leer, die Hij tevoren voor zulk een geval gesteld heeft, Matthéüs 5:32. Dat zo wie zijn vrouw verlaten zal, anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt dat zij overspel doet.

Om dit duidelijk te maken toont Hij:

a. Dat de reden, waarom Mozes in zijn wet de echtscheiding heeft toegelaten, van zulk een aard was, dat zij van die vergunning geen gebruik behoorden te maken, want het was slechts van wege de hardigheid hunner harten, vers 5, opdat, wanneer hun niet toegelaten werd van hun vrouw te scheiden, zij haar niet zouden vermoorden, zodat niemand zijn vrouw moet verlaten dan dezulken, die bereid zijn te erkennen dat hun hart zo hard is, dat die vergunning voor hen nodig wordt.

b. Dat het bericht van Mozes in zijn geschiedverhaal van de instelling des huwelijks zulk een reden geeft tegen de echtscheiding, dat die gelijkstaat met een verbod. Zodat, indien het de vraag is: Wat heeft u Mozes geboden? vers 3, het antwoord moet wezen: "Hoewel hij door een tijdelijke voorwaarde aan de Joden de echtscheiding heeft toegelaten, heeft hij haar toch door een eeuwige reden aan al de kinderen van Adam en Eva verboden, en aan dit verbod hebben wij ons te houden."

Mozes zegt ons:

A. Dat God de mensen man en vrouw heeft gemaakt, een man en een vrouw, zodat Adam zijn vrouw niet kon verlaten en een andere nemen, want er was geen andere, hetgeen een wenk, een aanduiding was aan al zijn zonen, dat zij het ook niet moeten.

B. Toen deze man en vrouw door de instelling Gods in heilig huwelijksverbond waren saamgevoegd, luidde de wet: Een mens zal zijn vader en zijn moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen, vers 7, hetgeen niet slechts het innige dier betrekking aanduidt, maar ook het eeuwigdurende, hij zal zijn vrouw zo aanhangen, dat hij van haar niet gescheiden wordt.

c. Het resultaat dier betrekking is dat, hoewel zij twee zijn, zij toch een zijn, zij zijn een vlees, vers 8. De vereniging tussen hen is de innigste, die bestaat, en, gelijk Dr. Hammond het uitdrukt, het is iets heiligs, dat nooit geschonden mag worden.

d. God zelf heeft hen saamgevoegd, Hij heeft niet alleen als Schepper hen geschikt gemaakt om elkaar tot hulp, steun en lieflijkheid te zijn, maar in zijn wijsheid en goedheid heeft Hij hen, die aldus saamgevoegd zijn, bestemd om samen te leven in liefde, totdat de dood hen scheidt. Het huwelijk is geen uitvinding of bedenkfel van de mens, maar een Goddelijke instelling en daarom moet zij nauwgezet en Godsdienstig onderhouden worden, en dit te meer, omdat het huwelijk een beeld of type is van de mystieke, onafscheidelijke verbintenis tussen Christus en zijn kerk.

Uit dit alles leidt Hij nu af dat, daar God man en vrouw saamgevoegd heeft, de man van zijn vrouw niet moet scheiden. De band, door God zelven gelegd, moet niet lichtvaardig worden ontbonden. Zij, die wegens iedere ergernis van hun vrouw willen scheiden, zouden er wél aan doen met eens te bedenken, hoe het hun gaan zou indien God eens op gelijke wijze met hen handelde, Jesaja 50:1, Jeremia 3:1.

5. Christus' afzonderlijk gesprek met Zijn discipelen over deze zaak, vers 10 - 12. Het was een voorrecht voor hen, dat zij gelegenheid hadden om persoonlijk met Christus om te gaan en met Hem te kunnen spreken, niet slechts over de verborgenheden van het Evangelie, maar ook over zedelijke plichten, en tot hun gehele voldoening door Hem onderwezen te worden. Er wordt hier van dit bijzondere onderhoud over deze zaak niets anders meegedeeld dan de wet, die Christus vastgesteld heeft: Dat het overspel is als een man zijn vrouw verlaat en een andere trouwt, het is overspel tegenover de vrouw, die hij verlaat, een onrecht, dat hij haar aandoet, een breken van het verbond, dat hij met haar heeft aangegaan, vers 11. Hij voegt er bij: Indien een vrouw haren man zal verlaten, dat is: hem zal ontvluchten, of hem zonder zijn toestemming zal verlaten, en met een anderen trouwen, die doet overspel, vers 12, en zij zal zich volstrekt niet kunnen verontschuldigen door te zeggen, dat het met toestemming van haren man geschied is. Wijsheid en genade, heiligheid en liefde, in het hart heersende, zullen de geboden licht maken, die voor het vleselijk hart zo zwaar een juk schijnen te wezen.

Markus 10:13 - 16

Het wordt beschouwd als een kenteken van een vriendelijk, teerhartig gemoedsbestaan, als men achtslaat op kinderen, en dit was zeer bijzonder aldus met de Heere Jezus, hetgeen een bemoediging is om zich tot de Heere te wenden, niet slechts voor kleine kinderen als zij nog zeer jong zijn, maar ook voor volwassenen, die zich bewust zijn van zwakheid en kinderachtigheid, en zich vanwege die velerlei zwakheid even hulpeloos en nutteloos vinden als kinderen. Wij hebben hier:

1. Kinderkens, die tot Christus gebracht werden, vers 13. Hun ouders, of wie anders hen verzorgden, brachten hen tot Hem, opdat Hij hen zou aanraken, ten teken, dat Hij een zegen over hen gebod en hun dien zegen gaf. Het blijkt niet dat zij genezing voor het lichaam nodig hadden, en zij waren ook niet instaat om onderwijs te ontvangen. Maar het schijnt:

1. Dat zij, die hen verzorgden, zich in de eerste plaats aan hun ziel lieten gelegen liggen. Het heil der zielen hunner kinderen behoort ook bij alle ouders boven alles te gaan, want dat is hun voornaamste deel, en het is wél met hen als hun ziel welvaart.

2. Zij geloofden dat de zegen van Christus hun ziel goed zou doen, daarom brachten zij hen tot Hem, opdat Hij hen zou aanraken, wetende dat Hij hun hart zou kunnen bereiken, als niets wat hun ouders tot hen zeggen of voor hen doen konden, daartoe instaat zou zijn. Wij kunnen onze kinderen tot Christus brengen, nu Hij in de hemel is, want vandaar kan Hij hen bereiken

met Zijn zegen, en hierin moeten wij geloof oefenen in de volheid en uitgestrektheid Zijner genade, de vriendelijke wenken, die Hij altijd heeft gegeven ten opzichte van zijn gunst jegens het zaad der gelovigen, de strekking van Zijn verbond met Abraham, en de belofte aan ons en onze kinderen, inzonderheid de grote belofte van Zijn Geest uit te storten over ons zaad, en Zijn zegen op onze nakomelingen. Jesaja 44:3.

II. Hoe de discipelen de mensen ontmoedigden, toen zij hun kinderen tot Christus hebben gebracht. Zij bestraften diegenen, die hen tot Hem brachten, alsof zij er zeker van waren, dat zij hun Meesters gezindheid en mening hieromtrent kenden, terwijl Hij hun nog kort tevoren gezegd had de kleinen niet te verachten.

III. Hoe Christus daarentegen hen bemoedigde.

1. Hij nam het zeer kwalijk, dat Zijn discipelen hen wilden weren. Jezus dat ziende, nam het zeer kwalijk, vers 14. "Wat bedoelt gij? Wilt gij Mij verhinderen goed te doen, goed te doen aan het opkomend geslacht, aan de lammeren der kudde?" Christus is zeer misnoegd op Zijn discipelen, als zij mensen de moed benemen om zelve tot Christus te komen, of hun kinderen tot Hem te brengen.

2. Hij gebod dat zij tot Hem gebracht zouden worden, en dat er niets gezegd of gedaan moest worden om hen te verhinderen. Laat de kinderkens, zodra zij er toe instaat zijn, tot Mij komen om hun smekingen tot Mij op te zenden en van Mij onderricht te ontvangen. Kinderkens zijn vroeg welkom, als zij met hun Hosanna's tot de troon der genade komen.

3. Hij erkende hen als leden Zijner kerk, zoals zij leden der Joodse kerk geweest zijn. Hij is gekomen om het koninkrijk Gods op te richten onder de mensen, en Hij gebruikte deze gelegenheid om te verklaren, dat in dit koninkrijk ook kinderkens als onderdanen worden toegelaten, en Hij gaf hun het recht op de voorrechten van onderdanen. Ja, het koninkrijk Gods moet door dezulken in stand worden gehouden, zij moeten er in opgenomen worden als zij kinderkens zijn, opdat zij dan later de naam van Christus hoog zullen houden.

4. Dat er in allen, die Christus wil erkennen en zegenen, iets van de aard en de gemoedsgesteldheid van kinderkens moet wezen. Wij moeten als kinderkens het koninkrijk Gods ontvangen, vers 15, dat is: wij moeten jegens Christus en zijn genade geneigd zijn zoals kinderen jegens hun ouders, verzorgsters en onderwijzers. Wij moeten, evenals kinderen, weetgierig zijn, wij moeten als kinderen leren, en lerende moeten wij geloven. Oportet discentem credere - Een lerende moet geloven. Het hart van kinderen is als wit papier, gij kunt er op schrijven wat ge wilt, en zo moet ons hart wezen voor de pen van de gezegenden Geest. Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

Wij moeten het koninkrijk Gods ontvangen zoals het kind Samuel het ontvangen heeft: Spreek, Heere, want Uw knecht hoort. Kinderkens zijn afhankelijk van de wijsheid en de zorg hunner ouders, zij worden in hun armen gedragen, zij gaan, waar zij heen worden gezonden, en nemen aan wat hun gegeven of toebeschikt wordt, aldus moeten wij het koninkrijk Gods aannemen, in ootmoedige overgave van ons zelve aan Jezus Christus, en in geruste afhankelijkheid van Hem voor kracht en gerechtigheid, voor onderricht en verzorging.

5. Hij ontving de kinderen, en gaf hun wat voor hen begeerd werd, vers 16, Hij omving hen met zijn armen, ten teken van Zijn liefdevolle belangstelling in hen, Hij legde de handen op hen, zoals van Hem verlangd werd, en zegende hen. Zie, hoe Hij de begeerten der ouders nog overtrof, zij vroegen dat Hij hen zou aanraken, maar Hij deed meer.

- a. Hij nam hen in zijn armen. Nu was de Schrift vervuld, Jesaja 40:11, Hij zal de lammerkens in zijn armen vergaderen en in zijn schoot dragen. Er was een tijd toen Christus zelf opgenomen werd in de armen van de ouden Simeon, Lukas 2:28. En nu nam Hij deze kinderen in zijn armen, niet klagende over de last, zoals Mozes toen hem geboden werd Israël te dragen in zijn schoot, gelijk een voedstervader de zuigeling draagt, Numeri 11:12, maar er behagen in vindende. Indien wij evenzo onze kinderen tot Christus brengen, dan zal Hij hen opnemen, niet slechts in zijn armen der macht en der voorzienigheid, maar ook in de armen van zijn ontferming en genade, Ezechiël 16:8, en onder hen zijn de eeuwige armen.
- b. Hij legde zijn handen op hen, de mededeling aanduidende van Zijn Geest (want dat is de hand des Heeren) en zijn afzondering van hen tot Zijn dienst.
- c. Hij zegende hen met de geestelijke zegeningen, om welke te geven Hij op aarde is gekomen. Als onze kinderen de zegen des Middelaars tot hun deel hebben, dan zijn zij gelukkig. Het is waar, wij lezen niet dat Hij deze kinderen gedoopt heeft, de doop was niet ten volle ingesteld als de deur van toelating in de kerk, dan na Christus' opstanding, maar Hij verklaarde hiermede hun lidmaatschap der zichtbare kerk, en schonk hun door een ander teken die zegeningen, welke thans door de doop worden meegedeeld en geschonken, het zegel der belofte aan ons en onze kinderen.

Markus 10:17 - 31

I. Hier is een hoopgevende ontmoeting tussen Christus en een jongeling, zo wordt hij genoemd in Matthéüs 19:22, en een overste, zoals hij in Lukas 18:18 wordt aangeduid, een persoon van rang en aanzien. Hier worden enige bijzonderheden vermeld, die wij niet in Matthéüs hadden, maar waardoor zijn toespraak tot Christus hoopvolle verwachtingen opwekt.

1. Hij liep toe tot Christus, hetgeen een blijk was van ootmoed, hij legde de deftigheid en statigheid van een overste af, toen hij tot Christus kwam, tevens werd er ook zijn ernst en vurigheid door aangeduid. Hij liep, als iemand, die haast heeft en verlangde om met Christus in gesprek te komen. Hij had nu de gelegenheid om dezen groten profeet te raadplegen omtrent de dingen, die tot zijn vrede dienden, en die gelegenheid wilde hij niet laten voorbijgaan.

2. Hij kwam tot Hem op de weg, in het midden Zijner metgezellen, hij drong niet aan op een bijzonder onderhoud met Hem, zoals Nicodemus gedaan heeft, hoewel hij evenals deze een overste was, maar als hij Hem op de straat zal vinden, zal hij die gelegenheid te baat nemen, en niet veracht worden, Hooglied 8:1.

3. Hij viel voor Hem op de knieën, ten teken zijner grote verering van Hem, als een Leraar, door God gezonden, alsmede van zijn grote begeerte om door Hem onderwezen te worden. Hij boog de knieën voor de Heere Jezus, als iemand, die Hem niet slechts thans eerbied wilde bewijzen, maar Hem voortdurend wilde gehoorzamen, hij boog de knie, als iemand, die voornemens is zijn ziel voor Hem neer te buigen.

4. Zijn toespraak tot Hem was ernstig en gewichtig: Goede Meester, wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve? Het eeuwige leven was een artikel van zijn geloofsbelijdenis, hoewel dit toenmaals door de Sadduceeën, een invloedrijke partij, werd geloofchend. Hij acht het mogelijk, dat hij het eeuwige leven zal beërven, hij beschouwde het als iets, dat ons niet slechts voorgesteld is, maar dat ons wordt aangeboden, hij vraagt wat hij nu doen moet om hiernamaals voor eeuwig gelukkig te zijn. De meeste mensen vragen naar goed, dat in deze wereld te krijgen is, Psalm 4:7, hij vraagt naar goed, dat in deze wereld gedaan moet worden, ten einde in de andere wereld van het hoogste goed te kunnen genieten, niet: Wie zal ons het

goede doen zien? maar: Wie zal ons het goede laten doen? Hij vraagt naar geluk in de weg des plichts, het summum bonum, het hoogste goed, waarnaar Salomo heeft gezocht, wat de kinderen der mensen het best ware, dat zij doen zouden. Prediker 2:3.

Dit was

- a. Een zeer ernstige vraag op zichzelf, zij betrof de dingen der eeuwigheid en zijn eigen aandeel daarin. Men kan voor de mensen hoop beginnen te koesteren, als. Zij met bezorgdheid beginnen te onderzoeken wat zij moeten doen om in de hemel te komen.
- b. Die vraag werd gedaan aan de rechten persoon, die in alle opzichten geschikt en bevoegd was om er op te antwoorden, daar Hij zelf de weg, de waarheid en het leven is, de ware weg ten leven, ten eeuwigen leven, die van de hemel gekomen is met het doel om de weg naar de hemel eerst voor ons te openen, en er ons dan op te doen gaan, eerst dien weg te bereiden, en daarna ons hem te tonen of bekend te maken. Zij, die begeren te weten wat zij doen moeten om zalig te worden, moeten zich tot Christus wenden en er Hem naar vragen. Het is een eigenaardigheid van de Christelijken Godsdienst, dat hij het eeuwige leven toont, en er tevens de weg toe aanwijst.
- c. Die vraag werd gedaan met een goede bedoeling, namelijk om onderwezen te worden. Wij vinden diezelfde vraag gedaan door een wetgeleerde, niet knielende maar opstaande, Lukas 10:25, met een slechte bedoeling, namelijk om met Hem te twisten. Een zeker wetgeleerde stond op, Hem verzoekende en zeggende: Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven? Christus ziet niet zozeer op de goede woorden, als op de goede bedoeling, waarmee zij gesproken worden.

5. Christus bemoedigt die man in zijn aanspraak.

- a. Door zijn geloof te helpen, vers 18. De jongeling noemde Hem goede meester, Christus wilde dat hij hiermede bedoelde, dat hij Hem beschouwde als te zijn God, daar er toch niemand goed is dan een, namelijk God, die een is, en wiens naam een is, Zacheria 14:9. Ons woord God is ongetwijfeld verwant aan het woord goed, gelijk de Hebreeën God noemen naar zijn kracht, Elohiem, de sterke God, zo noemen wij Hem naar zijn goedheid, de goede God.
- b. Door leiding te geven aan zijn gedrag, zijn handelingen, vers 19. Gij weet de geboden, houd ze. Hij noemt de zes geboden van de tweede tafel der wet, die ons onze plicht aanwijzen jegens onze naaste. Hij noemt ze echter in omgekeerde orde, door het zevende gebod te stellen voor het zesde, om te kennen te geven dat overspel een zonde is, niet minder gruwelijk dan zelfs moord. Het vijfde gebod wordt hier het laatst genoemd, als hetgeen zeer bijzonder in gedachten moet worden gehouden en zeer zorgvuldig moet worden nagekomen, ten einde al de overige te kunnen houden. In plaats van het tiende gebod: Gij zult niet begeren, zegt onze Heiland hier: Gij zult niemand tekortdoen, dat is, zegt Dr. Hammond: Gij zult tevreden zijn met het uw, en het niet zoeken te vermeerderen door anderer goed te verminderen. Het is een regel der gerechtigheid om ons zelve niet te bevoordelen of te verrijken, door aan anderen schade of nadeel toe te brengen.

6. Deze jongeling scheen goede hoop te hebben om in de hemel te komen, daar hij zich aan geen grove overtreding der Goddelijke geboden schuldig had gemaakt. Tot zover was hij instaat om in zekere mate te zeggen, vers 20, Meester, al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af. Hij dacht dat hij dit gedaan had, en dit dachten ook zijn vrienden en bekenden. Onwetendheid omtrent het veelomvattende en de geestelijken aard der Goddelijke wet maakt, dat de mensen zich in een beteren toestand achten dan zij in werkelijkheid zijn. Paulus leefde zonder de wet.

Maar toen hij zag dat de wet geestelijk is, zag hij dat hij zelf vleeselijk was, Romeinen 7:9, 14. Evenwel hij, die zeggen kon, dat hij vrij was van ergerlijke zonden, was verder dan velen

gevorderd op de weg ten eeuwigen leven. Maar hoewel wij ons zelf van geen ding bewust zijn, zijn wij daardoor toch niet gerechtvaardigd, 1 Corinthiërs 4:4.

7. Christus was hem zeer genegen, vers 21, Jezus hem aanziende, beminde hem. Het behaagde Hem te zien, dat hij een ongerlijk leven had geleid, en dat hij begeerde te weten, hoe hij een nog beter leven kon leiden. Christus bemint het inzonderheid jonge mensen en rijke mensen te zien, die de weg naar de hemel vragen en hun aangezicht derwaarts gericht hebben.

II. Nu hebben wij de droeve scheiding tussen Christus en dezen jongeling.

1. Christus gaf hem een proefgebod, waaruit blijken zou of hij werkelijk er naar streefde om het eeuwige leven te beërven. Hij scheen er zijn hart op gezet te hebben, en was dit zo, dan was hij wat hij behoorde te wezen, maar heeft hij er zijn hart op gezet? Leg hem de toetssteen aan.

a. Kan hij er zijn hart toe brengen, om voor de dienst van Christus afstand te doen van zijn rijkdom? Hij heeft een schone bezitting en nu zal weldra, bij de eerste grondlegging van de kerk van Christus, de noodzakelijkheid blijken dat zij, die akkers hebben, ze verkopen, en het geld aan de voeten der apostelen leggen, en hoe zal hij zich van die verplichting kunnen ontheffen? Handelingen 4:34, 35. Na een wijle zullen verdrukkingen en benauwdheden komen vanwege het woord, en hij moet gedwongen worden zijn goederen te verkopen, of ze zich zien ontnemen, hoe zal hem dit aanstaan? Laat hem thans het ergste weten, onderwerpt hij zich niet aan deze voorwaarden, zo laat hem zijn aanspraken opgeven, evengoed terstond als later. Verkoop alles wat gij hebt boven hetgeen voor uw levensonderhoud nodig is. Waarschijnlijk had hij geen gezin te verzorgen, laat hem dus een vader wezen voor de armen en hen tot zijn erfgenamen maken. Iedereen moet naar vermogen de armen bijstaan en tevreden wezen om, als het nodig is, zichzelf hiervoor te bekrampen. Aardse rijkdom is ons gegeven, niet slechts tot ons onderhoud in deze wereld in overeenstemming met de staat, waarin God ons geplaatst heeft, maar als een talent, om gebruikt en aangewend te worden tot eer van God in deze wereld, die het zo beschikt heeft, dat wij altijd de armen bij ons hebben als zijn ontvangers.

b. Kan hij zijn hart er toe brengen om door de hardsten dienst te gaan, waartoe hij als discipel van Christus geroepen kan worden, en dan op Hem te rekenen voor zijn loon in de hemel? Hij vraagt Christus wat hij meer zal doen dan hij gedaan heeft om het eeuwige leven te verwerven, en Christus vraagt hem of hij werkelijk dat vast geloof aan, en die hoge waardering van, het eeuwige leven heeft, die hij schijnt te hebben. Gelooft hij waarlijk dat er in de hemel een schat is, groot genoeg om alles te vergoeden, wat hij hier om Christus wil kan opgeven of besteden? Is hij bereid om met Christus te handelen in vertrouwen op Zijn woord? Heeft hij vertrouwen in Zijn volle waardij, en is hij bereid en gewillig om nu een kruis te dragen in het geloof aan een toekomstige kroon?

2. Hierop gaat hij weg, vers 22. Hij was treurig geworden over dat woord, bedroefd dat hij geen volgeling van Christus kon zijn op lichter voorwaarden dan alles voor Hem te verlaten, dat hij het eeuwige leven niet kon grijpen en tegelijk zijn aardse bezittingen behouden. Daar hij echter die voorwaarden van het discipelschap niet kon aannemen, was hij oprecht genoeg om dit niet voor te wenden, hij ging bedroefd weg. Hier bleek nu de waarheid van dat woord: Gij kunt niet God dienen en de mammon, Matthéüs 6:24.

Terwijl hij het hield met de mammon, heeft hij in werkelijkheid Christus veracht, gelijk allen dit doen, die de wereld verkiezen boven Hem. Hij doet een bod op de markt voor hetgeen waarin hij lust heeft, maar laat het staan, omdat hij het niet tot zijn eigen prijs kan bekomen.

Hetgeen deze jongeling ten verdere bracht was, dat hij vele goederen had. Zo zal de voorspoed der zotten hen verderven, en zij, die hun dagen doorbrengen in weelde en rijkdom, zijn in verzoeking om tot God te zeggen: Wijk van ons, of tot hun eigen hart: Wijk van God.

III. Christus' gesprek met Zijn discipelen.

Wij zouden wel geneigd zijn te wensen, dat Christus het woord, dat dezen jongen man afgeschrikt heeft van Hem te volgen, verzacht had, er door de een of andere verklaring het harde van had weggenomen. Maar Hij kende het hart van alle mensen, Hij wilde hem niet overhalen om Zijn volgeling te worden, omdat hij rijk was en een overste was, indien hij weg wilde gaan, zo laat hem gaan. Christus wil niemand tegen zijn zin houden, en daarom bevinden wij niet dat Christus hem terugriep, maar Hij nam de gelegenheid te baat om Zijn discipelen te onderrichten omtrent twee dingen.

1. Hoe moeilijk het is om zalig te worden voor hen, die overvloed hebben in deze wereld, omdat er onder hen, die veel hebben te laten, weinigen zijn, die bewogen kunnen worden om het te laten om Christus' wil, of het te gebruiken om er goed mede te doen.

a. Dit verklaart Christus hier. Rondom ziende op Zijn discipelen, omdat Hij wilde dat allen zouden acht geven op hetgeen Hij zei, opdat zodoende hun oordeel recht gevormd zou worden en hun vergissingen hersteld betreffende wereldden rijkdom, die zij maar al te zeer geneigd waren te overschatten: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het koninkrijk Gods inkomen! vers 23. Zij hebben te worstelen met vele verzoeken, en vele moeilijkheden te overwinnen, die niet op de weg der armen gevonden worden. Maar Hij verklaart zich nader in vers 24, waar Hij de discipelen kinderen noemt, omdat zij als zodanig door Hem onderwezen moesten worden, en door Hem bedeed met betere dingen dan die, om welke te behouden de jongeling Christus had verlaten. En terwijl Hij gezegd had: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het koninkrijk Gods inkomen, zegt Hij hun hier, dat het gevaar niet zozeer voortkomt uit het hebben van goed, als wel uit het betrouwen op goed, daar zij er bescherming en voorziening van verwachten, zeggende tot hun goud, wat zij alleen tot hun God behoorden te zeggen: Gij zijt mijn vertrouwen, Job 31:24.

Zij, die een waardering als deze voor het goed dezer wereld hebben, zullen nooit tot een juiste waardering van Christus en zijn genade komen. Zij, die wel vele goederen hebben, maar er hun betrouwen niet op zetten, die er de ijdelheid van inzien en het volstrekt ongenoegzame om een ziel gelukkig te maken, hebben die moeilijkheid overwonnen, zij kunnen er gemakkelijk afstand van doen om Christus' wil, maar mensen, die nog zo weinig hebben, zo zij op dat weinige hun betrouwen stellen en er hun geluk in vinden, dan zal het hen van Christus afhouden. Hij zet aan die verklaring nadruk bij door te zeggen: Het is lichter dat een kameel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke die op zijn rijkdom vertrouwt of daartoe geneigd is, in het koninkrijk Gods inga.

De onevenredigheid schijnt hier zo groot - ofschoon hoe groter die onevenredigheid, hoe meer zij aan de bedoeling beantwoordt - dat sommigen zich moeite hebben gegeven om de kameel en het oog der naald wat nader tot elkaar te brengen. Sommigen hebben zich voorgesteld, dat er te Jeruzalem een poortje of deur was, algemeen bekend onder de naam van oog der naald, omdat die poort zo eng was, dat een kameel er niet door kon, zo men hem niet eerst ontladde, en liet knielen, zoals de kamelen, vermeld in Genesis 25:11.

Zo kan een rijke niet naar de hemel gaan, tenzij hij bereid is zich van de last zijner wereldse goederen te ontdoen, en zich neder buigt tot de plichten van een nederigen Godsdienst, om aldus te kunnen ingaan door de enge poort. Anderen opperen het denkbeeld dat het woord, hetwelk wij door kameel vertalen, soms een kabeltouw betekent, dat wel niet door het oog van een naald kan, maar toch enige overeenkomst heeft met draad, en dus eerder in betrekking tot het oog van een naald genoemd kan worden. Vergeleken met een arme, is een rijke als een

kabel vergeleken bij een draad, wel sterker, maar niet zo buigzaam, en hij zal door het oog der naald niet komen, of hij moet los gerafeld worden. Zo moet de rijke losgemaakt worden van zijn bezittingen, en dan is er hoop voor hem, dat hij draad voor draad door het oog der naald zal komen, want anders is hij nergens anders voor geschikt, dan om zijn anker uit te werpen in de aarde.

b. Deze waarheid was voor de discipelen zeer verbazingwekkend. De discipelen werden verbaasd over deze zijn woorden, vers 24. Zij werden nog meer verslagen, zeggende tot elkaar: Wie kan dan zalig worden? Zij wisten wat over het algemeen het gevoelen was der Joodse leraren, die verklaarden dat de Geest Gods verkiest in rijke mensen te wonen, ja, zij wisten hoe vele beloften er in het Oude Testament waren van de goede dingen dezer aarde. Zij wisten ook dat allen of rijk zijn, of het gaarne willen wezen, en dat zij, die rijk zijn, veel meer gelegenheid hebben om goed te doen, en daarom waren zij verbaasd te horen, dat het voor de rijken zo bezwaarlijk is om in de hemel te komen.

c. Christus verzoende hen hiermede door te wijzen op de almachtige kracht Gods, om zelfs rijken heen te helpen over de moeilijkheden, die hun zaligheid in de weg staan, vers 27. Hij zag hen aan, om hun aandacht op te wekken, en zei: Bij de mensen is het onmogelijk, rijke lieden kunnen door hun eigen bekwaamheid of vastberadenheid deze moeilijkheden niet overwinnen, maar Gods genade kan het, want alle dingen zijn mogelijk bij God. Indien de rechtvaardigen nauwelijks zalig worden, nog veel meer kunnen wij dit zeggen van de rijken, daarom moeten zij, die in de hemel komen, er Gode al de eer van geven, die beide het willen en het werken in hen heeft gewerkt.

2. De grootheid der zaligheid van hen, die slechts weinig in de wereld hebben en dit weinige om Christus' wil hebben verlaten. Daarvan spreekt Hij, nadat Petrus er op had gewezen, dat hij en zijn medediscipelen alles hadden verlaten om Hem te volgen. Zie, zegt hij, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd, vers 28. Gij hebt wèl gedaan, zegt Christus, "en in het einde zal het blijken, dat gij wèl gedaan hebt voor uzelf, gij zult er ruimschoots voor worden beloond, en niet slechts zal het weinige, dat gij verlaten hebt, u vergoed worden, maar als iemand nog zoveel verlaten heeft, al was het ook evenveel als deze jongeling had en niet om Christus' wil heeft willen verlaten, hij zal er veel meer voor terug ontvangen."

a. Het verlies wordt ondersteld zeer groot te zijn. Hij noemt: Wereldsen rijkdom, in de eerste plaats huizen, in de laatste plaats akkers. Als iemand zijn huis verlaat, dat hem ter woning moet dienen, en zijn akker, die hem zijn levensonderhoud moet opleveren, en zich aldus tot een bedelaar en zwerveling maakt. Dit is de keuze geweest der lijdende heiligen: vaart wel huizen en akkers, hoe gerieflijk ook en begerenswaardig, en al zijn zij ook het erfdeel der vaders, voor het huis in de hemel en de erve der heiligen in het licht, waar vele woningen zijn. Dierbare bloedverwanten. Vader en moeder, vrouw en kinderen, broeders en zusters. De lieflijkheid en het genot des levens liggen in dezen, evenzeer als in tijdelijke zegeningen, zonder dezen ware de wereld een woestijn.

Moeten wij dezen echter om Christus' wil verlaten, dan moeten wij ons herinneren, dat wij in inniger betrekking staan tot Christus dan tot enig schepsel, om dus bij Hem te kunnen blijven, ons aan Hem te houden, moeten wij tevreden zijn om met de gehele wereld te breken, en evenals Levi tot vader en moeder te zeggen: Ik ken u niet. De standvastigheid van de Godvruchtige wordt op de zwaarste proef gesteld als zijn liefde tot Christus in mededinging komt met een liefde, die niet slechts wettig en geoorloofd, maar zelfs plichtmatig is. Voor zo iemand is het gemakkelijk om voor Christus een bozen lust op te geven, want hij heeft datgeen in zich, dat er tegen opkomt, maar om een vader, een broeder, een vrouw te verlaten

om Christus' wil, dat is: hen te verlaten, die hij weet te moeten liefhebben, dat is hard. Toch moet hij dit doen, liever dan Christus te verzaken of te verloochenen. Zo groot wordt dit verlies dus verondersteld te zijn, maar het is om Christus' wil, opdat Hij geëerd wordt, en om des Evangelies wil, opdat het bevorderd en verspreid zal worden. Niet het lijden, maar de zaak, waarvoor geleden wordt, maakt de martelaar.

En daarom b. Zal het voordeel, het gewin groot zijn. Zij zullen honderdvoud ontvangen, nu in dezen tijd, huizen, en broeders, en zusters, niet in soort, maar in tegenwaarde, of vergoeding. Hij zal overvloedige vertroosting hebben zolang hij leeft, voldoende om al zijn verliezen te vergoeden, zijn betrekking tot Christus, zijn gemeenschap met de heiligen, en zijn recht en aanspraak op het eeuwige leven zullen hem zijn broeders, en zusters, en huizen, en alles. Gods voorzienigheid heeft aan Job dubbel zoveel gegeven als hij gehad heeft, maar de lijdende Christenen zullen honderdvoud ontvangen in de vertroosting des Geestes, die Gods tijdelijke gaven lieflijk voor hen maken.

Doch merk op: hier in Markus wordt er bijgevoegd met de vervolgingen. Zelfs als zij door en in Christus gewinnen, moeten zij toch verwachten met Hem te zullen lijden, en niet buiten het bereik te zijn der vervolging, voor zij in de hemel komen. Ja, meer, de vervolging schijnt hiermede begrepen te zijn in de ontvangsten in dezen tijd, want u is het gegeven, niet slechts in Christus te geloven, maar ook voor Zijn naam te lijden. Doch dit is nog niet alles. Zij zullen in de toekomstige eeuw het eeuwige leven ontvangen. Indien zij honderdvoud ontvangen in deze wereld, dan zou men denken, dat zij niet aangemoedigd zullen worden om nog meer te verwachten. En toch, alsof dit een kleine zaak ware, zullen zij er nog het eeuwige leven bij ontvangen. hetgeen meer dan duizendvoud, tienduizend maal geteld, is van alles wat zij verloren hebben. Omdat zij echter zoveel gesproken hebben van hun verlaten van alles om Christus te volgen - en zij hebben daar meer van gesproken dan hun wel betaamde - zegt Hij hun, dat, hoewel zij het eerst geroepen waren, er na hen discipelen geroepen zullen worden, die boven hen gesteld zullen worden, zoals Paulus, een ontijdig - geborene, en die toch overvloediger gearbeid heeft dan al de andere apostelen, 1 Corintheërs 15:10. Toen zijn de eersten de laatsten geweest, en de laatsten de eersten.

Markus 10:32 - 45

Hier is:

I. Christus' voorzegging van Zijn eigen lijden, deze snaar werd dikwijls door Hem aangeroerd, hoewel zij de discipelen onaangenaam en wanluidend in de oren klonk.

1. Zie hoe kloekmoedig Hij was. Toen zij opgingen naar Jeruzalem, ging Jezus voor hen, als de overste leidsman onzer zaligheid, die nu door lijden geheiligd werd, vers 32. Aldus betoonde Hij zich ijverig om met zijn onderneming voort te varen, zelfs toen Hij aan het zwaarste en moeilijkste deel er van gekomen was. Nu de tijd nabij was, zei Hij: Zie, ik kom, zo ver was Hij er vandaan om terug te willen gaan, dat Hij meer dan ooit zich strekte naar hetgeen voor was. Jezus ging voor hen, en zij waren verbaasd. Zij begonnen nu te bedenken welk onmiddellijk gevaar zij tegemoet gingen terwijl zij naar Jeruzalem reisden, hoe kwaadwillig het sanhedrin, dat daar zetelde, jegens hun Meester en hen zelve gestemd was, en zij beefden bij de gedachte hieraan. Om hen dus te bemoedigen, ging Jezus voor hen. Komt, zegt Hij, gij zult u toch voorzeker wel willen wagen heen te gaan, waar uw Meester heengaat? Als wij bemerken, dat lijden over ons komen zal, dan is het bemoedigend onze Meester voor ons uit te zien gaan.

Of: Hij ging voor hen en daarom waren zij verbaasd. Zij bewonderen de kloekmoedigheid en blijmoedigheid, waarmee Hij snel voortging, hoewel Hij wist dat Hij ging lijden en sterven. Christus' moed en standvastigheid, waarmee Hij het werk onzer verlossing volbracht heeft, zijn en zullen altijd blijven het wonder voor al Zijn discipelen.

2. Zie hoe vreesachtig en lafhartig Zijn discipelen waren. Hem volgende, waren zij bevreesd, bevreesd voor zichzelf, daar zij gevaar duchtten voor zichzelf, en terecht hadden zij zich moeten schamen om aldus bevreesd te zijn. De kloekmoedigheid huns Meesters had hen moeten bemoedigen.

3. Zie de methode, die Hij gebruikte om hun vrees tot zwijgen te brengen. Hij legde er zich niet op toe om de zaak beter voor te stellen dan zij was, noch hen te vleien met de hoop, dat Hij de storm wel zou ontkomen, maar Hij zei hun wederom wat Hij hun reeds dikwijls tevoren gezegd had, de dingen, die Hem overkomen zouden. Hij wist er het ergste van, en daarom ging Hij zo kloekmoedig voorwaarts, en Hij wilde er ook hen het ergste van doen weten. Komt, vreest niet, want:

a. Het is niet te verhelpen, de zaak is besloten en kan niet vermeden worden.

b. Het is alleen de Zoon des mensen, die lijden zal, hun tijd van lijden was nog niet gekomen, thans zal Hij voor hun veiligheid zorgen.

c. Hij zal weder opstaan, het gevolg van Zijn lijden zal voor Hem zelven heerlijk wezen, en voordelig voor al de Zijnen, vers 33, 34. De bijzonderheden van Christus' lijden zijn hier uitvoeriger voorzeggd dan in al de andere voorzeggingen. - Hij zal eerst door Judas de overpriesters en schriftgeleerden overgeleverd worden, zij zullen Hem ter dood veroordelen, maar de macht niet hebbende om Hem ter dood te brengen, zullen zij Hem de heidenen overleveren, aan de Romeinse overheden, en zij zullen Hem bespotten, en Hem geselen, en Hem bespuwen, en Hem doden. Christus heeft niet slechts volkomen Zijn eigen dood voorzien, maar ook de verzwarende omstandigheden er van, en toch ging Hij hem kloekmoedig tegen.

II. De bestraffing, die Hij gaf aan twee van Zijn discipelen wegens hun eerzuchtig verzoek. Hetzelfde verhaal hebben wij gehad in Matthéüs 20:20. Alleen wordt daar gezegd, dat hun moeder hun verzoek tot Hem bracht, hier wordt gezegd dat zij het zelf deden: zij leidde hen in en stelde hun verzoek voor en ondersteunde het, stemde er mede in. Gelijk er, van de enen kant, mensen zijn, die van Christus' bemoediging in het gebed geen gebruik maken, zo zijn er van de anderen kant die er misbruik van maken. Hij heeft gezegd: Bid, en u zal gegeven worden, en het is een prijzenswaardig geloof om te vragen om de grote dingen, die Hij beloofd heeft.

Maar in deze discipelen was het zondige aanmatiging om aan hun Meester zulk een grenzenlozen eis te stellen: Wij wilden wel, dat Gij ons deed, zo wat wij begeren zullen. Wij doen veel beter met aan Hem over te laten aan ons te doen wat Hij goed voor ons acht, en Hij zal meer doen dan wij kunnen begeren, Efeziërs 3:20. Wij moeten voorzichtig zijn in het doen van algemene beloften. Christus wilde zich niet verbinden voor hen te doen al wat zij zouden begeren, maar wilde eerst weten wat het was, dat zij begeerden, Wat wilt gij, dat Ik u doe? Hij wilde dat zij hun verzoek zouden uitspreken, opdat zij er zich over zouden schamen. Velen zijn verstrikt geworden door valse denkbeelden omtrent Christus' koninkrijk, alsof het van deze wereld ware en gelijk aan de koninkrijken van de machthebbers dezer wereld. Jakobus en Johannes komen tot de gevolgtrekking dat, zo Christus weder opstaat, Hij een koning moet zijn, en indien een koning, dan moeten zijn apostelen pairs of rijksgroten zijn, en een dezer zou gaarne Primus par regni - de eerste pair van het rijk, zijn, en de andere na hem, zoals Jozef aan het hof van Farao, of Daniël aan het hof van Darius. Wereldse eer is iets schitterends, waardoor de ogen van Christus, eigen discipelen menigmaal verblind zijn geworden, terwijl er ons toch veel meer aan gelegen moest wezen goed te zijn, dan groot te schijnen of de voorrang te hebben.

Onze zwakheid en kortzichtigheid komen evenveel uit in onze gebeden als in alle andere dingen. Vanwege onze onwetendheid omtrent God en ons zelve kunnen wij onze rede niet ordenen, als wij tot Hem spreken. Het is dwaasheid om aan God voor te schrijven, en wijsheid om Zijn wil en weg te onderschrijven. Het is de wil van Christus, dat wij ons bereiden op lijden, en het aan Hem overlaten ons er voor te belonen. Hij behoeft niet, evenals Ahasveros, indachtig gemaakt te worden aan de diensten Zijns volks, en evenmin kan Hij hun werk des geloofs en hun arbeid der liefde vergeten. Onze zorg moet het wezen om wijsheid en genade te verkrijgen om te weten hoe met Hem te lijden, en dan kunnen wij ons op Hem verlaten, om op de best - mogelijke wijze er in te voorzien hoe wij met Hem zullen heersen, en wanneer, waar en wat de mate onzer heerlijkheid zal zijn.

III. Zijn bestraffing aan de overige discipelen wegens hun ongerustheid hierover. Zij begonnen het van Jakobus en Johannes zeer kwalijk te nemen, vers 41. Zij waren vertoornd op hen om hun streven naar de voorrang, niet omdat dit zo weinig aan Christus' discipelen betaamde, maar omdat ieder hunner voor zichzelf op de voorrang hoopte. Zo hebben zij dan hun eigen eerezucht getoond in hun ongenoegen om de eerezucht van Jakobus en Johannes, en Christus nam de gelegenheid waar om hen er tegen te waarschuwen, hen en al hun opvolgers in de Evangeliebediening, vers 42 - 44. Hij riep hen tot zich, op gemeenzame wijze, om hun een voorbeeld te geven van neerbuigende vriendelijkheid toen Hij hun eerezucht bestrafte, en hen te leren om hun discipelen nooit op een afstand te houden. Hij toont hun:

1. Dat heerschappij in deze wereld gewoonlijk misbruikt wordt, vers 42. Degenen, die geacht worden oversten der volken te zijn, die de naam en de titel hebben van heersers, voeren heerschappij over hen. Dat is alles waar zij zich op toeleggen en wat zij bedoelen, niet zozeer om hen te beschermen en voor hun welvaren te zorgen, als wel om macht over hen te gebruiken. Zij willen gehoorzaamd worden, streven naar willekeur, en willen in alles hun zin doordrijven. *Sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas* - aldus wil ik, aldus gebied ik, mijn wil is mijn wet. Waar zij zich om bekommeren is, wat zij van hun onderdanen kunnen verkrijgen om hun praal en pracht te kunnen ophouden, maar niet wat zij voor hen zouden kunnen doen.

2. Dat dit daarom niet aldus in de kerk behoort te wezen. Alzo zal het onder u niet zijn. Zij, die onder uw zorg en opzicht gesteld zullen worden, moeten als schapen wezen onder de hoede van de herder, die hen moet verzorgen en weiden en een dienstknecht voor hen moet wezen, niet als paarden onder de heerschappij van een drijver, die ze laat werken en ze slaat, en er zoveel mogelijk gewin uit haalt. Hij, die groot en de eerste wil wezen, die naar wereldlijke waardigheid en heerschappij dingt, zal aller dienstknecht zijn. Hij zal laag en verachtelijk wezen in de ogen van allen, die wijs en goed zijn: Die zichzelf verhoogt zal vernederd worden.

Of liever: "Hij, die waarlijk groot en de eerste wil wezen, moet er naar streven om al het goed te doen, dat hij kan, moet zich neerbuigen tot de geringste diensten, en arbeiden in het zwaarste werk. Diegenen zullen niet slechts het meest geëerd worden hiernamaals, maar ook nu het meest eervol zijn, die het nuttigst zijn voor anderen." Om hen hiervan te overtuigen stelt Hij hen zichzelf ten voorbeeld, vers 45. "De Zoon des mensen onderwerpt zich eerst aan de grootste moeilijkheden en gevaren, en daarna gaat Hij in tot zijn heerlijkheid. Kunt gij dan verwachten er op een andere wijze toe te geraken, of meer gerieflijkheid en eer te hebben dan Hij heeft?"

Hij neemt de gestaltenis aan van een dienstknecht. Hij komt, niet om gediend te worden, maar om te dienen. Hij is gehoorzaam tot de dood toe, want Hij geeft Zijn leven tot een rantsoen

voor velen. Hij is ten bate van Godvruchtigen gestorven, zullen wij er ons dan niet op toeleggen om tot hun voordeel en welzijn te leven?

Markus 10:46 - 52

Dit verhaal komt overeen met het verhaal in Matthéüs 20:29 en verder, alleen met dit verschil, dat ons daar verhaald wordt van twee blinden, terwijl hier, en in Lukas 18:35 slechts van een blinde wordt gesproken, maar indien er twee waren, dan was er ook een. Deze een wordt hier genoemd, daar hij een blinde bedelaar was, van wie veel gesproken werd. Hij heette Bartimeus, dat is: de zoon van Timeus, hetgeen, naar sommigen denken, betekent: de zoon van een blinde. Hij was de blinde zoon van een blinden vader, dat zijn toestand nog verergerde en de genezing nog wondervoller maakte, en nog te meer geschikt om het type te zijn van de geestelijke genezingen, die door Christus' genade worden gewrocht op hen, die niet slechts blind geboren zijn, maar ook uit blinden zijn geboren.

I. Deze blinde zat aan de weg, bedelende, zoals blinden in ons land ook doen. Zij, die door de beschikking Gods onbekwaam zijn om voor hun levensonderhoud te arbeiden, en geen andere middelen van bestaan hebben, zijn de geschiktste voorwerpen van barmhartigheid, en er behoort bijzondere zorg voor hen gedragen te worden.

II. Hij riep tot de Heere Jezus om ontferming: Heere, Gij Zone Davids, ontferm U mijner. Ramp en ellende zijn het voorwerp van ontferming. Zijn ellendige toestand beveelt hij aan de barmhartigheid van de Zone Davids, van wie voorzeggd was dat Hij, als Hij zou komen om ons te verlossen, der blinden ogen zou openen, Jesaja 35:5. Als wij tot Christus komen om hulp en genezing, dan moeten wij het oog op Hem hebben als de beloofden Messias, de Borg van het verbond der genade.

III. Christus moedigde hem aan om te hopen, dat hij barmhartigheid zal verkrijgen, want Hij stond stil en zei, dat men hem roepen zou. Wij moeten het nooit een verhindering achten op onze weg om eens stil te staan, als het is om een goed werk te doen. Die hem omringden en hem in het eerst ontmoedigd hadden, waren thans wellicht de personen, die hem te kennen gaven, dat Christus hem riep, Heb goeden moed, sta op, Hij roept u, en als Hij u roept, zal Hij u genezen, De genaderijke nodigingen van Christus om tot Hem te komen zijn een grote bemoediging voor onze hoop op welslagen als wij tot Hem komen, en dat wij ontvangen zullen hetgeen waarvoor wij komen. Laat de schuldigen, de ontledigden, de verzochten, de hongerigen, de naakten, goeden moed hebben, want Hij roept hen om hun vergeving te schenken, in hun nood te voorzien, hen te ondersteunen, te spijzigen en te kleden, ja om alles voor hen te doen wat zij in hun toestand nodig hebben.

IV. Hierop baande de arme man zich zo goed hij kon een weg tot Christus, hij wierp zijn mantel af en kwam tot Jezus, vers 50. Hij wierp alles weg, dat hem neer zou kunnen werpen, of hem op enigerlei wijze kon verhinderen om tot Christus te komen, of hem kon belemmeren in zijn bewegingen. Zij, die tot Jezus willen komen, moeten de mantel van hun zelfgenoegzaamheid wegwerpen, moeten zich van allen waan hieromtrent ontdoen, evenals van allen last en de zonde, die, als lange gewaden, hen lichtelijk omringt, Hebreeën 12:1.

V. De bijzondere gunst, waarom hij verzocht, was dat zijn ogen geopend mochten worden, opdat hij instaat zou zijn zijn brood te verdienen, en hij niet langer anderen tot last zou zijn. Het is een zeer begerenswaardige zaak om voor ons onderhoud te kunnen werken, en als God de mensen hun ledematen en hun verstand heeft gegeven, is het een schande voor hen om zich door hun dwaasheid en traagheid feitelijk blind en lam te maken.

VI. De gunst werd hem toegestaan, zijn ogen werden geopend, vers 52, en Markus voegt er twee dingen bij, die aanduiden:

1. Hoe Christus dit tot een dubbele gunst voor hem maakte door de eer er van toe te kennen aan zijn geloof: Uw geloof heeft u behouden, geloof in Christus als de Zone Davids en in zijn ontferming en macht, niet uw aandringen, maar uw geloof, dat Christus aan het werk heeft gesteld, of liever, Christus, die uw geloof in werking heeft gebracht. Die gaven zijn het lieflijkst, welke wij verkrijgen door ons geloof.

2. Hoe hij het tot een dubbele gunst maakt voor zichzelf, Terstond werd hij ziende en volgde Jezus op de weg. Hiermede heeft hij doen blijken dat hij volkomen genezen was, dat hij niemand meer nodig had om hem te leiden, maar zelf zonder hulp van anderen gaan kon, en hiermede toonde hij zijn dankbaar gevoel voor Christus' goedheid jegens hem, dat hij toen hij zien kon, dit gebruik maakte van zijn gezichtsvermogen. Het is niet genoeg om tot Christus te komen om geestelijke genezing te verkrijgen, maar, als wij genezen zijn, dan moeten wij Hem blijven volgen, ten einde Hem te eren en onderricht van Hem te ontvangen. Zij, die een geestelijk gezichtsvermogen hebben, zien in Christus die schoonheid, die hen krachtiglijk zal aantrekken om Hem na te lopen.

HOOFDSTUK 11

1 En toen zij Jeruzalem genaakten, te Beth - fage en Bethanie, aan de Olijfberg, zond Hij twee van Zijn discipelen uit, 2 En zeide tot hen: Gaat heen in het vlek, dat tegen u over is; en terstond als gij in hetzelfde komt, zult gij vinden een veulen gebonden, op hetwelk geen mens gezeten heeft, ontbindt het, en brengt het. 3 En indien iemand tot u zegt: Waarom doet gij dat? Zo zegt, dat de Heere hetzelfde van node heeft; en hij zal het terstond herwaarts zenden. 4 En zij gingen heen, en vonden het veulen gebonden bij de deur, buiten aan de wegscheiding, en zij ontbonden hetzelfde. 5 En sommigen van degenen, die aldaar stonden, zeiden tot hen: Wat doet gij, dat gij het veulen ontbindt? 6 Doch zij zeiden tot hen, gelijk Jezus bevolen had; en zij lieten ze gaan. 7 En zij brachten het veulen tot Jezus, en wierpen hun klederen daarop; en Hij zat op hetzelfde. 8 En velen spreidden hun klederen op de weg, en anderen hieuwen meien van de bomen, en spreidden ze op de weg. 9 En die voorgingen en die volgden riepen, zeggende: Hosanna! gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren! 10 Gezegend zij het Koninkrijk van onze vader David, hetwelk komt in de Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!

11 En Jezus kwam binnen Jeruzalem, en in de tempel; en als Hij alles rondom bezien had, en het nu avondstond was, ging Hij uit naar Bethanie met de twaalven. 12 En des anderen daags, als zij uit Bethanie gingen, hongerde Hem. 13 En ziende van verre een vijgeboom, die bladeren had, ging Hij om te zien, of Hij ook iets op denzelven zou vinden; en daarbij gekomen zijnde, vond Hij niet dan bladeren; want het was de tijd der vijgen niet. 14 En Jezus, antwoordende, zeide tot denzelven: Niemand ete enige vrucht meer van u in der eeuwigheid! En Zijn discipelen hoorden het. 15 En zij kwamen te Jeruzalem; en Jezus, in de tempel gegaan zijnde, begon degenen, die in de tempel verkochten en kochten, uit te drijven; en de tafelen der wisselaars, en de zitstoelen dergenen, die de duiven verkochten, keerde Hij om; 16 En liet niet toe, dat iemand enig vat door de tempel droeg. 17 En Hij leerde, zeggende tot hen: Is er niet geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden allen volken? Maar gij hebt dat tot een kuil der moordenaren gemaakt. 18 En de Schriftgeleerden en de overpriesters hoorden dat, en zochten, hoe zij Hem doden zouden; want zij vreesden Hem, omdat de ganse schare ontzet was over Zijn leer.

19 En als het nu laat geworden was, ging Hij uit buiten de stad. 20 En des morgens vroeg voorbijgaande, zagen zij, dat de vijgeboom verdord was, van de wortelen af. 21 En Petrus, zulks indachtig geworden zijnde, zeide tot Hem: Rabbi! zie, de vijgeboom, dien Gij vervloekt hebt, is verdord. 22 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Hebt geloof op God. 23 Want voorwaar zeg Ik u, dat, zo wie tot dezen berg zal zeggen: Word opgeheven en in de zee geworpen; en niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal geloven, dat hetgeen hij zegt, geschieden zal, het zal hem geworden, zo wat hij zegt. 24 Daarom zeg Ik u: Alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft, dat gij ze ontvangen zult, en zij zullen u geworden. 25 En wanneer gij staat om te bidden, vergeeft, indien gij iets hebt tegen iemand; opdat ook uw Vader, Die in de hemelen is, ulieden uw misdaden vergeve. 26 Maar indien gij niet vergeeft, zo zal uw Vader, Die in de hemelen is, ook uw misdaden niet vergeven.

27 En zij kwamen wederom te Jeruzalem. En als Hij in de tempel wandelde, kwamen tot Hem de overpriesters, en de Schriftgeleerden, en de ouderlingen. 28 En zeiden tot Hem: Door wat macht doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze macht gegeven, dat Gij deze dingen doen zoudt? 29 Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Ik zal u ook een woord vragen; antwoordt Mij ook, en zo zal Ik u zeggen, door wat macht Ik deze dingen doe: 30 De doop van Johannes, was die uit de hemel, of uit de mensen? Antwoordt Mij. 31 En zij overlegden onder zich, zeggende: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zo zal Hij zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd? 32 Maar indien wij zeggen: Uit de mensen; zo vrezen wij het volk; want zij hielden allen van Johannes, dat hij waarlijk een profeet was. 33 En antwoordende, zeiden zij tot Jezus: Wij weten het niet. En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Zo zeg Ik u ook niet, door wat macht Ik deze dingen doe.

Wij zijn thans genaderd tot de lijdensweek, de week, waarin Christus gestorven is, en tot de grote gebeurtenissen, die in deze week hebben plaatsgehad.

I. Christus' intocht in Jeruzalem, vers 1 - 11.

II. Zijn vervloeking van de onvruchtbaren vijgenboom, vers 12 - 14.

III. Zijn uitdrijven uit de tempel van hen, die er een marktplaats van maakten, vers 15 - 19.

IV. Zijn gesprek met Zijn discipelen betreffende de macht des geloofs en de kracht en uitwerking van het gebed, bij gelegenheid van het verdorren van de vijgenboom. dien hij vervloekt had, vers 20 - 26.

V. Zijn antwoord aan hen, die Zijn gezag in twijfel trokken, vers 27 - 33.

Markus 11:1 - 11 Wij hebben hier het verhaal van de openbaren intocht van Christus in Jeruzalem vier of vijf dagen voor Zijn dood. En Hij kwam op deze opmerkelijke wijze in de stad:

1. Om te tonen dat Hij niet bevreesd was voor de macht en de kwaadwilligheid Zijner vijanden te Jeruzalem. Hij is niet sluipenderwijs en incognito in de stad gekomen als iemand, die zijn gelaat niet durfde vertonen, nee, zij behoefden geen spionnen te zenden om Hem te zoeken, Hij komt openlijk, voor aller oog. Dit zal een bemoediging geweest zijn voor Zijn discipelen, die schuchter van aard waren en gans moedeloos bij de gedachte aan de macht en de woede hunner vijanden, laat hen zien hoe kloekmoedig zij allen door hun Meester worden getart.

2. Om te tonen dat Hij niet terneergeslagen was of ontrust bij de gedachte aan Zijn naderend lijden. Hij kwam niet slechts openlijk, maar blijmoedig en onder vreugdekreten. Hoewel Hij nu nog slechts uitging ten krijg en zich gordde, was Hij toch zo volkomen zeker van de overwinning, dat Hij aldus triomfeert, alsof Hij zich reeds losmaakte.

I. Het uiterlijke van dien triomftocht was zeer gering, Hij reed op het veulen van een ezelin, dus op een ezel, een dier van gering voorkomen, waarmee dus geen praalvertoning gemaakt kon worden, en daar het een veulen was, op hetwelk geen mens gezeten heeft, kunnen wij veronderstellen dat het ruw en onopgetuigd was, en dat niet alleen, maar ook ruw en halsstarrig, waardoor de plechtigheid dus eerder belemmerd dan opgeluisterd kon worden. Dit veulen was ook geleend. Christus ging op het water in een geleend schip, Hij at het pascha in een geleende opperzaal, Hij werd begraven in een geleend graf, en hier reed Hij op een geleend ezelsveulen.

Laat de Christenen het niet versmaden om verplichting aan elkaar te hebben en, als het nodig is, van elkaar te lenen, want onze Meester heeft het ook niet versmaad. Hij had geen fraai of sierlijk tuig voor Zijn lastdier, zij wierpen hun klederen op het veulen, en zo zat Hij op hetzelfde, vers 7. De personen, die Hem vergezelden, behoorden tot het geringe volk, en al de vertoning, die zij konden maken, bestond hierin, dat zij hun klederen op de weg spreidden en meien van de bomen hieuwen, en ze op de weg spreidden, vers 8, zoals zij bij het Loofhuttenfeest plachten te doen. Dit alles was een teken Zijner vernedering, zelfs als Hij opgemerkt wil worden, zal Hij nog opgemerkt worden om zijn geringheid, en voor ons is er de lering in gelegen, om niet te trachten naar hoge dingen maar ons te voegen tot de nederigen. Hoe weinig betaamt het aan Christenen een groten staat te voeren, als Christus daar toch zo afkerig van was!

II. Het innerlijke van Zijn triomftocht was zeer groot, niet slechts omdat er de Schrift door vervuld werd (waarvan hier niet, zoals in Matthéüs gesproken wordt) maar ook omdat door al die geringheid toch menige straal van Christus' heerlijkheid geschitterd heeft.

1. Christus toonde zijn bekendheid met dingen, die op een afstand waren, en zijn macht over de wil des mensen, toen Hij Zijn discipelen om het veulen zond, vers 1 - 3. Hieruit blijkt dat Hij alles doen kan, alles vermag, en dat Hem geen gedachte onthouden kan worden.

2. Hij toonde zijn heerschappij over de schepselen, door op een veulen te rijden, dat nog nooit bereden was geworden. Het onderworpen zijn van het lagere deel der schepping aan de mens wordt vermeld met toepassing op Christus, 8:6, 7, vergeleken met Hebréeën 2:8, want aan

Hem en Zijn middelaarschap is het te danken, dat er nog voordeel en nuttigheid voor ons is overgebleven uit de schenking Gods aan de mens van de heerschappij over deze lagere wereld. Genesis 1:28. En wellicht heeft Christus door op het veulen van een ezelin te rijden een schaduw willen tonen van zijn macht over de geest des mensen, die geboren is als het veulen eens woudezels, Job 11:12.

3. Het veulen werd gehaald van een plaats, waar een weg scheiding was, vers 4, alsof Christus wilde tonen, dat Hij gekomen is om diegenen op de rechten weg te leiden, die voor twee wegen stonden en gevaar liepen van op de verkeerden weg te gaan.

4. Christus ontving de blijde hosanna's van het volk, dat is: zowel het welkom dat zij Hem toeriepen, als hun goede wensen voor de voorspoed van Zijn koninkrijk, vers 9. Het was God, die het in het hart dezer lieden had gegeven om hosanna te roepen, zij waren er door geen kunstgrepen toe gebracht, zoals diegenen, die later kruis Hem! kruis Hem! hebben geroepen. Christus acht zich geëerd door het geloof en de lof der scharen, en het is God, die de mensen er toe brengt om Hem deze eer te bewijzen.

a. Zij verwelkomden Zijn persoon, vers 9, Gezegend is Hij, die komt, de ho erchomenos, Hij die komen zou, zo dikwijls beloofd en zolang verwacht. Hij komt in de naam des Heeren, als Gods gezant in deze wereld, Gezegend zij Hij, laat Hem onze toejuichingen ontvangen en onze genegenheid, Hij is een gezegende Zaligmaker en brengt zegeningen tot ons, en gezegend zij Hij, die Hem zond. Hij zij gezegend in de naam des Heeren, en laat alle volken en alle tijden Hem gezegend noemen, hoog van Hem denken en met hogen eerbied van Hem spreken.

b. Zij uitten goede wensen voor Zijn belangen, vers 10. Zij geloofden dat Hij, hoe gering en armelijk Zijn optreden ook was, een koninkrijk had, dat weldra in de wereld opgericht zal worden, dat het koninkrijk was van hun vader David (dien vader zijns lands) het koninkrijk, dat aan hem en zijn zaad tot in eeuwigheid beloofd was, een koninkrijk, dat kwam in de naam des Heeren, door Goddelijk gezag ondersteund. Gezegend zij dat koninkrijk, laat het gefundeerd worden, laat het komen met macht, en laat alle overheid en heerschappij en macht, die er zich tegen stellen, worden neergeworpen, laat het heengaan overwinnende en opdat het overwinne. Hosanna dit koninkrijk, mogen voorspoed en geluk het vergezellen. De eigenlijke betekenis van hosanna vinden wij in Openbaring 7:10. De zaligheid zij onze God, die op de troon zit, en het Lam. Voorspoed aan de Godsdienst, zowel de natuurlijken als de geopenbaarden, hosanna in de hoogste hemelen! Lof zij onze God, die in de hoogste hemelen is, God, tot in eeuwigheid gezegend.

Of: Laat Hem geprezen worden door zijn engelen, die in de hoogste hemelen zijn, laat onze hosanna's de echo wezen van de hun. Christus, aldus begeleid en toegejuicht, kwam in de stad, en ging terstond naar de tempel. Hier was geen maaltijd van wijn, die Hem bereid was, geen de minste verfrissing, maar onmiddellijk begaf Hij zich tot Zijn werk, want dat is Zijn spijs en drank geweest. Hij ging naar de tempel, opdat de Schrift zou vervuld worden: Snellijk zal tot Zijn tempel komen die Heere, dien gijlieden zoekt, zonder onmiddellijke kennisgeving van zijn komst te zenden, Hij zal u verrassen met een dag der bezoeking, want Hij zal zijn als het vuur eens goudsmids en als zeep der vollers, Maleáchi 3:1 - 3.

c. Hij kwam tot de tempel, en nam er de toestand van in ogenschouw, vers 11. Hij bezag alles rondom, maar zei nog niets. Hij zag er veel onordelijkheid, maar Hij zweeg, Psalm 50:21. Hoewel Hij voornemens was die wanorde te doen ophouden, wilde Hij dit toch niet plotseling doen, om de schijn niet te hebben van het roekeloos te doen. Hij liet voor dien nacht de

dingen zoals zij waren met het voornemen om zich de volgende morgen tot het werk der nodige hervorming te begeven. Wij kunnen er gerust op zijn, dat God al de boosheid ziet, die er in de wereld is, al houdt Hij er voor het ogenblik geen rekening mede en werpt Hij het niet uit. Zijn aanmerkingen gemaakt hebbende op hetgeen Hij in de tempel zag, trok Christus zich des avonds terug in het huis van een vriend in Bethanië, omdat Hij daar verder verwijderd was van het rumoer der stad en uit de weg van verdacht te worden van de bedoeling om zich aan het hoofd van een partij te stellen.

Markus 11:12 - 26 Hier is:

I. Christus' vervloeking van de onvruchtbaren vijgenboom. Hij had een gerieflijke rustplaats te Bethanië, en daarom ging Hij derwaarts heen als het tijd was om te rusten, maar Zijn werk was te Jeruzalem, en derwaarts keerde Hij weer in de morgen, en zo ijverig was Hij om aan het werk te komen, dat Hij van Bethanië vertrok zonder ontbeten te hebben, waaraan Hij, eer Hij nog ver op weg was, de behoefte gevoelde, want Hem hongerde, vers 12, daar Hij aan alle onzondige zwakheden onzer natuur onderworpen was. Behoeft aan voedsel gevoelende, ging Hij naar een vijgenboom, dien Hij op enigen afstand zag, en dien Hij, wel versierd zijnde met groene bladeren, ook hoopte verrijkt te vinden met vruchten. Maar Hij vond niet dan bladeren. Hij hoopte enige vruchten te vinden, want hoewel de tijd der inzameling van vijgen nabij was, was hij echter nog niet, zodat men niet kon denken dat de boom reeds vruchten gehad heeft, die echter reeds geplukt waren, want de tijd daarvoor was er nog niet. Of: Hij vond er geen, want het was geen tijd van vijgen, het was geen goed vijgenjaar. Maar deze boom was slechter dan alle andere vijgenbomen, want er was geen enkele vijg op, hoewel hij zo vol was van bladeren. Christus wilde hem echter tot een voorbeeld stellen, niet aan de bomen, maar aan de mensen van dat geslacht, en daarom vervloekte Hij hem met de vloek, die het tegenovergestelde is van de eersten zegen: Wees vruchtbaar. Hij zei tot dezelve: Niemand ete enige vrucht meer van u in der eeuwigheid! vers 14. Zoetigheid en goede vrucht zijn in Jothams gelijkenis, de eer van de vijgenboom, Richteren 9:11, en zijn nuttigheid hierin voor de mens, verkieslijk boven de bevordering van over de bomen gesteld te zijn. Daar nu van ontbloot te zijn was een vloek. Dit nu was bedoeld als een beeld en type van het oordeel, dat over het Joodse volk kwam, tot hetwelk Hij gekomen was, zoekende vrucht en vond ze niet, Lukas 13:6, 7, en hoewel het niet, naar het oordeel in de gelijkenis, terstond uitgehouwen werd, is toch naar het oordeel in de geschiedenis verblinding en verharding over hen gekomen, Romeinen 11:8, 25, zodat zij van nu voortaan tot niets meer nut waren. De discipelen hoorden het oordeel, dat Christus over dien boom uitsprak, en hebben er nota van genomen. Als Christus een wee uitspreekt, dan moet daarop acht worden geslagen en het moet in gedachten worden gehouden, zowel als op de zegeningen, die uit Zijn mond voortkomen en die niet vergeten moeten worden.

II. Zijn zuivering van de tempel van de marktlieden, die hem bezochten, en er als een openbaren weg van maakten. Wij bevinden niet dat Christus elders voedsel gevonden heeft, toen Hij er geen aan de vijgenboom had gevonden, maar de ijver van Gods huis heeft Hem dermate verteerd, dat Hij er zichzelf om vergat, zodat Hij, zo hongerig als Hij was, naar Jeruzalem kwam en terstond naar de tempel ging en de misbruiken begon te bestrijden, die Hij de dag tevoren opgemerkt had, om te tonen dat toen de Verlosser te Zion kwam, zijn opdracht was de goddeloosheden af te wenden van Jakob, Romeinen 11:26, en dat Hij niet is gekomen, om de tempel af te breken, zoals de valse beschuldiging tegen Hem luidde, maar om hem te reinigen en te louteren, en zijn kerk tot haar oorspronkelijke rechtheid terug te brengen.

1. Hij dreef uit die verkochten en kochten, keerde de tafelen der wisselaars om (het geld op de grond werpende, waar het de geschiktste plaats voor was) en ook de zitstoelen dergenen, die de duiven verkochten, keerde Hij om. Dit deed Hij als gezaghebbende, als een Zoon in zijn

eigen huis. De drek der dochter Zions is afgewassen, niet door kracht, noch door geweld, maar door de Geest des oordeels en door de Geest der uitbranding. En Hij deed het zonder tegenstand te ontmoeten, want wat Hij deed was blijkbaar recht en goed zelfs voor het geweten van hen, die het misbruik hadden toegelaten en gesteund, omdat zij er winst door verkregen. Het kan een bemoediging wezen voor ijverige hervormers, dat het uitzuiveren van bederf en het opheffen van misbruiken dikwijls een gemakkelijker werk blijkt te zijn, dan men gedacht had. Voorzichtige pogingen daartoe blijken soms boven verwachting voorspoedig en op de weg worden - de leeuwen niet gevonden, die men gevreesd had, er te zullen vinden.

2. Hij liet niet toe, dat iemand enig vat door de tempel droeg, enigerlei goederen of koopwaren, hetzij door de tempel of door de voorhoven des tempels, omdat dit de naaste weg was, en hun moeite van een omweg zou besparen, vers 16. De Joden erkenden dat het een der eerbiedsbetoningen was voor de tempel om de berg van het huis, of de voorhof der heidenen, niet tot een openbaren weg te maken, of er met een pak of bundel in te komen.

3. Hij gaf hier een goede reden voor op, want er is geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden, allen volken, vers 17. Aldus is er geschreven, Jesaja 56:7. Het zal onder alle volken onder dien naam bekend zijn. Het zal allen volken een huis des gebeds zijn. Dit is het geweest bij de eerste oprichting, toen Salomo het ingewijd heeft, was het met het oog op de vreemde, 1 Koningen 8:41. En er was geprofeteerd, dat het dit nog meer zijn zou. Christus wil dat de tempel een type zal zijn van de Evangeliekerk.

a. Een huis des gebeds, nadat Hij de ossen en de duiven, die tot offeranden dienden, had uitgedreven, deed Hij de bestemming van de tempel als huis des gebeds weer herleven, om ons te leren dat wanneer alle brandoffers en slachtoffers zouden opgehouden hebben, de geestelijke offeranden van gebed en lofzegging tot in eeuwigheid zullen blijven.

b. Dat hij dit zijn zou allen volken, en niet voor het volk der Joden alleen, want al wie de naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden, al zijn zij, naar de vleze, niet van het zaad Jakobs. Het was dus ondraaglijk, dat zij hem tot een kuil der moordenaren hebben gemaakt, waardoor zij die volken, welke zij tot de tempel genodigd moesten hebben, er tegen hebben ingenomen. Toen Christus bij het begin van Zijn openbaar dienstwerk de kopers en verkopers heeft uitgedreven, heeft Hij hun slechts gezegd de tempel niet tot een huis van koophandel te maken, Johannes 2:16, maar nu beschuldigt Hij hen, dat zij hem tot een kuil der moordenaren gemaakt hebben, omdat zij van die tijd af Hem twee malen in de tempel zochten te stenigen, Johannes 8:59, 10:31, of wel omdat de kooplieden bekend waren geworden voor hun bedriegen van de personen, aan wie zij verkochten, en hun misbruik maken van de onwetendheid en de behoeften der landlieden, hetgeen niets minder is dan diefstal. Zij, die ijdele wereldse gedachten in zich toelaten onder de Godsverering, verkeren het huis des gebeds in een huis van koophandel, maar zij, die lange gebeden tot voorwendsel maken om de huizen der weduwen te verslinden, verkeren het in een kuil der moordenaren.

4. Hierover waren de schriftgeleerden en overpriesters ten zeerste verbitterd, vers 18. Zij haatten Hem, en haatten het om door Hem hervormd of verbeterd te worden, maar zij vreesden Hem ook, vreesden dat Hij nu ook hun zitstoelen zou omkeren en hen zou uitwerpen, daar zij er zich wel van bewust waren, dat zij hun ambt ontheiligd en hun macht misbruikt hadden. Zij bevonden dat Hij groten invloed had, dat de ganse schare ontzet was over zijn leer, en dat alles wat Hij zei een Godsspraak en een wet voor hen was. En wat zou Hij niet durven, wat zou Hij niet kunnen, aldus ondersteund zijnde? Daarom zochten zij, niet hoe zij zich met Hem konden verzoenen, maar hoe zij Hem zouden doden. Een wanhopige poging, en men zou zo denken, dat zij zelven moesten vrezen hierdoor bevonden te worden tegen God te strijden. Maar zij bekommeren zich niet om hetgeen zij doen moeten om hun eigen macht en grootheid op te houden.

III. Zijn gesprek met de discipelen over het verdorren van de vijgenboom, dien Hij vervloekt had. Als het nu laat geworden was, ging Hij, als naar gewoonte, uit buiten de stad, vers 19, naar Bethanië: het was dus waarschijnlijk reeds donker, zodat zij de vijgenboom niet zien konden. Maar des morgens vroeg voorbijgaande, zagen zij dat de vijgenboom verdord was, van de wortelen af, vers 20. Er is dikwijls in Christus' vervloekingen veel meer opgesloten dan er in uitgedrukt is, gelijk blijkt uit de uitwerking er van. De vloek luidde slechts, dat hij nooit meer vruchten zou dragen, maar de uitwerking gaat verder, hij is verdord van de wortel af. Indien hij geen vrucht meer draagt dan zal hij ook geen bladeren meer hebben om de mensen te bedriegen of teleur te stellen.

Merk nu op:

1. Hoe dit de discipelen heeft getroffen. Petrus herinnerde zich Christus' woorden, en zei gans verwonderd: Rabbi! zie, de vijgenboom, dien Gij vervloekt hebt, is verdord, vers 21. Christus' vloek heeft een wondervolle uitwerking, en doet hen terstond verdorren, die bloeiden als een groene inlandse boom. Zij, die door Hem vervloekt worden, zijn in waarheid vervloekt. Dit stelt de aard en de toestand voor der Joodse kerk, die van nu voortaan als een boom was, verdord van de wortel af, niet langer geschikt tot spijs, maar slechts goed om verbrand te worden. De eerste instelling van het Levitische priesterschap was bevestigd en bekrachtigd door het wonder aan een drogen staf, die in een nacht uitbotte, bloesems voortbracht en amandelen droeg, Numeri 17:8, een gelukkig voorteken van het bloeien en het vrucht dragen van dat priesterschap. En nu werd door een tegenovergesteld wonder het einde van dat priesterschap aangeduid door een groenenden boom, die in een nacht verdorde, de rechtvaardige straf van die priesters, die het misbruikt hadden. En het scheen de discipelen zeer vreemd en schier ongeloflijk, dat de Joden, die zolang Gods eigen volk waren geweest, het enige volk, dat Zijn naam beleed in de wereld, aldus verlaten zouden worden. Zij konden zich niet voorstellen hoe die vijgenboom zo spoedig zou verdorren, maar dit is het gevolg van het verwerpen van Christus en van het verworpen worden door Hem.

2. De goede lering, die Christus hun hieruit gaf, want daarvoor was zelfs deze verdorde boom nog vruchtbaar.

a. Christus leerde hun hieruit te bidden in het geloof, vers 22. Hebt geloof op God. Zij bewonderen de kracht van Christus' woord van bevel. Welnu, zegt Christus, een levend, werkzaam geloof zou even grote kracht leggen in uw gebed vers 23, 24. Zo wie tot dezen berg - dezen Olijfberg - zal zeggen: Word opgeheven en in de zee geworpen, zo hij slechts een woord van God heeft in het algemeen of in het bijzonder, om er zijn geloof op te steunen, en niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal geloven, dat hetgeen hij zegt geschieden zal, - overeenkomstig de machtiging, die hij er voor heeft, uit hetgeen God gezegd heeft - het zal hem geworden, zo wat hij zegt. Door de kracht en macht van God in Christus zal de grootste moeilijkheid worden overwonnen, en de zaak tot stand worden gebracht. Daarom, vers 24, Alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft dat gij ze ontvangen zult, ja, gelooft dat gij ze ontvangt en Hij, die macht heeft ze te geven, zegt: Zij zullen u geworden, Ik zeg u, gij zult, vers 23. Dit nu is toepasselijk: Op dat geloof der wonderen, waarmee de apostelen en eerste predikers van het Evangelie begiftigd waren, hetgeen wonderen deed in natuurlijke zaken, zieken genas, doden opwekte, duivelen uitwierp. Dit was in waarheid het verzetten van bergen. De apostel spreekt van een geloof, dat zulke dingen werkte, en toch gevonden kon worden daar, waar de heilige liefde niet aanwezig was, 1 Corinthiërs 13:2. Het is toepasselijk op het wonder des geloofs, waarmee alle ware Christenen begiftigd zijn, en dat wonderen doet in geestelijke zaken. Het rechtvaardigt ons, Romeinen 5:1, en verzet aldus bergen van schuld, en werpt ze in de diepte der zee, om nooit meer in het gericht tegen ons op te staan, Micha 7:19. Het reinigt het hart, Handelingen 15:9, en verzet alsoo bergen van bederf, en maakt ze tot

een vlak veld voor de genade Gods, Zacheria 4:7. Het is door geloof dat de wereld overwonnen wordt, en Satans vurige pijlen uitgeblust worden, een ziel met Christus gekruisigd wordt, en toch leeft. Door het geloof stellen wij de Heere geduriglijk voor ons, en zien wij Hem, die onzienlijk is, en hebben wij Hem in ons hart, en dit is van kracht om bergen te verzetten, want voor het aangezicht des Heeren, voor het aangezicht van de God Jakobs, beven niet slechts de bergen, Psalm 114:4 - 7, maar worden zij verzet.

b. Hieraan wordt hier de noodzakelijke beperking van het overmogend gebed toegevoegd, dat wij gewillig en gaarne vergeving schenken aan hen, die ons op de een of andere wijze schadelijk zijn geweest, en dat wij welgezend zijn jegens alle mensen, vers 25, 26. Wanneer gij staat om te bidden, vergeeft. Staan is geen onvoegzame houding bij het gebed, die houding werd gemeenlijk door de Joden aangenomen, vandaar dat hun gebed hun stand wordt genoemd. Als zij wilden zeggen dat de wereld staande werd gehouden door gebed, dan hebben zij dit aldus uitgedrukt: Stationibus stat mundus - De wereld wordt in stand gehouden door staan. Maar de eerste Christenen hebben gewoonlijk de meer eerbiedige houding van knielen aangenomen, inzonderheid op vastendagen, hoewel niet op de dag des Heeren. Als wij ons tot gebed begeven, moeten wij er aan denken te bidden voor anderen, inzonderheid voor onze vijanden en voor hen, die ons onrecht hebben aangedaan. Nu kunnen wij niet in oprechtheid bidden, dat God hun goed zal doen, als wij wrok jegens hen koesteren en hun kwaad wensen. Als wij, voordat wij bidden, anderen benadeeld hebben, dan moeten wij heengaan en ons met hen verzoenen, Matthéüs 5:23, 24. Maar als zij ons benadeeld hebben, dan gaan wij sneller te werk, want wij moeten hun terstond en van harte vergiffenis schenken: Omdat dit ons goed op weg brengt om vergeving onzer eigen zonden te verkrijgen: Vergeef, opdat uw Vader u vergeve, dat is, opdat gij bekwaam en geschikt zult worden om vergeving te ontvangen, opdat Hij u kunne vergeven zonder tekort te doen aan zijn eer, hetgeen het geval zou zijn, indien Hij hun het voordeel en de zegen van zijn genade zou schenken, die er zo ver af zijn om zich naar Zijn voorbeeld te gedragen. Omdat het gebrek hieraan een volstrekt beletsel is tot het verkrijgen van vergeving van onze zonden. Indien gij niet vergeeft hun, die u beledigd of benadeeld hebben, indien gij hen haat, wrok jegens hen koestert, op wraak zint, en alle gelegenheden te baat neemt om kwaad van hen te spreken, dan zal ook uw hemelse Vader u uw misdaden niet vergeven. Hieraan behoort gedacht te worden in het gebed, omdat een groot doel, waarmee wij naderen tot de troon der genade, is om vergeving onzer zonden te bidden, en dit behoort onze dagelijkse zorg te zijn, omdat het gebed een deel is van ons dagelijks werk. Onze Heiland dringt hier dikwijls op aan, want het was Zijn grote doel Zijn discipelen er toe te brengen om elkaar lief te hebben.

Markus 11:27 - 33 Wij hebben hier Christus ondervraagd door het grote sanhedrin betreffende zijn macht of gezag, want zij maakten aanspraak op de macht om van alle profeten rekenschap te eisen betreffende hun zending. Zij kwamen tot Hem toen Hij in de tempel wandelde, niet voor Zijn vermaak of genoegen, maar om het volk te leren, eerst een groep, en dan een andere. De peripatetische wijsgeren werden met dien naam bestempeld, omdat zij de gewoonte hadden van al wandelende hun onderwijs te geven. De zuilengangen van de voorhoven des tempels waren bijzonder daartoe geschikt. De voornamelijk Joodse oversten en priesters waren ontevreden, toen zij zagen hoe Hij gevolgd en met aandacht werd aangehoord, en daarom kwamen zij op enigszins plechtige wijze tot Hem, en hebben Hem als het ware voor hun rechterstoel gebracht met deze vraag: Door wat macht doet Gij deze dingen? vers 28.

Merk nu op:

I. Hoe hun bedoeling hierbij was Hem in de klem te brengen en te verstrikken. Indien zij het voor het volk konden uitwijzen, dat Hij geen wettige opdracht had, dat Hij niet behoorlijk geordend was, al was Hij er nog zo voor geschikt, en al was zijn prediking ook nog zo nuttig en goed, dan konden zij tot het volk zeggen, dat zij niet naar Hem behoorden te luisteren. Dit

maakten zij tot een laatste toevlucht voor hun hardnekkig ongeloof. Omdat zij vast besloten waren zijn leer niet aan te nemen, waren zij besloten een gebrek of fout in zijn opdracht te vinden, waardoor zij haar ongeldig, onwettig konden verklaren, daar zij niet overgelegd was in hun raad en niet door hen bekrachtigd was. Evenzo lossen de Roomsgezinden hun geschil met ons grotendeels op in de zending onzer leraren, en zo zij slechts een voorwendsel hebben om die zending ongeldig of onwettig te verklaren, dan denken zij hun zaak te hebben gewonnen, al hebben wij de Schrift ook nog zozeer aan onze zijde. Maar dit is een vraag, waarop allen, die hetzij als magistraten of als Evangeliedienaars optreden, een goed antwoord gereed moeten hebben, ook als zij zichzelf die vraag doen: Door welke macht doe ik deze dingen? Want hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Of hoe kunnen zij met vertrouwen of hoop op een goeden uitslag arbeiden, zo daartoe geen volmacht gegeven is? Jeremia 23:32.

II. Hoe Hij hen volkomen in de engte dreef door de vraag: Wat is uw mening omtrent de doop van Johannes? Was die uit de hemel of uit de mensen? Op wiens gezag heeft Johannes gepredikt en gedoopt, en discipelen aangenomen? Antwoordt Mij. Vers 30. Handelt billijk en oprecht, en geeft een bepaald antwoord. Door hun vraag op te lossen in de Zijne, geeft onze Heiland te kennen hoe na verwant zijn leer en doop waren aan die van Johannes. Zij hadden dezelfde oorsprong, dezelfde strekking, hetzelfde doel, namelijk het Evangeliekoninkrijk in te leiden. Christus kon hun des te eerder die vraag voorleggen, daar zij een commissie uit hun eigen midden naar Johannes hadden afgevaardigd, Johannes 1:19. Welnu, zegt Christus, wat was de uitslag van uw onderzoek hem betreffende? Zij wisten wel wat zij hiervan dachten, zij konden niet anders dan denken, dat Johannes een man was, van God gezonden. Maar de moeilijkheid bestond hierin, wat ze er nu van zouden zeggen. Mensen, die het zich niet ten plicht stellen om te spreken zoals zij denken, moeten zichzelf wel aldus in verlegenheid brengen.

1. Indien zij erkennen dat de doop van Johannes uit de hemel was, zoals hij ook werkelijk was, dan beschamen zij zichzelf, want Christus zal dit dan terstond tegen hen keren en zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd en hebt gij zijn doop niet ontvangen? Zij konden het niet dragen, dat Christus dit zeggen zou, maar zij konden het wel dragen, dat hun eigen geweten dit zei, omdat zij de kunst verstonden het te smoren en tot zwijgen te brengen, en omdat wat hun geweten zei hen wel een weinig kon kwellen en kwetsen, maar hen niet zou beschamen. En diegenen kunnen wel gerust en op hun gemak zijn, wier zorg of bekommernis niet verder gaat dan die van Saul, toen hij, van schuld overtuigd zijnde, zei: Eer mij toch nu voor de oudsten mijns volks, 1 Samuel 15:30.

2. Indien zij zeggen: Uit de mensen, hij was niet van God gezonden, maar zijn leer en zijn doop waren bedenksels van hem zelve, dan stellen zij zich bloot aan de woede des volks, want zij hielden allen van Johannes, dat hij waarlijk een profeet was, en daarom konden zij het niet dragen dat er afkeurend over hem werd gesproken. Er is een vleselijke, slaafse vrees, waaraan niet slechts onderdanen, maar ook boze heersers onderworpen zijn, en die door God gebruikt wordt als een middel om nog enige orde in de wereld te bewaren, en geweld tegen te houden, zodat het niet altijd oprijst tot een roede der goddeloosheid. Voor dit dilemma nu, waarvoor Christus hen gesteld had, waren zij a. Beschaamd en teleurgesteld, en genoodzaakt een oneervollen aftocht te blazen, door onwetendheid voor te wenden - Wij weten het niet, (en dat was voor die hoogmoedige mensen reeds beschaming genoeg), maar in werkelijkheid door de grootste kwaadwilligheid en eigenzinnigheid aan de dag te leggen. Wij moeten streven om door weldoen datgeen te doen wat Christus door zijn wijsheid heeft gedaan, namelijk de mond te stoppen aan de onwetendheid der dwaze mensen, 1 Petrus 2:15.

b. Christus is er met eer afgekomen, en Hij rechtvaardigde zijn weigering om op hun gebiedende vraag te antwoorden: Zo zeg Ik u ook niet door wat macht Ik deze dingen doe. Zij verdienden niet dat het hun gezegd werd, want het was duidelijk, dat zij niet streden voor de waarheid, maar voor de zegepraal. Ook was het niet nodig, dat Hij het hun zei, want de werken, die Hij deed, zeiden hun zeer duidelijk dat Hij macht had van God om te doen wat Hij deed, daar niemand de wonderen kon doen, die Hij deed, zo God niet met hem was. Laat hen slechts drie of vier dagen wachten, en zijn opstanding zal hun zeggen, wie Hem zijn macht heeft gegeven, want daardoor zal Hij krachtelijk bewezen worden te zijn de Zoon van God, gelijk zij door hun verwerping van Hem, in weerwil hiervan, bewezen zullen worden de vijanden Gods te zijn. HOOFDSTUK 12 1 En Hij begon door gelijkenissen tot hen te zeggen: Een mens plantte een wijngaard, en zette een tuin daarom, en groef een wijnpersbak, en bouwde een toren, en verhuurde dien aan de landlieden, en reisde buiten 's lands. 2 En als het de tijd was, zond hij een dienstknecht tot de landlieden, opdat hij van de landlieden ontving van de vrucht des wijngaards. 3 Maar zij namen en sloegen hem, en zonden hem ledig heen. 4 En hij zond wederom een anderen dienstknecht tot hen, en dien stenigden zij, en wonden hem het hoofd, en zonden hem henen, schandelijk behandeld zijnde. 5 En wederom zond hij een anderen, en dien doodden zij; en vele anderen, waarvan zij sommigen sloegen, en sommigen doodden. 6 Als hij dan nog een zoon had, die hem lief was, zo heeft hij ook dien ten laatste tot hen gezonden, zeggende: Zij zullen immers mijn zoon ontzien. 7 Maar die landlieden zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam; komt, laat ons hem doden, en de erfenis zal onze zijn. 8 En zij namen en doodden hem, en wierpen hem uit, buiten de wijngaard. 9 Wat zal dan de heer des wijngaards doen? Hij zal komen, en de landlieden verderven, en de wijngaard aan anderen geven. 10 Hebt gij ook deze Schrift niet gelezen: De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; 11 Van de Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? 12 En zij zochten Hem te vangen, maar zij vreesden de schare; want zij verstonden, dat Hij die gelijkenis op hen sprak; en zij verlieten Hem en gingen weg. 13 En zij zonden tot Hem enigen der Farizeeën en der Herodianen, opdat zij Hem in Zijn rede vangen zouden. 14 Dezen nu kwamen en zeiden tot Hem: Meester! wij weten, dat Gij waarachtig zijt, en naar niemand vraagt; want Gij ziet de persoon der mensen niet aan, maar Gij leert de weg Gods in der waarheid; is het geoorloofd, de keizer schatting te geven, of niet? Zullen wij geven, of niet geven? 15 En Hij, wetende hun geveinsdheid, zeide tot hen: Wat verzoekt gij Mij? Brengt Mij een penning, dat Ik hem zie. 16 En zij brachten een. En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld, en het opschrift? en zij zeiden tot Hem: Des keizers. 17 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Geeft dan de keizer, dat des keizers is, en Gode, dat Gods is. En zij verwonderden zich over Hem. 18 En de Sadduceen kwamen tot Hem, welke zeggen, dat er geen opstanding is, en vraagden Hem, zeggende: 19 Meester! Mozes heeft ons geschreven: Indien iemands broeder sterft, en een vrouw achterlaat, en geen kinderen nalaat, dat zijn broeder deszelfs vrouw nemen zal en zijn broeder zaad verwekken. 20 Er waren nu zeven broeders, en de eerste nam een vrouw, en stervende liet geen zaad na. 21 De tweede nam haar ook, en is gestorven, en ook deze liet geen zaad na; en de derde desgelijks. 22 En al de zeven namen dezelve, en lieten geen zaad na; de laatste van allen is ook de vrouw gestorven. 23 In de opstanding dan, wanneer zij zullen opgestaan zijn, wiens vrouw zal zij van dezen zijn? Want die zeven hebben haar tot een vrouw gehad. 24 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Dwaalt gij niet, daarom, dat gij de Schriften niet weet, noch de kracht Gods? 25 Want als zij uit de doden zullen opgestaan zijn, zo trouwen zij niet, noch worden ten huwelijk gegeven; maar zij zijn gelijk engelen, die in de hemelen zijn. 26 Doch aangaande de doden, dat zij opgewekt zullen worden, hebt gij niet gelezen in het boek van Mozes, hoe God in het doornenbos tot hem gesproken heeft, zeggende: Ik ben de God Abrahams, en de God Izaks, en de God Jakobs? 27 God is niet een God der doden, maar een God der levenden. Gij dwaalt dan zeer. 28 En een der Schriftgeleerden horende, dat zij

tezamen in woorden waren, en wetende, dat Hij hun wel geantwoord had, kwam tot Hem, en vroeg Hem: Welk is het eerste gebod van alle? 29 En Jezus antwoordde hem: Het eerste van al de geboden is: Hoor, Israel! de Heere, onze God, is een enig Heere. 30 En gij zult de Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod. 31 En het tweede aan dit gelijk, is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod, groter dan deze. 32 En de schriftgeleerde zeide tot Hem: Meester, Gij hebt wel in der waarheid gezegd, dat er een enig God is, en er is geen ander dan Hij; 33 En Hem lief te hebben uit geheel het hart, en uit geheel het verstand, en uit geheel de ziel, en uit geheel de kracht; en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan al de brandofferen en de slachtofferen. 34 En Jezus ziende, dat hij verstandelijk geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het Koninkrijk Gods. En niemand durfde Hem meer vragen. 35 En Jezus antwoordde en zeide, lerende in de tempel: Hoe zeggen de Schriftgeleerden, dat de Christus een Zoon van David is? 36 Want David zelf heeft door de Heilige Geest gezegd: De Heere heeft gezegd tot mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten. 37 David dan zelf noemt Hem zijn Heere, en hoe is Hij zijn Zoon? En de menigte der schare hoorde Hem gaarne. 38 En Hij zeide tot hen in Zijn leer: Wacht u voor de Schriftgeleerden, die daar gaarne willen wandelen in lange klederen, en gegroet zijn op de markten; 39 En de voorgestoelten hebben in de synagogen, en de vooraanzittingen in de maaltijden; 40 Welke de huizen der weduwen opeten, en dat onder de schijn van lang te bidden. Dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen. 41 En Jezus, gezeten zijnde tegenover de schatkist, zag, hoe de schare geld wierp in de schatkist; en vele rijken wierpen veel daarin. 42 En er kwam een arme weduwe, die twee kleine penningen daarin wierp, hetwelk is een oort. 43 En Jezus, Zijn discipelen tot Zich geroepen hebbende, zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat deze arme weduwe meer ingeworpen heeft, dan allen, die in de schatkist geworpen hebben. 44 Want zij allen hebben van hun overvloed daarin geworpen; maar deze heeft van haar gebrek, al wat zij had, daarin geworpen, haar gansen leeftocht. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De gelijkenis van de wijngaard, verhuurd aan ondankbare landlieden, voorstellende de zonde en de ondergang van de Joodse kerk, vers 1 - 12.

II. Christus beschaming van hen, die Hem zochten te verstrikken met een vraag over het betalen van schatting aan de keizer, vers 13 - 17.

III. Hoe Hij de Sadduceeën tot zwijgen bracht, die Hem in verwarring zochten te brengen over de leer der opstanding, vers 18 - 27.

IV. Zijn gesprek met een schriftgeleerde over het eerste en grote gebod der wet, vers 28 - 34.

V. Hoe Hij de schriftgeleerden in het nauw bracht door zijn vraag, hoe Christus de Zone Davids was, vers 35 - 37. VI. Zijn waarschuwing aan het volk om zich te wachten voor de schriftgeleerden, vers 38 - 40. VII. Zijn lof van de arme weduwe, die hare twee penningskens in de schatkist wierp, vers 41 - 44.

Markus 12:1 - 12 Tevoren had Christus door gelijkenissen aangetoond, hoe Hij bedoelde de Evangeliekerk op te richten, nu begint Hij door gelijkenissen te kennen te geven, dat Hij de Joodse kerk opzij wilde zetten. Deze gelijkenis komt evenzo voor in Matthéüs 21:33. Hier kunnen wij opmerken:

I. Dat zij, die de voorrechten genieten der zichtbare kerk, een wijngaard hebben, die hun verhuurd is en vatbaar is voor grote verbeteringen en waarvan met recht verwacht wordt, dat zij de huur, of pacht, zullen betalen. Toen God Jakob zijn woorden bekendmaakte, zijn inzettingen en zijn rechten aan Israël, Psalm 147:19, toen Hij Zijn tempel onder hen oprichtte,

zijn priesters en zijn inzetten onder hen instelde, toen heeft Hij hun de wijngaard verhuurd, dien Hij had geplant en omtuind, en waarin Hij een toren had gebouwd, vers 1. Leden van de kerk zijn Gods huurders, en zij hebben een goeden Landheer en een voordelige pacht, waarvan zij, indien zij niet nalatig zijn in hun plichten, goed kunnen leven.

II. Hun, aan wie God Zijn wijngaard verhuurt, zendt Hij zijn dienstknechten, om hen indachtig te maken aan hetgeen rechtvaardiglijk van hen wordt verwacht, vers 2. Hij was niet haastig in zijn eisen, en niet hoog, want hij zond niet om de huur, voordat de tijd daar was, dat zij hem konden opbrengen, en hij eiste de moeite niet van hen dat zij er geld voor zouden maken, hij was tevreden met de betaling in soort, met vruchten.

III. Het is treurig te denken aan de lage behandeling, die Gods dienstknechten in alle tijden hebben ondervonden van hen, die de voorrechten der kerk hebben genoten en geen vrucht hebben voortgebracht, die daaraan heeft beantwoord. De Oud Testamentische profeten werden vervolgd door hen zelfs, die de naam der Oud Testamentische kerk droegen. Zij sloegen hen en zonden hen ledig heen, vers 3. Dat was slecht, zij wonden hen, en zonden hen henen, schandelijk behandeld zijnde, vers 4, ja ten laatste kwamen zij tot zulk een hoogte van boosheid, dat zij hen doodden, vers 5.

IV. Het was niet te verwonderen, dat zij die de profeten mishandelden, ook Christus zelfden hebben mishandeld. God heeft hun ten laatste Zijn Zoon, Zijn geliefden Zoon, gezonden. Het was dus zoveel te barmhartiger van Hem om Hem te zenden, zoals het vriendelijk was in Jakob om Jozef te zenden om zijn broederen te bezoeken, Genesis 37:14. En men kon verwachten dat Hij, dien hun Meester liefhad, ook door hen bemind en ontzien zou worden, vers 6. Zij zullen immers mijn zoon ontzien, en uit eerbied voor hem de pacht betalen. Maar in plaats van hem te ontzien, omdat hij de zoon en erfgenaam was, hebben zij hem juist daarom gehaat, vers 7. Omdat Christus, hen tot bekering en betering van leven roepende, zijn eisen daartoe met meer gezag had uitgesproken dan de profeten, waren zij tegen Hem nog meer verwoed, en besloten zij Hem te doden, opdat zij alle kerkelijke macht en gezag voor zichzelf konden nemen, en al de eerbied en gehoorzaamheid des volks aan hen alleen bewezen zouden worden. De erfenis zal onze zijn, wij zullen opperHeeren wezen, het opperste gezag uitoefenen. Er is een erfenis, die, indien zij behoorlijk de Zoon hadden ontzien, hun geweest zou zijn, een hemelse erfenis, maar die hebben zij versmaad, zij wilden, dat hun erfenis in de rijkdom, de pracht en macht dezer wereld zou bestaan. Zo namen zij Hem en doodden Hem. Zij hadden het nog niet gedaan, maar binnen kort zullen zij het doen, en zij wierpen Hem uit buiten de wijngaard, zij weigerden Zijn Evangelie aan te nemen nadat Hij was heengegaan, het paste niet in hun systeem, het schikte zich niet naar hun plan, en daarom hebben zij het met verachting en verfoeiing verworpen.

V. Op zo zondige en schaamteloze handelwijze kon niets dan een ontzettend oordeel volgen, vers 9, Wat zal dan de heer des wijngaards doen? Het is gemakkelijk te zeggen wat Hij doen zal, want niets tergender en boosaardiger hadden zij kunnen doen.

1. Hij zal komen en de landlieden verderven, die hij had willen behouden. Toen zij hem nog slechts de vrucht weigerden, heeft hij geen gerechtelijk beslag laten leggen voor de pacht, noch hen uit het bezit gestoten wegens wanbetaling, maar toen zij zijn dienstknechten hebben gedood en zijn zoon, toen besloot hij hen te verderven, en dit geschiedde, toen Jeruzalem werd verwoest en de Joodse natie werd uitgeroeid uit het land.

2. Hij zal de wijngaard aan anderen geven. Indien hij van hen geen pacht ontvangt, zal hij haar van anderen ontvangen, want hij is niet geneigd haar altijd te verliezen. Dit werd vervuld

door de inbrenging der heidenen en de overvloedige vrucht, die het Evangelie in de gehele wereld heeft voortgebracht. Colossenzen 1:6. Indien sommigen, van wie wij goede verwachtingen hadden, blijken slecht te zijn, dan volgt daar niet uit dat anderen niet beter zullen wezen. Christus heeft zich in Zijn verlossingswerk hiermede bemoedigd: Hoewel Israël niet verzameld wordt, niet verzameld wordt tot Hem, nochtans zal Hij verheerlijkt worden als een licht om de heidenen te verlichten. Jesaja 49:5, 6.

3. Hun tegenstand tegen Christus' verhoging zal die verhoging niet verhinderen, vers 10, 11. De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, is, in weerwil hiervan, tot een hoofd des hoeks geworden, is bevorderd tot hoeksteen, en als zodanig is hij nuttig en van groten invloed. God wil Christus als Zijn Koning op Zijn heiligen berg Zion, in weerwil van het plan van hen, die zijn banden willen verscheuren. En de ganse wereld zal zien en erkennen dat die van de Heere geschied is in gerechtigheid jegens de Joden en in ontferming over de heidenen. De verhoging van Christus was van de Heere geschied, van Hem geschiedt het ook, dat Hij verhoogd wordt in ons hart en dat Hij er Zijn troon in opricht, en indien dit geschied is, dan kan het niet anders dan wonderlijk zijn in onze ogen. Welke uitwerking heeft deze gelijkenis gehad op de overpriesters en schriftgeleerden, wier overtuiging van schuld er mede bedoeld was? Zij wisten dat Hij die gelijkenis op hen sprak, vers 12. Zij konden niet anders dan hun eigen gelaat in de spiegel er van zien, en men zou zo denken, dat zij dus ook hun eigen zonde in zo afschuwelijk licht zouden zien, en zien dat hun verderf zo zeker en zo groot was, dat zij er door verschrikt werden, en er toe gebracht zouden zijn om Christus en Zijn Evangelie aan te nemen, dat zij dus tot bekering en berouw zouden komen, zodat zij dan nu ook van hun boosaardig plan tegen Hem zouden afzien. Maar in plaats hiervan zochten zij Hem te vangen, Hem terstond tot hun gevangene te maken, en alzo te vervullen wat Hij zo - even gezegd had, dat zij tegen Hem doen zouden, vers 8. Niets weerhield hen hiervan dan hun ontzag voor het volk. Zij hebben geen eerbied gehad voor Christus, zij hadden geen vreze Gods voor hun ogen, maar zij waren bevreesd dat, zo zij openlijk de hand aan Christus sloegen, het gemeen in opstand zou komen tegen hen, om Hem te verlossen. Zij verlieten Hem en gingen weg, konden zij Hem geen kwaad doen, zij waren vast besloten, dat Hij hun geen goed zou doen, en daarom gingen zij weg, buiten het gehoor van Zijn machtige prediking, opdat zij niet bekeerd en genezen zouden worden. Indien de vooroordelen der mensen door het getuigenis der waarheid niet overwonnen worden, dan worden zij er door versterkt en bevestigd, en indien het bederf des harten door een getrouwe bestraffing niet ten onder wordt gebracht, dan zal het met nog meer heftigheid tot uitbarsting komen. Indien het Evangelie niet een reuk des levens is ten leven, dan zal het een reuk des doods zijn ten dode.

Markus 12:13 - 17 Als de vijanden van Christus, die dorstten naar Zijn bloed, geen gelegenheid tegen Hem konden vinden uit hetgeen Hij tot hen gezegd had, dan trachtten zij Hem door hun strikvragen te vangen. Hier verzoeken zij Hem, of liever beproeven zij Hem met een vraag over het al of niet geoorloofde van de keizer schatting te geven. Wij hadden dit verhaal in Matthéüs 22:15.

I. De personen, die zij daartoe gebruikten, waren de Farizeeën en de Herodianen, mensen die in deze zaak tegenover elkaar stonden, maar toch samenwerkten tegen Christus, vers 13. De Farizeeën waren grote voorstanders van de vrijheid der Joden, indien Hij nu zou zeggen: Het is geoorloofd de keizer schatting te geven, dan zouden zij het gemene volk tegen Hem opzetten, en heimelijk zouden de Herodianen hen hierin behulpzaam zijn. De Herodianen waren grote voorstanders van de Romeinse heerschappij, en indien Hij betalen van schatting aan de keizer misbillijkte, dan zouden zij de landvoogd tegen Hem in woede doen ontsteken, en de Farizeeën zouden, tegen hun eigen beginsel in, hieraan mededoen. Het is niets nieuws

dat zij, die het omtrent andere dingen onderling onees zijn, zich tegen Christus saamverbinden.

II. Zij wendden voor dat zij Hem een gewetensvraag ter beslissing wensten voor te leggen, die in de tegenwoordige omstandigheden van groot belang en gewicht was, en zij nemen de schijn aan alsof zij een hogen dunk hadden van zijn bekwaamheid om haar op te lossen, vers 14. Zij gaven Hem hogen lof, noemden Hem Meester, erkenden Hem als een Leraar van de weg Gods, een Leraar, die de weg Gods in der waarheid leert, iemand, die leerde wat goed was en naar beginselen der waarheid, die door geen goedkeurende glimlachjes en door geen toornig fronsen der wenkbrauwen er toe gebracht kon worden om ook maar een voetstap van de regel der billijkheid en der Godsvrucht af te wijken. Wij weten, dat gij naar niemand vraagt, want gij ziet de persoon der mensen niet aan. Gij zijt niet bevreesd om, van de enen kant, de landvorst, en van de anderen kant, het volk te mishagen. Gij zegt niets, en gij doet niets dan wat recht en billijk is. Als zij nu meenden wat zij zeiden, dan was hun vervolging en terdoodbrenging van Hem als een bedrieger een zonde tegen beter weten in, zij kenden Hem en toch kruisigden zij Hem. Maar eens mensen getuigenis zal het sterkst tegen zichzelf gericht blijken, want uit hun eigen mond zullen zij geoordeeld worden. Zij wisten dat Hij de weg Gods in der waarheid leerde, en toch verwierpen zij de raad Gods tegen zichzelf. De betuigingen en het voorgeven der geveinsden zal als getuigenis tegen hen worden aangevoerd, en zo zullen zij dan door zichzelf geoordeeld worden. Maar indien zij dit niet wisten of geloofden, dan hebben zij Gode gelogen met hun mond en Hem geveleid met hun tong.

III. Hun vraag was: Is het geoorloofd de keizer schatting te geven, of niet? Zij wilden gehouden worden voor mensen, die verlange hun plicht te kennen. Als een volk, dat gerechtigheid doet, vragen zij God naar de rechten der gerechtigheid, terwijl zij in werkelijkheid niets anders begeerden dan te weten wat Hij zou zeggen, in de hoop van Hem, voor welke zijde Hij zich ook zou verklaren, te kunnen beschuldigen. Er is niets, waardoor leraren meer waarschijnlijk verstrikt zullen worden, dan door hen te mengen in twistgedingen over burgerlijk recht, en het vaststellen der grenzen tussen vorst en onderdaan, hetgeen wel behoort gedaan te worden, maar niet behoort gedaan te worden door hen. Zij schenen de beslissing in deze zaak aan Christus over te laten, en Hij was ook in waarheid wel geschikt om haar te beslissen, want door Hem regeren de koningen en stellen de vorsten gerechtigheid. Zij hebben de vraag goed voorgesteld: Zullen wij geven, of niet geven? Zij schenen besloten zich bij zijn uitspraak neer te leggen: "Indien gij zegt dat wij schatting moeten betalen, dan zullen wij het doen, al worden wij er door dan ook tot de bedelstaf gebracht. Indien gij zegt dat wij geen schatting moeten geven, dan zullen wij haar niet geven, al moeten wij er dan ook voor verraders om gehouden worden." Velen schijnen begerig hun plicht te kennen, die gans niet geneigd zijn hun plicht te doen, zoals dat met deze hovaardige lieden het geval was, Jeremia 42:20.

IV. Christus besliste de vraag en vermeed de strik door hen te wijzen op de nationale bewilliging, die reeds gegeven was, en waardoor zij er reeds van buitengesloten waren om nog over deze zaak te twisten, vers 15 - 17. Hij kende hun geveinsdheid, de boosaardigheid, die zij in hun hart jegens Hem koesterden, terwijl zij Hem met hun mond al die liefde betuigden. Hoe behendig men ook zij met de geveinsdheid, voor de Heere Jezus kan zij niet verborgen blijven. Hij ziet de potscherf, al is zij ook met schuim van zilver overtoegen. Hij wist dat hun bedoeling was Hem te verstrikken, en daarom heeft Hij de zaak zo behandeld, dat zij verstrikt werden, dat zij zich door hun eigen woorden verplichtten te doen, wat zij niet wilden doen, namelijk hun belasting eerlijk en rustig op te brengen, en Hij zich tegelijk tegen hun tegenwerpingen kon beschutten. Hij noodzaakte hen te erkennen dat de gangbare munt

onder hun volk Romeinse munt was, met de beeldenaar des keizers aan de een zijde en een opschrift op de keerzijde. Dit zo zijnde, kon de keizer over hun geld ten algemenen nutte beschikken, omdat hij de staat moet besturen en beschermen, en de kosten daarvoor behoren door het algemeen te worden gedragen: Geeft de keizer dat des keizers is. De omloop van het geld gaat uit van hem, als de bron, en daarom moet het tot hem terugkeren. Zover het het zijn is, moet het hem gegeven worden, en in hoever het het zijn is en door hem geëist kan worden, moet beslist worden naar de wet van het rijk, die het prerogatief van de vorst en de eigendom van de onderdaan vastgesteld heeft. De keizer had niet te gebieden over hun geweten, en daar maakte hij ook geen aanspraak op, hij heeft generlei verandering voorgesteld in hun Godsdienst. "Betaalt dus uw belastingen zonder te murmureren of te twisten, maar houdt tevens wel in gedachte, dat gij Gode geeft wat Godes is." Wellicht verwees Hij naar de gelijkenis, die Hij zo - even had voorgesteld, en waarin Hij hen veroordeeld heeft, omdat zij de Heer des wijngaards de vrucht niet gaven, vers 2. Velen, die zeer zorgzaam schijnen om aan de mensen te geven wat hun toekomt, bekommeren er zich in het geheel niet om, om aan God de eer Zijns naams te geven, terwijl ons hart en onze beste genegenheden Hem evenzeer toekomen, als ooit pacht aan een landheer of schatting aan een vorst toekwam. Allen, die Christus hoorden, verwonderden zich over de wijze voorzichtigheid van Zijn antwoord, en met hoeveel schranderheid Hij de strik vermeden heeft, maar ik betwijfel of het iemand hunner er toe gebracht heeft om, gelijk zij hadden behoren te doen, zichzelf aan God te geven. Velen zullen de schoonheid en het vernuft van een leerrede prijzen, die zich voor de Goddelijke wetten, in die leerrede aangetoond, toch niet willen buigen.

Markus 12:18 - 27 De Sadduceeën, die de deïsten waren van dien tijd, hebben onze Heere Jezus hier aangevallen, naar het schijnt, niet gelijk de schriftgeleerden en Farizeeën en overpriesters, met een boosaardige bedoeling tegen Zijn persoon: zij waren geen dwepers en vervolgers, maar twijfelaars en ongelovigen, en hun bedoeling was gericht tegen zijn leer, ten einde de verspreiding daarvan te verhinderen. Zij ontkenden de opstanding, zij loochenden dat er een wereld van geesten is en enigerlei toestand van straf of beloning hiernamaals. Nu heeft Christus er zich juist aan toegewijd, er Zijn werk van gemaakt, om die grote, fundamentele waarheden, die zij loochenden, vast te stellen en te bewijzen, en de kennis er van heeft Hij veel verder gebracht dan zij ooit tevoren geweest is, en daarom hebben zij er zich nu op toegelegd om Hem hieromtrent in verwarring te brengen.

I. Zie hier hoe zij dit aanlegden. Zij verwijzen naar de aloude wet, volgens welke wanneer een man zonder kinderen na te laten stierf, zijn broeder verplicht was om zijn weduwe te huwen, vers 19. Zij stellen een geval, waarin naar die wet zeven broeders achtereenvolgens de echtgenoten werden van een vrouw, vers 20. Waarschijnlijk hebben deze Sadduceeën naar hun gewone heiligschennende wijze, deze wet hierdoor in een bespottelijk daglicht willen stellen, om aldus over het gehele stelsel der Mozaïsche inzettingen smaad en verachting uit te storten, als zijnde ongerijmd en lastig in de beoefening. Zij, die Goddelijke waarheden ontkennen, leggen er zich gewoonlijk op toe om Goddelijke wetten en instellingen verachtelijk te maken. Doch dit was slechts in 't voorbijgaan, hun hoofddoel was de leer der opstanding aan te vallen, want zij veronderstellen dat, zo er een toekomende staat is, hij aan de tegenwoordigen gelijk moet wezen, en dan moet die leer, naar zij menen, of bezwaard zijn met deze onoverkomelijke ongerijmdheid, dat een vrouw in dien staat zeven mannen moet hebben, of anders met de onoplosbare moeilijkheid van de vraag wiens vrouw zij moet wezen. Zie met wat listigheid deze ketters de waarheid ondermijnen, zij ontkennen haar niet, zij zeggen niet: Er kan geen opstanding zijn, nee, zij schijnen er zelfs niet aan te twijfelen, en zij zeggen ook niet: Indien er een opstanding is, wiens vrouw zal zij zijn? Zoals de duivel tot Christus zei: Indien Gij de Zoon van God zijt. Maar, alsof deze dieren des velds arglistiger zijn dan de slang zelf, wenden zij voor de waarheid te erkennen, alsof zij geen Sadduceeën

zijn, O, nee, zij niet! Wie zegt dat zij de opstanding loochenen? Zij nemen aan dat er een opstanding is, en willen geacht worden als begerende hieromtrent onderricht te ontvangen, terwijl het in werkelijkheid hun bedoeling is er de doodsteek aan te geven, en zij denken dat hun dit zal gelukken. Het is de gewone kunstgreep van ketters en Sadduceeën om de waarheid te verwarren, die zij de onbeschaamdheid nog niet hebben van te loochenen.

II. Zie hier de methode van Christus om deze waarheid duidelijk te maken en te bevestigen, die zij willen verduisteren en vernietigen. Dit was een zaak van gewicht, en daarom is Christus niet licht er over heengegaan, maar heeft Hij er uitvoerig over gesproken, opdat, zo zij al niet werden terecht gebracht, anderen toch bevestigd zouden worden.

1. Hij legt de Sadduceeën dwaling ten laste, en wijt dit aan hun onwetendheid. Zij, die met de leer der opstanding spotten, zoals ook sommigen in onze tijd doen, willen gehouden worden voor de enige wetenschappelijk ontwikkelde lieden, omdat zij de enige vrijdenkers zijn, terwijl zij in werkelijkheid de dwazen in Israël zijn en de meest slaafse en bevooroordeelde denkers der wereld. Dwaalt gij niet? Het kan niet anders of gij moet uzelf daarvan bewust zijn, en dat de oorzaak uwer dwaling is a. Dat gij de Schriften niet weet. Niet alsof de Sadduceeën de Schriften niet hadden gelezen, en er wellicht zelfs zeer bedreven in waren, maar toch kon in waarheid van hen gezegd worden dat zij de Schriften niet weten, omdat zij er de zin en de betekenis niet van wisten, maar er een valse uitlegging aan gaven, of wel, zij namen de Schriften niet aan als het Woord Gods, maar stelden hun eigen verdorven redeneringen tegenover de Schriften, en wilden niets anders geloven dan hetgeen zij konden zien. Een rechte kennis van de Schrift, als de fontein waaruit thans alle geopenbaarde Godsdienst vloeit, en het fundament waarop de Godsdienst gebouwd is, is het beste voorbehoedmiddel tegen dwaling. Bewaar de waarheid, de waarheid der Schrift, en zij zal u bewaren.

b. Omdat gij de kracht Gods niet weet. Het kon niet anders, of zij wisten dat God almachtig is, maar zij wilden die leer niet toepassen op deze zaak, maar gaven de waarheid prijs aan de tegenwerpingen van de onmogelijkheid er van, welke tegenwerpingen allen beantwoord zouden zijn, indien zij de leer van Gods almacht slechts hadden vastgehouden, waaraan niets onmogelijk is. Het betaamt ons dus en is in ons belang, om hetgeen God eens heeft gesproken, tweemaal te horen, en te geloven, te horen en toe te passen - dat de sterkte - of de macht - Godes is, Psalm 62:12, Romeinen 4:19 - 21. Dezelfde macht, die lichaam en ziel gemaakt heeft, en ze, zolang zij saamverbonden waren, heeft bewaard, kan ook het lichaam veilig bewaren, en de ziel werkzaam houden, als zij van elkaar gescheiden zijn, en kan ze wederom saam verenigen, want ziet, de arm des Heeren is niet verkort. De macht van God, welke gezien wordt in het wederkeren der lente, Psalm 104:30, in de vernieuwing van het tarwegraan, Johannes 12:24, in de herstelling en wederoprichting van een verlaagd en vernederd volk, Ezechiël 37:12 - 14, in de wonderdadige opwekking ten leven van zo velen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, en inzonderheid in de opstanding van Christus, Efeziërs 1:19, 20, die allen zijn het onderpand van onze opstanding door dezelfde kracht, Filippenzen 3:21, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen zichzelf kan onderwerpen.

2. Hij vernietigt al de kracht hunner tegenwerping door de leer van de toekomstigen staat in het ware licht te stellen, vers 25. Als zij uit de doden zullen opgestaan zijn, zo trouwen zij niet, noch worden ten huwelijk gegeven. Het is dwaasheid te vragen: Wiens vrouw zal zij van de zeven zijn? Want de betrekking tussen man en vrouw, hoewel ingesteld in het paradijs, zal in het hemelse paradijs niet bekend wezen. Turken en ongelovigen verwachten zinnelijke genietingen in hun paradijs der dwazen, maar Christenen kennen iets beters, zij weten dat vlees en bloed het koninkrijk Gods niet beërven kunnen, 1 Corintheërs 15:50, en zij

verwachten iets beters - namelijk verzadigd te worden met Gods liefde en Gods beeld, Psalm 17:15. Zij zijn gelijk engelen, die in de hemel zijn, en wij weten, dat dezen vrouw noch kinderen hebben. Het is geen wonder dat wij in eindeloze ongerijmdheden verward geraken, als wij onze denkbeelden omtrent de wereld der geesten afmeten naar de dingen van deze wereld der zinnen.

III. Hij grondt de leer van de toekomstigen staat en de zaligheid der rechtvaardigen in dien staat op het verbond van God met Abraham, hetwelk God behaagde te erkennen ook na de dood van dien aartsvader, vers 26, 27. Hij beroept zich op de Schrift: Hebt gij niet gelezen in het boek van Mozes? Het is enigmatische in ons voordeel als zij met wie wij te doen hebben, de Schriften hebben gelezen, hoewel velen, die ze gelezen hebben, ze verwringen en verdraaien, zoals ook deze Sadduceeën gedaan hebben tot hun eigen verderf. Waar Hij hen naar verwijst is hetgeen God tot Mozes gezegd heeft in het doornenbos: Ik ben de God Abrahams, niet slechts: Ik was dit, maar: Ik ben dit, Ik ben het deel en de gelukzaligheid van Abraham, Ik ben hem een algenoegzaam God. Het is ongerijmd te denken, dat Gods betrekking tot Abraham zou voortduren en aldus plechtig erkend zou worden, indien Abraham vernietigd is, en dat de levende God het deel en de gelukzaligheid zou zijn van een mens, die dood is en voor eeuwig dood zal blijven, en daarom moet gij tot de gevolgtrekking komen:

1. Dat Abrahams ziel bestaat en handelt in een toestand van afscheiding van het lichaam.

2. Dat bijgevolg ook het lichaam eenmaal verrijzen moet, want er is zulk een aangeboren neiging in een menselijke ziel tot het lichaam, dat een algehele en eeuwigdurende scheiding onbestaanbaar is met de kalmte en rust, en veel meer nog met de gelukzaligheid en blijdschap van die zielen, die de Heere tot hun God hebben. Voor geheel de zaak besluit Hij met de woorden: Gij dwaalt dan zeer. Zij, die de opstanding loochenen, dwalen zeer, en dit behoort hun te worden gezegd.

Markus 12:28 - 34 De schriftgeleerden en Farizeeën waren - hoe slecht ook overigens - den Sadduceeën vijandig gezind, nu zou men verwacht hebben dat zij, horende hoe Christus hen in dezen redetwist had verslagen, Hem gesteund zouden hebben, zoals zij Paulus gesteund hebben toen hij tegen de Sadduceeën optrad, Handelingen 23:9, maar die uitwerking had het nu niet, omdat Hij niet met hen instemde omtrent de ceremoniën van de Godsdienst, heeft zijn instemming met hen ten opzichte der hoofdpunten geen achtung of eerbied van hen gewonnen. Doch wij hebben hier een bericht omtrent een hunner, een schriftgeleerde, die hoffelijkheid genoeg bezat om nota te nemen van Christus' antwoord aan de Sadduceeën en te erkennen, dat Hij hun wel geantwoord had, vers 28. En wij hebben redenen te hopen, dat hij zich niet met de andere schriftgeleerden heeft verenigd om Christus te vervolgen, want wij zien hier hoe hij zich tot Christus wendt om onderricht, en wel op een betamelijke wijze, niet om Christus te verzoeken, maar nadere kennis met Hem begerende.

I. Hij vroeg: Welk is het eerste gebod van alle? vers 28. Hij bedoelt niet het eerste naar rangorde, maar het eerste in gewicht en betekenis. "Welk is het gebod, dat wij zeer bijzonder in het oog moeten houden, en waaraan onze gehoorzaamheid de grond zal leggen voor onze gehoorzaamheid aan al de overigen?" Niet, alsof enig gebod van God klein of onbeduidend is - zij zijn allen geboden van een groot God - maar sommigen zijn groter of gewichtiger dan anderen, zedelijke voorschriften dan rituele bepalingen, en van sommigen kunnen wij zeggen: Zij zijn de grootsten van allen.

II. Christus gaf een rechtstreeks antwoord op zijn vraag, vers 29 - 31. Hen, die in oprechtheid onderricht begeren te worden omtrent hun plicht, zal Christus leiden in het recht en Zijn weg leren. Hij zegt hem:

1. Dat het grootste gebod van alle, en waarin allen eigenlijk opgesloten liggen, is het gebod om God lief te hebben uit geheel ons hart.

a. Waar dit het heersend beginsel is in de ziel, daar bestaat de neiging om alle andere plichten te volbrengen. Liefde is de voornaamste genegenheid der ziel, de liefde tot God is de voornaamste genadegave in de wedergeboren ziel.

b. Waar dit niet is, daar wordt niets anders gedaan, dat goed is of dat op de rechte wijze gedaan wordt, of Gode welbehaaglijk is, of lang gedaan wordt. Als wij God liefhebben met geheel ons hart, dan zal ons dit krachtdadiglijk aftrekken van, en ons wapenen tegen, al die dingen, die met Hem mededingen naar de troon in onze ziel en ons aansporen tot alles, waardoor Hij geëerd kan worden en dat Hem welbehaaglijk is, en geen gebod zal zwaar zijn waar dit beginsel heerst en de overhand heeft. Hier in Markus laat onze Heiland dit gebod voorafgaan door de grote leerstellige waarheid, waarop het gegrond is, vers 29, Hoor Israël! de Heere, onze God, is een enig Heere. Indien wij dit vastelijk geloven, dan zal hieruit volgen dat wij Hem uit geheel ons hart zullen liefhebben. Hij is Jehovah, die alle beminnelijke volmaaktheden heeft in zichzelf, Hij is onze God, tot wie wij in betrekking staan, en aan wie wij verplicht zijn, en daarom behoren wij Hem lief te hebben, op Hem onze genegenheden te vestigen, onze begeerten naar Hem te laten uitgaan, in Hem onze verlustiging te vinden, en Hij is een enig Heere, daarom moet Hij bemind worden uit geheel ons hart, Hij alleen heeft recht op ons, en daarom moet Hij alleen ons bezitten. Indien Hij een is, dan moet ons hart een zijn met Hem, en daar er geen andere God is, moet geen mededinger op Zijn troon worden toegelaten.

2. Dat het tweede grote gebod is, onze naaste lief te hebben als ons zelve, vers 31, even waarlijk en oprecht als wij ons zelve liefhebben en ten opzichte van dezelfde zaken, en wij moeten dit tonen door te doen wat wij wensen dat ons gedaan zal worden. Gelijk wij nu God meer moeten liefhebben dan ons zelve, omdat Hij Jehovah is, een wezen, oneindig beter dan wij zelve zijn, en Hem moeten liefhebben uit geheel ons hart, omdat Hij een enig Heere is, en niemand Hem gelijk is, zo moeten wij onze naaste liefhebben als ons zelve, omdat hij met ons van dezelfde natuur is, onze harten zijn op dezelfde wijze geformeerd, en mijn naaste en ik zijn van een lichaam, van een maatschappij, die van de wereld der mensheid, en zo hij een mede - Christen is, en tot dezelfde heilige gemeenschap behoort, dan is de verplichting nog sterker. Heeft niet een God ons geschapen? Maleáchi 2:10. Heeft niet een Christus ons verlost? Wèl mocht Christus zeggen: Er is geen ander gebod groter dan deze, want in deze wordt de gehele wet vervuld, en als wij er een gewetenszaak van maken om aan deze te gehoorzamen, dan zal gehoorzaamheid aan alle andere als vanzelf hieruit voortvloeien.

III. De schriftgeleerde stemde in met wat Christus gezegd heeft, en weidde er nog over uit, vers 32, 33.

1. Hij prijst Christus' beslissing van deze zaak, Meester, Gij hebt in waarheid gezegd. Christus' verklaring had het getuigenis van de schriftgeleerde niet van node, maar deze schriftgeleerde, een man van gezag zijnde, dacht dat het woord van Christus er in aanzien door zou winnen, als het door hem geprezen en gesteund werd. En het zal getuigen tegen hen, die Christus vervolgd hebben als een bedrieger, dat een hunner, een schriftgeleerde uit hun eigen midden, beleden heeft dat Hij de waarheid heeft gezegd, en haar goed heeft gezegd. Zo moeten wij de woorden van Christus onderschrijven, er ons zegel op zetten, dat zij waar zijn.

2. Hij voegt er nog een verklaring aan toe. Christus had de grote leerstelling aangehaald, dat de Heere onze God een enig Heere is, en hiermede heeft hij niet slechts ingestemd, maar er nog aan toegevoegd: Er is geen ander dan Hij, en daarom moeten wij ook geen andere goden hebben. Hierdoor worden alle mededingers van Hem buitengesloten, en wordt de troon van

ons hart Hem geheel en onverdeeld verzekerd. Christus heeft de grote wet vastgesteld van God lief te hebben uit geheel ons hart, en ook dit wordt door de schriftgeleerde volkomen toegestemd. Wij moeten God liefhebben uit geheel het verstand, als die weten hoe overvloedige redenen wij hebben om Hem lief te hebben. Gelijk onze liefde tot God geheel en onverdeeld moet wezen, zo moet zij ook een verstandige, welbewuste liefde zijn, al onze verstandelijke vermogens moeten aangewend worden om de genegenheden der ziel op God te richten. Christus had gezegd: God en onze naaste lief te hebben is het grootste van al de geboden, ja, zegt de schriftgeleerde, het is meer dan al de brandoffers en de slachtofferen, Gode meer welbehaaglijk, en ook van meer nut voor ons zelve. Er waren sommigen, die meenden dat de wet der offeranden het grootste van al de geboden was, maar deze schriftgeleerde stemde geredelijk in met Christus, dat de wet der liefde tot God en onze naaste groter is dan die der offeranden, zelfs dan die der brandoffers, die alleen en uitsluitend de eer Gods bedoelden.

IV. Christus schonk zijn goedkeuring aan hetgeen hij gezegd had en moedigde hem aan om nog verder onderzoek naar Hem te doen, vers 34.

1. Hij erkende dat hij goed had verstaan, en in zover ook goed en betamelijk had geantwoord. Jezus zag dat hij verstandelijk had geantwoord, en dit behaagde Hem te meer, omdat Hij zo vele schriftgeleerden, mannen van letteren en wetenschap, had ontmoet, die onverstandig hadden geantwoord, als mensen, die geen verstand hadden of begeerden te hebben. Hij antwoordde als iemand, die geest of verstand had, als een met rede begaafden mens, die zijn zinnen goed bij elkaar had, als iemand, wiens geest niet was verblind, wiens oordeel niet was vervalst, en wiens gedachten niet gebonden waren door de vooroordelen, waardoor de andere schriftgeleerden zich zozeer lieten beheersen. Hij antwoordde als iemand, die zich de vrijheid en de tijd gunt om na te denken, en die dan ook werkelijk nagedacht heeft.

2. Hij erkende dat hij goed op de weg was om nog verder te komen: "Gij zijt niet verre van het koninkrijk Gods, het koninkrijk der genade en der heerlijkheid, gij zijt goed op weg om een Christen te worden, een discipel van Christus. Want de leer van Christus dringt het meest aan op deze dingen, is bestemd en heeft de strekking u hiertoe te brengen." Er is voor hen, die van het licht dat zij hebben een goed gebruik maken, en zover gaan als dit licht hen brengt, goede hope, dat zij door de genade Gods nog verder zullen komen. Wat van dezen schriftgeleerde geworden is, wordt ons niet gezegd, maar wij willen gaarne hopen, dat hij de wenk ter harte nam, dien Christus hem gaf, en dat hij, na tot zijn grote voldoening van Hem gehoord te hebben wat het grote gebod der wet was, Hem of Zijn apostelen nu ook zou vragen wat het grote gebod was van het Evangelie. indien hij dit echter niet gedaan heeft, maar op het punt is blijven staan waar hij was, dan moeten wij dit niet vreemd achten, want er zijn velen, die niet verre zijn van het koninkrijk Gods, en er toch nooit in komen. Nu zou men zo gedacht hebben, dat velen hierdoor opgewekt zouden zijn om Hem te raadplegen, maar het had een tegenovergestelde uitwerking. Niemand durfde Hem meer vragen. Alles wat Hij zei, werd gezegd met zoveel gezag en majesteit, dat iedereen met ontzag voor Hem werd vervuld, zij, die wilden leren, schaamden zich om onderricht te vragen, en zij, die slechts bedoelden te vitten, waren bevreesd om nog iets te vragen.

Markus 12:35 - 40 I. Christus toont het volk hoe zwak en gebrekkig de schriftgeleerden waren in hun prediking, en hoe onbekwaam om de moeilijkheden op te lossen, die in de Schriften van het Oude Testament voorkomen, en die zij op zich namen te verklaren. Hiervan geeft Hij een voorbeeld, dat hier niet zo volledig verhaald wordt als in Matthéüs. Christus was lerende in de tempel, Hij heeft vele dingen gezegd, die niet vermeld worden, maar van dit gezegde wordt hier nota genomen, omdat het ons zal opwekken om betreffende Christus te onderzoeken, en van Hem zelve onderricht te vragen, want niemand kan een rechte kennis

van Hem verkrijgen dan door Hem zelven. Van de schriftgeleerden is zij niet te verkrijgen, want dezen zullen al spoedig uit het veld worden geslagen.

1. Zij verkondigden aan het volk dat de Messias de Zoon van David moest wezen, vers 35, en hierin hadden zij gelijk, hij moest niet slechts uit zijn lenden voortkomen, maar ook zijn troon in bezit nemen, Lukas 1:32, God de Heere zal Hem de troon van zijn vader David geven. De Schrift heeft dit dikwijls gezegd, maar het volk hield het als door de schriftgeleerden gezegd, terwijl de waarheden Gods veeleer uit onze Bijbel dan als een gezegde van onze leraren aangehaald behoren te worden, want daar is de bron en oorsprong er van te vinden. Dat water is het zoetst. dat onmiddellijk uit de bron zelf geput wordt.

2. Toch konden zij hun niet zeggen, hoe het desniettemin voor David zeer gepast was Hem in de geest, de geest der profetie, zijn Heere te noemen, zoals hij doet in Psalm 110:

1. Zij hadden het volk betreffende de Messias datgeen geleerd, hetwelk voor de eer zou wezen van hun volk - dat Hij een Spruit zou wezen van hun koninklijk stamhuis, maar zij hadden zich geen moeite gegeven, om hen te leren wat tot eer was van de Messias zelven, namelijk dat Hij de Zoon van God zou wezen, en als zodanig, en niet anders, Davids Heere. Aldus hebben zij de waarheid in ongerechtigheid ten onder gehouden en waren partijdig ten opzichte van het Evangelie, zowel als ten opzichte der wet van het Oude Testament. Zij waren instaat te zeggen en te bewijzen, dat Christus Davids Zoon moest wezen, maar als nu iemand het bezwaar opperde: Hoe noemt dan David zelf Hem zijn Heere, dan wisten zij hier geen antwoord op te geven. Diegenen zijn onwaardig om op Mozes' stoel te zitten, die, hoewel instaat om de waarheid te prediken, in zekeren zin toch niet instaat zijn haar te verdedigen, als zij haar gepredikt hebben, of de tegensprekers te overtuigen. Nu heeft het de schriftgeleerden vertoond, dat hun onwetendheid alsoo tentoongesteld werd, en ongetwijfeld heeft het hen nog meer in woede tegen Christus ontstoken, maar de menigte der schare hoorde hem gaarne, vers 37. Wat Hij predikte was verrassend en treffend, wel bestraffend voor de schriftgeleerden, maar zeer leerrijk voor hen, en nooit tevoren hadden zij zulk een prediking gehoord. Waarschijnlijk was er in zijn stem en voordracht iets buitengewoon eerbiedwekkends en lieflijks, dat Hem de genegenheid des volks won, want wij bevinden niet dat het de uitwerking had, dat iemand in Hem geloofde of Hem volgde. Hij was hun, wat Ezechiël was voor zijn hoorders, als een lied der minne, als een die schoon van stem is, of die wél speelt, Ezechiël 33:32. Wellicht hebben sommigen van dezen geroepen Kruis Hem! zoals ook Herodes Johannes de Doper gaarne hoorde, maar hem liet onthoofden.

II. Hij waarschuwt het volk om zich niet te laten bedriegen door de schriftgeleerden, en zich te wachten voor hun hoogmoed en geveinsdheid: Hij zei tot hen in zijn leer: "Wacht u voor de schriftgeleerden, vers 38, weest op uw hoede, dat gij hun bijzondere meningen niet deelt, noch de meningen des volks omtrent hen aanneemt." De beschuldiging tegen hen in de parallelplaats, Matthéüs 23, is lang, maar hier is zij verkort wedergegeven.

1. Zij doen zich voor als zeer groot, zeer voornaam, want zij gingen in lange klederen, gewaden, die tot op hun voeten neder hingen. Daarin wandelden zij in de straten, als vorsten of rechters. Hun wandelen in zulke klederen was niet zondig, maar wél dat ze dit beminden, dat zij er zich op verhovaardigden, er naar geschat wilden worden, er om geacht en geëerd wilden worden, zeggende tot hun lange klederen wat Saul tot Samuel zei: Eer mij nu voor dit volk, dit was een uitvloeisel van hoogmoed. Christus wilde dat Zijn discipelen gaan, hun lenden omgord hebbende.

2. Zij deden zich voor als zeer goed, zeer vroom, want zij bidden, zij doen lange gebeden, alsof zij zeer innig vertrouwd waren met de hemel, en er zeer veel te doen hadden. Zij droegen zorg dat het bekend werd, dat zij baden, dat zij lang baden, hetgeen, naar sommigen

denken, te kennen gaf dat zij niet slechts voor zichzelf baden, maar ook voor anderen, en dat zij in die gebeden vooral zeer uitvoerig waren. Dit deden zij om zich de schijn te geven van het gebed lief te hebben, niet slechts om Gods wil, wie zij voorgaven hiermede te verheerlijken, maar ook om de wil van hun naasten, die zij beweerden hiermede te dienen.

3. Hun bedoeling hiermede was zichzelf te verhogen. Zij begeerden toegejuicht te worden, zij beminden de begroetingen op de markten en de voorgestoelten in de synagogen en de vooraanzitting in de maaltijden. Dit streelde hun ijdelheid, als hun dit toegestaan werd, dan drukte dit, naar zij dachten, de waardering uit, die zij voor hen hadden, die hen kenden, en anderen, die hen niet kenden, zouden er hen om hoogachten en eren.

4. Zij bedoelden hiermede zichzelf te verrijken. Zij aten de huizen der weduwen op, en maakten zich door een of andere kunstgreep meester van hare goederen. Het was om zich te beschutten tegen de verdenking van oneerlijkheid, dat zij dit masker der vroomheid droegen, en opdat men niet zou denken dat zij zo slecht waren als de slechtsten, namen zij de schijn aan van zo goed te zijn als de besten. Laat men des te slechter gedachten koesteren van bedrog en verdrukking wijl zij lange gebeden hebben ontheiligd, maar laat men van geen gebeden, ja van geen lange gebeden, slechte gedachten koesteren als zij in ootmoed en oprechtheid worden opgezonden, omdat sommigen ze aldus hebben misbruikt. Daar nu ongerechtigheid, aldus vermomd onder een schijn van vroomheid, dubbele ongerechtigheid is, is het oordeel er over dubbel zo zwaar: Dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen, zwaarder dan zij, die zonder gebed hebben geleefd, zwaarder dan zij ontvangen zouden hebben, wegens het onrecht, dat zij de arme weduwen hebben aangedaan, indien het niet aldus vermomd ware geweest. De verdoemenis der geveinsden zal de zwaarste verdoemenis zijn.

Markus 12:41 - 44 Dit verhaal hadden wij niet in Matthéüs, het komt slechts hier en in Lukas voor. Het is Christus' lof van een arme weduwe, die twee kleine penningen in de schatkist wierp, hetgeen door onze Heiland, hoe ijverig ook in Zijn werk der prediking, opgemerkt werd.

I. Er was een openbaar fonds voor liefdadigheid, waarin bijdragen gestort en waaruit bedelingen gedaan werden, een armenbus in de tempel, want werken van liefdadigheid en van Godsvrucht gaan zeer gevoeglijk samen. Waar God geëerd wordt door onze aanbidding, daar betaamt het dat Hij geëerd wordt door hulp aan de armen, en dikwijls vinden wij ook gebeden en aalmoezen saamgevoegd, zoals in Handelingen 10:2, 4. Het is goed om publieke kassen op te richten, waarin liefdegaven voor de armen gestort worden, en het is goed, dat zij die vermogen hebben, iets bij zichzelf wegleggen, naar dat zij welvaren verkregen hebben, 1 Corinthiërs 16:2, opdat zij iets gereed hebben om te geven, als een voorwerp van barmhartigheid zich hun voordoet, iets dat tevoren voor zulk een gebruik werd afgezonderd.

II. Jezus Christus had hier het oog op. Hij was gezeten tegenover de schatkist, en zag hoe de schare geld wierp in de schatkist, niet verdrietig wijl Hij zelf niets had om er in te werpen, en evenmin omdat Hij de beschikking niet had over hetgeen er ingeworpen werd, maar opmerkende wat er in geworpen werd. Onze Heere Jezus neemt nota van hetgeen wij bijdragen voor nuttige of liefdadige doeleinden, of wij het mildelijk of kariglijk geven, of wij het blijmoedig of tegen wil en dank geven, ja Hij ziet op het hart, Hij let op het beginsel. waaruit wij handelen, en wat ons doel is bij het geven, of wij het doen als de Heere, of slechts om door de mensen gezien te worden.

III. Hij zag dat vele rijken veel daarin wierpen, en het was een heerlijk gezicht om rijke lieden weldadig te zien, en te zien dat vele rijken dit waren, en hen niet slechts iets, maar veel in de schatkist te zien werpen. Zij, die rijk zijn, behoren rijkelijk te geven, indien God ons

overvloedig geeft, dan verwacht Hij dat wij overvloedig zullen geven aan de armen. En rijke lieden volstaan niet met te zeggen dat zij evenveel geven als anderen, die wellicht minder in de wereld hebben dan zij, zij moeten geven naar evenredigheid van hun vermogen, en zo er zich geen voorwerpen van barmhartigheid aan hen voordoen, die zoveel nodig hebben, dan moeten zij onderzoek naar hen doen, en milddadigheden beraadslagen.

IV. Er kwam een arme weduwe, die twee kleine penningen daarin wierp, hetwelk is een oort, vers 42, en onze Heere Jezus heeft haar hogelijk geprezen. Hij riep Zijn discipelen tot zich, en zei hun hier op te letten, vers 43. Hij zei hun, dat zij wat zij gaf moeilijk kon missen, zij had nauwelijks genoeg voor zichzelf, het was haar ganse leeftocht voor dien dag, en wellicht was het een groot deel van hetgeen zij de vorigen dag door haar arbeid verdiend had, en - ,in zover zij dit uit ware liefdadigheid gegeven had - achtte Hij het meer te zijn dan al wat de rijke lieden tezamen in de schatkist hadden geworpen, want zij allen hebben van hun overvloed daarin geworpen, maar zij van haar gebrek, vers 44. Nu zouden velen al gereed zijn geweest om deze arme weduwe te laken, en te denken dat zij verkeerd deed: waarom moet zij aan anderen geven, als zij zelf zo weinig heeft? Men is zichzelf het naast, of, zo zij het al wilde geven, waarom dan niet liever aan een arme, dien zij kende? Waartoe was het nodig, dat zij het naar de schatkist bracht, om er door de overpriesters over te laten beschikken, die, naar wij reden hebben te vrezen, zeer partijdig er mede te werk gingen? Het is zo iets zeldzaams iemand te vinden, die deze arme weduwe niet zou laken, dat wij niet kunnen verwachten iemand te vinden, die haar zou willen navolgen, en toch heeft onze Heiland haar geprezen, en daarom houden wij er ons van verzekerd, dat zij wijs en wèl gedaan heeft. Als Christus zegt wèl gedaan, dan doet het er niet toe wie anders zegt, en hieruit moeten wij leren:

1. Dat het geven van aalmoezen een kostelijke zaak is, zeer welbehaaglijk aan de Heere Jezus, en als wij er ootmoedig en oprecht in zijn, dan zal Hij het genadiglijk aannemen, al zou het, ten opzichte van sommige omstandigheden, niet het wijste of voorzichtigste in de wereld zijn.

2. Zij, die weinig hebben, behoren aalmoezen te geven uit het weinige, dat zij hebben. Zij, die leven van hun arbeid, als het ware van de hand in de tand, moeten mededelen degenen, die nood heeft, Efeziërs 4:28.

3. Het is zeer goed van ons, ons zelven te bekrimpen en te verloochenen, ten einde des te meer aan de armen te kunnen geven, ons zelven niet slechts het overtollige te ontfangen, maar ook hetgeen ons gerieflijk is, om barmhartigheid te kunnen beoefenen. In vele gevallen moeten wij ons bekrimpen en behelpen, ten einde anderen van het nodige te voorzien, dat is onze naasten lief te hebben als ons zelven.

4. Openbare instellingen van liefdadigheid behoren aangemoedigd te worden, want zij brengen openbare zegeningen over een volk, en hoewel zij soms wel slecht beheerd kunnen worden, is dit toch geen geldige reden, waarom wij er ons aandeel niet aan zouden geven.

5. Hoewel wij slechts weinig voor een liefdadig doel kunnen afstaan, zo dit weinige naar ons vermogen is, en zo wij het geven met een oprecht hart, zal het door Christus worden aangenomen, die eist naar hetgeen iemand heeft, en niet naar hetgeen hij niet heeft, twee penningskens zullen, als zij op de rechte manier gegeven worden, aangeschreven staan alsof het een grote, rijke gift ware.

6. Het is zeer tot lof van de liefdadigheid, als wij niet slechts naar ons vermogen, maar boven ons vermogen geven, zoals de gemeenten van Macedonië, wier zeer diepe armoede overvloedig geweest is tot de rijkdom hunner goeddadigheid, 2 Corinthiërs 8:3. Als wij uit onze eigen nodigen voorraad blijmoedig in de nood van anderen kunnen voorzien, zoals de weduwe te Sarepta voor Elia, en Christus voor zijn vijfduizend gasten, en op God vertrouwen om op andere wijze te voorzien voor ons, dan is dit genade. HOOFDSTUK 13 1 En als Hij uit

de tempel ging, zeide een van Zijn discipelen tot Hem: Meester, zie, hoedanige stenen, en hoedanige gebouwen! 2 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Ziet gij deze grote gebouwen? Er zal niet een steen op de anderen steen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden. 3 En als Hij gezeten was op de Olijfberg, tegen de tempel over, vraagden Hem Petrus, en Jakobus, en Johannes, en Andréas, alleen: 4 Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn? En welk is het teken, wanneer deze dingen allen voleindigd zullen worden? 5 En Jezus, hun antwoordende, begon te zeggen: Ziet toe, dat u niemand verleide. 6 Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en zullen velen verleiden. 7 En wanneer gij zult horen van oorlogen, en geruchten van oorlogen, zo wordt niet verschrikt; want dit moet geschieden; maar nog is het einde niet. 8 Want het een volk zal tegen het andere volk opstaan, en het een koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen aardbevingen zijn in verscheidene plaatsen, en er zullen hongersnoden wezen, en beroerten. Deze dingen zijn maar beginselen der smarten. 9 Maar ziet gij voor uzelfen toe; want zij zullen u overleveren in de raadsvergaderingen, en in de synagogen; gij zult geslagen worden, en voor stadhouders en koningen zult gij gesteld worden, om Mij nentwil, hun tot een getuigenis. 10 En het Evangelie moet eerst gepredikt worden onder al de volken. 11 Doch wanneer zij u leiden zullen, om u over te leveren, zo zijt te voren niet bezorgd, wat gij spreken zult, en bedenkt het niet; maar zo wat u in die ure gegeven zal worden, spreekt dat; want gij zijt het niet, die spreekt, maar de Heilige Geest. 12 En de een broeder zal de anderen overleveren tot de dood, en de vader het kind; en de kinderen zullen opstaan tegen de ouders, en zullen hen doden. 13 En gij zult gehaat worden van allen, om Mijns Naams wil; maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. 14 Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniel gesproken is, staande waar het niet behoort, die het leest, die merke daarop! alsdan, die in Judea zijn, dat zij vlieden op de bergen. 15 En die op het dak is, kome niet af in het huis, en ga niet in, om iets uit zijn huis weg te nemen. 16 En die op de akker is, kere niet weder terug, om zijn kleed te nemen. 17 Maar wee de bevruchten en de zogenden vrouwen in die dagen! 18 Doch bidt, dat uw vlucht niet geschiede des winters. 19 Want die dagen zullen zulke verdrukking zijn, welke gelijke niet geweest is van het begin der schepselen, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook niet zijn zal. 20 En indien de Heere de dagen niet verkort had, geen vlees zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil, die Hij heeft uitverkoren, heeft Hij de dagen verkort. 21 En alsdan, zo iemand tot ulieden zal zeggen: Ziet, hier is de Christus; of ziet, Hij is daar; geloof het niet. 22 Want er zullen valse christussen, en valse profeten opstaan, en zullen tekenen en wonderen doen, om te verleiden, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen. 23 Maar gijlieden ziet toe; ziet, Ik heb u alles voorzegt! 24 Maar in die dagen, na die verdrukking, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven. 25 En de sterren des hemels zullen daaruit vallen, en de krachten, die in de hemelen zijn, zullen bewogen worden. 26 En alsdan zullen zij de Zoon des mensen zien, komende in de wolken, met grote kracht en heerlijkheid. 27 En alsdan zal Hij Zijn engelen uitzenden, en zal Zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het uiterste der aarde, tot het uiterste des hemels. 28 En leert van de vijgeboom deze gelijkenis; wanneer nu zijn tak teder wordt, en de bladeren uitspruiten, zo weet gij, dat de zomer nabij is. 29 Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet, dat het nabij, voor de deur is. 30 Voorwaar, Ik zeg u, dat dit geslacht niet zal voorbijgaan, totdat al deze dingen zullen geschied zijn. 31 De hemel en de aarde zullen voorbijgaan; maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan. 32 Maar van dien dag en die ure weet niemand, noch de engelen, die in de hemel zijn, noch de Zoon, dan de Vader. 33 Ziet toe, waakt en bidt; want gij weet niet, wanneer de tijd is. 34 Gelijk een mens, buiten 's lands reizende, zijn huis verliet, en zijn dienstknechten macht gaf, en elk zijn werk, en de deurwachter gebod, dat hij zou waken; 35 Zo waakt dan want gij weet niet, wanneer de heer des huizes komen zal, des avonds laat, of ter middernacht, of met het hanengekraai, of in de morgenstond; 36 Opdat hij niet

onvoorziens kome, en u slapende vinde. 37 En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: Waakt. Wij hebben hier de substantie van de profetische rede, die onze Heere Jezus heeft uitgesproken, doelende op de verwoesting van Jeruzalem en de voleinding aller dingen. Het was een van Zijn laatste redevoeringen, gericht, niet tegen het volk maar tegen de priesters, de schriftgeleerden en de ouderlingen, niet uitgesproken in het openbaar, maar voor slechts vier van Zijn discipelen, voor wie zijn verborgenheid geweest is. Hier is, I. De gelegenheid tot zijn voorzegging - toen Zijn discipelen de gebouwen des tempels bewonderden, vers 1, 2, en Hem vroegen naar de tijd, wanneer zij verwoest zullen worden, vers 3, 4.

II. De voorzeggingen zelfven.

1. Betreffende het komen van bedriegers, vers 5, 6, 21 - 23.

2. Betreffende de krijg der volken, vers 7, 8.

3. Betreffende de vervolging der Christenen, vers 9 - 13.

4. Betreffende de verwoesting van Jeruzalem, vers 14.

5. Betreffende het einde der wereld, vers 24 - 27.

III. Enige algemene aanduidingen betreffende de tijd van deze dingen, vers 28 - 32. VI. Enige praktische gevolgtrekkingen uit dit alles, vers 33 - 37.

Markus 13:1 - 4 Wij kunnen hier zien:

I. Hoe geneigd velen van Christus' eigen discipelen geweest zijn, om de dingen te vergoden, die een groot en groots aanzien hadden, en gedurende lange tijd als heilig beschouwd werden. Zij hadden Christus horen klagen over hen, die de tempel tot een moordenaarshol hadden gemaakt, en toch hebben zij, toen Hij er van vertrok, wegens de goddeloosheid, die er in bleef, Hem aangezocht om met het statige gebouw en de versierselen er van even ingenomen te zijn als zij dit waren. Een hunner zei tot Hem: "Meester! zie hoedanige stenen en hoedanige gebouwen! vers 1. Nooit hebben wij in Galiléa iets dergelijks gezien, O, verlaat deze heerlijke plaats toch niet." II. Hoe weinig waarde Christus hecht aan uiterlijke pracht, waar geen wezenlijke reinheid is. Ziet gij deze grote gebouwen, zegt Christus, en bewondert gij ze? Ik zeg u, de tijd is nabij wanneer niet een steen op de anderen steen gelaten zal worden, die niet afgebroken zal worden, vers 2. De pracht van dit gebouw zal het niet beveiligen, en in de Heere Jezus geen medelijden er voor opwekken. Hij ziet met ontferming neer op het verderf van kostelijke zielen, en weent over haar, want op dezen stelt Hij een zeer hogen prijs, maar wij bevinden niet dat Hij met enigerlei leedwezen het verderf aanschouwt van een prachtig huis, als Hij er door de zonde is uitgedreven, want zulk een huis heeft weinig waarde in Zijn oog. Met hoe weinig kommer of leedgevoel zegt Hij: Er zal niet een steen op de anderen steen gelaten worden. De sterkte en soliditeit van de tempel bestond grotendeels in de grootte der stenen, en als dezen neergeworpen zijn, zal er spoor noch herinnering van overblijven. Zolang er nog een gedeelte van bleef staan, kon er nog hoop gevoed worden voor een herstelling, maar welke hoop is er, als niet een steen op de anderen gelaten zal worden? III. Hoe natuurlijk het voor ons is, te willen weten wat er in de toekomst zal geschieden, en er ook het tijdstip van te willen weten. Wij zullen dikwijls meer verlangd zijn deze dingen te weten, dan te weten wat onze plicht is. Zijn discipelen wisten niet hoe zij deze leer van de ondergang des tempels moesten opnemen. Zij beschouwden de tempel als het koninklijk paleis van hun Meester, waarin zij verwachtten tot hoge ambten bevorderd te zullen worden, daarom waren zij in bekommernis, totdat zij met Hem alleen waren en omtrent deze zaak meer van Hem zouden vernemen. Toen Hij dus terugkeerde naar Bethanië, zat Hij neer op de Olijfberg, tegenover de tempel, vanwaar Hij er het volle gezicht op had, en aldaar zijn vier van hen overeengekomen Hem alleen, dat is in een bijzonder onderhoud, te vragen, wat Hij bedoelde

met de verwoesting van de tempel, die zij evenmin begrepen als zij de voorzeggingen van Zijn dood begrepen hebben, zo weinig paste dit in hun plannen en denkbeelden. Hoewel nu slechts deze vier de vraag gedaan hadden, heeft Christus toch zijn rede ter beantwoording dier vraag waarschijnlijk ten aanhore van al de discipelen uitgesproken, maar toch in het bijzonder, dat is: niet ten aanhore der schare. Hun vraag luidt: Wanneer zullen deze dingen zijn? Zij willen niet in twijfel trekken - of tenminste daar niet de schijn van hebben - of deze dingen al of niet zijn zullen (want hun Meester had hun gezegd, dat zij zijn zullen) maar zij willen hopen, dat dit nog in de verre toekomst ligt. Toch vragen zij niet nauwkeurig naar de dag en het jaar (hierin waren zij bescheiden) maar zij zeggen: Zeg ons: welk is het teken, wanneer deze dingen allen voleindigd zullen worden? Door welke voortekenen zullen zij voorafgegaan worden? Markus 13:5 - 13 In antwoord op hun vraag bedoelt onze Heere Jezus niet zozeer hun nieuwsgierigheid te bevredigen, als wel hun geweten voor te lichten. Hij laat hen nog in het duister ten opzichte van de tijden en gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft, en die het hun niet toekwam te weten, maar Hij geeft hun de nodige waarschuwingen met betrekking tot de gebeurtenissen, die nu weldra zullen plaatshebben.

I. Zij moeten er zorg voor dragen niet misleid te worden door verleiders en bedriegers, die nu weldra zullen opstaan, vers 5 en 6. "Ziet toe dat u niemand verleide, opdat gij, de waren Messias gevonden hebbende, Hem niet weer verliest onder de menigte van valse Christussen, of verlokt wordt om anderen in mededinging met Hem aan te nemen. Velen zullen komen in Mijn naam (niet in de naam Jezus), maar zeggende: Ik ben de Christus, dus aanspraak makende op de waardigheid, die alleen Mij toekomt. Nadat de Joden de waren Christus verworpen hadden, zijn zij door vele valse Christussen bedrogen geworden, maar nooit tevoren. Deze valse Christussen hebben velen verleid, ziet dus toe dat zij ook u niet verleiden. Als velen bedrogen worden, dan moet dit ons aansporen om voor ons zelve toe te zien.

II. Zij moeten ook wel toezien om niet verschrikt te worden door de geruchten van oorlogen, vers 7, 8. De zonde heeft de oorlogen in de wereld gebracht, en zij ontstaan uit der mensen begeerlijkheden. Maar in sommige tijden worden de volken meer gekweld en geteisterd door oorlogen dan in andere tijden, en zo zal het nu wezen. Toen Christus in de wereld kwam, heerste er algemene vrede, maar kort nadat Hij de wereld verlaten had, woedde overal krijg, Het een volk zal tegen het andere volk opstaan, en het een koninkrijk tegen het andere koninkrijk. En wat zal er dan worden van hen, die aan alle volken het Evangelie moeten prediken? Temidden van het krijgsgedruis wordt de stem der wet niet gehoord. Maar weest niet verschrikt.

1. "Laat het geen verrassing voor u zijn: gij moet dit verwachten, en zulke dingen moeten geschieden, want God heeft ze verordineerd om zijn raadsbesluiten tot stand te brengen. En door de Joodse oorlogen (waarvan Josephus ons een uitvoerig verhaal heeft gegeven) zal God de goddeloosheid der Joden straffen." 2. "Laat het u niet verschrikken, alsof uw belange door deze oorlogen in gevaar kwamen, of uw werk er door belemmerd werd, gij hebt er niet mede van doen, en dus behoeft gij ook niet te vrezen er door geschaad te worden." Zij, die de goedkeuring der wereld verachten, haar niet begeren of zoeken, kunnen ook het dreigen der wereld verachten, en behoeven het niet te vrezen. Indien wij ons niet zoeken te verheffen met hen, die hoog en aanzienlijk worden in de wereld, waarom zouden wij dan vrezen te vallen met hen, die in de wereld zijn? 3. "Laat dit niet beschouwd worden als een voorteken van het naderend einde der wereld, want nog is het einde niet, vers 7. Denkt niet dat deze oorlogen de wereld tot haar einde zullen brengen, nee, er zijn andere tussen komende raadsbesluiten, die tussen dit einde en het einde aller dingen vervuld moeten worden, die bestemd zijn om u voor te bereiden op het einde, maar niet om het voor de tijd te verhaasten." 4. "Laat dit niet beschouwd worden als de grootste straf, het zwaarste oordeel Gods, nee, Hij heeft meer pijlen

in Zijn pijlkoker, en zij zijn bestemd voor de vervolgers. Zijt niet ontroerd door de geruchten van oorlogen, want zij zijn slechts de beginselen der smarten, daarom behoort gij, in plaats van er door ontroerd te worden, op erger voorbereid te zijn, want er zullen ook aardbevingen zijn in verscheidene plaatsen, die grote menigten onder het puin van hun eigen huizen zullen begraven, en er zullen hongersnoden wezen, waardoor vele armen zullen omkomen uit gebrek aan brood, en beroerten, zodat er voor de in - en uitgaande geen vrede zal wezen. De wereld zal vol wezen van beroerten, maar zijt gijlieden niet ontroerd, van buiten is er krijg, van binnen vrees, maar vreest gijlieden hun vrees niet." De discipelen van Christus kunnen, tenzij het door hun eigen schuld anders is, een heilige gerustheid en kalmte van geest genieten, ook wanneer alles om hen heen in de grootste wanorde en beroering is.

III. Zij moeten wel toezien om niet van Christus te worden afgetrokken en van hun plicht jegens Hem, door het lijden, dat zij om Zijnentwil zullen hebben te verduren. Wederom zegt Hij: Ziet voor uzelfen toe, vers 9. Hoewel gij aan het zwaard van de krijg beter zult kunnen ontkomen dan uw naburen, omdat gij u met de openbare twisten en geschillen niet inlaat, zo weest toch niet al te gerust, want gij zult meer dan anderen blootstaan voor het zwaard der gerechtigheid, en de partijen, die onderling in strijd zijn tegen elkaar, zullen zich verenigen tegen ulieden. Ziet dus toe, dat gij u niet vleit met de hoop op uitwendige welvaart en zulk een aards koninkrijk, als waarvan gijlieden gedroomd hebt, want het is door vele verdrukkingen, dat gij in het koninkrijk Gods moet ingaan. Ziet toe dat gij u niet blootstelt aan moeite en gevaar, en ze uzelfen dus niet berokkent. Ziet toe op hetgeen gij zegt en doet, want veler ogen zullen op u gevestigd zijn.

Merk nu op:

1. Waarin de kwellingen bestaan, die zij hebben te wachten.

a. Zij zullen van allen gehaat worden, kwelling genoeg! Het denkbeeld van gehaat te zijn is voor een teer gemoed zeer smartelijk, en de vruchten van dien haat moeten een voortdurende kwelling wezen, zij, die kwaadaardig zijn, stichten onheil. Het was niet wegens iets verkeerd in hen, of iets verkeerd door hen gedaan, dat zij gehaat werden, maar om de naam van Christus, omdat zij naar Zijn naam waren genoemd, Zijn naam aanriepen, Zijn naam predikten en in Zijn naam wonderen deden. De wereld haatte hen, omdat Hij hen liefhad.

b. Hun eigen bloedverwanten zullen hen overleveren, zij, aan wie zij het nauwst waren verbonden, en van wier bescherming zij dus afhankelijk waren, Zij zullen u overleveren, u aangeven, en uw vervolgers zijn. Als een vader een kind heeft, en dat kind is een Christen, dan zal hij van alle natuurlijke liefde worden ontbloot, of zijn natuurlijke liefde zal verzwonden worden door dweepzucht, en zo zal hij zijn eigen kind aan de vervolgers overleveren, alsof hij andere goden diende, Deuteronomium 13:6 - 10.

c. Hun kerkregeerders zullen de censuur op hen toepassen: "Zij zullen u overleveren aan het grote sanhedrin te Jeruzalem en aan de mindere kerkelijke rechtbanken in andere steden en gij zult geslagen worden in de synagogen met veertig slagen als overtreders van de wet, die in de synagoge werd gelezen". Het is niets nieuws, dat door het verraad der ambtsdragers de wapenen der kerk tegen haar beste vrienden gericht worden.

d. Stadhouders en koningen zullen hun macht tegen hen aanwenden. Daar de Joden de macht niet hadden hen ter dood te brengen, zullen zij de toorn der Romeinse overheden tegen hen gaande maken, zoals zij Herodes tegen Jakobus en Petrus hebben opgezet, en zij zullen u ter dood doen brengen als vijanden van het rijk. Zij moeten ten bloede toe weerstaan, en blijven weerstaan.

2. Wat hun temidden van deze grote benauwdheden tot troost zal wezen.

a. Dat de arbeid, waartoe zij geroepen waren, zal blijven voortgaan en voorspoed zal hebben, in weerwil van al de tegenstand, dien zij zullen ontmoeten, vers 10. Niettegenstaande dit alles,

zal het Evangelie aan alle volken gepredikt worden, en voor de verwoesting van Jeruzalem zal er het geklank van uitgaan over de gehele aarde, niet slechts tot het gehele volk der Joden, maar tot alle volken der aarde. Het is voor hen, die om des Evangelies wil lijden, troostrijk dat, hoewel zij verpletterd en terneder geworpen worden, het Evangelie niet vernietigd kan worden, het zal stand houden en de overwinning behalen.

b. Dat hun lijden, in plaats van hun werk te belemmeren, het zal bevorderen. "Als gij voor stadhouders en koningen gesteld wordt, dan zal dit wezen tot een getuigenis voor hen (aldus wordt vers 9 door sommigen gelezen). Het zal u de gelegenheid geven om het Evangelie te prediken aan hen, voor wie gij als misdadigers gebracht zult worden, en tot wie gij anders geen toegang zoudt kunnen verkrijgen." Zo is het een getuigenis voor hen geweest, dat Paulus voor Felix en Festus, en Agrippa en Nero werd gesteld, een getuigenis voor hen betreffende Christus en Zijn Evangelie. Of, zoals wij de tekst lezen: "Het zal wezen een getuigenis tegen hen, tegen de rechters en de vervolgers, die met de uiterste woede hen vervolgen, die na een grondig onderzoek of verhoor, niet slechts onschuldige, maar zeer voortreffelijke personen blijken te zijn. Het Evangelie is voor ons een getuigenis betreffende Christus en de hemel. Indien wij het ontvangen, dan zal het een getuigenis voor ons zijn, het zal ons rechtvaardig maken en behouden, maar zo niet, dan zal het in dien groten dag een getuigenis tegen ons wezen.

c. Dat zij, als zij voor koningen en stadhouders gesteld zullen worden om Christus wil, bijzondere hulp van de hemel zullen ontvangen, om voor Christus' zaak en hun eigen zaak te pleiten, vers 11. "Zijt tevoren niet bezorgd, wat gij spreken zult, hebt er geen zorg over hoe gij tot aanzienlijke personen het woord zult richten, om hun gunst te verwerven. uw zaak is rechtvaardig en heerlijk, en behoeft niet ondersteund te worden door vooraf - weloverdachte redevoeringen, maar zo wat u in die ure gegeven zal worden, wat u ingegeven en in de herinnering gebracht zal worden, wat u op het eigen ogenblik in de mond zal gelegd worden, dat spreekt. En vreest niet voor de goeden uitslag er van, omdat het aldus voor de vuist is gesproken, want gij zijt het niet, die spreekt door de kracht van uw eigen wijsheid, van uw overleg en besluit, maar het is de Heilige Geest." Zij, die door Christus worden geroepen om zijn voorspraak te wezen, zullen van volledige instructies worden voorzien, en als wij in de dienst van Christus bezig zijn, dan kunnen wij op de hulp van de Geest van Christus rekenen.

d. Dat, ten laatste, de hemel vergoeding zal bieden voor alles. "Gij zult op uwen weg velerlei moeite en ontbering hebben te verduren, maar zijt goedsmoeds, uw strijd zal dan vervuld wezen, en uw getuigenis voleindigd, en wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden," vers 13. Volharding wint de kroon: De zaligheid, die hier beloofd is, is meer dan een bevrijding van kwaad, het is een eeuwige zaligheid, die een overvloedige beloning zal wezen voor al hun arbeid en lijden. Dit alles hebben wij in Matthéüs 10:17 en verder.

Markus 13:14 - 23 In hun rebelleren tegen de Romeinen en hun vervolgen van de Christenen hebben de Joden hun eigen ondergang verhaast, met kracht en naar verdienste hebben zij God en de mensen tegen zich gewapend, 1 Thessalonicenzen 2:15. Nu hebben wij hier een voorzegging van dat verderf, dat binnen minder dan veertig jaren over hen gekomen is. Wij hadden dit reeds in Matthéüs 24:15 enz.

Merk op.

I. Wat desbetreffende hier voorzegd is.

1. Dat de Romeinse heirlegers een inval zullen doen in Judea, en Jeruzalem, de heilige stad, zullen belegeren. Dat was de gruwel der verwoesting, waarvan de Joden gegruwd hebben, en waardoor zij verwoest zijn geworden. Het land van uwen vijand wordt genoemd het land, waarover gij verdrietig zijt, Jesaja 7:16. Het was een gruwel, omdat het niets dan verwoesting met zich bracht. Zij hadden Christus verworpen als een verfoeisel, die hun heil en hun verlossing zou geweest zijn, en nu bracht God een gruwel over hen, die hun verwoesting

wezen zal, waarvan aldus gesproken is door Daniël de profeet, Hoofdstuk 9:27, als hetgeen, waardoor het slachtoffer en het spijsoffer ophouden. Dit leger stond waar het niet behoorde, in en rondom de heilige stad, waar de heidenen niet hadden behoren te naderen, en het zou hun ook niet toegelaten zijn tot daar te naderen, indien Jeruzalem niet eerst de kroon hunner heiligheid had ontwijd. Hierover klaagt de kerk, Klaagliederen 1:10. De heidenen gingen in haar heiligdom, waarvan Gij geboden had, dat zij in uw gemeenten niet komen zouden. Maar de zonde heeft de bres gemaakt, door welke de heerlijkheid uitging en de gruwel der verwoesting inkwam, en stond waar het niet behoort. Laat nu hij, die dit leest, dit verstaan en trachten het recht te vatten. Profetieën moeten niet al te duidelijk wezen, maar toch wel verstaanbaar voor hen, die ze onderzoeken, en zij worden het best verstaan, door ze eerst met elkaar en daarna met de gebeurtenis te vergelijken.

2. Dat er, als het Romeinse heirleger in het land zou komen, nergens veiligheid of behoudenis zou zijn, behalve door het land te verlaten, en dat wel met allen mogelijken spoed. Het zal niet baten te strijden, de vijanden zullen hun te sterk zijn, of zich te verbergen, want de vijanden zullen hen ontdekken, of te capituleren, de vijanden zullen hun geen kwartier geven. Men zal niet eens zijn leven tot een buit hebben dan door te vluchten naar de bergen buiten Judea, dit behoort dan reeds op het eerste schrikgerucht te worden gedaan om zo goed mogelijk weg te komen. Indien iemand op het dak is, beproevende om van daar de bewegingen des vijands te bespeuren, en hen ziet komen, zo laat hem niet ingaan om iets uit zijn huis weg te nemen, want dit zal slechts tijdverlies voor hem zijn, en tijd is kostbaarder voor hem dan de beste goederen, en het zou hem slechts bezwaren en belemmeren in zijn vlucht. En als hij op de akker is, en vandaar de nadering des vijands ontdekt, hij ga weg, zoals hij is en kere niet weer terug om zijn kleed te nemen, vers 16. Indien hij zijn leven kan redden, laat hem dit als een grote winst beschouwen, al kan hij dan ook niets anders redden, en laat hem God danken, dat hij, hoewel hij zijn aardse bezittingen verloren heeft, toch niet uit het land der levenden is weggenomen.

3. Dat het dan een zeer zware tijd zal zijn voor moeders en zogende vrouwen, vers 17. Wee de bevruchte vrouwen, die zich naar geen vreemde plaats durven begeven, zich niet met zoveel spoed kunnen bewegen als anderen en hulpeloos zijn. En wee de zogende vrouwen, die niet weten hoe zij hare kinderkens zouden kunnen achterlaten en evenmin hoe ze mede te nemen. De onbeduidendheid, het ongenoegzame van het schepsel is zo groot, dat er dikwijls een tijd kan wezen, wanneer de grootste gerieflijkheden de grootste lasten en bezwaren worden. Het zou ook zeer bezwaarlijk voor hen zijn, als zij genoodzaakt waren te vluchten in de winter, vers 18, als het weer ongunstig is en de wegen slecht en schier onbegaanbaar zijn, inzonderheid in de bergen, waarheen zij vlieden moesten. Indien er niets tegen te doen is en zware tijden moeten komen, dan is het ons toch geoorloofd te wensen, en er om te bidden, dat, indien het met Gods wil overeenkomt, de omstandigheden zo geregeld en geschikt zijn, dat het lijden er door verzacht wordt, en als de zaken slecht zijn, dan behoren wij te bedenken, dat zij nog erger hadden kunnen wezen. Het is erg tot vluchten genoodzaakt te zijn, maar nog erger zou het wezen als het in de winter ware geweest.

4. Dat er in geheel het Joodse land zulk een vernieling en verwoesting zal plaatshebben, als waarvan de weerga in geen geschiedenis gevonden wordt, vers 19. Die dagen zullen zulke verdrukking zijn, welker gelijke niet geweest is van het begin der schepselen, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook niet zijn zal, namelijk zulk een samenstel van lijden en van zo lange duur. De verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën was ontzettend, maar zij wordt door deze verwoesting nog overtroffen. Het dreigde een algemene slachting te worden van het Joodse volk, zo barbaars hebben zij elkaar omgebracht, en de Romeinen verslonden hen allen, zodat, indien hun oorlogen nog een weinig langer hadden geduurd, geen vlees zou

behouden zijn geworden. Geen enkele Jood zou in het leven gebleven zijn, maar temidden van Zijn toorn is God gedachtig geweest. Zijner ontferming, en a. heeft Hij de dagen verkort. Hij liet af van Zijn twist met hen, eer er een algeheel einde met hen gemaakt was. Als kerk en natie was het verderf, dat over hen kwam, volkomen, maar aan vele particuliere personen werd het leven gegeven als een buit, toen de storm voorbij was.

b. Het geschiedde om der uitverkorenen wil, dat die dagen verkort werden, velen van hen zijn er, om de wille der weinigen, die in Christus geloofden en Hem getrouw bleven, te beter om gevaren. Er was een belofte, dat een overblijfsel behouden zou worden, Jesaja 10:22, en dat God om de wille Zijner knechten hen niet allen zal verderven, Jesaja 65:8, en deze beloften moeten vervuld worden. Gods eigen uitverkorenen roepen dag en nacht tot Hem, en hun gebed moet verhoord worden, Lukas 18:7.

II. Welke aanwijzingen aan de discipelen gegeven worden ten opzichte hiervan.

1. Zij moeten zorg dragen voor hun eigen leven. "Als gij het land ingenomen en de stad belegerd zult zien, dan moet gij u niet vleien met de hoop, dat de vijand zich terug zal trekken, of dat gij gunst in zijn ogen zult vinden, maar zonder verder beraad of uitstel moeten zij, die in Judea zijn, vlieden op de bergen, vers 14. Mengt u niet in de strijd, die u niet aangaat, laat de potscherf twisten met aarden potscherven, maar gij, verlaat het schip, als gij ziet dat het zinkt, zodat gij de dood der onbesnedenen van hart niet sterft."

2. Zij moeten zorgen voor de behoudenis hunner ziel. "In die tijd zullen verleiders aan het werk zijn, want zij beminnen het in troebel water te vissen, daarom moet gij alsdan dubbel op uw hoede zijn. Alsdan, zo iemand tot ulieden zal zeggen: Ziet, hier is de Christus, of ziet, Hij is daar, gelooft het niet, want gij weet, dat Hij in de hemel is, en aan het einde der tijden wederkomen zal om de wereld te oordelen. Christus aangenomen hebbende, zo laat u niet heentrekken in de strikken van enigerlei antichrist, want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan", vers 22. Toen het Evangeliekoninkrijk werd opgericht, heeft Satan al zijn krachten verzameld om het tegen te staan, en heeft daarbij al zijn list en lagen in het werk gesteld. God heeft dit toegelaten om de oprechtheid van sommigen op de proef te stellen en de geveinsdheid van anderen bloot te leggen, alsmede tot beschaming van hen, die Christus hebben verworpen, toen Hij hun aangeboden werd. Valse christussen zullen opstaan en valse profeten, die hen in hun prediking zullen aanprijzen, of wel de zodanige, die, hoewel zij niet voorgeven christussen te zijn, zich toch voor profeten zullen uitgeven, beproeven zullen de toekomst te voorspellen, en zij zullen tekenen en (leugen) wonderen doen. Zo vroeg reeds is de verborgenheid der ongerechtigheid begonnen te werken, 2 Thessalonicenzen 2:9. Zij zouden, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen verleiden. Zo schoonschijnend zullen hun woorden wezen, en met zoveel ijver zullen zij er zich op toeleggen om de lieden te bedriegen, dat zij velen zullen aftrekken, die ijverige belijders van de godsdienst zijn geweest, velen van wie men goede hoop scheen te kunnen koesteren, dat zij zouden volharden, want niets zal de kracht hebben om de mensen standvastig te maken, behalve dat fundament Gods, dat onbeweeglijk is: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn, welke bewaard zullen blijven, als het geloof van anderen aan het wankelen is gebracht, 2 Timotheüs 2:18, 19. Zij zouden, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen verleiden, maar het is niet mogelijk hen te verleiden, wie er ook verhard worden, de uitverkorenen zullen het verkrijgen, Romeinen 11:7. Maar laat de discipelen, uit aanmerking hiervan, wel toezien, aan wie zij geloof schenken, vers 23. Maar gijlieden, ziet toe. een verzekering van te zullen volharden en een waarschuwing tegen afval kunnen zeer goed samengaan. Hoewel Christus tot hen zei: Ziet toe, volgt daar toch niet uit, dat hun volharding in twijfel getrokken moest worden, want zij werden bewaard door de kracht Gods, en hoewel hun volharding verzekerd was, volgt hier toch niet uit, dat de waarschuwing nodeloos was, want zij moeten bewaard worden door het

gebruik van de bestemde middelen. God zal hen bewaren, maar zij moeten zichzelf bewaren. "Ik heb u alles voorzeggd, Ik heb u die gevaren voorzeggd, opdat gij, door gewaarschuwd te zijn, gewapend kunt wezen, Ik heb u alles voorzeggd, wat u nodig was vooruit te weten, en daarom hoedt u van te luisteren naar hen, die voorgeven profeten te zijn en u meer voorzeggen dan Ik u voorzeggd heb". De genoegzaamheid der Schrift is een kostelijk argument tegen het luisteren naar hen, die voorgeven geïnspireerd te zijn.

Markus 13:24 - 27 Deze verzen schijnen te doelen op Christus' wederkomst om de wereld te oordelen. In hun vraag hadden de discipelen de verwoesting van Jeruzalem verward met het einde der wereld, Matthéüs 24:3, hetgeen gegrond was op een vergissing, alsof de tempel bestaan moest zolang de wereld bestaat. Christus herstelt deze vergissing, en toont dat het einde der wereld in die dagen, die andere dagen waarnaar gij vraagt, de dag van Christus' komst en de dag des oordeels, zullen wezen na die verdrukking, en niet gelijktijdig er mede. Laat hen, die leven als het Joodse volk verwoest wordt, er zich voor wachten te denken, dat de Zoon des mensen, omdat Hij dan niet zichtbaar op de wolken verschijnt, ook daarna nooit aldus komen zal. Nee, daarna zal Hij komen. En hier voorzegt Hij:

1. De eindelijke ontbinding van het tegenwoordige samenstel der wereld, zelfs van dat gedeelte er van, dat het minst aan verandering onderhevig schijnt te zijn, het zuiverder en fijner deel er van, de zon zal verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet meer geven, want zij zullen overstraald en overschitterd worden door de heerlijkheid van de Zoon des mensen, Jesaja 24:23. De sterren des hemels, die van de beginne hare plaats en haar regelmatige bewegingen hebben behouden, zullen vallen als bladeren in de herfst, en de krachten, die in de hemelen zijn, de hemellichamen, de vaste sterren, zullen bewogen worden.

2. De zichtbare verschijning van de Heere Jezus, aan wie op dien dag het oordeel zal overgegeven worden, vers 26. Alsdan zullen zij de Zoon des mensen zien, komende in de wolken. Waarschijnlijk zal Hij komen boven de plaats, waar Hij zat, toen Hij deze woorden sprak, want de wolken zijn in de lagere delen der lucht. Hij zal komen met grote kracht en heerlijkheid gelijk passend is voor het doel, waarmee Hij komt. Dan zal alle oog Hem zien.

3. De bijeen vergadering tot Hem van al de uitverkorenen, vers 27, Hij zal zijn engelen uitzenden en zal zijn uitverkorenen bijeen vergaderen de Heere tegemoet in de lucht, 1 Thessalonicenzen 4. 17. Zij zullen vergaderd worden van het een einde der wereld tot het andere, zodat van die algemene vergadering niemand gemist zal worden. Zij zullen vergaderd worden van het uiterste der aarde, het verst verwijderd van de plaats, waar Christus' rechterstoel zal staan, en zij zullen bijeengebracht worden tot het uiterste des hemels, zo zeker, zo snel, zo gemakkelijk zal hun vervoer geschieden, dat niemand hunner verdwaald zal geraken, al worden zij ook van het uiterste der aarde langs een weg, en naar het uiterste des hemels langs een anderen weg gebracht. Een getrouw, gelovig Israëliet zal veilig geleid worden, al was het ook van de uiterste grens van het land der gevangenschap tot de verst verwijderde grens van het land der belofte.

Markus 13:28 - 37 Wij hebben hier de toepassing van deze profetische leerrede, leert nu op de rechte wijze voorwaarts te zien.

I. "Wat betreft de verwoesting van Jeruzalem, verwacht haar binnen zeer korten tijd, zoals gij, wanneer de tak van de vijgenboom teder wordt en de bladeren uitspruiten, verwacht dat de zomer nabij is, vers 28. Als tweede oorzaken beginnen te werken, dan verwacht gij daar naar de rechte orde en tijd de uitwerkselen van te zien. Evenzo, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, als gij de Joodse natie in een oorlog gewikkeld ziet, verward en verbijsterd door valse christussen en profeten, en zich het ongenoegen der Romeinen op de hals halende, inzonderheid, als gij ziet, dat zij u om uws Meesters wil vervolgen, en daardoor volharden in

hetgeen zij deden toen zij Hem ter dood hebben gebracht, en het dus herhalen, zodat zij de mate hunner ongerechtigheid vol doen worden, zegt dan, dat hun ondergang nabij is, ja voor de deur is, en zorgt dienovereenkomstig voor uzelfen". Wèl waren al de discipelen, behalve Johannes, weggenomen voor de dag des kwaads, maar het volgende geslacht, dat zij moesten opleiden, zou dit alles beleven, en door de instructies, die Christus naliet, werden zij bewaard van er in te delen. "Dit geslacht, dat nu opkomt, zal niet voorbijgaan, totdat al deze dingen zullen geschied zijn, waarvan Ik u gesproken heb met betrekking tot Jeruzalem, en weldra zullen zij beginnen te geschieden. En gelijk deze verwoesting nabij, en als het ware binnen het gezicht is, zo is zij ook zeker en gewis. Het raadsbesluit is uitgegaan, het is een voleinding, die vast besloten is." Daniël 9:27. Christus zegt deze dingen niet bloot en alleen om hen te verschrikken, nee, zij zijn de verklaring van het vaste voornemen Gods, De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, aan het einde des tijds, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan, vers 31. Geen enkele van deze voorzeggingen zal falen om letterlijk vervuld te worden.

II. "Wat betreft het einde der wereld: vraagt niet wanneer dat komen zal, want het is niet betamelijk daarnaar onderzoek te doen, want van dien dag en die ure weet niemand, dit is een zaak, die nog op verre afstand is. De juiste tijd er van is vastgesteld in de raad Gods, maar is door generlei woord van God geopenbaard, hetzij aan mensen op aarde, of aan engelen in de hemel. De engelen zullen er bijtijds kennis van ontvangen ten einde zich te bereiden voor de dienst op dien dag, en hij zal bekend gemaakt worden aan de kinderen der mensen met het geklank der bazuin, maar voor het ogenblik worden mensen en engelen omtrent het juiste tijdstip hiervan nog in het duister gelaten, opdat zij aan het werk en de dienst van heden al hun aandacht zullen wijden." Maar nu volgt: noch de Zoon. Is er dan iets, dat aan de Zoon onbekend is? Wij lezen wel van een boek, dat verzegeld was, totdat het Lam de zegels opende, maar kende Hij er de inhoud niet van voordat de zegels geopend waren? Was het. niet met Zijn medeweten geschreven? In de eerste tijden der Christenheid zijn er personen geweest, die uit dezen tekst hebben afgeleid, dat er sommige dingen waren, die aan Christus als mens onbekend waren, en hierom Agnoetae werden genoemd. Het is niet ongerijmder om dit te zeggen, beweerden zij, dan te zeggen dat Zijn menselijke ziel smart en angst geleden heeft, en velen van de rechtzinnige kerkvaders hebben daar hun goedkeuring aan gehecht. Sommigen zouden de moeilijkheid willen ontwijken door te zeggen, dat Christus dit sprak met voorzichtig beleid, ten einde verdere vragen van de discipelen te voorkomen. Maar hierop antwoordt een der ouden: Het voegt niet, hier al te nauwkeurig op in te gaan, aldus Leontius bij Dr. Hammond. Het is zeker, zegt aartsbisschop Tillotson, "dat Christus, als God, omtrent generlei zaak onwetend kon zijn, maar de Goddelijke wijsheid, die in onze Heiland heeft gewoond, heeft zich meegedeeld aan Zijn menselijke ziel, naar het Goddelijk welbehagen, zodat Zijn menselijke natuur soms dingen niet geweten kan hebben, daarom wordt van Christus gezegd, dat Hij toenam in wijsheid, Lukas 2:52, hetgeen van Hem niet gezegd zou kunnen worden, indien de menselijke natuur van Christus noodzakelijkerwijs, krachtens hare vereniging met de Goddelijke natuur, alles weten moest. Dr. Lightfoot verklaart het aldus: Christus noemt zich de Zoon als de Messias. Nu is de Messias, als zodanig, de knecht des Vaders geweest. Jesaja 42:1, door Hem gezonden en afgevaardigd, en als zodanig beroept Hij zich dikwijls op Zijns Vaders wil en gebod, en erkent Hij, van zichzelf niets te kunnen doen, Johannes 5:19, en evenzo zou van Hem gezegd kunnen worden, dat Hij van of uit zichzelf niets wist. De openbaring van Jezus Christus was de openbaring, die God Hem gegeven heeft, Openbaring 1:1. Hij is dus van mening, dat wij hebben te onderscheiden tussen deze voortreffelijkheden en volmaaktheden, die het uitvloeisel waren van zijn persoonlijke vereniging met de Goddelijke en menselijke natuur, en die, welke het gevolg waren van de zalving des Geestes. Uit de eerste vloeiende de oneindige waarheid voort van Zijn persoon en Zijn volmaakt vrij - zijn van alle zonde, maar uit de laatste vloeiden zijn macht voort om

wonderen te doen en zijn wetenschap van toekomstige gebeurtenissen. Aldus (zegt hij) heeft het Hem behaagd om hetgeen Hij aan zijn kerk wilde openbaren, niet te ontleen aan de vereniging van Zijn menselijke natuur met de Goddelijke, maar aan de openbaring des Geestes, waardoor Hij dit nochtans niet wist, maar alleen de Vader wist het, dat is alleen God, de Godheid, want (gelijk aartsbisschop Tillotson het verklaart) het wordt hier niet persoonlijk genomen, in onderscheiding van de Zoon en de Heilige Geest, maar als de Vader is, fons et principium Deitatis - de bron en oorsprong der Godheid.

III. Wat beiden betreft: uw plicht is het te waken en te bidden. Daarom wordt het tijdstip geheim gehouden, opdat gij steeds op uw hoede zijn zult, vers 33. Ziet toe, wacht u voor alles, dat u ongeschikt zou maken voor uws Meesters komst en waardoor uw geest zozeer in verlegenheid zou gebracht worden, dat gij geen goede rekenschap zoudt kunnen afleggen. Wacht u er voor dat zijn komst u bij verrassing zou overvallen, en bidt om de genade, die nodig is, om er u geschikt en bereid voor te maken, want gij weet niet wanneer de tijd is, en het is van het grootste belang voor u om iedere dag bereid te zijn op hetgeen iedere dag komen kan. Dit wordt door Hem aan het slot opgehelderd door een gelijkenis.

1. Onze Meester is weggegaan, en heeft ons iets ter bewaring toevertrouwd, waarvan wij rekenschap moeten geven, vers 34. Hij is gelijk een mens, buitenslands reizende, want Hij is heengegaan om geruimen tijd weg te blijven. Hij heeft op aarde Zijn huis achtergelaten, en Zijn dienstknechten heeft Hij macht gegeven en elk zijn werk. Aan sommigen heeft Hij macht gegeven als opzieners, aan anderen Mij geloven: Waakt, waakt, verwacht mijn wederkomst, bereidt u, opdat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden in vrede. HOOFDSTUK 14 1 En het pascha, en het feest der ongehevelde broden was na twee dagen. En de overpriesters en de Schriftgeleerden zochten, hoe zij Hem met listigheid vangen en doden zouden. 2 Maar zij zeiden: Niet in het feest, opdat niet misschien oproer onder het volk worde. 3 En als Hij te Bethanie was, in het huis van Simon, de melaatse, daar Hij aan tafel zat, kwam een vrouw, hebbende een albasten fles met zalf van onvervalsten nardus, van groten prijs; en de albasten fles gebroken hebbende, goot die op Zijn hoofd. 4 En er waren sommigen, die dat zeer kwalijk namen bij zichzelf, en zeiden: Waartoe is dit verlies der zalf geschied? 5 Want dezelve had kunnen boven de driehonderd penningen verkocht, en die de armen gegeven worden; en zij vergrimden tegen haar. 6 Maar Jezus zeide: Laat af van haar; wat doet gij haar moeite aan? Zij heeft een goed werk aan Mij gewrocht. 7 Want de armen hebt gij altijd met u, en wanneer gij wilt, kunt gij hun weldoen; maar Mij hebt gij niet altijd. 8 Zij heeft gedaan, hetgeen zij konde; zij is voorgekomen, om Mijn lichaam te zalven, tot een voorbereiding ter begrafenis. 9 Voorwaar zeg Ik u: Alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de gehele wereld, daar zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden, van hetgeen zij gedaan heeft. 10 En Judas Iskariot, een van de twaalfen, ging heen tot de overpriesters, opdat hij Hem hun zou overleveren. 11 En zij, dat horende, waren verblijd, en beloofden hem geld te geven; en hij zocht, hoe hij Hem bekwamelijk overleveren zou. 12 En op de eersten dag der ongehevelde broden, wanneer zij het pascha slachtten, zeiden Zijn discipelen tot Hem: Waar wilt Gij, dat wij heengaan, en bereiden, dat Gij het pascha eet? 13 En Hij zond twee van Zijn discipelen uit, en zeide tot hen: Gaat heen in de stad, en u zal een mens ontmoeten, dragende een kruik water, volgt dien; 14 En zo waar hij ingaat, zegt tot de heer des huizes: De Meester zegt: Waar is de eetzaal, daar Ik het pascha met Mijn discipelen eten zal? 15 En hij zal u wijzen een grote opperzaal, toegerust en gereed; bereidt het ons aldaar. 16 En Zijn discipelen gingen uit, en kwamen in de stad, en vonden het, gelijk Hij hun gezegd had, en bereidden het pascha. 17 En als het avond geworden was, kwam Hij met de twaalfen. 18 En als zij aanzaten en aten, zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u, die met Mij eet, Mij zal verraden. 19 En zij begonnen bedroefd te worden, en de een na de ander tot Hem te zeggen: Ben ik het? En een ander: Ben ik het? 20 Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Het

is een uit de twaalfen, die met Mij in de schotel indoopt. 21 De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is; maar wee dien mens, door welchen de Zoon des mensen verraden wordt! Het ware hem goed, zo die mens niet geboren ware geweest. 22 En als zij aten, nam Jezus brood, en als Hij gezegend had, brak Hij het, en gaf het hun, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam. 23 En Hij nam de drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien; en zij dronken allen uit denzelven. 24 En Hij zeide tot hen: Dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament, hetwelk voor velen vergoten wordt. 25 Voorwaar, Ik zeg u, dat Ik niet meer zal drinken van de vrucht des wijnstoks, tot op dien dag, wanneer Ik dezelve nieuw zal drinken in het Koninkrijk Gods. 26 En als zij de lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar de Olijfberg. 27 En Jezus zeide tot hen: Gij zult in dezen nacht allen aan Mij geërgerd worden; want er is geschreven: Ik zal de Herder slaan, en de schapen zullen verstrooid worden. 28 Maar nadat Ik zal opgestaan zijn, zal Ik u voorgaan naar Galiléa. 29 En Petrus zeide tot Hem: Of zij ook allen geërgerd wierden, zo zal ik toch niet geërgerd worden. 30 En Jezus zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, dat heden in dezen nacht, eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, gij Mij driemaal zult verloochenen. 31 Maar hij zeide nog des te meer: Al moest ik met U sterven, zo zal ik U geenszins verloochenen! En insgelijks zeiden zij ook allen. 32 En zij kwamen in een plaats, welker naam was Gethsemane, en Hij zeide tot Zijn discipelen: Zit hier neder, totdat Ik gebeden zal hebben. 33 En Hij nam met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, en begon verbaasd en zeer beangst te worden; 34 En zeide tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe; blijft hier, en waakt. 35 En een weinig voortgegaan zijnde, viel Hij op de aarde, en bad, zo het mogelijk ware, dat die ure van Hem voorbijginge. 36 En Hij zeide: Abba, Vader! alle dingen zijn U mogelijk; neem dezen drinkbeker van Mij weg, doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt. 37 En Hij kwam, en vond hen slapende, en zeide tot Petrus: Simon! slaapt gij? Kunt gij niet een uur waken? 38 Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak. 39 En wederom heengegaan zijnde, bad Hij, sprekende dezelfde woorden. 40 En wedergekeerd zijnde, vond Hij hen wederom slapende, want hun ogen waren bezwaard; en zij wisten niet, wat zij Hem antwoorden zouden. 41 En Hij kwam ten derden male, en zeide tot hen: Slaapt nu voort, en rust; het is genoeg, de ure is gekomen; ziet, de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der zondaren. 42 Staat op, laat ons gaan; ziet, die Mij verraadt, is nabij. 43 En terstond, als Hij nog sprak, kwam Judas aan, die een was van de twaalfen, en met hem een grote schare, met zwaarden en stokken, gezonden van de overpriesters, en de Schriftgeleerden, en de ouderlingen. 44 En die Hem verried, had hun een gemeen teken gegeven, zeggende: Dien ik kussen zal, Die is het, grijpt Hem, en leidt Hem zekerlijk henen. 45 En als hij gekomen was, ging hij terstond tot Hem, en zeide: Rabbi, en kuste Hem. 46 En zij sloegen hun handen aan Hem, en grepen Hem. 47 En een dergenen, die daarbij stonden, het zwaard trekkende, sloeg de dienstknecht des hogepriesters, en hieuw hem zijn oor af. 48 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Zijt gij uitgegaan, met zwaarden en stokken, als tegen een moordenaar, om Mij te vangen? 49 Dagelijks was Ik bij ulieden in de tempel, lerende, en gij hebt Mij niet gegrepen; maar dit geschiedt, opdat de Schriften vervuld zouden worden. 50 En zij, Hem verlatende, zijn allen gevloten. 51 En een zeker jongeling volgde Hem, hebbende een lijnwaad omgedaan over het naakte lijf, en de jongelingen grepen hem. 52 En hij, het lijnwaad verlatende, is naakt van hen gevloten. 53 En zij leidden Jezus heen tot de hogepriester; en bij hem vergaderden al de overpriesters, en de ouderlingen, en de Schriftgeleerden. 54 En Petrus volgde Hem van verre, tot binnen in de zaal des hogepriesters, en hij was mede zittende met de dienaren, en zich warmende bij het vuur. 55 En de overpriesters, en de gehele raad, zochten getuigenis tegen Jezus, om Hem te doden, en vonden niet. 56 Want velen getuigden valselijk tegen Hem, en de getuigenissen waren niet eenparig. 57 En enigen, opstaande, getuigden valselijk tegen Hem, zeggende: 58 Wij hebben Hem horen zeggen: Ik zal dezen tempel, die met handen gemaakt is, afbreken, en in drie dagen een

anderen, zonder handen gemaakt, bouwen. 59 En ook also was hun getuigenis niet eenparig. 60 En de hogepriester, in het midden opstaande, vroeg Jezus, zeggende: Antwoordt Gij niets? Wat getuigen dezen tegen U; 61 Maar Hij zweeg stil, en antwoordde niets. Wederom vroeg Hem de hogepriester, en zeide tot Hem: Zijt Gij de Christus, de Zoon des gezegenden Gods? 62 En Jezus zeide: Ik ben het. En gijlieden zult de Zoon des mensen zien zitten ter rechter hand der kracht Gods, en komen met de wolken des hemels. 63 En de hogepriester, verscheurende zijn klederen, zeide: Wat hebben wij nog getuigen van node? 64 Gij hebt de gods lastering gehoord; wat dunkt ulieden? En zij allen veroordeelden Hem, des doods schuldig te zijn. 65 En sommigen begonnen Hem te bespuwen, en Zijn aangezicht te bedekken, en met vuisten te slaan, en tot Hem te zeggen: Profeteer! En de dienaars gaven Hem kinnebakslagen. 66 En als Petrus beneden in de zaal was, kwam een van de dienstmaagden des hogepriesters; 67 En ziende Petrus zich warmende, zag zij hem aan, en zeide: Ook gij waart met Jezus de Nazarener. 68 Maar hij heeft het geloochend, zeggende: Ik ken Hem niet, en ik weet niet wat gij zegt. En hij ging buiten in de voorzaal, en de haan kraaide. 69 En de dienstmaagd, hem wederom ziende, begon te zeggen tot degenen, die daarbij stonden: Deze is een van die. 70 Maar hij loochende het wederom. En een weinig daarna, die daarbij stonden, zeiden wederom tot Petrus: Waarlijk, gij zijt een van die; want gij zijt ook een Galileer, en uw spraak gelijkt. 71 En hij begon zichzelf te vervloeken en te zweren: Ik ken dezen Mens niet, Dien gij zegt. 72 En de haan kraaide de tweede maal; en Petrus werd indachtig het woord, hetwelk Jezus tot hem gezegd had: Eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij, zich van daar makende, weende. In dit hoofdstuk begint het bericht van de evangelist betreffende het lijden en de dood van onze Heere Jezus, en het is voor ons van het grootste belang om niet slechts met de geschiedenis daarvan bekend te wezen, maar ook met de verborgenheid, die er in ligt opgesloten Wij hebben hier I. Het complot van de overpriesters en schriftgeleerden tegen Christus, vers 1, 2.

II. De zalving van Christus' hoofd bij gelegenheid van een avondmaaltijd in Bethanië, twee dagen voor Zijn dood, vers 3 - 9.

III. De overeenkomst van Judas met de overpriesters om Hem over te leveren, vers 10, 11.

IV. Christus' eten van het pascha met Zijn discipelen, zijn instelling van het Avondmaal, en zijn gesprekken met Zijn discipelen onder en na het avondmaal, vers 12 - 31.

V. Christus' doodsbenauwdheid in de hof, vers 32 - 42. VI. Zijn overlevering door Judas en gevangenneming door de gezonden van de overpriesters, vers 43 - 52. VII. Zijn terechtstelling voor de hogepriester en zijn schuldigverklaring, en de mishandelingen die Hem aldaar werden aangedaan, vers 53 - 65, VIII. Petrus' verloochening van Hem, vers 66 - 72. Het meeste van dat alles hebben wij gehad in Matthéüs 24.

Markus 14:1 - 11 Wij hebben hier voorbeelden:

I. Van de vriendelijkheid van Christus' vrienden, en wat zij deden om Hem eerbied en achting te betonen. Zelfs in en rondom Jeruzalem had Hij vrienden, die Hem liefhadden, en dachten dat zij nooit genoeg voor Hem konden doen, en onder wie, schoon Israël niet wordt vergaderd, Hij heerlijk is en altijd zijn zal.

1. Hier is een vriend, die Hem de vriendelijkheid bewees om Hem tot een avondmaaltijd te nodigen, en Hij was zo vriendelijk van de uitnodiging aan te nemen, vers 3. Hoewel Hij het vooruitzicht had op Zijn naderenden dood, heeft Hij zich toch aan geen droefgeestige teruggetrokkenheid overgegeven, maar was Hij even vrij in de omgang met zijn vrienden als tevoren.

2. Hier was ook een vriendin, die hare vriendelijkheid betoonde door Zijn hoofd te zalven met een zeer kostelijke zalf, terwijl Hij aan tafel zat. Dit was een buitengewoon bewijs van eerbied, betoond door een Godvruchtige vrouw, die niets te goed achtte voor Christus om Hem te eren. Nu was de Schrift vervuld: Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus haren reuk, Hooglied 1:12. Laat ons Christus zalven als onze welbeminde, Hem kussen met een kus der genegenheid, en Hem zalven als onze Soeverein, en Hem kussen met een kus van hulde en trouw. Heeft Hij zijn ziel uitgestort in de dood voor ons, en zullen wij dan een fles met zalf te kostelijk achten om over Hem uit te storten. Het is opmerkelijk dat zij er zorg voor droeg om al de zalf op Christus' hoofd uit te storten? Zij brak de fles (aldus lezen wij het), maar omdat het een albasten fles was, die niet gemakkelijk gebroken werd, en het ook niet nodig was haar te breken om er de zalf uit te laten vloeien, lezen sommigen hier, zij schudde de fles, of klopte haar tegen de grond, om los te maken wat er in was, opdat het er des te gemakkelijker zou uitvloeien, of zij wreef en schraapte er uit al wat er nog aan de zijwanden van was gebleven. Christus moet geëerd worden met alles wat wij hebben, en wij moeten er niet aan denken om er iets van terug te houden. Geven wij Hem de kostelijke zalf van onze beste genegenheden? Laat Hem er alles van hebben, laat ons Hem beminnen met geheel ons hart.

a. Nu waren er, die hier een verkeerde uitlegging aan gaven. Zij noemden het een verlies der zalf, vers 4. Omdat het in hun hart niet zou opgekomen zijn zich zulk een uitgave te veroorloven om Christus te eren, dachten zij dat zij, die het wel deed, verkwistend was. Gelijk nu de dwaas niet milddadig genoemd behoort te worden, noch de gierige mild, Jesaja 32:5, zo behoort de milddadige niet verkwistend te worden genoemd. Zij wendden voor dat de zalf verkocht en het geld aan de armen gegeven had kunnen worden, vers 5. Maar gelijk een algemene vroomheid ten opzichte van het korban de bijzondere liefdadigheid jegens arme ouders niet moet in de weg staan, Hoofdstuk 7:11, zo moet de algemene liefdadigheid jegens de armen geen bijzondere daad van liefde en eerbied jegens de Heere Jezus verhinderen. Wat uw hand te doen vindt, dat goed is, doe dit met uw macht.

b. Onze Heere Jezus gaf er een betere uitlegging aan, dan er uitwendig mede bedoeld scheen. Waarschijnlijk heeft zij niets anders bedoeld, dan om voor het gehele gezelschap haar eerbied voor Hem te tonen en Zijn feestelijk onthaal te vervolledigen. Maar Christus verheft het tot een daad van groot geloof zowel als van grote liefde, vers 8. "Zij is voorgekomen om Mijn lichaam te zalven, tot een voorbereiding ter begrafenis, alsof zij voorzag dat mijn opstanding haar zou beletten om het daarna te doen." Deze begrafenisplechtigheid was een soort van voorteken of inleiding tot Zijn nabij zijnde dood. Zie, hoe Christus hart vervuld was met de gedachte aan Zijn dood, hoe alles daarmee in verband werd gebracht, en hoe gemeenzaam Hij er bij iedere gelegenheid over heeft gesproken. Het is de gewoonte dat voor hen, die ter dood zijn veroordeeld, de doodkist en alle beschikkingen voor hun begrafenis gemaakt worden terwijl zij nog leven, en zo heeft Christus dit aangenomen. Christus' dood en begrafenis waren het uiterste van zijn vernedering, daarom wilde Hij, hoewel Hij er zich goedsmoeds aan onderwierp, toch dat er ook enig teken van eerbetoon bij zou plaatshebben, dat kon bijdragen om de ergernis van het kruis weg te nemen, en een aanduiding zou zijn, hoe kostelijk in de ogen des Heeren de dood Zijner gunstgenoten is. Christus is nooit triomfantelijk Jeruzalem binnengereden dan toen Hij kwam om er te lijden, en nooit is Zijn hoofd gezalfd, dan voor zijn begrafenis.

c. Hij heeft deze daad van heldhaftige liefde en eerbied aan de kerk van alle eeuwen aangeprezen, Alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de gehele wereld, daar zal ook tot hare gedachtenis gesproken worden, vers 9. De eer, welke het weldoen vergezelt, zelfs in deze wereld, kan genoegzaam opwegen tegen de smaad en de verachting, die er over uitgestort worden. De gedachtenis der rechtvaardigen is gezegend en zij, die bespottingen en geselen

geproefd hebben, hebben toch een goed getuigenis verkregen, Hebr. 11:36 - 39. Aldus werd deze goede vrouw beloond voor hare fles met zalf. - Zij heeft noch haar zalf, noch haar arbeid verloren. Zij heeft er dien goeden naam door verkregen, die beter is dan een kostelijke zalf. Die Christus eren zal Hij eren.

II. Van de boosaardigheid van Christus' vijanden en de toebereidselen door hen gemaakt om Hem leed te berokkenen.

1. De overpriesters, Zijn openlijke vijanden, beraadslaagden hoe zij Hem zouden doden, vers 1.

2. Het feest van het pascha was nabij, en op dat feest moest Hij gekruisigd worden.

a. Opdat Zijn dood en lijden des te meer openbaar zouden zijn, en gans Israël, zelfs die uit de verstrooiing, die van overal voor dit feest naar Jeruzalem kwamen, er getuigen van zouden zijn, alsmede van de wonderen, die er bij plaatshadden, b. Opdat het anti - type beantwoorden zou aan het type. Christus, ons Pascha, werd voor ons geofferd, en voerde ons uit het diensthuis, terzelfder tijd als het paaslam geofferd werd, en de gedachtenis gevierd werd van Israël's verlossing uit Egypte. Zie nu hoe boosaardig Christus' vijanden zijn geweest. Zij vonden het niet genoeg Hem te verbannen of gevangen te zetten, want het was niet slechts hun doel Hem tot zwijgen te brengen en Hem in Zijn voortgang te stuiten, nee zij wilden zich ook op Hem wreken voor al het goed, dat Hij gedaan heeft. Hoe listig zij waren: Niet in het feest, als het volk samenkomt. Zij zeggen niet: "Opdat zij niet gestoord worden in hun gebeden en Godsverering, en er van afgeleid worden," maar: Opdat niet misschien oproer onder het volk worde, vers 2. Opdat zij niet opstaan en Hem verlossen, en hen aanvallen, die iets tegen Hem ondernemen. Zij, die niets meer begeerden dan lof van mensen, vreesden niets meer dan de woede en het ongenoegen van mensen.

3. Judas, Zijn verborgen, vermomde vijand, sloot een overeenkomst met hen om Hem over te leveren, vers 10, 11. Hij wordt gezegd te zijn een der twaalfen, die Christus' huisgezin waren, gemeenzaam met Hem, opgeleid tot de dienst van Zijn koninkrijk. En hij ging tot de overpriesters, om hun voor deze zaak zijn diensten aan te bieden.

a. Wat hij hun voorstelde was Christus aan hen over te leveren. hun te zeggen wanneer en waar zij Hem konden vinden en grijpen, zonder een oproer onder het volk teweeg te brengen, waarvoor zij bevreesd waren, als zij Hem zouden grijpen als Hij in het openbaar en temidden Zijner bewonderaars verscheen. Wist hij dan welke hulp zij behoefden, en waar zij in hun beraadslagingen mede in de klem zaten? Waarschijnlijk wist hij dat niet, want hun beraadslagingen geschieden in het verborgen. Wisten zij dan dat hij wel genegen was hen te dienen? Nee, zij konden zich niet voorstellen, dat een Zijner vertrouwden zo laaghartig zou zijn, maar Satan, die in Judas gevaren was, wist hoe nodig zij hem hadden, en kon hem leiden om hun leidsman te zijn, die er op uit waren om Jezus te vangen. De geest, die in al de kinderen der ongehoorzaamheid werkt, weet hen wel bij elkaar te brengen om elkaar behulpzaam te zijn in een boos opzet, en er hen in te verharderen met de voorstelling, dat zij door de Voorzienigheid geholpen worden.

b. Wat hij zich voorstelde was, dat hij door die overeenkomst met hen geld zou verkrijgen. Hij bereikte zijn doel, toen zij beloofden hem geld te geven. Gierigheid was de boezemzonde van Judas, zijn eigen ongerechtigheid, en die bracht hem tot de zonde om zijn Meester te verraden. De duivel heeft zijn verzoeking daarnaar ingericht, en hem aldus overwonnen. Er wordt niet gezegd: Zij beloofden hem bevordering (daarnaar ging zijn eerezucht niet uit, maar zij beloofden hem geld te geven. Zie, hoe nodig het ons is dubbel op onze hoede te zijn tegen de zonde, die ons lichtelijk omringt. Wellicht was het de geldgierigheid van Judas, die hem er het eerst toe bracht om Christus te volgen, daar hij de belofte had van de penningmeester van

het gezelschap te zullen zijn, en hij er in zijn hart van hield geld te hanteren, en nu er geld was te verkrijgen van de andere zijde, was hij even bereid Hem te verraden, als hij vroeger geweest is Hem te volgen. Als het beginsel van iemands belijdenis van de Godsdienst vleselijk en werelds is en tot een wereldlijk doeleinde moet dienen, dan zal ditzelfde beginsel, als het getij verkeert, de bittere wortel van een snoden en schandelijken afval wezen.

c. Het geld verkregen hebbende, zocht hij hoe hij Hem bekwapelijk overleveren zou, op een wijze, die het meest behagen zou aan hen, die hem gehuurd hadden. Zie hoe nodig het ons is, om wèl toe te zien, dat wij ons in geen zondige verbintenissen begeven. Indien wij te eniger tijd zo verstrikt zijn met de redenen onzes monds, dan is het van het grootste belang voor ons, om ons te redden door snel terug treden, Spreuken 6:1 - 5. Het is een regel in onze wet, zowel als in onze Godsdienst, dat een verplichting om kwaad te doen, nul en van gener waarde is, zij verplicht tot berouw, niet tot volbrenging. Zie hoe de weg der zonde bergafwaarts gaat - als men er op is, moet men voorwaarts, en wat boze bedenksels velen in hun zondig streven hebben, om hun plannen bekwapelijk te volvoeren, maar in het einde zal het blijken hoeveel kwaad zij er door stichten.

Markus 14:12 - 31 In dezen verzen hebben wij:

I. Christus' eten van het pascha met Zijn discipelen in de nacht voordat Hij stierf, met de vreugde en lieflijkheid van welke inzetting Hij zich bereidde voor Zijn naderend lijden. Het klaar vooruitzicht van dat lijden heeft Hem niet ongeschikt gemaakt voor de plechtige viering van het feest. geen beduchtheid voor verdriet of benauwdheid, reeds gekomen of nog komende, moet ons ongeschikt maken voor het deelnemen aan een heilige plechtigheid van onze Godsdienst, als wij er de gelegenheid toe hebben.

1. Christus at het pascha op de gewonen tijd, toen de andere Joden het ook aten, gelijk Dr. Whitby duidelijk heeft aangetoond, en niet, gelijk Dr. Hammond meent, op de avond tevoren. Het was op de eersten dag van het feest, dat (al de acht dagen van het feest insluitende) het feest der ongehevelde broden genoemd wordt, op dien dag namelijk wanneer zij het pascha slachtten, vers 12.

2. Hij onderrichtte Zijn discipelen hoe de plaats te vinden, waar Hij voornemens was het pascha te eten, en daarbij gaf Hij wederom een blijk van Zijn onfeilbare kennis van verwijderde en toekomstige zaken (die ons gans en al toevallig schijnen) zoals Hij dit bewijs ook had gegeven toen Hij hen zond om de ezelin te halen, waarop Hij zijn intocht deed in Jeruzalem, Hoofdstuk 11:6. "Gaaf heen in de stad (want het pascha moest te Jeruzalem gegeten worden), en u zal een mens ontmoeten, dragende een kruik waters (een dienstknecht, uitgezonden om water te halen, om zijns meesters kamers schoon te maken), volgt dien, gaat in waar hij ingaat, vraagt naar de heer des huizes, vers 14, en verzoekt hem u een kamer te wijzen." Ongetwijfeld hadden de inwoners van Jeruzalem gereedgemaakte kamers te huur voor deze gelegenheid, ten gerieve van hen, die van buiten kwamen om het pascha te houden en van zulk een kamer heeft Christus gebruik gemaakt. Het was dus niet in het huis van een vriend of in een huis, dat Hij tevoren bezocht had, want dan zou Hij gezegd hebben: Gaaf tot zulk een vriend, of: Gij weet waar wij vroeger geweest zijn, gaaf heen, en bereidt het aldaar. Waarschijnlijk ging Hij waar Hij niet bekend was, teneinde ongestoord met Zijn discipelen te kunnen wezen. Wellicht duidde Hij het aan door een teken, om het te verbergen voor Judas, opdat hij het niet zou weten eer hij zelf tot de plaats kwam, en door zulk een teken om te kennen te geven, dat Hij wil wonen in een rein hart, dat is: gewassen als met rein water. Waar Hij voornemens is te komen, moet Hij voorafgegaan worden door een kruik waters, Jesaja 1:16 - 18.

3. Hij at het pascha in een opperzaal, toegerust en gereed, estroomenon, met tapijten belegd (naar het gevoelen van Dr. Hammond) het scheen dus een zeer fraaie eetzaal te zijn. Het was

er ver vandaan, dat Christus voor Zijn gewone maaltijden streefde naar iets, dat op statigheid geleeke, integendeel, Hij gaf de voorkeur aan het eenvoudige, Hij zat neer op het gras. Maar als Hij een heilig en plechtig feest hield, dan wilde Hij ter eer daarvan de kosten doen van zo fraai een kamer als Hij krijgen kon. God ziet niet op uitwendige pracht, maar Hij ziet op de tekenen van innerlijken eerbied voor een Goddelijke instelling, welke, naar te vrezen is, aan hen ontbreekt, die om kosten te besparen zich het betamelijke in de openlijke Godsverering ontzeggen.

4. Hij at het met de twaalfen, die Zijn huisgezin uitmaakten, om aan hen, die de zorg hebben over een gezin, niet slechts een gezin van eigen kinderen, maar ook van dienstboden, of een gezin van leerlingen, te leren de Godsdienst onder hen te handhaven en gezamenlijk met hen God te aanbidden. Indien Christus kwam met de twaalfen, dan was ook Judas onder hen, hoewel hij er toen op bedacht was zijn Meester te verraden, en uit hetgeen volgt, vers 20, blijkt duidelijk, dat hij er was. Hij is niet weggebleven, ten einde geen achterdocht tegen zich op te wekken. Indien zijn zetel bij dit feest ledig gebleven ware, zij zouden gezegd hebben wat Saul zei van David: Hem is wat voorgevallen, dat hij niet rein is, voorzeker is hij niet rein, 1 Samuel 20:26. Geveinsden zullen, hoewel zij weten hoe gevaarlijk dit voor hen is, zich altijd naar bijzondere inzetten begeven, om die bij te wonen, ten einde hun reputatie op te houden en hun geheime boosheid te bewimpelen. Christus heeft hem niet uitgesloten van de maaltijd, hoewel Hij zijn goddeloosheid kende, want zij was nog niet openbaar en tot ergernis geworden. Voornemens zijnde om de sleutelen van het koninkrijk der hemelen aan mensen in handen te geven, die slechts naar het uitwendig aanzien kunnen oordelen, heeft Christus hen hierdoor willen besturen en bemoedigen in hun toelatingen tot des Heeren tafel, om genoeg te nemen met een belijdenis, die door de uitwendigen levenswandel niet weersproken wordt, omdat zij de wortel der bitterheid niet kunnen zien, vòòr hij ontsproten is.

II. Christus' gesprek met Zijn discipelen terwijl zij het pascha aten. Waarschijnlijk liep, naar de gewoonte van het feest, het gesprek over de verlossing van Israël uit Egypte en de bewaring der eerstgeborenen, en was het even aangenaam als dit altijd was bij deze gelegenheid, totdat Christus hun datgeen zei, hetwelk beving mengde met hun verheuging.

1. Het was hun lieflijk en aangenaam in het gezelschap van hun Meester, maar Hij zegt hun, dat zij Hem nu terstond zullen verliezen. "De Zoon des mensen is verraden", en zij wisten, want Hij had het hun dikwijls gezegd, wat volgde. Als Hij verraden is, dan zal de volgende tijding luiden, dat Hij gekruisigd en gedood is. God heeft dit omtrent Hem bepaald, en Hij stemt er mede in. De Zoon des mensen gaat heen, gelijk van Hem geschreven is, vers 21. Het was geschreven in de raadsbesluiten Gods, en geschreven in de profetieën van het Oude Testament, en van beiden kan geen tittel of jota ter aarde vallen.

2. Zij vonden behagen in elkanders gezelschap, maar Christus werpt een schaduw over dit lieflijk samenzijn door hun te zeggen: Een van u, die met Mij eet, zal Mij verraden, vers 18. Christus zei dit om, ware het mogelijk, de consciëntie van Judas wakker te schudden, hem op te wekken tot berouw over zijn boosheid en om nog terug te komen van de rand des afgronds, want daartoe was het nog niet te laat. Maar voor zoveel blijkt was hij, wie de waarschuwing het meest gold, er het minst door getroffen. Al de overigen waren er door getroffen.

a. Zij begonnen bedroefd te worden. Gelijk de herinnering aan onze vroegere zonden, zo kan ook de vrees om wederom in zonde te vallen, het lieflijke van onze geestelijke feestvieringen verbitteren en onze blijdschap benevelen. Hier waren de bittere kruiden, die bij dit pascha gegeten werden.

b. Zij begonnen zichzelf te verdenken, De een na de ander zei: Ben ik het? en een ander: Ben ik het? Zij verdienen lof wegens hun Christelijke liefde, die hen drong om eerder zichzelf dan elkaar te verdenken. Het is de wet der liefde om het beste te hopen, 1 Corinthiërs 13:5 - 7,

omdat wij het kwaad in ons zeker weten, kunnen wij er ons zelve ook met meer recht van verdenken dan onze broederen. Er komt hun ook lof toe wegens hun berusten in hetgeen Christus zei. Zij betrouwden meer op zijn woorden dan op hun eigen hart, daarom zeggen zij niet: "Ik weet zeker dat ik het niet ben", maar: "Ben ik het, Heere? Zie, of er zulk een schadelijke weg in ons is, zulk een wortel der bitterheid, en ontdek het ons, opdat wij dien wortel mogen uitrukken en dien weg mogen afsluiten". In antwoord nu op hun vraag zegt Christus hun: A. Wat hen gerust kon stellen. Gij zijt het niet en gij niet, hij is het, die nu met Mij in de schotel indoopt, de tegenstander en vijand is deze boze Judas.

b. Naar men nu zou denken, moet dit Judas heel ongerust hebben gemaakt. Volvoert hij zijn plan, er hangt hem een scherp zwaard boven het hoofd, want: Wee de mens, door welken de Zoon des mensen verraden wordt, hij is verloren, voor eeuwig verloren. Hij zal zijn zonde gewaar worden, als zij hem vinden zal, en het ware hem goed nooit te zijn geboren, nooit het aanzien te hebben gehad ware hem beter dan zulk een rampzalig aanzijn te hebben als hem nu wacht. Zeer waarschijnlijk heeft Judas zich bemoedigd met de gedachte, dat zijn Meester dikwijls gezegd had, dat Hij verraden moest worden. Als het dan geschieden moet, dan zal God toch voorzeker hem niet schuldig houden, die het doet, want wie kan Zijn wil weerstaan? zoals de tegenstander redeneert, Romeinen 9:19. Maar Christus zegt hem dat dit geen verontschuldiging voor hem zijn zal. De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is, als een lam ter slachting, maar wee dien mens, door wie Hij verraden wordt. Gods raadsbesluiten om de zonden der mensen toe te laten en ze te doen uitlopen tot zijn eer, maken die zonden niet noodzakelijk, en zullen ze niet verontschuldigen, evenmin als zij er de straf voor zullen verzachten. Wel is Christus door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven, maar desniettemin is het "door de handen der onrechtvaardigen, dat Hij aan het kruis gehecht en gedood is," Handelingen 2:23.

III. De instelling van des Heeren Avondmaal.

1. Het werd ingesteld aan het einde van de paasmaaltijd, toen zij voldoende gespijzigd waren met het paaslam, om aan te tonen dat er met des Heeren Avondmaal geen lichamelijke spijziging bedoeld is. Het door zo iets te laten voorafgaan zou wezen Mozes te doen herleven. Nee, het is alleen voedsel voor de ziel, en daarom is zeer weinig, slechts zoveel als tot teken of zinnebeeld kan dienen, daarvoor genoeg. Het was aan het einde van de paasmaaltijd, waardoor het tot een Evangelische inzetting werd gemaakt en daarna opgeheven werd. Zeer veel omtrent de leer en de plichten, het Avondmaal betreffende, wordt ons opgehelderd door de wet van het pascha, Exodus 12, want de Oud Testamentische inzettingen zijn voor ons wel niet bindend, maar met de hulp van de Evangeliesleutel zijn zij leerrijk voor ons. En deze twee inzettingen hier zo dicht bij elkaar vindende, kan het goed wezen ze te vergelijken, en op te merken hoeveel korter en eenvoudiger des Heeren Avondmaal is, dan het Pascha. In vergelijking met de ceremoniële wet is Christus' juk zacht en licht, en zijn inzettingen zijn geestelijker.

2. Het werd ingesteld door het voorbeeld van Christus zelf, niet met de ceremonie en plechtigheid van een wet, zoals de inzetting van de doop na Christus' opstanding, Matthéüs 28:19, met: "Dit zij vastgesteld op voornoemd gezag," door de macht aan Christus gegeven in hemel en op aarde, vers 18, maar door de handeling van onze Meester zelve, omdat het bestemd was voor hen, die reeds Zijn discipelen waren en in het verbond met Hem opgenomen, maar het heeft het verplichtende van een wet, en is bestemd om tot aan zijn wederkomst volkomen geldig en van kracht te blijven.

3. Het werd ingesteld met dankzegging, aldus moeten de gaven der gewone voorzienigheid ontvangen worden, 1 Timotheüs 4:4, 5. Ook bij Zijn andere maaltijden was Hij gewoon te

zegenen en te danken, Hoofdstuk 6:41, 8:7, en wel op zo merkwaardige wijze, dat Hij er aan gekend werd, Lukas 24:30, 31. En hetzelfde deed Hij aan dezen maaltijd.

4. Het werd ingesteld tot een gedachtenis aan Zijn dood, en daarom brak Hij het brood, om aan te tonen hoe het de Heere behaagde Hem te verbrijzelen, en Hij noemde de wijn, die druivebloed is, het bloed van het Nieuwe Testament. De dood, dien Christus stierf, was een bloedige dood, en er wordt dikwijls melding gemaakt van het bloed, het dierbaar bloed, als van de prijs onzer verlossing, want het bloed is het leven, en heeft verzoening gedaan voor de ziel, Leviticus 17:11 - 14. De uitstorting van het bloed was de merkbaarste aanduiding van de uitstorting Zijner ziel, Jesaja 53:12. Bloed heeft een stem, Genesis 4:10, en daarom wordt het bloed zo dikwijls vermeld, wijl het moest spreken, Hebreeën 12:24. Het wordt genoemd het bloed van het Nieuwe Testament, want het verbond der genade werd een testament, en het werd van kracht bij de dood van Christus, de testamentmaker, Hebreeën 9:16. Het wordt gezegd vergoten te zijn voor velen, om velen rechtvaardig te maken, Jesaja 53:11, om vele kinderen tot de heerlijkheid te leiden, Hebreeën 2:10. Het was genoegzaam voor velen, daar het van oneindige waardij is, het is nuttig geweest voor velen, wij lezen van een grote schare, die niemand tellen kan, die hun lange klederen gewassen hebben, en ze wit gemaakt hebben in het bloed des Lams, Openbaring 9:7 - 14, en nog is het een geopende fontein. Hoe troostrijk is dit voor arme, berouwvolle zondaren, dat het bloed van Christus vergoten is voor velen! indien voor velen, waarom dan ook niet voor mij? Indien voor zondaren, zondaren uit de heidenen, de voornaamste der zondaren, waarom dan niet ook voor mij? 5. Het werd ingesteld om een bekrachtiging te zijn van het verbond, in Hem, gemaakt met ons, en een teken van de overdracht aan ons van die zegeningen en weldaden, welke ons verkregen zijn door Zijn dood, en daarom brak Hij het brood voor hen, vers 22, en zei: "Neemt, eet" er van. Hij gaf hun de beker en gebod hun er van te drinken, vers 23. Past de leer van Christus gekruisigd toe op uzelf, en laat zij spijs en drank zijn voor uw zielen, u versterkende, u voedende, u verkwikkende, steun en vertroosting zijnde van uw geestelijk leven.

6. Het was ingesteld met het oog op de zaligheid des hemels, om er een voorsmaak en onderpand van te zijn, en ons daardoor de smaak te benemen voor de genoegens en de verlustiging der zinnen, vers 25. "Ik zal niet meer drinken van de vrucht des wijnstoks, als een verkwikking voor het lichaam." Daarmee heb Ik afgedaan. Niemand, die geestelijke genietingen gesmaakt heeft, zal terstond naar de genietingen der zinnen verlange, want hij zegt: de geestelijke zijn beter, Lukas 5:39, maar een iegelijk, die geestelijke genietingen gesmaakt heeft, begeert terstond de eeuwige, want hij zegt: Dezen zijn nog beter, en daarom, laat mij niet meer drinken van de vrucht des wijnstoks, zij is smakeloos voor hen, aan wie het gegeven werd te drinken van de rivier van Gods genietingen, maar, Heere, verhaast de dag, wanneer ik dezelve nieuw zal drinken in het koninkrijk Gods, waar zij altijd nieuw en altijd volmaakt zal wezen.

7. Het werd besloten met een lofzang, vers 26. Hoewel Christus van vijanden omringd was, heeft Hij toch niet uit vrees voor hen de lieflijken plicht van psalmen te zingen nagelaten. Paulus en Silas zongen toen de gevangenen hen hoorden Dit was een Evangelisch lied, en van Evangelietijden wordt in het Oude Testament dikwijls gesproken als van tijden van verheuging, en lof wordt uitgedrukt door zingen. Dit was Christus' zwanenzang, dien Hij zong even voordat Hij inging tot Zijn lijden, zijn doodsbenauwdheid. Het was waarschijnlijk wat gewoonlijk bij die gelegenheden gezongen werd, namelijk Psalm 113 - 118.

IV. Christus' gesprek met Zijn discipelen toen zij bij maanlicht naar Bethanië terugkeerden. Als zij de lofzang gezongen hadden, gingen zij uit. Het was nu omtrent de tijd wanneer men zich ter ruste begaf, maar onze Heere Jezus was in Zijn hart zo bezig met Zijn lijden, dat Hij in de tent Zijns huizes niet wilde ingaan, op de koets van Zijn bed niet wilde klimmen en Zijn oogleden geen slaap wilde geven, als dat werk nog gedaan moest worden, Psalm 132:3, 4. de

Israëlieten was het verboden uit hun huizen te gaan in de nacht, toen zij het pascha aten, uit vrees voor het zwaard van de verderver, Exodus 12, 22, 23. Maar omdat Christus, de grote Herder, geslagen zou worden, ging Hij voorbedachtelijk uit om zich als kampioen bloot te stellen aan het zwaard. Zij hebben de verderver ontweken, maar Hij heeft hem overwonnen en de verwoestingen voleind in eeuwigheid.

1. Christus voorzegt hier dat Hij in Zijn lijden door al Zijn discipelen zal worden verlaten, "Gij zult in dezen nacht allen aan Mij geërgerd worden." Ik weet dat gij dit zijn zult, vers 27, en wat Ik u nu zeg, is niets anders dan wat de Schrift u tevoren gezegd heeft: "Ik zal de Herder slaan, en de schapen zullen verstrooid worden." Christus wist dit tevoren, en toch heette Hij hen welkom aan zijn tafel, Hij voorziet de val Zijner discipelen, en hoe zij zich zullen misdragen, en toch wijst Hij hen niet af. En zo moeten wij niet ontmoedigd zijn om aan des Heeren Avondmaal te komen door de vrees van later weer in zonde te vallen, hoe groter ons gevaar is, hoe meer wij nodig hebben ons te versterken door een naarstig gebruik maken van de heilige inzettingen. Christus zegt hun dat zij aan Hem geërgerd zullen worden, dat zij zullen beginnen te twijfelen of Hij wel waarlijk de Messias was, als zij Hem overweldigd zullen zien door zijn vijanden. Totnutoe waren zij met Hem gebleven in zijn verzoeken, hoewel zij Hem soms geërgerd hadden, hadden zij zich toch niet aan Hem geërgerd, noch Hem de rug toegekeerd, maar nu zal de storm zo fel zijn, dat zij allen hun anker zullen laten glippen en dus gevaar lopen van schipbreuk te lijden. Sommige beproevingen zijn van meer bijzonderen aard, (zoals Openbaring 2:10, "de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen, " maar andere zijn van algemenen aard, een "ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal", Openbaring 3:10. Het slaan van de herder heeft dikwijls het verstrooien der schapen tengevolge. Indien overheidspersonen, leraren, hoofden van gezinnen zijn wat zij behoren te zijn, namelijk herders voor hen, die aan hun hoede zijn toevertrouwd, dan zal, zo iets kwalijk met hen gaat, de gehele kudde er onder lijden en er door in gevaar gebracht worden. Maar Christus vertroost hen met de belofte, dat zij zich wederom zullen herstellen, terug zullen keren tot hun plicht en hun vertroosting, vers 28. "Nadat Ik zal opgestaan zijn, zal Ik u vergaderen uit alle plaatsen waarheen gij verstrooid zijt. Ik zal u voorgaan naar Galiléa, onze vrienden zien, en aldaar zullen wij van elkaar genieten." 2. Hij voorzegt dat Hij inzonderheid door Petrus verloochend zal worden. Toen zij uitgingen naar de Olijfberg, kunnen wij veronderstellen, dat zij Judas kwijt waren geraakt (hij was stil weggeslopen), waarop de overigen hoge gedachten van zichzelf begonnen te koesteren, zij zouden wel bij hun Meester blijven, toen Judas Hem had verlaten. Maar Christus zegt hun, dat zij, hoewel zij door zijn genade bewaard zullen blijven van Judas, afval, toch volstrekt niet te roemen zullen hebben op hun standvastigheid. Hoewel God ons bewaart van even slecht te zijn als de slechtsten, moeten wij toch zeer beschaamd zijn bij de gedachte, dat wij niet beter zijn dan wij zijn.

a. Petrus gevoelt er zich gans zeker van, dat hij zich niet zo slecht zal gedragen als de overige discipelen, vers 29, Of zij ook allen geërgerd werden, al zijn broederen, hier tegenwoordig, zo zal ik toch niet geërgerd worden. Hij denkt zich niet slechts sterker dan anderen, maar zo veel sterker, dat hij de schok der verzoeking gans alleen zal kunnen weerstaan, dat hij standvastig zal blijven, al is er ook niemand bij hem. Het zit ons in het bloed om goed te denken van ons zelve en op ons eigen hart te vertrouwen.

b. Christus zegt hem dat hij slechter zal handelen dan iemand hunner. Allen zullen zij Hem verlaten, maar hij zal Hem verloochenen, niet eenmaal, maar driemaal, en dat wel terstond, "heden, in dezen nacht, eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, zult gij loochenen dat gij Mij ooit gekend hebt, of bekend met Mij geweest zijt, als iemand die zich schaamt en bevreesd is Mij te erkennen." c. Hij blijft bij zijn belofte, "Al moest ik met U sterven", zal ik U toch blijven aankleven, en ongetwijfeld dacht hij wat hij zei. Judas heeft niets van dien aard gezegd, toen Christus hem zei dat hij Hem zou verraden. Hij zondigde met voorbedachten

rade, Petrus door verrassing, Judas heeft de ongerechtigheid bedacht, Micha 2:1, Petrus is door deze misdaad overvallen, Galaten 6:1. Petrus heeft slecht gehandeld toen hij zijn Meester tegensprak. Indien hij met vreze en beven gezegd had: "Heere, verleen mij de genade van mij te weerhouden van U te verloochenen, leid mij niet in verzoeking, verlos mij van dit boze", dan zou het wellicht voorkomen zijn, maar allen waren zij zo gerust. Zij, die gezegd hadden: Ben ik het, Heere? zeiden nu: "Nooit zal ik dat wezen." Verlost zijnde van hun vrees van Christus te verraden, meenden zij nu veilig te zijn. Maar hij die staat moet leren toezien, dat hij niet valle, en wie zich aangordt, moet zich niet beroemen als die zich losmaakt.

Markus 14:32 - 42 Christus gaat hier in tot Zijn lijden, en Hij begint met het smartelijkste van alles wat Hij te verduren had, het lijden van zijn ziel. Wij zien Hem hier in zijn doodsbenauwdheid, waarvan wij het treurig verhaal reeds in Matthéüs gehad hebben. Deze zielsangst was de alsem en gal in zijn ellende, en hieruit blijkt dat Hij tot geen smart of droefheid gedwongen of genoodzaakt was, maar dat Hij haar vrijwillig over zich liet komen.

I. Hij zonderde zich af om te bidden, "Zit hier neer" (zegt Hij tot Zijn discipelen) "terwijl Ik een weinig verder ga om te bidden". Hij had kort tevoren met hen gebeden, Johannes 17, en nu zegt Hij hun zich terug te trekken, terwijl Hij met een persoonlijke boodschap tot de Vader gaat. Ons bidden met ons gezin zal ons niet verontschuldigen als wij het afzonderlijk gebed nalaten. Toen Jakob zijn worsteling in het gebed stond aan te vangen, "deed hij overtrekken hetgeen hij had, en bleef alleen over, en toen worstelde een man met hem," Genesis 32:23, 24, hoewel hij waarschijnlijk tevoren met zijn gezin had gebeden.

II. Zelfs in die afzondering nam Hij Petrus, en Jakobus en Johannes mede, vers 33, drie bevoegde getuigen van dit deel Zijner vernedering, en hoewel grote geesten er niet op gesteld zijn, dat anderen iets van hun strijd bemerken, heeft Hij zich er niet voor geschaamd dat zij Hem zagen. Deze drie hadden het hoogst opgegeven van hun bekwaamheid en gewilligheid om met Hem te lijden, Petrus hier in dit hoofdstuk, Jakobus en Johannes in Hoofdstuk 10:39 :en daarom laat Christus hen er bij staan en zien welk een strijd Hij had met de bloeddooop en de bitteren beker, ten einde hen er van te overtuigen, dat zij niet geweten hebben wat zij zeiden. Het is voegzaam dat zij, die het meest gerust zijn, het eerst op de proef worden gesteld, ten einde hun dwaasheid en zwakheid te tonen.

III. Daar was Hij aan een ontzettende gemoedsbeweging ten prooi, vers 33. "Hij begon verbaasd en zeer beangst te worden", ekthambeisthai, een woord, dat niet in Matthéüs gebruikt is, maar veelbetekenend is, het geeft iets te kennen als een afschuw van grote duisternis, zoals die, welke op Abraham viel, of liever iets, dat nog veel erger en schrikkelijker is. "De verschrikkingen Gods rustten zich tegen Hem, en Hij gaf zich over aan de aanschouwing er van, en dat van zeer nabij. Nooit was er een smart gelijk aan zijn smart in die ure, nooit heeft iemand ervaring gehad zoals Hij van eeuwigheid gehad heeft van de gunst van God, en daarom heeft nooit iemand zulk een bewustheid der Goddelijke gunst gehad, als Hij, ja niemand kon die hebben. Toch was er niet de minste wanorde of ongeregeldheid in zijn gemoedsbeweging, zijn aandoeningen kwamen niet met heftigheid of onstuimigheid boven, maar onder leiding, al naar zij geroepen werden, want Hij had niet, evenals wij, een verdorven natuur, die er zich in mengde. Indien er op de bodem van water een bezinksel is, dan zal het wel helder schijnen zolang het stil en in rust is, maar als het geschud of bewogen wordt, dan wordt het troebel, zo is het met onze aandoeningen, maar zuiver water in een rein glas blijft helder, al wordt het nog zo heftig bewogen, en zo was het met Christus. Dr. Lightfoot acht het zeer waarschijnlijk, dat de duivel thans in een zichtbare gestalte voor onze Zaligmaker verscheen, in zijn eigen gedaante en kleur, om Hem te verschrikken en te beangstigen, en Hem af te brengen van zijn hoop op God (hetgeen hij op het oog had in zijn kwelling van Job,

een type van Christus, ten einde hem God te doen vloeken en dan te sterven), en om Hem af te houden van voort te gaan met zijn onderneming. Al wat Hem daarin zocht te hinderen, beschouwde Hij als komende van Satan, Matthéüs 16:23. Toen de duivel Hem verzocht had in de woestijn, wordt van hem gezegd, dat hij "van Hem week voor een tijd," Lukas 4:13, zich voornemende om de aanval te herhalen, maar dan op een andere wijze. Bemerken dat hij Hem door geen vleierijen tot zonde kon verlokken, wilde hij nu beproeven Hem door verschrikkingen er toe te brengen, om aldus Zijn voornemen te verijdelen.

IV. Hij hief een droeve klacht aan over zijn ontroering. "Mijne ziel is geheelbedroefd." zei Hij.

1. Hij is zonde voor ons gemaakt, en daarom was Hij aldus bedroefd, Hij kende volkomen de boosaardigheid der zonde, waarvoor Hij leed, en de hoogste mate van liefde tot God hebbende, die er door beledigd was, en van liefde tot de mens, die er door geschaad en in gevaar werd gebracht, was het geen wonder dat, nu die zonden Hem ordelijk voor ogen gesteld zijn, "Zijne ziel geheel bedroefd was". Nu werd Hem arbeid gemaakt met onze zonden, en werd Hij vermoeid met onze ongerechtigheid.

2. Hij is een vloek voor ons gemaakt, de vervloekingen der wet werden overgedragen op Hem, als onze Borg en Vertegenwoordiger, niet, zoals oorspronkelijk met ons verbonden, maar als aansprakelijk voor de daad. En toen zijn ziel aldus geheel bedroefd was geworden, heeft Hij zich als het ware overgegeven, en zich gebogen onder de last, totdat Hij door Zijn dood genoegdoening had gedaan voor de zonde, en daardoor de vloek voor eeuwig had opgeheven. Nu heeft Hij de dood gesmaakt, gelijk van Hem gezegd is, Hebréeën 2:9, hetgeen niet is een verzachtende uitdrukking, alsof Hij de dood slechts gesmaakt - of geproefd - had, nee, Hij heeft de beker met droesem en al gedronken, veeleer is het een uitdrukking ter versterking. Hij heeft de beker niet snel en opeens geledigd, nee, Hij heeft er al de bitterheid van gesmaakt. Dat was de vrees, waarvan de apostel spreekt, Hebréeën 5:7, een natuurlijke vrees voor pijn en dood, waarvoor de menselijke natuur gans natuurlijk terugschrikt. De overdenking nu van Christus' lijden in zijn ziel en zijn smarten voor ons moet ons dienen a. Om onze zonden bitter te maken. Kunnen wij ooit een gunstige, of ook maar een lichte gedachte koesteren van zonde, als wij zien welk een indruk de zonde (hoewel het slechts toegerekende zonde was) op de Heere Jezus heeft gemaakt? Zal op onze ziel licht zijn, wat zo zwaar was op de Zijne? Is Christus in doodsbenauwdheid geweest om onze zonden, en zullen wij er zelve nooit in doodsbenauwdheid om zijn? Hoe behoren wij te zien op Hem, dien wij hebben geperst, dien wij hebben doorstoken, en rouwklagen en bitterlijk kermen! Het betaamt ons gans zeer bedroefd te zijn om de zonde, omdat Christus dit was, en er nooit mede te schertsen. Indien Christus aldus voor de zonde geleden heeft, zo laat ons ons wapenen met dezelfde gedachte.

b. Om onze smarten te verzoeten. Indien onze ziel te eniger tijd geheel bedroefd is vanwege de verdrukkingen van dezen tegenwoordigen tijd, zo laat ons gedenken, dat onze Meester dat voor ons geweest is, en de discipel is niet meer dan zijn Heere. Waarom zouden wij trachten de smart te verdrijven, als Christus haar om onzentwil heeft gezocht en er zich aan heeft onderworpen, en hierdoor niet slechts de angel er aan ontnomen heeft en haar draaglijk heeft gemaakt, maar er ook kracht in gelegd heeft, en haar nuttig heeft gemaakt (want "door de droefheid des aangezichts wordt het hart gebeterd,") ja er lieflijkheid in gelegd en ook vertroosting. Paulus was droevig, doch altijd blijde. Indien wij geheel bedroefd zijn, dan is het slechts tot de dood toe, dat zal het einde wezen van al onze smarten. Indien Christus de onze is, dan zullen als de ogen gesloten zijn, alle tranen er van afgewist wezen.

V. Hij gebod Zijn discipelen bij Hem te blijven, niet omdat Hij hun hulp behoefde, maar omdat Hij wilde dat zij Hem zouden aanschouwen en onderwijzing aannemen. Blijft hier en waakt, zei Hij. Tot de andere discipelen had Hij niets anders gezegd dan: Zit hier neer, vers 32, maar tot deze drie zegt Hij: Blijft hier en waakt, alsof Hij van hen meer verwachtte dan van de overigen. VI. Hij wendde zich tot God in het gebed, vers 35, "Hij viel op de aarde en bad." Het was slechts kort tevoren, dat Hij in het gebed zijn ogen ophief, Johannes 17:1, maar hier, in doodsbenaauwdheid zijnde, viel Hij op zijn aangezicht, zich schikkende naar zijn tegenwoordige vernedering, en ons lerende ons voor onze God te vernederen, het betaamt ons laag te zijn, als wij in de tegenwoordigheid van de Allerhoogste komen.

1. Als mens bad Hij om afwending van Zijn lijden, dat "zo het mogelijk ware, die ure van Hem voorbijging," vers 35. Laat, indien het mogelijk is, des mensen verlossing geschieden, zonder dat Ik in deze ure van korte, maar zeer scherpe beproeving kom. Wij hebben Zijn eigen woorden, vers 36, Abba Vader. Het Syrisch woord, door Christus gebruikt, is hier behouden, het betekent Vader, om aan te duiden welk een nadruk onze Heere Jezus er op gelegd heeft in zijn smarten, en Hij wil dat wij er evenzo de nadruk op zullen leggen. Het is met het oog hierop, dat Paulus dit woord behoudt, en het in de mond legt van allen, die de geest der aanneming hebben, hen wordt geleerd te roepen: Abba Vader, Romeinen 8:15, Galaten 4:6. Vader! alle dingen zijn U mogelijk. Zelfs hetgeen wij niet kunnen verwachten, dat voor ons gedaan zal worden, moeten wij mogelijk achten bij God, en als wij ons onderwerpen aan Zijn wil en ons verlaten op zijn wijsheid en genade, dan moet het wezen met een gelovig erkennen van zijn macht, en dat alle dingen Hem mogelijk zijn 2. Als middelaar heeft Hij berust in de wil Gods hieromtrent, "Doch niet wat Ik wil' maar wat Gij wilt. Ik weet dat de zaak beslist is, en niet meer veranderd kan worden. Ik moet lijden en sterven, en Ik heet het welkom. VII. Hij wekte Zijn discipelen, die in slaap waren gevallen, terwijl Hij bad, vers 37, 38. Hij komt om naar hen te zien, daar zij niet gekomen waren om naar Hem te zien, en Hij vindt hen slapende, zo weinig waren zij bewogen door zijn smarten, zijn klachten en gebeden. Deze zorgeloosheid was reeds een voorteken van de zonde, waaraan zij zich daarna schuldig zullen maken door Hem te verlaten, en het werd nog verzaamd doordat Hij hen zo kort tevoren had geprezen omdat zij "bij Hem gebleven zijn in zijn verzoeken," hoewel zij niet zonder fouten of gebreken waren. Was Hij zo bereid om het goede in hen te zien, en waren zij zo onverschillig voor Hem? Was er hun zo weinig aan gelegen zich Hem behaaglijk te maken? Zij hadden kort tevoren beloofd niet aan Hem geërgerd te zullen worden, hoe! en dan zo weinig acht op Hem te slaan! zich zo weinig om Hem te bekommeren! Inzonderheid aan Petrus verwijt hij deze slaperigheid, "Simon! slaapt gij? Kai suteknon, - Hoe gij, Mijn zoon? Gij, die zo vast en bepaald beloofd hebt Mij niet te zullen verloochenen, veronachtzaamt gij Mij aldus? Van u had Ik betere dingen verwacht. Kunt gij niet een uur waken?" Hij eiste niet van hem om de gehelen nacht met Hem te waken, slechts een uur. Onze flauwhartigheid en ons weinig volharden in de dienst van Christus worden nog verzaamd door het feit, dat Hij niet te veel van ons vergt, ons niet vermoeit, Jesaja 43, 23. Hij legt ons geen anderen last op dan te houden wat wij hebben, totdat Hij komt, Openbaring 2:24, 25, en zie, Hij komt haastelijk' Openbaring 3:11. Gelijk Christus die Hij liefheeft kastijdt, als zij zich kwalijk gedragen, zo raadt en vertroost Hij ook, die Hij kastijdt.

1. Het was een zeer wijs en getrouw woord van raadgeving, dat Christus hier tot Zijn discipelen sprak: Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt, vers 38. Het was al erg om te slapen, terwijl Christus in benauwdheid verkeerde, maar zij kwamen nog verder in verzoeking, en indien zij zich niet opmaakten om genade en kracht van God te verkrijgen door het gebed, dan zullen zij nog erger doen, en dat hebben zij ook gedaan, toen zij Hem allen verlieten en vluchtten.

2. Het was een zeer vriendelijke en tedere verontschuldiging van hen, dat Christus er bijvoegde: "de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak." "Ik weet dat de geest gewillig is, gans bereid, ijverig, gij zoudt gaarne wakker blijven, maar gij kunt niet." Dat kan als een rede beschouwd worden voor de vermaning: Waakt en bidt, want, hoewel de geest gewillig is, Ik erken het (gij hebt in oprechtheid u voorgenomen nooit aan Mij geërgerd te zullen worden) maar het vlees is zwak, en zo gij niet waakt en bidt en de middelen gebruikt om te kunnen volharden, dan zult gij desniettemin overwonnen worden. De overweging van de zwakheid van ons vlees moet ons aansporen tot gebed en tot waakzaamheid als wij in verzoeking komen. VIII. Hij herhaalde zijn bede aan Zijn Vader, vers 39. "Wederom heengegaan zijnde, bad Hij, zeggende ton auton logon - hetzelfde woord, of dezelfde zaak, Hij sprak tot hetzelfde doel, en wederom, ten derden male. Dit leert ons, dat men altijd bidden moet, en niet vertragen, Lukas 18:1. Hoewel de verhoring van ons gebed niet spoedig komt, moeten wij onze beden toch herhalen, volharden in de gebede, want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen, Habakuk 2:3. Toen Paulus door een engel des Satans met vuisten geslagen werd, heeft hij de Heere driemaal gebeden, zoals Christus hier, eer hij een antwoord des vredes ontving, 2 Corinthiërs 12:7, 8. Toen Christus een weinig tevoren in de ontroering Zijner ziel bad: Vader, verheerlijk Uwen naam, ontving Hij onmiddellijk antwoord door een stem van de hemel: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem wederom verheerlijken, maar nu moet Hij ten tweeden male en ten derden male komen, want de bezoeken van Gods genade, in antwoord op het gebed, komen vroeg of laat, naar het welbehagen van Zijn wil, opdat wij ons afhankelijk blijven gevoelen. IX. Hij herhaalde Zijn bezoek aan de discipelen. Zo gaf Hij een bewijs van Zijn voortdurende zorg over zijn kerk op aarde, zelfs wanneer zij half in slaap is, en niet behoorlijk voor zichzelf bezorgd is, terwijl Hij altijd leeft om Zijn Vader in de hemel voor ons te bidden. Zie, hoe Hij, gelijk het een Middelaar betaamt, voortdurend tussenbeide heen en weer gaat. Hij kwam ten tweeden male tot Zijn discipelen, en vond hen wederom slapende, vers 40. Zie, hoe de zwakheid Christus' discipelen telkens weer overvalt, in weerwil van hun voornemens en besluiten, en hen overmeestert, in weerwil van hun tegenstaan, en welk een belemmering ons lichaam is voor onze ziel, hetgeen ons moet doen verlange naar dien zaligen toestand, wanneer wij van dien last ontdaan zullen zijn. Deze tweede keer sprak Hij tot hen als tevoren maar zij wisten niet wat zij Hem antwoorden zouden, Zij schaamden zich over hun slaperigheid, en hadden er geen verontschuldiging voor. Of zij waren er zo door overweldigd, dat zij als mensen, die zich in een toestand tussen slapen en waken bevinden, niet wisten waar zij waren of wat zij zeiden. Maar de derde maal zei Hij hun nu voort te slapen, indien zij wilden, vers 41. Slaapt nu voort en rust. Ik heb uw waken nu niet meer nodig, gij kunt slapen, zo gij wilt. "Het is genoeg " Dat woord hadden wij niet in Matthéüs. "Gij zijt genoeg gewaarschuwd om wakker te blijven, en hebt de waarschuwing niet willen aannemen, en nu zult gij zien hoe weinig reden gij hebt om zo gerust te zijn," Apekei, "Ik onthef u van verderen dienst", aldus verstaan sommigen het. "Nu is de ure gekomen, waarin ik wist dat gij Mij allen zult verlaten, zo doet dan nu wat gij wilt", gelijk Hij tot Judas zei: Wat gij doet, doe dit haastelijk. "De Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der zondaren, der overpriesters en ouderlingen, die ergsten der zondaren, omdat zij voorwenden heilig te zijn. Staat op, sluimert niet langer, laat ons de vijand tegemoet gaan, want ziet, die Mij verradt is nabij, en Ik moet er nu niet aan denken te ontkomen." Als wij zien dat ramp en benauwdheid nabij zijn, dan moeten wij ons opwekken om er voor bereid te zijn.

Markus 14:43 - 52 Wij hebben hier de gevangenneming van onze Heere Jezus door de beambten van de overpriesters. Dit was wat zijn vijanden reeds lang op het oog hadden, zij hadden reeds dikwijls lieden uitgezonden om Hem te grijpen, maar Hij was aan hun handen ontkomen omdat zijn ure nog niet was gekomen, en zij zouden Hem thans evenmin hebben kunnen grijpen, indien Hij zich niet vrijwillig aan hen had overgegeven. Eerst begon Hij te

lijden in zijn ziel, maar daarna in Zijn lichaam, ten einde verzoening te doen voor de zonde, die begint in het hart, maar daarna de leden van het lichaam stelt tot "wapenen der ongerechtigheid." I. Een bende van ruwe booswichten wordt gebruikt om onze Heere gevangen te nemen, een grote schare met zwaarden en stokken. Er is geen boosheid zo afschuwelijk, of er zullen onder de kinderen der mensen geschikte werktuigen voor gevonden worden, die daar niet voor terugdeinzen, zo ontzettend verdorven, is het mensdom. Aan het hoofd van dit gespuis is Judas, "een van de twaalfen", een van hen, die gedurende vele jaren gemeenzaam met de Heere Jezus hebben omgegaan, in Zijn naam hadden geprofeteerd en in Zijn naam duivelen hadden uitgeworpen, en Hem toch verried. Het is niets nieuws, dat een zeer schoonschijnende belijdenis in een schandelijk afval eindigt. "Hoe zijt gij gevallen, O, morgenster!" II. Mannen van geen mindere betekenis dan de overpriesters en de schriftgeleerden en de ouderlingen hadden hen gezonden en hen aan het werk gesteld, mannen, die voorgaven de Messias te verwachten en bereid te zijn Hem welkom te heten, en toch, als Hij gekomen is, en onmiskenbare bewijzen heeft geleverd dat Hij is, die komen zou, stellen zij zich tegen Hem, omdat Hij hun niet in het gevele komt, hun pracht en aanzien niet goedkeurt of ondersteunt, niet verschijnt of optreedt als een aards vorst, maar een geestelijk koninkrijk opricht, bekering predikt en een heilige levenswijze, en der mensen gedachten en neigingen naar een andere wereld richt, zodat zij zonder zijn geloofsbrieven aan een nauwkeurig en onpartijdig onderzoek te onderwerpen, besluiten Hem in minachting te brengen en te vernietigen.

III. Judas verried Hem met een kus, misbruik makende van de vrijheid, die Christus aan Zijn discipelen heeft toegestaan om Hem op de wang te kussen, als zij, na enigen tijd afwezig te zijn geweest, tot Hem terugkeerden. Hij noemde Hem: Rabbi, Rabbi! en kuste hem, alsof hij thans eerbiediger jegens Hem was dan ooit tevoren. Het is genoeg om iemand voor altijd er een afkeer van te doen opvatten om Rabbi, Rabbi genoemd te worden, Matthéüs 23:7, daar het met deze plichtpleging was, dat Christus werd verraden. Hij zei hun: Grijpt hem en leidt hem zeker heen. Sommigen denken dat hij dit ironisch zei, wetende dat zij Hem niet konden grijpen zo Hij het niet wilde, dat deze Simson hun banden als gezengde vlasdraden kon verbreken, en hun kon ontkomen, en zo zou hij het geld, en Christus de eer hebben, terwijl er geen leed geschied was, en ik zou ook geneigd zijn dit te denken, maar Satan in hem gevaren zijnde is de boosaardigste bedoeling niet te slecht om haar in hem te veronderstellen. Daarenboven, hij had zijn Meester dikwijls horen zeggen, dat Hij, verraden zijnde, gekruisigd zou worden, en hij had geen reden om er anders over te denken.

IV. Zij grepen Hem en maakten Hem tot hun gevangene, vers 46. Zij sloegen hun handen aan Hem, ruwe gewelddadige handen, en grepen Hem, waarschijnlijk triomferende wijl zij nu gedaan hadden wat zo dikwijls tevergeefs beproefd was geworden.

V. Petrus sloeg om zich heen om zijn Meester te verdedigen en wondde een der aanranders, daar hij zich voor het ogenblik nog de belofte herinnerde om zijn leven te wagen voor zijn Meester. Hij was een dergenen die daarbij stonden, een dergenen, die met Hem waren (zoals de betekenis is van het woord) een van de drie discipelen, die met Hem in de hof waren. Hij trok het zwaard, en bedoelde waarschijnlijk het hoofd af te slaan maar de slag missende, hieuw hij slechts het oor af van een dienstknecht des hogepriesters, vers 47. Het is gemakkelijker voor Christus te strijden dan voor Hem te sterven, maar de goede krijgsknechten van Christus overwinnen niet door anderen het leven te benemen, maar door hun eigen leven te geven. Openbaring 12:11. VI. Christus spreekt met hen, die Hem hadden gegrepen, en toont hun het ongerijmde van hun handelwijze.

1. Dat zij tegen Hem zijn uitgegaan als tegen een moordenaar, terwijl Hij toch generlei misdaad begaan had, Hij was dagelijks bij hen in de tempel, lerende, als Hij nu boze bedoelingen had, dan zou dit daar op de een of anderen tijd ontdekt zijn, ja, de beambten der overpriesters, die tot de tempeldienst behoorden, hebben zeer waarschijnlijk zijn leerredenen aldaar gehoord (Ik was bij u in de tempel), had Hij hun dan geen voortreffelijke leerstellingen gepredikt? zijn vijanden zelven rechters zijnde, konden het getuigen. Waren niet "al de redenen Zijns monds in gerechtigheid"? Was er "iets verdraaids of verkeerds" in? Spreuken 8:8. Aan zijn vruchten werd Hij gekend als een goede boom, waarom zijn zij dan tegen Hem uitgegaan als tegen een moordenaar? 2. Dat zij aldus in het geheim kwamen om Hem te grijpen, terwijl Hij noch beschaamd noch bevreesd was om openlijk in de tempel te verschijnen. Hij was niet een van degenen, die kwaad doen en het licht haten, Johannes 3:20. Indien hun meesters Hem iets te zeggen hadden, zij konden Hem dagelijks vinden in de tempel, waar Hij op al hun vragen en beschuldigingen bereid was te antwoorden, en daar konden zij dan naar welgevallen met Hem handelen, want de priesters bewaarden de tempel, en hadden de tempelwacht onder hun bevelen, maar Hem aldus te middernacht in de plaats Zijner afzondering te overvallen was even laaghartig als lafhartig. Het was een handelwijze zoals die van Davids vijand, die in de achterlage der hoeven zit, om de onschuldige in verborgen plaatsen te doden, Psalm 10:8. Maar dat was niet alles. Zij kwamen met zwaarden en stokken, alsof Hij de wapenen had opgevat tegen de regering, en dus de burgerij tegen Hem gewapend moest worden om Hem ten onder te brengen. Die wapenen waren onnodig, maar zij maakten dien ophef, dat vertoon, a. om zich te beveiligen tegen de woede van sommigen, zij kwamen gewapend, omdat zij het volk vreesden, maar aldus waren zij vervaard waar geen vervaardheid was, Psalm 53:6.

b. Om Hem bloot te stellen aan de woede van anderen. Door met zwaarden en stokken te komen om Hem te grijpen, stelden zij Hem aan het volk voor (want het volk wordt zeer licht onder dien indruk gebracht) als een gevaarlijk oproerig man, en poogden zij aldus hen tegen Hem op te zetten, en hen te doen roepen: Kruis hem! kruis hem! daar zij op geen andere wijze hun doel kunnen bereiken. VII. Hij berustte in die onwaardige smadelijke bejegening, daar zij in overeenstemming was met de Oud Testamentische voorzeggingen van de Messias. Ik word hard behandeld, maar Ik onderwerp Mij er aan, opdat de Schriften vervuld worden, vers 49.

1. Zie welk een eerbied Christus heeft gehad voor de Schriften, Hij wilde liever alles verdragen, dan dat een titel of jota van het Woord Gods ter aarde zou vallen, en gelijk Hij er het oog op heeft gehad in Zijn lijden, zo heeft Hij ook het oog er op in zijn heerlijkheid, immers wat doet Christus in het bestuur der wereld anders dan de Schriften vervullen? 2. Zie welk gebruik wij behoren te maken van het Oude Testament, wij moeten er Christus zoeken als de waren schat, die in dien akker is verborgen. Gelijk de geschiedenis van het Nieuwe Testament de profetieën verklaart van het Oude, zo helderen de profetieën van het Oude Testament de geschiedenis van het Nieuwe op. VIII. Hierop hebben al de discipelen van Christus Hem verlaten, vers 50. Zij, Hem verlatende, zijn allen gevloden. Zij waren vol vertrouwen geweest, dat zij bij Hem zouden blijven, maar zelfs Godvruchtige mensen weten niet wat zij zullen doen, voordat zij op de proef gesteld zijn. Indien het zulk een vertroosting voor Hem was, gelijk Hij nog kort tevoren had te kennen gegeven, dat zij "steeds met Hem zijn gebleven" in Zijn kleinere beproevingen, Lukas 22:28, dan kunnen wij ons wel voorstellen welk een smart het voor Hem was, dat zij Hem nu in Zijn grootste beproevingen verlieten, toen zij Hem van enigen dienst hadden kunnen zijn - toen Hij mishandeld werd door Hem te beschermen, en toen Hij beschuldigd werd door voor Hem te getuigen. Laat hen, die voor Christus lijden, het niet vreemd achten, als zij aldus verlaten worden, als de gehele kudde het gewonde hert schuwet. Zij zijn niet beter dan hun Meester en kunnen niet verwachten beter behandeld te worden door hun vijanden of door hun vrienden. Toen Paulus in gevaar was, is iemand bij hem geweest, maar hebben allen hem verlaten, 2 Timotheüs 4:16.

IX. Het gerucht en geraas bracht de buurt in beweging, zodat sommigen in gevaar gebracht werden, vers 51, 52. Dit deel van het verhaal vinden wij bij geen der andere evangelisten. Het is een bericht omtrent zeker jongeling, die, naar het schijnt, geen discipel van Christus was, en evenmin, gelijk sommigen gedacht hebben, een dienstknecht van het huis, waarin Christus het pascha had gegeten, en die Hem volgde om te zien wat er met Hem gebeuren zou, evenals de zonen der profeten, toen zij verstonden dat Elia opgenomen zou worden, tegenover stonden van verre, 2 Koningen 2:7, maar een jongeling, die daar dicht bij woonde, wellicht in het huis, waartoe de hof behoorde.

Merk op, hem betreffende:

1. Hoe hij uit zijn bed opgeschrikt werd om een aanschouwer te zijn van Christus' lijden. Zulk een menigte, aldus gewapend en in het holle van de nacht met zoveel woestheid aankomende in zulk een stil en rustig dorp, moest wel een grote opschudding teweegbrengen. Dit verschrikte dezen jongeling, die wellicht dacht dat er een oproer was ontstaan in de stad, een oproer onder het volk, en hij had de nieuwsgierigheid om te gaan zien wat er voorviel, en zoveel haast had hij om inlichtingen in te winnen, dat hij de tijd niet had om zich te kleden, maar slechts een laken, een lijnwaad, omsloeg, alsof hij als een wandelend spook wilde verschijnen met graf klederen aan, om hen te verschrikken, die hem verschrikt hadden, en zo liep hij in het dicht van het gedrang en vroeg: Wat is er te doen? Toen het hem gezegd was, wilde hij nu wel de afloop er van zien, daar hij ongetwijfeld veel van dezen Jezus gehoord had en van de roep, die van Hem uitging, en zo bleef hij Hem volgen, begerig zijnde te horen wat Hij zeggen zou, en te zien wat Hij zou doen. Sommigen denken dat het feit, dat hij niets anders dan dit lijnwaad om het naakte lichaam had, aanduidt dat hij een dier Joden was, die groter vroomheid beleden dan anderen, ten teken waarvan zij strenger waren in het zich ontfangen van gerieflijkheden voor het lichaam. Zij gebruikten geen andere klederen dan een linnen kleed, dat wel aan de eisen der ingetogenheid beantwoordde, maar dun en koud was. Ik geloof echter niet dat dit zijn gewone kleding is geweest.

2. Zie, hoe verschrikt hij weer naar zijn bed vluchtte, toen hij in gevaar was om in Christus' lijden te moeten delen. Zijn eigen discipelen waren van Hem weggevlucht, maar deze jongeling had geen zorg over Hem, en hij dacht dat hij Hem wel veilig kon vergezellen, inzonderheid daar hij, wel verre van gewapend te zijn, niet gekleed was, maar de jongelingen, de Romeinse soldaten, die ter hulp waren geroepen, grepen hem, want alles was vis wat in hun net kwam. Wellicht waren zij nu boos op zichzelf omdat zij de discipelen hadden laten ontkomen, en daar dezen nu buiten hun bereik waren, besloten zij de eersten de besten te grijpen, dien zij in handen konden krijgen, hoewel deze jongeling wellicht tot de striktste sekten der Joden behoorde, hadden de Romeinen toch geen bezwaar om hem bij deze gelegenheid te mishandelen. Zich in gevaar ziende, verliet hij het lijnwaad, waarmee zij hem hadden aangegrepen, en is naakt van hen gevloden. Dit voorval wordt vermeld om aan te tonen welk een barbaarse troep het was, dien zij hadden afgezonden om Christus gevangen te nemen, en hoe ternauwernood de discipelen er aan ontkomen waren om in hun handen te vallen, niets heeft hen daarvoor ook kunnen bewaren dan hun Meesters zorg over hen, Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan, Johannes 18:8. Het duidt ook aan dat er geen trouw of standvastigheid is in hen, die door blote nieuwsgierigheid en niet door geloof en geweten gedrongen worden om Christus te volgen.

Markus 14:53 - 65 Wij zien hier hoe Christus aangeklaagd, verhoord, schuldig bevonden en ter dood veroordeeld werd door het kerkelijk gerechtshof, het grote sanhedrin, waarvan de hogepriester president was, of rechter, dezelfde Kajafas, die onlangs geoordeeld had dat het nut was Hem, schuldig of niet schuldig, ter dood te brengen, Johannes 11:50, en die dus met recht gewraakt had kunnen worden als te zijn partijdig.

I. Christus wordt voortgejaagd naar Zijn huis, dat zijn "zaal" of paleis, genoemd wordt, zo prachtig en statig was zijn levenswijze, En daar, hoewel het nu in het holle van de nacht was, vergaderden al de overpriesters en de ouderlingen en de schriftgeleerden, die in het geheim waren, gereed om hun prooi te ontvangen, zo verzekerd waren zij van zijn komst.

II. Petrus volgde Hem van verre, tot zulk een graad van laaghartigheid was zijn zo - even betoonde moed reeds gedaald, vers 54. Maar toen hij aan het paleis van de hogepriester was gekomen, kroop hij lafhartig weg en ging zitten bij de dienaren, ten einde niet verdacht te worden tot Christus te behoren. De haard des hogepriesters was niet de geschikte plaats, en zijn dienaren geen voegzaam gezelschap voor Petrus, maar dit was zijn inkomen in de verzoeking.

III. Grote ijver werd aan de dag gelegd om "voor geld of goede woorden" valse getuigen tegen Christus te verkrijgen. Zij hadden Hem gegrepen als een boosdoener, en nu zij Hem in hun macht hebben, weten zij geen aanklacht tegen Hem in te brengen, Hem geen misdaad ten laste te leggen, maar zij zochten getuigenis tegen Hem, legden aan sommigen strikvragen voor, boden steekpenningen aan anderen, zo zij Hem wilden beschuldigen, en trachten nog anderen te intimideren, als zij het niet wilden, vers 55, 56. De overpriesters en ouderlingen waren er door de wet mede belast om valse getuigen te vervolgen en te straffen, Deuteronomium 19:16, 17, maar nu gaan dezen voor in een misdaad, die de strekking heeft alle gerechtigheid omver te werpen. Het is de tijd om te roepen "Help, O, Heere!" als de regeerders des land de beroerders des lands zijn, en die geroepen zijn om vrede en rechtmatigheid te handhaven, beide vrede en rechtmatigheid verderven.

IV. Eindelijk werd Hij beschuldigd van woorden, die Hij enige jaren geleden gesproken heeft, en die, zoals zij nu voorgesteld werden, de tempel schenen te bedreigen, waarvan zij nu slechts een afgod hadden gemaakt, vers 57, 58, maar de getuigen waren niet eenstemmig, vers 59, want de een zwoer, dat Hij gezegd had: Ik kan de tempel Gods afbreken, en in drie dagen dezelve opbouwen (zo is het in Matthéüs), de ander zwoer, dat Hij gezegd had: Ik zal dezen tempel, die met handen gemaakt is, afbreken, en in drie dagen een anderen, zonder handen gemaakt, opbouwen. Nu is er tussen deze getuigenissen een groot verschil, oude isê en hê marturia, hun getuigenis was niet voldoende, om een hoofdmisdaad vast te stellen - aldus het gevoelen van Dr. Hammond, - zij beschuldigden hem niet van iets, waarop een doodvonnis stond, al wilde men ook de gestrengste uitlegging aan de wet geven.

V. Hij werd door hen aangespoord om Zijn eigen beschuldiger te zijn, vers 60. In drift gerakende, stond de hogepriester op, en zei: Antwoordt gij niets? Dit zei hij onder schijn van gerechtigheid en billijkheid, maar in werkelijkheid met de bedoeling Hem te verschrikken, opdat zij Hem beschuldigen mochten, Lukas 11:53, 54, 20:20. Wij kunnen ons voorstellen met welk een gebaar van hoogheid en minachting deze trotse hogepriester aan onze Heere Jezus deze vraag deed. "Welaan, gevangene, gij hoort wat tegen u getuigd wordt, wat hebt gij er tegen in te brengen?" Daarbij deed het hem genoegen, dat Hij nu scheen te zwijgen, die zo dikwijls hen tot zwijgen had gebracht, die met Hem zochten te twisten. Maar Christus antwoordde nog niet, teneinde ons een voorbeeld te geven:

1. Van geduld onder laster en valse beschuldigingen, als wij "gescholden worden niet weer te schelden," 1 Petrus 2:23. En 2. Van voorzichtigheid, als een mens schuldig verklaard wordt om een woord, Jesaja 29:21, en men uit onze verdediging onze misdaad zoekt te bewijzen. Wèl is het een boze tijd, als de voorzichtigen zwijgen, om (het erge niet erger te maken) en hun zaak overgeven aan Hem, die rechtvaardig oordeelt. Maar: VI. Toen Hem gevraagd werd, of Hij de Christus was, beleed Hij en ontkende niet dat Hij het was, vers 61, 62. Hij vroeg:

Zijt gij de Zoon des Gezegenden? dat is de Zoon van God? want gelijk Dr. Hammond opmerkt, als de Joden de naam Gods noemden, voegden zij er gewoonlijk bij: "de eeuwig Gezegende", vandaar dat "de Gezegende" de titel is van God, een bijzondere titel, en toegepast op Christus, Romeinen 9:5. En als bewijs dat Hij de Zoon van God is, roept Hij hen op bij zijn wederkomst: Gijlieden zult de Zoon des mensen zien zitten ter rechterhand der kracht Gods, dien Zoon des mensen, die nu zo geringen verachtelijk schijnt, dien gij ziet en vertreedt, Jesaja 53:2, 3, zult gij weldra zien en voor Hem sidderen." Nu zou men zo denken, dat een woord als dit, dat onze Heere Jezus gesproken schijnt te hebben met een verhevenheid en majesteit, niet strokende met Zijn tegenwoordig voorkomen (want door de zwaarste wolk Zijner vernedering drongen nog enige stralen Zijner heerlijkheid door) het hof opgeschrikt moest hebben, en tenminste in de mening van sommigen tot een opschorten van het oordeel geleid moest hebben, en dat zij dus de beraadslagingen zouden schorsen, tot nadere overlegging. Toen Paulus voor de rechtbank handelde van het toekomend oordeel, sidderde de rechter, en heeft hij het verhoor verdaagd, Handelingen 24:25. Maar deze overpriesters waren zo ontzettend verblind door woede en boosaardigheid, dat zij als een paard, dat zich in het krijgsgewoel stort, de vrees belachen, en niet ontsteld zijn, en niet geloven dat het het geluid is der bazuin, Job 39:25, 27, zie ook Job 15:25, 27. VII. Toen Hij deze belijdenis had afgelegd, verklaarde de hogepriester hem schuldig aan Godslastering, vers 63. Hij scheurde zijn klederen - chitonas hantou. Sommigen denken dat het zijn priesterlijk gewaad was, dat hij, tot meerdere plechtigheid, bij deze gelegenheid had aangedaan, hoewel het in de nacht was. Gelijk hij tevoren in zijn vijandschap tegen Christus gezegd heeft wat hij niet wist, Johannes 11:51, 52, zo heeft hij nu gedaan wat hij niet wist. Indien aan het scheuren van Sauls mantel de betekenis gegeven werd, dat het koninkrijk van hem gescheurd zou worden, 1 Samuel 15:27, 28, nog wel meer had het scheuren van Kajafas' klederen de betekenis, dat het priesterschap van hem genomen zou worden, gelijk het scheuren van de voorhang bij de dood van Christus de betekenis had, dat nu alles open en bloot gelegd werd. Christus' klederen werden, zelfs toen Hij gekruisigd werd, heel gelaten, en niet gescheurd, want nu het Levitische priesterschap in stukken gescheurd en weggedaan werd, "heeft deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, een onvergankelijk priesterschap." VIII. Zij stemden toe dat Hij een Godslasteraar was, en als zodanig des doods schuldig, vers 64. De vraag scheen naar behoren gesteld te zijn: Wat dunkt ulieden? Maar in werkelijkheid was het reeds een uitgesproken oordeel, want de hogepriester had gezegd: Gij hebt de Godslastering gehoord. Hij sprak het eerst zijn mening uit, hij, die als voorzitter van het hof, het laatst had behoren te stemmen. Zo hebben zij dan allen Hem veroordeeld des doods schuldig te zijn: de vrienden, die Hij in het sanhedrin had, waren niet verschenen, waarschijnlijk hadden zij geen oproeping ontvangen om tegenwoordig te zijn. IX. Zij begonnen Hem nu te mishandelen, en gelijk de Filistijnen met Simson een wreed vermaak met Hem te bedrijven, vers 65. Het schijnt dat sommigen van de priesters zelven, die Hem hadden veroordeeld, zozeer de waardigheid, zowel als de plichten, aan hun ambt verbonden, vergaten, alsmede de ernst, die hun betaamde, dat zij hun dienaren hielpen in het bespotten van een veroordeelden gevangene. Hierin vonden zij tijdverdrijf en vermaak, in afwachting van de morgen, wanneer zij aan hun schandelijk bedrijf de kroon zouden opzetten. Van dezen "nacht der onderhoudingen" (zoals de paasnacht genoemd werd) maakten zij een nacht van goddeloze vrolijkheid. Als zij het nu niet beneden zich hebben geacht om Christus te honen, zullen wij dan iets beneden ons achten, waarmee wij Hem kunnen eren? Markus 14:66 - 72 Wij hebben hier het verhaal van Petrus' verloochening van Christus.

1. Het begon, toen hij zich op een afstand van Hem hield. Petrus was Hem gevolgd van verre, vers 54: en nu was hij "beneden in de zaal, aan het lagere einde der zaal. Zij, die schuw of huiverig zijn van Christus, zijn goed op weg om Hem te verloochenen. Zij zijn schuw van de

heilige inzetten en van gemeenschap met de gelovigen, en worden niet gaarne aan de zijde der geminachte Godsvrucht gevonden.

2. Zij werd teweeggebracht doordat hij zich met de dienaren des hogepriesters vergezelde, en onder hen ging zitten. Zij, die het gevaarlijk vinden om in gezelschap met Christus discipelen te zijn, omdat zij daardoor ook in gevaar komen van voor Hem te lijden, zullen bevinden dat het veel gevaarlijker is om in gezelschap van zijn vijanden te zijn, omdat zij dan gevaar lopen van tegen Hem te zondigen.

3. De verzoeking bestond daarin, dat hij beschuldigd werd een discipel van Christus te zijn, Ook gij waart met Jezus de Nazarener, vers 67, "Deze is een van die", vers 69, "want gij zijt ook een Galileër, men kan dit horen aan uw spraak, vers 70. Het blijkt niet dat hij er bepaald om gelaakt werd, of er in gevaar door kwam om er als misdadiger om vervolgd te worden, hij werd er slechts om bespot, hij kwam slechts in gevaar dat hij deswege voor een dwaas zou worden gehouden. Terwijl de overpriesters de Meester beledigden, hebben hun dienaren de discipelen beledigd. De zaak van Christus schijnt soms zozeer aan de verliezende zijde te zijn, dat iedereen een steen heeft om er naar te werpen. Toen Job op de mesthoop zat, strekte hij ten spot aan hen, die "kinderen der dwazen en kinderen van geen naam waren, Job 30:8. Maar, alles wel beschouwd, kon de verzoeking toch niet heel ontzettend genoemd worden. Het was slechts een dienstmaagd, die, als bij geval, hem had aangezien, en, voor zoveel blijkt, zonder de bedoeling van hem moeite of leed te veroorzaken. Zij zei: Gij zijt een van die, waarop hij niet had behoeven te antwoorden, of hij had kunnen zeggen: "welnu, als ik dat ben, hoop ik dat daar geen misdaad of verraad in is gelegen." 4. De zonde was zeer groot, hij heeft Christus verloochend voor de mensen, op een ogenblik toen hij Hem had behoren te erkennen en te belijden, en toen hij voor de rechtbank als getuige voor Hem had moeten verschijnen. Christus heeft Zijn discipelen dikwijls Zijn lijden aangekondigd, maar toen dit lijden daar was, was het voor Petrus een zo grote verrassing en verschrikking, alsof hij er nooit tevoren van had gehoord. Hij had hun dikwijls gezegd, dat zij om Zijntwil moesten lijden, dat zij hun kruis moesten opnemen en Hem volgen, en toch is Petrus zo bevreesd voor lijden, dat hij op het eerste teken of gerucht er van wil liegen en zweren en alles doen om er aan te ontkomen. Toen Christus bewonderd werd en de menigte tot Hem toestroomde, kon hij Hem wel geredelijk erkennen, maar nu Hij verlaten en veracht en ter neergeworpen is, schaamt hij zich Zijner, en wil niet erkennen dat hij in betrekking tot Hem staat.

5. Zeer spoedig volgde zijn berouw. Driemaal heeft hij zijn verloochening herhaald, en de derde keer was het ergste, want toen begon hij zich te vervloeken en te zweren om zijn loochening te bevestigen, en die derde slag, die hem, naar men zou denken, moest verdoofd en terneder geworpen hebben, verschrikte hem en heeft hem opgewekt. Toen kraaide de haan voor de tweede maal, hetgeen hem de woorden zijns Meesters voor de geest bracht, de waarschuwing, die Hij hem had gegeven met die bijzondere omstandigheid van het tweemaal kraaien van de haan. Door die herinnering werd hij zich zijner zonde bewust en gevoelde hij het verzwarende er van: en bij die gedachte weende hij. Sommigen hebben opgemerkt dat deze evangelist, die naar sommiger mening onder leiding van Petrus geschreven heeft, even uitvoerig over Petrus' zonde spreekt als al de anderen, maar minder uitvoerig over zijn berouw, zijn smart, die Petrus in zijn bescheidenheid niet vergroot wilde hebben, daar hij ook dacht nooit smart genoeg te kunnen gevoelen over zo groot een zonde. Zijn berouw is hier dus uitgedrukt epibaloen ekleia, op een wijze waar iets in aangevuld moet worden. "Wenende weende" hij, lezen hier sommigen, die het tot een Hebraïsme maken. Hij weende, en hoe meer hij er aan dacht, hoe meer hij weende. Hij bleef wenen, hij barstte los in tranen, hij wierp zich neer en weende, hij bedekte zich het gelaat en weende, lezen hier sommigen. Hij wierp zijn kleed over zijn hoofd, opdat men niet zou zien dat hij weende, hij sloeg zijn ogen op zijn

Meester, die zich omkeerde en hem aanzag, alzo wordt het door Dr. Hammond aangevuld, en deze gissing heeft de meeste waarschijnlijkheid voor zich. Of, zoals wij het verstaan, zijn geest hierbij bepalende, weende hij. Het is geen voorbijgaande gedachte aan hetgeen verootmoedigend is, die volstaan zal, wij moeten er bij verwijlen. Zou het woord niet ook kunnen betekenen: hij legde zichzelf de last op, waardoor zijn aangezicht met schaamte als overdekt werd? Hij deed zoals de tollenaar, die zich op de borst sloeg in smart over zijn zonde, en dit staat gelijk met zijn bitterlijk wenen. HOOFDSTUK 15 1 En terstond, des morgens vroeg, hielden de overpriesters tezamen raad, met de ouderlingen en Schriftgeleerden, en de gehelen raad, en Jezus gebonden hebbende, brachten zij Hem heen, en gaven Hem aan Pilatus over. 2 En Pilatus vraagde Hem: Zijt Gij de Koning der Joden? En Hij antwoordende, zeide tot hem: Gij zegt het. 3 En de overpriesters beschuldigden Hem van vele zaken; maar Hij antwoordde niets. 4 En Pilatus vraagde Hem wederom, zeggende: Antwoordt Gij niet? Zie, hoe vele zaken zij tegen U getuigen! 5 En Jezus heeft niet meer geantwoord, zodat Pilatus zich verwonderde. 6 En op het feest liet hij hun een gevangenen los, wien zij ook begeerden. 7 En er was een, genaamd Bar - abbas, gevangen met andere medeoproermakers, die in het oproer een doodslag gedaan had. 8 En de schare riep uit, en begon te begeren, dat hij deed, gelijk hij hun altijd gedaan had. 9 En Pilatus antwoordde hun, zeggende: Wilt gij, dat ik u de Koning der Joden loslate? 10 Want hij wist, dat de overpriesters Hem door nijd overgeleverd hadden. 11 Maar de overpriesters bewogen de schare, dat hij hun liever Bar - abbas zou loslaten. 12 En Pilatus, antwoordende, zeide wederom tot hen: Wat wilt gij dan, dat ik met Hem doen zal, Dien gij een Koning der Joden noemt? 13 En zij riepen wederom: Kruis Hem. 14 Doch Pilatus zeide tot hen: Wat heeft Hij dan kwaads gedaan? En zij riepen te meer: Kruis Hem! 15 Pilatus nu, willende der schare genoeg doen, heeft hun Bar - abbas losgelaten, en gaf Jezus over, als hij Hem geselsd had, om gekruist te worden. 16 En de krijgsknechten leidden Hem binnen in de zaal, welke is het rechthuis, en riepen de ganse bende samen; 17 En deden Hem een purperen mantel aan, en een doornenkroon gevlochten hebbende, zetten Hem die op; 18 En begonnen Hem te groeten, zeggende: Wees gegroet, Gij Koning der Joden! 19 En sloegen Zijn hoofd met een rietstok, en bespogen Hem, en vallende op de knieën, aanbaden Hem. 20 En als zij Hem bespot hadden, deden zij Hem de purperen mantel af, en deden Hem Zijn eigen klederen aan, en leidden Hem uit, om Hem te kruisigen. 21 En zij dwongen een Simon van Cyrene, die daar voorbijging, komende van de akker, de vader van Alexander en Rufus, dat hij Zijn kruis droeg. 22 En zij brachten Hem tot de plaats Golgotha, hetwelk is, overgezet zijnde, Hoofdschedelplaats. 23 En zij gaven Hem gemirreden wijn te drinken; maar Hij nam dien niet. 24 En als zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij Zijn klederen, werpende het lot over dezelve, wat een iegelijk wegnemen zou. 25 En het was de derde ure, en zij kruisigden Hem. 26 En het opschrift Zijner beschuldiging was boven Hem geschreven: DE KONING DER JODEN. 27 En zij kruisigden met Hem twee moordenaars, een aan Zijn rechter - , en een aan Zijn linker zijde. 28 En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Hij is met de misdadigers gerekend. 29 En die voorbijgingen, lasterden Hem, schuddende hun hoofden, en zeggende: Ha! Gij, die de tempel afbreekt, en in drie dagen opbouwt, 30 Behoud Uzelven, en kom af van het kruis. 31 En insgelijks ook de overpriesters, met de Schriftgeleerden, zeiden tot elkander, al spottende: Hij heeft anderen verlost; Zichzelf kan Hij niet verlossen. 32 De Christus, de Koning Israels, kome nu af van het kruis, opdat wij het zien en geloven mogen. Ook die met Hem gekruist waren, smaadden Hem. 33 En als de zesde ure gekomen was, werd er duisternis over de gehele aarde, tot de negende ure toe. 34 En ter negender ure, riep Jezus met een grote stem, zeggende: ELOI, ELOI, LAMMA SABACHTANI, hetwelk is, overgezet zijnde: Mijn God, Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten? 35 En sommigen van die daarbij stonden, dit horende, zeiden: Ziet, Hij roept Elias. 36 En er liep een, en vulde een spons met edik, en stak ze op een rietstok, en gaf Hem te drinken, zeggende: Houdt stil, laat ons zien, of Elias komt, om Hem af

te nemen. 37 En Jezus, een grote stem van Zich gegeven hebbende, gaf de geest. 38 En het voorhangsel des tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden. 39 En de hoofdman over honderd, die daarbij tegenover Hem stond, ziende, dat Hij also roepende de geest gegeven had, zeide: Waarlijk, deze Mens was Gods Zoon! 40 En er waren ook vrouwen, van verre dit aanschouwende, onder welke ook was Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus, de kleine, en van Joses, en Salome; 41 Welke ook, toen Hij in Galiléa was, Hem waren gevolgd, en Hem gediend hadden; en vele andere vrouwen, die met Hem naar Jeruzalem opgekomen waren. 42 En als het nu avond was geworden, dewijl het de voorbereiding was, welke is de voorsabbat; 43 Kwam Jozef, die van Arimathea was, een eerlijk raadsheer, die ook zelf het Koninkrijk Gods was verwachtende, en zich verstoutende, ging hij in tot Pilatus, en begeerde het lichaam van Jezus. 44 En Pilatus verwonderde zich, dat Hij alrede gestorven was; en de hoofdman over honderd tot zich geroepen hebbende, vraagde hem, of Hij lang gestorven was. 45 En als hij het van de hoofdman over honderd verstaan had, schonk hij Jozef het lichaam. 46 En hij kocht fijn lijnwaad, en Hem afgenomen hebbende, wond Hem in dat fijne lijnwaad, en leide Hem in een graf, hetwelk uit een steenrots gehouwen was; en hij wentelde een steen tegen de deur des graf. 47 En Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Joses, aanschouwden, waar Hij gelegd werd. Wat wij in het vorige hoofdstuk van het lijden van Christus gelezen hebben, was slechts het begin of de inleiding, hier hebben wij de voltooiing. Wij lieten Hem, veroordeeld door de overpriesters, doch zij konden slechts hun tanden tonen, bijten konden zij niet. Wij zien Hem nu hier I. Aangeklaagd voor Pilatus, de Romeinsen stadhouder, vers 1 - 5.

II. Het verwijtend geroep van het gemene volk tegen Hem, op aanhitsen der priesters, vers 6 - 14.

III. Hij wordt veroordeeld om onmiddellijk gekruisigd te worden, vers 15. Hij wordt bespot en beledigd als schijnkoning door de Romeinse soldaten, vers 16 - 19.

V. Hij wordt met allen mogelijken hoon en smaad naar de plaats der terechtstelling gevoerd, vers 20 - 24. VI. Aan het kruis genageld tussen twee moordenaren, vers 25 - 28. VII. Bespot en beledigd door de voorbijgangers, vers 29 - 32. VIII. Voor een wijle verlaten door Zijn Vader, vers 33 - 36. IX. Stervende, en scheurende het voorhangsel, vers 37, 38. X. Het getuigenis voor Hem van de overste over honderd en anderen, vers 39 - 41. XI. Begraven in het graf van Jozef van Arimathea, vers 42 - 47.

Markus 15:1 - 14 Hier hebben wij:

I. Een beraadslaging, gehouden door het grote sanhedrin ter krachtige vervolging van onze Heere Jezus. Zij hielden des morgens vroeg tezamen raad er over, en vormden zich tot een grote commissie om wegen en middelen te bedenken om Hem ter dood te doen brengen. Zij verloren geen tijd, maar zetten de zaak ijverig door, eer er een oproer onder het volk over kon ontstaan. De onvermoeide vlijt van boze lieden in het doen van hetgeen slecht is moet ons beschaamd maken over onze traagheid voor hetgeen goed is. Zij, die krijg voeren tegen Christus, zijn vroeg op, "hoe lang zult gij, luiaard, dan neerliggen?" II. Zijn overlevering als gevangene aan Pilatus, zij bonden Hem. Hij moest het grote offer zijn, en offers moeten met touwen worden gebonden. Psalm 118:24. Christus werd gebonden, om voor ons de banden gemakkelijk te maken, en ons instaat te stellen om evenals Paulus en Silas in banden te zingen. Het is goed voor ons om dikwijls te denken aan de banden van de Heere Jezus, als verbonden zijnde met Hem, die voor ons werd gebonden. Zij voerden Hem door de straten van Jeruzalem, om Hem bloot te stellen aan smaad en verachting, die, toen Hij slechts een paar dagen tevoren in de tempel leerde, vereerd en geëerbiedigd werd, en wèl kunnen wij ons voorstellen hoe ellendig Hij er na zulk een nacht van mishandeling, als Hij doorstaan had,

uitgezien moet hebben, want Hij was met vuisten geslagen, bespogen en beledigd. Zijn overlevering aan de Romeinse macht was een type van het verderf hunner kerk, dat zij hiermede verdiend hadden en dus over zichzelf hadden gebracht, het betekende dat de belofte, het verbond en de woorden Gods, en de zichtbare kerkstaat, die de heerlijkheid waren van Israël en zolang in hun bezit waren geweest, nu aan de heidenen overgeleverd zouden worden. Door de Koning over te leveren, leveren zij in de uitwerking daarvan, het koninkrijk Gods over, hetwelk dus, met hun eigen toestemming, als het ware, van hen genomen en aan een ander volk gegeven wordt. Indien zij Christus hadden overgeleverd om aan de begeerten der Romeinen te voldoen, of om enigerlei nijd en afgunst Hem betreffende te doen ophouden, dan zou het een andere zaak geweest zijn, maar zij hebben vrijwillig Hem overgeleverd, die Israël's kroon was, aan hen, die Israël's juk waren.

III. Zijn verhoor door Pilatus begon met de vraag, vers 2, Zijt Gij de koning der Joden? Beweert gij die te zijn, die Messias te wezen, dien de Joden als een wereldlijk vorst verwachten? - Ja, zegt Christus, het is zoals gij zegt, Ik ben de Messias, maar niet zulk een als zij verwachten. Hij is de Koning, die Zijn Israël regeert en beschermt naar de geest, hen, die innerlijk naar de belijdenis des geestes Joden zijn, de Koning, die de vleeselijk - gezinde Joden, die in hun ongeloof volharden, zal weerhouden en straffen.

IV. De punten van aanklacht tegen Hem ingebracht, en Zijn stilzwijgen onder hun beschuldigingen. De overpriesters vergaten de waardigheid van hun ambt, toen zij zich tot aanbrengrers verlaagden, en in eigen persoon Christus beschuldigden van vele zaken, vers 3, en tegen Hem getuigden, vers 4. Velen van de Oud Testamentische profeten hebben de priesters van hun tijd beschuldigd van grote goddeloosheid, waarin zij "wèl geprofeteerd hebben" van deze priesters, zie Ezechiël 22:26, Hoséa 5:1, 6:9, Micha 3:2, Habakuk 5:4, Maleáchi 1:6, 2:8. De verwoesting van Jeruzalem wordt gezegd te zijn vanwege de zonden harer profeten, en de misdaden harer priesters, die in het midden van haar het bloed der rechtvaardigen vergoten hebben, Klaagliederen 4:13. Goddeloze priesters zijn gewoonlijk de slechtsten der mensen. Hoe beter een zaak is, hoe slechter zij wordt als zij verdorven is. Als leken vervolgers waren, werd er gewoonlijk nog meer mededogen bij hen gevonden dan bij de vervolgers onder de geestelijkheid, de priesters. Deze priesters waren zeer ijverig en zeer luidruchtig in hun beschuldiging, maar Christus antwoordde niets, vers 3. Toen Pilatus Hem drong zich te zuiveren van die beschuldigingen, en ook wenste dat Hij dit deed, vers 4, bleef Hij toch nog zwijgen, vers 5, Hij "heeft niet meer geantwoord," waarover Pilatus zich verwonderde, daar hij dit zeer vreemd vond, en heeft Pilatus een rechtstreeks antwoordgegeven, vers 2, maar wilde Zijn vervolgers en valse getuigen niet antwoorden, omdat hetgeen zij tegen Hem aanvoerden blijkbaar vals was, en Hij wist dat Pilatus zelf daarvan overtuigd was. Gelijk het spreken van Christus bewondering opwekte, zo heeft ook Zijn zwijgen bewondering opgewekt.

V. Het voorstel van Pilatus aan het volk om hun Jezus los te laten, daar het de gewoonte was om ter eer van het feest een gevangene vrij te laten. Het volk verwachtte en eiste dat hij deed, gelijk hij hun altijd gedaan had, vers 8. Het was een kwade gewoonte, maar zij wilden haar in stand houden. Nu had Pilatus bemerkt, dat de overpriesters Jezus uit nijd hadden overgeleverd, omdat Hij zulk een vermaardheid had verkregen onder het volk, dat de hun er door op de achtergrond gedrongen werd, vers 10. Het was gemakkelijk te zien, door de ijver der vervolgers te vergelijken met de zwakheid der bewijzen, dat het niet zijn schuld, maar zijn deugd, niet iets schadelijks of ergerlijks, maar iets verdienstelijks en heerlijks was, waardoor hun toorn was opgewekt. Toen hij dus vernam dat Hij door de schare geliefd werd, dacht hij veilig een beroep te kunnen doen van de priesters op het volk, en dat zij er fier op zouden zij

Hem uit hun handen te verlossen. Hij gaf hun dus een middel aan de hand om het te doen zonder gevaar van oproer, laat hen zijn loslating eisen, en Pilatus zal hun eis geredelijk inwilligen, en de mond der priesters stoppen door te zeggen, dat het volk op zijn loslating had aangedrongen. Er was wel nog een andere gevangene, een zekere Barabbas, die enigen invloed had, en dus enige stemmen zou verkrijgen, maar hij twijfelde niet, of Jezus zou de meeste stemmen hebben. VI. Het algemeen en woedend getier van het volk om Christus ter dood te brengen, en meer bijzonder om Hem te kruisigen. Het was voor Pilatus een grote, teleurstellende verrassing om het volk zozeer onder de invloed der priesters te zien, dat zij allen verlangden dat hun Barabbas losgelaten zou worden, vers 11. Pilatus stond dit tegen zoveel hij kon, "Wat wilt gij dan, dat ik met hem doen zal, dien gij een koning der Joden noemt? Wilt gij dan dat ook hij u zal losgelaten worden?" vers 12. Nee, zeggen zij, Kruis Hem. De priesters hun dit in de mond gelegd hebbende, blijven zij er bij. Als Pilatus hun tegenwerpt: Wat heeft hij dan kwaads gedaan? (een zeer gewichtige vraag in zulk een aangelegenheid) onderstaan zij zich niet te antwoorden, maar roepen te meer, alsof zij al meer en meer door de priesters aangezet en geprikkeld werden: Kruis hem! kruis hem! Nu hebben de priesters, die zeer ijverig waren om zich en hun handlangers onder het volk te verspreiden ten einde het getier te doen aanhouden, zich voorgesteld, dat dit op tweeërlei wijze invloed zou oefenen op Pilatus om Hem te veroordelen.

1. Het kon er hem toe brengen te geloven, dat Christus schuldig was, als hij zag hoe algemeen het geroep tegen Hem was. "Voorzeker" zou Pilatus denken, "hij moet wel een slecht mens wezen, als de gehele wereld hem moede is, '. Hij zou dan tot de gevolgtrekking komen, dat hij verkeerd was ingelicht toen men hem zei, dat Hij zo groot een invloed op het volk had, en dat het dus niet waar was. Maar de priesters hadden zoveel haast gemaakt met de vervolging, dat wij kunnen onderstellen, dat Christus' vrienden, die zich tegen dat geroep zouden verzet hebben, aan het andere eind der stad waren en niets van de zaak afwisten. Het is de gewone kunstgreep van Satan, om Christus en Zijn Godsdienst eerst in kwaad gerucht te brengen, en dan ter neer te werpen. Als maar eerst deze sekte, zoals zij het noemen, overal weersproken wordt, al is het dan ook zonder reden of oorzaak, dan wordt dit als een genoegzamen grond beschouwd om haar te veroordelen. Maar laat ons personen en zaken naar hun waardij en naar de maatstaf van Gods woord beoordelen, en niet naar het algemeen gerucht.

2. Het zou hem kunnen bewegen Christus. te veroordelen om het volk te behagen, ja uit vrees van hen te mishagen. Hoewel hij nu niet zwak genoeg was om Hem schuldig te geloven, wijl dit hun mening was, was hij toch slecht genoeg om zich door hun getier te laten bewegen om Hem te veroordelen, hoewel hij Hem onschuldig geloofde, hiertoe geleid door "redenen van staat" en de wijsheid dezer wereld. Onze Heere Jezus, als slachtoffer stervende voor de zonden van velen, viel als een slachtoffer van de woede der menigte.

Markus 15:15 - 21 I. Wij zien hier hoe Pilatus, om aan de boosaardigheid der Joden voldoening te geven, Christus overlevert om gekruisigd te worden, vers 15. Willende der schare genoeg doen, hen bevredigen en tot rust laten komen, heeft hij hun Barabbas losgelaten, die de ergernis en de gesel des volks was, en gaf Jezus over om gekruisigd te worden, die de heerlijkheid en de zegen Zijns volks was. Hoewel hij Hem eerst gezeseld had, in de hoop dat dit hen tevreden zou stellen, maar toen niet voornemens was Hem te kruisigen, ging hij daar toch toe over, want het is niet te verwonderen, dat hij, die er zich toe kon brengen om een onschuldige te geselen, Lukas 23:16, langzamerhand er ook toe gebracht kon worden om hem te kruisigen. Christus werd gekruisigd, want dat was:

1. een bloedige dood, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving, Hebreeën 9:22. Het bloed is het leven, Genesis 9:4 1), het is het voertuig der levensgeesten, waardoor de ziel aan het lichaam is verbonden, zodat de uitputting van het bloed de uitputting is van het leven. Christus moest Zijn leven voor ons geven, daarom heeft Hij Zijn bloed gestort. Het is bloed,

dat voor de ziel verzoening heeft gedaan, Leviticus 17:11, en daarom is inzonderheid bevolen, dat van elk zoenoffer het bloed moest uitgestort worden en gesprengd voor het aangezicht des Heeren. Opdat Christus nu aan al deze typen zou beantwoorden, heeft Hij Zijn bloed uitgestort.

2. Het was een pijnlijke dood, de pijnen waren snerpnd, want de dood heeft zijn aanval op de levensdelen gericht door de uitwendige delen, die het gevoeligst zijn. Christus is zo gestorven, dat Hij zich voelde sterven, want Hij was tegelijk de priester en het offer, zodat Hij in het sterven werkzaam was, want Hij heeft zijn ziel gesteld tot een offer voor de zonde. Tullius noemt de kruisiging *Teterrimum supplicium* - Een allerontzettendste straf: Christus wilde de dood en zijn grootste verschrikking tegengaan, en hem aldus overwinnen.

3. Het was een smadelijke dood, de dood van slaven en de ergste boosdoeners, aldus werd hij beschouwd door de Romeinen. Het kruis en de schande worden saamgevoegd. Daar God door de zonde der mensen beledigd was in zijn eer, is het ter Zijner eer, dat Christus Hem voldoening geeft, niet slechts door zichzelf te verloochenen in, en zich voor een tijd te ontbloten van, de eer, die aan Zijn Goddelijke natuur toekwam, maar door zich te onderwerpen aan de grootsten smaad en schande, die op de menselijke natuur gelegd kon worden. Doch dit was nog niet het ergste.

4. Het was een vloekdood, aldus werd hij door de Joodse wet gebrandmerkt, Deuteronomium 21:23. Een opgehangen is Gode een vloek, ligt onder een bijzonder teken van Gods ongenoegen. Het was de dood, dien Sauls zonen gestorven zijn, toen bloedschuld van huns vaders huis verzoend moest worden, 2 Samuel 21:6. Haman en zijn zonen werden gehangen, Esther 7:10, 9:13. Wij lezen van geen der profeten van het Oude Testament, dat zij gehangen werden, maar nu Christus er zich aan onderworpen heeft om aan een hout te worden gehangen, zijn de smaad en de vloek van die soort van dood volkomen weggenomen, zodat het geen verhindering moet wezen voor de vertroosting van hen, die hetzij onschuldig, hetzij boetvaardig sterven, en ook geen vermindering, maar veeleer een vermeerdering van de heerlijkheid van hen, die als martelaars voor Christus sterven, om, evenals Hij, aan een hout te worden gehangen.

II. Om aan de brooddronken luim der Romeinse soldaten tegemoet te komen, gaf Pilatus Hem aan hen over om bespot en mishandeld te worden, terwijl de voorbereidselen voor de terechtstelling werden gemaakt. Zij riepen het ganse regiment samen, dat toen de wacht had, en gingen naar een binnenzaal, waar zij onze Heere Jezus schandelijk beledigden als koning, zoals Hij in de zaal des hogepriesters beledigd werd als profeet en Zaligmaker.

1. Dragen koningen purperen of scharlaken klederen? Zij deden Hem een purperen mantel aan. Deze belediging, Christus aangedaan in zijn kledij, moet voor Christenen een wenk wezen, dat hun versiersel niet zij klederen aan te trekken, 1 Petrus 3:4. Zal een purperen of scharlaken mantel een zaak van hovaardij wezen voor een Christen, die een zaak van smaad en schande was voor Christus? 2. Dragen koningen kronen? Zij vlochten een doornenkroon, en zetten Hem die op. Een kroon van stro, of biezen, zou reeds smaads genoeg zijn geweest, maar er moet ook pijn aan worden toegevoegd. Hij droeg de doornenkroon, die wij hadden verdiend, opdat wij de erekroon zouden dragen, die Hij verdiend heeft. Laat deze doornen ons leren wat Gideon de mannen van Sukkoth heeft geleerd, namelijk de zonde te haten, er ons onbehaaglijk en ongerust onder te gevoelen, en liefde te hebben voor Jezus Christus, die hier een lelie is onder de doornen. Als wij te eniger tijd beproefd worden door een doorn in het vlees, laat het dan onze blijvende vertroosting wezen, dat onze Hogepriester medelijden kan hebben met onze zwakheden, daar Hij zelf ervaren heeft wat doornen in het vlees zeggen willen.

3. Ontvangen koningen de toejuiching van hun onderdanen: O, Koning, leef tot in eeuwigheid"? Ook dat wordt nagebootst, "zij begonnen Hem te groeten, zeggende: Wees gegroet, koning der Joden!" Zulk een vorst en zulk een volk zijn goed genoeg voor elkaar.
4. Aan koningen worden scepters in handen gegeven, de tekenen van heerschappij, gelijk de kroon het teken is der waardigheid, om dit na te bootsen gaven zij een rietstok in zijn rechterhand. Zij die het gezag van Jezus minachten, als onnodig om er aan te gehoorzamen, die geen acht geven op de voorschriften van Zijn woord noch op de bedreigingen van Zijn toorn, geven Hem een rietstok in de hand, ja zelfs slaan zij Hem er mede op Zijn hoofd, gelijk de soldaten hier gedaan hebben, zo groot is de smaad en de belediging, die zij Hem aandoen.
5. Als onderdanen aan hun soeverein hulde deden en trouw zwoeren, plachten zij hem te kussen, en dit schenen ook dezen nu te willen doen, maar in stede hiervan bespogen zij Hem.
6. Koningen placht men geknield toe te spreken, en ook dit hebben zij spottend nagebootst, zij vielen op de knieën en aanbaden Hem. Zij deden dit om Hem te smaden en zichzelf en elkaar ten zijnen koste vrolijk te maken. Door de zonde zijn wij aan schande en eeuwige versmaadheid blootgesteld, maar onze Heere Jezus heeft zich aan dien smaad en schande onderworpen om er ons van te bevrijden. Zo werd Hij bespot, niet in Zijn eigen klederen, maar in die eens anderen, om aan te duiden dat Hij leed, niet om zijn zonde, onzer was de misdaad, Zijner was de schande. Zij, die voorgeven zich aan Christus te onderwerpen, maar tegelijk ook de wereld en het vlees dienen, doen in werkelijkheid wat zij gedaan hebben, die spottend de knie voor Hem hebben gebogen, en Hem beledigden met hun: Wees gegroet, Gij koning der Joden! Zij, die de knieën buigen voor Christus, maar hun ziel niet buigen, die tot Hem naderen met de mond en Hem eren met de lippen, terwijl hun hart verre van Hem is, doen Hem dezelfde smaadheid aan als deze. soldaten Hem aangedaan hebben.

III. Ter bestemder ure leidden de soldaten Hem van het rechthuis van Pilatus naar de plaats der terechtstelling, vers 20, als een schaap ter slachting. Hij werd weggeleid met de werkers der ongerechtigheid, hoewel Hij niet gezondigd heeft. Om echter Zijn dood onder de last van Zijn kruis, dat Hij moest dragen, de verdere wreedheden, die zij nog aan Hem wilden plegen te voorkomen, dwongen zij enen Simon Cyrene om Zijn kruis voor Hem te dragen. Hij "ging daar voorbij, komende van de akker," en dacht niet aan zo iets. Wij moeten het niet vreemd vinden, als er plotseling een kruis voor ons te dragen is. Het kruis was een zware, moeilijk te hanteren last, maar hij, die het enige ogenblikken droeg, had de eer, dat zijn naam vermeld staat in Gods boek, hoewel hij een onaanzienlijk, onbekend man was, zodat, overal waar dit Evangelie gepredikt wordt, dit als een gedachtenis van hem vermeld wordt. En evenzo, hoewel geen beproeving, geen kruis, als die tegenwoordig is, een zaak van vreugde, maar van droefheid schijnt te zijn, zal zij daarna toch een vreedzame vrucht der gerechtigheid van zich geven degenen, die door dezelve geoefend zijn.

Markus 15:22 - 32 Wij hebben hier de kruisiging van onze Heere Jezus.

I. De plaats waar Hij gekruisigd werd, zij werd Golgotha - Hoofdschedelplaats - genaamd, sommigen denken, omdat daar aan boosdoeners het hoofd werd afgehouden. Het was de gewone plaats der terechtstelling, want Hij is in elk opzicht met de misdadigers gerekend. Ik weet niet welke grond er is voor een oude overlevering, dat in deze plaats onze eerste vader, Adam, begraven werd, en het wordt dan zeer gepast geacht, dat Christus aldaar gekruisigd werd, want gelijk allen in Adam sterven, zo zullen in Christus allen levend gemaakt worden. Tertullianus, Origenes, Chrysostomus en Epiphanius (beroemde namen) nemen er notitie van, ja Cyprianus voegt er zelfs bij: Creditur à piis - Veel vrome mensen geloven, dat het bloed van de gekruisigden Christus neerdruppelde op de schedel van Adam, die in diezelfde plaats was begraven. Iets meer geloofwaardig is de overlevering, dat deze berg Calvarië die berg

was in het land van Moria (en voorzeker lag hij in het land van Moria, want aldus werd de landstreek - rondom Jeruzalem genoemd), waarop Izaak geofferd zou worden, maar waar de ram in zijn plaats geofferd werd, en dan had Abraham het oog op dezen dag van Christus, toen Hij die plaats noemde Jehovah - Jireh, De Heere zal het voorzien, verwachtende, dat het aldus op de berg des Heeren voorzien zou worden.

II. De tijd wanneer Hij gekruisigd werd. Het was de derde ure, vers 25. Hij werd voor Pilatus gebracht omtrent de zesde ure, Johannes 19:14, volgens de Romeinse tijdrekening, door Johannes gebruikt, en waarmee de onze nog heden ten dage overeenkomt, dat is dus zes ure des morgens, en toen in de derde ure, naar de Joodse tijdrekening, dat is, ongeveer negen ure des morgens, of spoedig daarna, hebben zij Hem aan het kruis genageld. Dr. Lighthoof denkt, dat hier van de derde ure melding wordt gemaakt, om er een verzwaring van de boosheid der priesters mede aan te duiden, daar zij hier Christus ten dode vervolgden, hoewel het na de derde ure was, toen zij bij de dienst in de tempel tegenwoordig hadden moeten zijn, om dankoffers te offeren, daar het de eerste dag was van het feest der ongehevelde broden, toen er een heilige samenroeping was. Ter eigener stonde, als zij, volgens de plicht van hun ambt, de openlijke Godsverering had - de behoren te leiden, waren zij hier om hun boosaardigheid tegen de Heere Jezus te botvieren. Toch waren dit de mannen, die met zoveel ijver schenen bezielde voor de tempel, dat zij Christus veroordeelden, omdat Hij heette tegen de tempel gesproken te hebben. Er zijn velen, die beweren voor de kerk te zijn, maar aan wie er niets aan gelegen is, dat zij zelden of nooit naar de kerk gaan.

III. De smaadheden, die Hem aangedaan waren, toen Hij aan het kruis was genageld, alsof die kruisiging nog niet smadelijk genoeg was, hebben zij er nog allerlei smaadheden aan toegevoegd.

1. Het was de gewoonte om aan de personen, die ter dood gebracht stonden te worden, wijn te geven. In Zijn wijn hebben zij mirre gemengd, die bitter was, en waardoor hij walglijk werd. Hij proefde hem, maar wilde hem niet drinken, Hij was wel bereid er de bitterheid van aan te nemen, maar niet het nut of voordeel er van.

2. Daar bij hen, evenals bij ons, de klederen der gekruisigden voor de scherprechter waren, hebben de soldaten over zijn klederen het lot geworpen, vers 24. Zij dobbelden er om, en zo maakten zij zich vrolijk met zijn ellende, en verdreven zij zich de tijd met dobbelspel, terwijl Hij in pijn aan het kruis hing.

3. Zij stelden een omschrift boven Zijn hoofd, waarmee zij bedoelden Hem te smaden, maar waardoor zij Hem in werkelijkheid eerden en recht lieten wedervaren: De Koning der Joden, vers 26. Hier werd geen misdaad aangevoerd, maar zijn soevereiniteit erkend. Wellicht heeft Pilatus schande over Christus willen brengen als een teleurgesteld, in het nauw gebracht koning, of over de Joden, die hem door hun lastig en dringend aanhouden gedwongen hadden om Christus tegen zijn eigen geweten in te veroordelen, als een volk, dat geen beter koning verdiende dan Hij scheen te zijn, maar God bestemde dit als een uitroeping van Christus, zelfs op het kruis, als de Koning Israëls, hoewel Pilatus niet wist wat hij schreef, evenmin als Kajafas wist wat hij zei, Johannes 11:51. Christus gekruisigd is de Koning Zijner kerk, Zijn geestelijk Israël, en zelfs toen Hij aan het kruis hing, was Hij een koning, zijn en Zijns volks vijanden overwinnende, en over hen triomferende, Colossenzen 2:15. Nu schreef Hij Zijn wetten in Zijn eigen bloed, en bereidde Hij zijn gunsten voor zijn onderdanen. Telkenmale als wij zien op Christus gekruisigd, moeten wij gedenken aan het opschrift boven Zijn hoofd, dat Hij Koning is, en wij moeten ons aan Hem geven als zijn onderdanen, als die waarlijk Israëlieten zijn.

4. Zij hebben met Hem twee moordenaren gekruisigd, een aan Zijn rechter - en een aan Zijn linkerzijde, en Hem in het midden als de ergsten boosdoener van de drie, vers 27, zo groot een schande bedoelden zij Hem hiermede aan te doen. En ongetwijfeld heeft Hem dit ontroerd en smart veroorzaakt. Sommigen, die in de gevangenissen zijn geworpen om het getuigenis van Jezus, hebben geklaagd over het gezelschap van vloekende en zwerende medegevangenen, meer dan over elk ander ongerief in hun gevangenis. In het midden nu van de zodanige werd onze Heere Jezus gekruisigd. Terwijl Hij leefde ging Hij, als de gelegenheid er zich toe aanbood, om met zondaren, om hun goed te doen, en nu Hij stierf was Hij tot hetzelfde doel met hen saamgevoegd, want Hij is in de wereld gekomen, en Hij verliet haar, om zondaren zalig te maken, ook de voornaamste der zondaren. Maar deze evangelist wijst inzonderheid op de vervulling der Schrift hierin, vers 28. In de vermaarde voorzegging van Christus' lijden, Jesaja 53:12, is voorspeld geworden dat Hij met de misdadigen zou gerekend worden, omdat Hij zonde voor ons is gemaakt.

5. De toeschouwers, dat is, het merendeel van hen, hebben, in plaats van medelijden te betonen met zijn smarten, er nog aan toegevoegd door Hem te honen. Voorwaar, nooit is er een voorbeeld geweest van zulk een barbaarse onmenselijkheid, zelfs niet tegenover de snoodsten boosdoener, maar aldus heeft de duivel zijn uiterste woede tegen Hem aan de dag gelegd, en heeft Christus zich onderworpen aan de grootsten smaad, die Hem aangedaan kon worden.

a. Zelfs die voorbijgingen, en in het minst niet met de zaak van doen hadden, spotten met Hem, vers 29. Indien hun hart zo verhard was, dat geen medelijden door zulk een schouwspel bij hen werd opgewekt, dan hadden zij er toch genoeg aan moeten hebben, dat hun nieuwsgierigheid bevredigd was, maar nee, dat is hun niet genoeg. Alsof zij niet slechts van alle menselijk gevoel ontdaan waren, maar ware duivels waren in menselijke gedaante, smalen zij op Hem, en uiten zich met de grootste minachting en verfoeiing van Hem en verontwaardiging over Hem, en schoten hun pijlen op Hem af, namelijk in bittere woorden. Ongetwijfeld hebben de overpriesters hun deze spotredenen ingeblazen: Ha! gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, behoud nu uzelf, zo gij kunt, en kom af van het kruis. Zij triomferen alsof, nu zij Hem aan het kruis hebben, er geen gevaar meer was, dat Hij de tempel zou afbreken, terwijl de tempel, waarvan Hij gesproken had, nu werkelijk door Hem afgebroken werd, maar binnen drie dagen zal Hij hem weer opbouwen, en de tempel, waarvan zij spraken, heeft Hij door mensen, die Zijn zwaard en zijn hand waren, niet vele jaren daarna afgebroken. Als geruste zondaren denken dat het gevaar voorbij is, dan is het juist gereed hen te overkomen. De dag des Heeren komt als een dief tot hen, die zijn komst loochenen en zeggen: "Waar is de belofte Zijner toekomst?" en nog veel meer tot hen, die zijn komst tarten en zeggen: "Dat Hij zich haaste, dat Hij Zijn werk bespoedige." b. Zelfs de overpriesters, uit de mensen genomen zijnde en voor de mensen verordineerd of gesteld zijnde, behoorden nog medelijden te hebben met de dwalenden, en teder te zijn voor de lijdenden en stervenden, Hebreëen 5:1, 2, maar zij goten edik in plaats van olie in zijn wonden, zij maakten een praat van de smart van Hem, dien God geslagen had, Psalm 69:27. Zij bespotten Hem, zeggende: Hij heeft anderen verlost, zichzelf kan hij niet verlossen. Hij heeft anderen verlost, hen genezen en geholpen, maar nu blijkt het dat het niet door zijn eigen kracht of macht was, want zichzelf kan hij niet verlossen. Zij tartten Hem, om af te komen van het kruis, zo Hij kon, vers 32. Laat hen dit slechts zien, dan zullen zij geloven, terwijl zij toch niet wilden geloven, toen Hij hun een overtuigender blijk gaf van zijn macht toen Hij opstond uit het graf. Men zou zo denken, dat deze overpriesters thans ander werk te doen gevonden zouden hebben, indien zij hun plicht niet wilden gaan doen in de tempel, dan zouden zij zich toch bezig hebben kunnen houden in een dienst, die aan hun ambt niet vreemd was, schoon zij de Heere Jezus geen raad of troost wilden bieden, hadden zij toch de moordenaren in hun stervensuur kunnen bijstaan (in Roomse landen zijn de monniken en priesters zeer gedienschtig bij misdadigers, die

geradbraakt worden, een dood, die zeer veel lijkt op de dood aan het kruis), maar zij achtten niet, dat dit tot hun werk of roeping behoorde.

c. Zelfs zij, die met Hem gekruist waren, smaadden Hem, vers 32, een hunner deed dit, zo ontzettend was zelfs in de diepte van ellende en aan de poort der eeuwigheid zijn hart nog verhard.

Markus 15:33 - 41 Wij hebben hier het verhaal van Jezus' sterven, hoe zijn vijanden Hem smaadden en God Hem eerde bij Zijn dood.

I. Er werd een zware duisternis over de gehele aarde, welke drie uren aanhield, van de middag tot drie uur na de middag. Nu is de Schrift vervuld geworden: Ik zal de zon op de middag doen ondergaan, en het land bij lichten dag verduisteren, Amos 8:9, en Jeremia 15:9. Haar zon is ondergegaan als het nog dag was. De Joden hadden dikwijls van Christus een teken van de hemel begeerd, en nu hadden zij er een, maar zulk een, dat de verblinding hunner ogen betekende. Het was een teken van de duisternis, die reeds gekomen was en nog komen zou over de kerk en het volk der Joden. Zij deden al wat zij konden om de Zon der gerechtigheid uit te blussen, die nu onderging, en waarvan zij het weder opgaan nooit zullen willen erkennen, wat kon men dan anders dan een erger dan Egyptische duisternis bij hen verwachten? Voor hen betekende dit, dat hetgeen tot hun vrede diende nu voor hun ogen werd verborgen, en dat de dag des Heeren nabij was, die voor hen een dag van duisternis en donkerheid zou zijn, Joël 2:12. Het was de macht der duisternis, waaronder zij zich nu bevonden, het waren de werken der duisternis, die zij nu deden, en zodanig zal het rechtvaardig oordeel zijn over hen, die de duisternis liever gehad hebben dan het licht.

II. Tegen het eindigen van deze duisternis heeft onze Heere Jezus in de benauwdheid Zijner ziel uitgeroepen: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? vers 34. De duisternis betekende de wolk, waaronder de menselijke ziel van Christus nu was, toen Hij haar tot een offer stelde voor de zonde. In zijn boek "Acts and Monuments, (vol. III, p. 160) verhaalt Fox van enen Dr. Hunter, een martelaar uit de tijd van Maria de Bloeddorstige, die, toen hij aan de paal werd vastgebonden om verbrand te worden, dit korte gebed opzond: "Zone Gods, bestraal mij," en onmiddellijk kwam de zon aan de hemel uit een donkere wolk te voorschijn, en scheen hem zo in het gelaat, dat hij genoodzaakt was naar een anderen kant te zien, hetgeen hem tot groten troost was. Onze Heere Jezus daarentegen werd het licht der zon ontzegd, toen Hij in Zijn lijden was, om aan te duiden dat het licht van Gods aangezicht Hem was onttrokken. En hierover heeft Hij meer geklaagd dan over iets anders, Hij heeft er niet over geklaagd, dat Zijn discipelen Hem hebben verlaten, maar wèl over het verlaten zijn door Zijn Vader.

1. Omdat Zijn geest hierdoor verslagen werd, en dat is iets, pijnlijk en moeilijk te dragen, Spreuken 18:14, dit bracht de wateren tot aan zijn ziel, Psalm 69:2 - 4.

2. Omdat Hij inzonderheid hierin zonde voor ons werd gemaakt, onze ongerechtigheden hadden toorn en verbolgenheid verdiend, Romeinen 2:8, en daarom heeft Christus, tot een offer gesteld zijnde, zoveel er van ondergaan als Hij kon, en dit moest wel zwaar en hard vallen aan Hem, die van eeuwigheid af in de schoot des Vaders is geweest, en altijd zijn vermaken is geweest. Deze tekenen van de Goddelijke toorn, waaronder Christus zich bevond in Zijn lijden, waren als dat vuur van de hemel, dat in buitengewone gevallen werd gezonden om de offers te verteren, Leviticus 9:24, 2 Kronieken 7:1, 1 Kronieken 18:38, en het is altijd een teken geweest van Gods welbehagen. Het vuur, dat op de zondaar had moeten vallen, indien God niet verzoend ware geworden, viel op het offer, ten teken dat Hij verzoend was, daarom viel het nu op Christus, en heeft Hem dien luiden en bitteren kreet ontwongen. Toen Paulus als een drankoffer geofferd stond te worden ten dienste der heiligen, kon hij zich

verblijden, Filippenzen 2:17, maar gans wat anders is het om geofferd te worden als een offer voor de zonde van zondaren. En nu, van de zesde ure tot aan de negende ure, werd de zon verduisterd door een buitengewone zoneclips, en als het waar is wat de sterrenkundigen berekenen, dat er in de avond van de dag, waarop Christus gestorven is, een maaneclips was, die natuurlijk was en verwacht werd, en zeven twaalfden van de middellijn der maan verduisterd werden, en van vijf tot zeven uur heeft geduurd, dan is dit merkwaardig en nog van meer betekenis van de duisternis, die toen heerste. Als de zon verduisterd zal worden, zal ook de maan haar schijnsel niet geven.

III. Christus, gebed werd door de bijstanders bespot, vers 35, 36, omdat Hij riep Eli, Eli, (of gelijk Markus het vermeldt naar het Syrische dialect Eloï, Eloï), zeiden zij: Hij roept Elia, hoewel zij zeer goed wisten wat hij zei, en wat het betekende, namelijk Mijn God, Mijn God. Zo hebben zij Hem voorgesteld als biddende tot heiligen, hetzij omdat Hij God had verlaten, of dat God Hem had verlaten, en hierdoor wilden zij Hem al meer en meer gehaat maken bij het volk. Een hunner "vulde een spons met edik" en reikte ze Hem toe op een riet stok. "Laat hem hiermede zijn mond verkoelen, die drank is goed genoeg voor hem," vers 36. Dit was bedoeld als nog een belediging en smaad, en wie het ook was die hem, die het deed weerhield, deed dit slechts om nog meer smaad over de lijder uit te storten. "Houd stil, hij heeft om Elias geroepen, laat ons zien of Elias komt om hem af te nemen, en zo niet, dan kunnen wij hieruit besluiten, dat ook hij hem heeft verlaten." IV. Wederom riep Jezus met een grote stem, en gaf de geest, vers 37. Nu beval Hij Zijn geest in de handen Zijns Vaders, en hoewel God door geen "lichamelijke oefening" bewogen wordt, heeft toch deze grote stem de grote kracht en vurigheid van geest te kennen gegeven, waarmee Hij tot God riep, om ons te leren om in alles, waarmee wij met God te doen hebben, onze uiterste krachten aan te wenden, en al de plichten van de Godsdienst, inzonderheid dien van onderworpenheid en overgave van ons zelve, van ganser harte te volbrengen, en dan, al zou ook de spraak ons begeven, zodat wij niet, evenals Christus, met een grote stem kunnen roepen, maar God de sterkte is van ons hart, zal dit ons niet begeven. Christus was wezenlijk en werkelijk dood, want Hij gaf de geest, Zijn menselijke ziel ging heen naar de wereld der geesten, en liet Zijn lichaam achter als een stuk leem, waarin geen adem is.

V. Juist op het ogenblik, dat Christus op de berg Calvarië stierf, werd het voorhangsel van de tempel in tweeën gescheurd van boven tot beneden, vers 38. Dit had een zeer grote betekenis, en er werd zeer veel mede te kennen gegeven.

1. Verschrikking voor de ongelovige Joden, want het was een voorteken van de uiterste verwoesting van hun kerk en volk, die niet lang daarna plaatshad. Het was als een verbreken van de stok lieflijkheid, of schoonheid (want dit voorhangsel was buitengewoon prachtig en heerlijk, Exodus 26:31), en dit geschiedde terzelfder tijd, dat zij voor Zijn prijs dertig zilverlingen hebben gegeven. Zacheria 11:10, 12, om het verbond teniet te doen, dat Hij met dat volk gemaakt had. Sommigen denken dat hetgeen Josephus verhaalt van de tempeldeur, die vanzelf geopend werd, en de stem, die riep: "Laat ons van hier gaan", enige jaren voor de verwoesting van Jeruzalem, hetzelfde is als wat hier vermeld wordt, doch dat is niet waarschijnlijk, hoewel het dezelfde betekenis had, overeenkomstig Hoséa 5:14 :ik zal verscheuren en heengaan.

2. Het spreekt van grote vertroosting voor alle gelovige Christenen, want het betekent de inwijding en het openleggen voor ons van een versen en levenden weg tot het heiligdom door het bloed van Jezus. VI. De hoofdman, die het bevel had over het detachement, dat de wacht moest houden bij de tenuitvoerlegging van het doodvonnis, werd overtuigd, en beleet het ook, dat Jezus de Zoon van God was, vers 39. Een zaak, die hem tot deze overtuiging bracht,

was dat Hij also roepende de geest gegeven had, dat iemand, op het ogenblik, dat hij de geest gaf, instaat was zo te roepen, was zeer verbazingwekkend. Bij alle droevige tonelen van die soort had hij nooit iets dergelijks waar. genomen, en dat iemand, die de kracht had om zo luid te roepen, toch onmiddellijk de geest geeft, ook dit baarde hem grote verwondering, en hij zei tot eer van Christus en tot beschaming van hen, die Hem bespotten en smaadden: Waarlijk, deze mens was Gods Zoon! Maar welke reden had hij om dit te zeggen? Ik antwoord:

1. Hij had reden te zeggen, dat Hij onrechtvaardig leed, en dat Hem zeer groot onrecht was geschied. Hij leed omdat Hij gezegd had dat Hij Gods Zoon was, en het was waar, Hij heeft dit gezegd, zodat, indien Hij onrechtvaardig leed, gelijk duidelijk bleek uit al de omstandigheden van Zijn lijden, dan was ook waar wat Hij zei, en dat was Hij inderdaad Gods Zoon.

2. Hij had reden te zeggen, dat Hij een gunstgenoot des hemels was, voor wie de almachtige kracht Gods werkte, daar de hemel Hem eerde bij Zijn dood, en een toornig gelaat toonde aan zijn vervolgers. "Voorzeker," denkt hij, "dit moet een Goddelijk persoon wezen, zeer bemind door God". Dit drukt hij uit in zulke bewoordingen, als waardoor Zijn eeuwige generatie als God, en Zijn bijzondere bestemming voor het ambt van Middelaar, werden aangeduid, hoewel hij dit niet zo bedoelde. Zelfs in de diepte van Zijn lijden en zijn vernedering was onze Heere Jezus de Zoon van God, en Hij is krachtelijk bewezen dit te zijn. V II. Er waren sommigen van zijn vrienden, inzonderheid de Godvruchtige vrouwen, die Hem hadden gediend, vers 40, 41. "Er waren ook vrouwen, van verre dit aanschouwende". De mannen durfden zich in het geheel niet laten zien, het grauw was zo woedend en gewelddadig, Currenti cede furori - ga de onstuimigen bergstroom uit de weg, vonden zij thans een goeden raad. De vrouwen durfden niet naderbij komen, maar stonden van verre, overstelpt van smart. Sommigen van die vrouwen worden hier genoemd. Maria Magdalena, zij is zijn patiënt geweest, en had al hare vertroosting en lieflijkheid te danken aan zijn goedheid en macht, waardoor zij verlost was geworden van de zeven duivelen, die haar hadden bezeten, en daarom dacht zij nooit genoeg voor Hem te kunnen doen om Hem hare dankbaarheid te bewijzen. Ook Maria was daar, de moeder van Jakobus, de kleine, Jakobus parvus, is het woord, waarschijnlijk aldus genoemd, omdat hij, evenals Zacheus, klein van gestalte was. Deze Maria was de huisvrouw van Klopas, of Alfeus, en zuster van de maagd Maria. Deze vrouwen waren Christus gevolgd van Galiléa, hoewel het van haar niet geëist werd, evenals van de mannen, om het feest bij te wonen, maar het is waarschijnlijk, dat zij kwamen in de verwachting, dat Zijn aards koninkrijk nu weldra opgericht zou worden, en grote hoop hadden op bevordering daarin voor haar zelve en hare nabestaanden. Het blijkt duidelijk, dat dit het geval was met de moeder der zonen van Zebedeüs, Matthéüs 20:21, en Hem nu aan het kruis te zien, dien zij gedacht hadden op een troon te zien, kon niet anders dan een grote teleurstelling voor haar wezen. Zij, die Christus volgen, grote dingen van Hem verwachtende voor deze wereld en door de belijdenis van Zijn Godsdienst, zullen zeer waarschijnlijk droevige teleurstellingen opdoen.

Markus 15:42 - 47 Wij hebben hier de beschrijving van de begrafenis van onze Heere Jezus, een plechtige, treurige begrafenis.

Merk op:

I. Hoe om het lichaam van Christus verzocht werd. Het was, evenals de dode lichamen van misdadigers, ter beschikking van de regering. Zij, die Hem voortjoegen naar het kruis, hadden bedoeld Zijn graf bij de goddelozen te stellen, maar God heeft bepaald dat Hij bij de rijke in Zijn dood zou zijn, en zo is het ook geschied. Er wordt ons hier gezegd:

1. Wanneer om het lichaam van Christus verzocht werd om het te begraven en waarom er met de begrafenis zoveel haast werd gemaakt: Als het nu avond was geworden, dewijl het de voorbereiding was, welke is de voorsabbat, vers 42. De Joden waren meer strikt in het onderhouden van de sabbat dan van enig ander feest, en daarom, schoon die dag zelf een

feestdag was, hebben zij hem meer Godsdienstig gevierd als de voorsabbat, wanneer zij hun huizen en hun tafels toebereidden voor de luisterrijke en blijde viering van de sabbat. De dag voor de sabbat behoort ook onder ons een dag van voorbereiding te zijn voor de sabbat, niet om onze huizen en onze tafels toe te bereiden, maar ons hart, dat, zo veel slechts mogelijk is, dan bevrijd moet wezen van de zorgen en de zaken dezer wereld, en bereid en gestemd moet zijn voor de dienst en de genieting van God. Er moet op de sabbatdag zulk werk gedaan, en zulke voordelen verkregen worden, dat het nodig is om reeds de dag tevoren er voor gereed te zijn, ja de ganse week moet verdeeld worden tussen het goed gebruik van hetgeen de vorigen sabbat verkregen werd en de toebereiding voor de volgende sabbat.

2. Wie het was, die om het lichaam verzocht en zorg droeg voor een betamelijke begrafenis er van. Het was Jozef van Arimathea, die hier "een eerlijk", of achtbaar, "raadsheer" genoemd wordt, vers 43, een man van aanzien en karakter, die een openbaar ambt van vertrouwen bekleedde, sommigen denken dat het een staatsambt was, en dat hij lid was van Pilatus' staatsraad. Hij scheen echter veeleer een ambt in de kerk te bekleden, en tot het grote sanhedrin der Joden te behoren, of wel tot de raad van de hogepriester. Hij was euschêmoon bouleutes - een raadsheer, die zich in zijn ambt gedroeg zoals hem betaamde. Diegenen, en diegenen alleen, zijn waarlijk achtbaar in een ambt van macht en vertrouwen, die nauwgezet hun plicht betrachten, en wier gedrag en handelwijze strookt met hun ambt. Maar hier wordt hem een nog schoner hoedanigheid toegekend, namelijk dat hij "ook zelf het koninkrijk Gods was verwachtede", het koninkrijk der genade op aarde en der heerlijkheid in de hemel, het koninkrijk van de Messias. Zij, die het koninkrijk Gods verwachten en hopen deel te hebben aan de voorrechten er van, moeten dit tonen door hun ijver om voor Christus' zaak en belang uit te komen, ook dan wanneer zij als verpletterd en terneder geworpen schijnt. Zelfs onder de "eerlijke raadsHeeren" waren er sommigen, of tenminste een, die het koninkrijk God verwachtten, en wier geloof het ongeloof der overigen zal veroordelen. Dezen man heeft God verwekt tot dezen noodzakelijken dienst, toen geen van Christus' discipelen dien kon of durfde ondernemen, noch de middelen, noch de invloed en de moed er toe bezittende. Jozef, zich verستoutende, ging in tot Pilatus, hoewel hij wist hoe de overpriesters er zich beledigd door zouden achten, die Hem met zoveel schimp en smaad hadden overladen, om nu te zien dat Hem eer werd aangedaan. Toch heeft hij er de moed toe gehad, verstoutte hij zich, wellicht was hij er eerst wel ietwat voor bevreesd, maar tolmêsas - er de moed toe grijpende, besloot hij dien eerbied aan de overblijfselen van de Heere Jezus te bewijzen, wat er dan ook het gevolg voor hem van zou zijn.

3. Welk een verwondering het bij Pilatus heeft teweeggebracht te horen, dat Hij alrede gestorven was (Pilatus heeft wellicht gedacht, dat Hij zich gered had en was afgekomen van het kruis). Bovenal verwonderde het hem, dat Christus nu reeds gestorven was, dat iemand, die meer dan gewone kracht scheen te hebben, zo spoedig door de dood was overwonnen. Iedere bijzonderheid van Christus' dood was verwonderlijk, want van het begin tot het einde is Zijn naam genoemd Wonderlijk. Pilatus twijfelde (zo verstaan sommigen het) of Hij wel dood was, vreemde bedrogen te worden, en dat het lichaam levend van het kruis zou worden afgenomen en weer bijgebracht, terwijl het vonnis luidde, evenals bij ons, te hangen totdat Hij werkelijk dood was. Hij riep dus de hoofdman over honderd, zijn eigen krijgsbevelhebber, tot zich, en vroeg hem of Hij lang gestorven was, vers 44, of het reeds zolang was sedert zij enig teken van leven in Hem hadden gezien, een ademtocht, of een beweging, dat zij gerust konden besluiten dat Hij werkelijk dood was. De hoofdman kon hem hiervan de verzekering geven, want hij had zeer bijzonder opgemerkt hoe Hij de geest gaf, vers 39. Hierin was een bijzondere leiding der voorzienigheid, dat Pilatus zo strikt en nauwkeurig was in zijn onderzoek, zodat er geen voorwendsel was te zeggen, dat Hij levend werd begraven, om aldus

de waarheid Zijner opstanding te loochenen, en zo volkomen werd dit nu uitgemaakt, dat die tegenwerping ook nooit gemaakt werd. Aldus erlangt de waarheid van Christus soms bevestiging zelfs uit de mond harer vijanden.

II. Hoe het lichaam van Christus begraven werd. Pilatus gaf Jozef verlof om het lichaam af te nemen van het kruis en er naar welgevallen mede te handelen. Het was een wonder dat de overpriesters hem niet waren voorgekomen, en het eerst aan Pilatus om het lichaam gevraagd hadden, om het tentoon te stellen en door de straten te sleuren, maar dat overblijfsel van hun toorn heeft God weerhouden, en Hij gaf dien onwaardeerbaren schat aan Jozef, die hem wist te waarderen, en het hart der overpriesters werd geneigd, dat zij er zich niet tegen verzet hebben.

1. Jozef kocht fijn lijnwaad om er het lichaam mede te omhullen, hoewel men voor zulk een geval oud linnen, dat reeds gebruikt was, allicht voldoende zou gevonden hebben. Bij ons betonen van eerbied aan Christus betaamt het ons vrijgevig te zijn, en Hem te dienen met het beste, dat te verkrijgen is, niet met hetgeen het gemakkelijkst of goedkoopst te verkrijgen is.

2. Hij nam het lichaam af, het vermagerde' mishandelde lichaam, en wond het in het fijne lijnwaad, als een zeer kostbare schat. Onze Heere Jezus heeft bevolen, dat Hij ons sacramenteel overgegeven zou worden in de inzetting van het Avondmaal, dat wij zo moeten ontvangen, dat er het best onze liefde door wordt uitgedrukt voor Hem, die ons heeft liefgehad en voor ons gestorven is.

3. Hij legde Hem in een graf, dat hem toebehoorde. In de geschiedenis van de koningen van Juda vinden wij soms vermeld als een schande over de gedachtenis van goddeloze koningen, dat zij niet begraven werden in de graven der koningen. Onze Heere Jezus is, hoewel Hij geen kwaad maar wel veel goed gedaan heeft, en Hem de troon van Zijn vader David was gegeven, toch in een gewoon graf van het volk begraven, want het was niet in deze wereld, maar in de andere, dat zijn rust heerlijk zal zijn. Dit graf behoorde aan Jozef. Toen Abraham geen andere bezitting had in het land Kanaän, had hij toch een grafstede, maar Christus heeft zelfs die niet gehad. Dat graf was uit een steenrots gehouwen, want Christus stierf om het graf tot een toevlucht en schuilplaats te maken voor zijn heiligen, en uit een rots gehouwen zijnde, is het een sterke toevlucht. "Och of Gij mij in het graf verstaakt!" Christus zelf is een schuilplaats voor Zijn volk, die "als de schaduw is van een zwaren rotssteen." 4. Hij wentelde een steen tegen de deur des graf, want dat was de wijze van begraven bij de Joden. Toen Daniël in de kuil der leeuwen werd geworpen, werd een steen op de mond des kuils gelegd om hem daar binnen te houden, gelijk hier voor de deur van Christus' graf, maar die stenen hebben het bezoek der engelen aan de gevangenen niet kunnen beletten.

5. Sommigen van de Godvruchtige vrouwen hebben de begrafenis bijgewoond, en zij "aanschouwden waar Hij gelegd werd", opdat zij na de sabbat konden komen om het dode lichaam te zalven, daar zij hiervoor thans niet de tijd hadden. Toen Mozes, de middelaar en wetgever der Joodse kerk werd begraven, werd er zorg voor gedragen, dat "niemand zijn graf heeft geweten", Deuteronomium 34:6, omdat de eerbied des volks voor hem met hem moest sterven, maar toen onze grote Middelaar en Wetgever begraven werd, is er bijzonder kennis genomen van Zijn graf, omdat Hij weder opstaan moest, en de zorg, die voor Zijn lichaam werd gedragen, wijst op de zorg, die Hij zelf hebben zal voor Zijn lichaam, de kerk. Zelfs als zij een dood lichaam schijnt te zijn, en als een dal dorre doodsbeenderen, dan zal zij toch bewaard blijven voor een opstanding, een herleving, evenals de dode lichamen Zijner heiligen, met wier stof een verbond van kracht is, dat niet vergeten zal worden. Onze overdenking van Christus' begrafenis moet er ons toe leiden om aan onze eigen begrafenis te denken, en ons helpen om ons met het graf gemeenzaam te maken, en aldus het bed

gemakkelijk voor ons te doen zijn, dat wij ons weldra in de duisternis zullen spreiden. Het veelvuldige denken er aan zou er niet slechts de vrees en verschrikking van wegnemen, maar ons opwekken om, daar de graven altijd gereed zijn voor ons, ons te bereiden voor de graven, Job 17:1. HOOFDSTUK 16 1 En als de sabbat voorbijgegaan was, hadden Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus, en Salome specerijen gekocht, opdat zij kwamen en Hem zalfden. 2 En zeer vroeg op de eersten dag der week, kwamen zij tot het graf, als de zon opging; 3 En zeiden tot elkander: Wie zal ons de steen van de deur des grafs afwentelen? 4 En opziende zagen zij, dat de steen afgewenteld was want hij was zeer groot. 5 En in het graf ingegaan zijnde, zagen zij een jongeling, zittende ter rechter zijde, bekleed met een wit lang kleed, en werden verbaasd. 6 Maar hij zeide tot haar: Zijt niet verbaasd; gij zoekt Jezus de Nazarener, Die gekruist was; Hij is opgestaan; Hij is hier niet; ziet de plaats, waar zij Hem gelegd hadden. 7 Doch gaat heen, zegt Zijnen discipelen, en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galiléa; aldaar zult gij Hem zien, gelijk Hij ulieden gezegd heeft. 8 En zij, haastelijk uitgegaan zijnde, vloten van het graf, en beving en ontzetting had haar bevangen; en zij zeiden niemand iets; want zij waren bevreesd. 9 En als Jezus opgestaan was, des morgens vroeg, op de eersten dag der week, verscheen Hij eerst aan Maria Magdalena, uit welke Hij zeven duivelen uitgeworpen had. 10 Deze, heengaande, boodschapte het dengenen, die met Hem geweest waren, welke treurden en weenden. 11 En als dezen hoorden, dat Hij leefde, en van haar gezien was, geloofden zij het niet. 12 En na dezen is Hij geopenbaard in een andere gedaante, aan twee van hen, daar zij wandelden, en in het veld gingen. 13 Dezen, ook heengaande, boodschapten het aan de anderen; maar zij geloofden ook die niet. 14 Daarna is Hij geopenbaard aan de elven, daar zij aanzaten, en verweet hun hun ongelovigheid en hardigheid des harten, omdat zij niet geloofd hadden degenen, die Hem gezien hadden, nadat Hij opgestaan was. 15 En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. 16 Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden. 17 En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken. 18 Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden. 19 De Heere dan, nadat Hij tot hen gesproken had, is opgenomen in de hemel, en is gezeten aan de rechter hand Gods. 20 En zij, uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede, en bevestigde het Woord door tekenen, die daarop volgden. In dit hoofdstuk hebben wij een kort verhaal van de opstanding en hemelvaart van de Heere Jezus en de blijdschap en triomf, die hierdoor aan alle gelovigen bereid is, zullen zeer aangenaam wezen voor hen, die in de vorige hoofdstukken met Christus geleden hebben. Hier is: I Christus' opstanding aangekondigd door een engel aan de vrouwen, die tot het graf kwamen om Hem te zalven, vers 1 - 8.

II. Zijn verschijning aan Maria Magdalena, en het bericht, dat zij er van gaf aan de discipelen, vers 9 - 11.

III. Zijn verschijning aan de twee discipelen op weg naar Emmaus, en het bericht, dat zij er van gaven aan hun broederen, vers 12, 13.

IV. Zijn verschijning aan de elven en de opdracht, die Hij hun gaf om Zijn koninkrijk in de wereld op te richten, met de volledige instructies en geloofsbrieven hiervoor, vers 14 - 18.

V. Zijn opvaren naar de hemel, de ijver, waarmee de apostelen zich toediepten op hun werk, en hoe God Zijn zegen gaf op hun arbeid, vers 19, 20.

Markus 16:1 - 8 Nooit is er zulk een sabbat geweest, sedert de sabbat voor het eerst ingesteld werd, als deze was, en die, gelijk de eerste woorden van dit hoofdstuk ons melden, nu voorbij was. Gedurende dien gehelen sabbat lag onze Heere Jezus in het graf. Voor Hem was het een sabbat der ruste, maar een stille sabbat, voor Zijn discipelen was het een treurige sabbat, doorgebracht in tranen en angst. Nooit waren de sabbatsdiensten in de tempel zulk een verfoeisel voor God, hoewel zij dit dikwijls geweest zijn, als zij het nu waren, toen de handen der overpriesters, die er bij voorgingen, vol waren van bloed, het bloed van Christus. Welnu, die sabbat is voorbij, en de eerste dag der week is de eerste dag van een nieuwe wereld. Wij hebben hier:

I. Het liefdevolle bezoek der Godvruchtige vrouwen, die Christus hadden gediend, aan Zijn graf. Het was geen bijgelovig, maar een Godvruchtig bezoek. Zeer vroeg in de morgen, bij het aanbreken van de dag, of nog vroeger, hadden zij haar woning verlaten, maar zij hadden of een lange weg af te leggen, of enig oponthoud gehad, zodat zij pas bij zonsopgang aan het graf kwamen. Zij hadden specerijen gekocht, en kwamen niet slechts om het dode lichaam met hare tranen te besproeien - want door niets kon hare droefheid meer opgewekt worden dan door hetgeen zij gingen verrichten - maar ook om het te zalven met hare specerijen, vers 1. Nicodemus had een grote hoeveelheid droge specerijen gekocht, mirre en aloë, welke dienen om de wonden en het bloed op te drogen, Johannes 19:39. Maar deze vrouwen achtten dit niet genoeg, zij kochten specerijen, wellicht van een andere soort, welriekende oliën, om Hem te zalven. De eer, die anderen aan Christus' naam hebben bewezen, moet ons niet weerhouden van Hem ook onze eerbied te bewijzen.

II. De zorg, die het baarde, om de steen afgewenteld te krijgen, en het wegnemen dier zorg, vers 3, 4. Zij zeiden tot elkaar, terwijl zij voortgingen, en nabij het graf gekomen waren: Wie zal ons de steen van de deur des grafs afwentelen? want hij was zeer groot, en dus zwaarder dan dat zij hem met verenigde krachten zouden kunnen bewegen. Zij hadden hieraan moeten denken eer zij uitgingen, en dan zou de voorzichtigheid haar geboden hebben niet te gaan, tenzij vergezeld van personen, die dit doen konden. En er was nog een veel grotere moeilijkheid, die zij te boven moesten komen, en waarvan zij niets wisten, namelijk een wacht van soldaten, daar geplaatst om het graf te bewaken, en die, zo zij eerder waren gekomen, haar van schrik hadden doen teruggaan. Maar hare liefde tot Christus bracht haar tot het graf, en zie nu, hoe op het ogenblik, dat zij er kwamen, die twee moeilijkheden uit de weg waren geruimd, zowel de steen, waarvan zij wisten, als de wacht, waarvan zij niet wisten, waren weg. Zij zagen dat de steen afgewenteld was, dat het eerste ding was, dat haar verbaasde. Zij, die door een heilige begeerte gedreven worden om Christus naarstiglijk te zoeken, zullen bevinden, dat de moeilijkheden op hun weg op wonderbaarlijke wijze worden weggenomen, en dat zij er boven alle verwachting overheen geholpen worden.

III. De verzekering, die haar door een engel gegeven werd, dat de Heere Jezus van de doden was opgestaan, afscheid had genomen van het graf, en hem daar gelaten had om aan hen, die Hem daar zochten, dit te berichten.

1. Zij zijn ingegaan in het graf, een weinig tenminste, en zagen, dat het lichaam van Jezus niet meer was waar zij het des Vrijdagsavonds gelaten hadden. Hij, die het ondernomen heeft, om door Zijn dood onze schuld te betalen, heeft ons door zijn opstanding de kwijtbrief verkregen, want het was Zijn ontslag uit de gevangenis - en het was een rechtmatig en wettig ontslag - waaruit bleek dat Hij aan al de eisen der Goddelijke gerechtigheid had voldaan, en dat tevens de zaak in geschil beslecht werd door het onweerlegbaar bewijs, dat Hij de Zoon van God was.

2. Zij zagen een jongeling, zittende ter rechterzijde van het graf. De engel verscheen in de gestalte van een mens, een jongeling, want engelen, hoewel geschapen in de beginne, worden niet oud, maar zijn immer in dezelfde staat van volkomenheid van schoonheid en kracht, en dat zullen de verheerlijkte heiligen ook zijn, als zij zullen zijn gelijk de engelen. Deze engel zat ter rechterzijde, toen zij in het graf gingen, bekleed met een lang wit kleed, een gewaad, dat tot aan de voeten reikte, zoals de klederen der aanzienlijken. Hem te zien had die vrouwen wel kunnen bemoedigen, maar zij werden verbaasd of verschrikt. Menigmaal zal hetgeen ons tot vertroosting zou kunnen dienen, door onze vergissingen en ons niet begrijpen, een verschrikking voor ons zijn.

3. Hij brengt haar vrees tot bedaren door haar te verzekeren, dat er wel grote oorzaak was tot juichen, maar niet tot vrezen, vers 6, Hij zei tot haar: Zijt niet verbaasd. Gelijk engelen zich verheugen over de bekering van zondaren, zo verheugen zij zich ook in de vertroosting der heiligen. Zijt niet verbaasd want a. "Gij zijt getrouwe, liefdevolle volgelingen van Jezus Christus, in plaats dus van verschrikt te zijn, behoort gij vertroost en bemoedigd te wezen. Gij zoekt Jezus de Nazarener, die gekruist was." Het vragen en zoeken van gelovige zielen naar Christus heeft bijzonder betrekking op Hem als de Gekruiste, 1 Corinthiërs 2:2, opdat zij Hem kennen en de gemeenschap Zijns lijdens. Zijn verhoogd zijn van de aarde is hetgeen allen tot Hem trekt. Christus' kruis is de banier, waarnaar de volken vragen.

Merk op dat hij spreekt van Jezus als van Hem, die gekruist was. "Die zaak is voorbij, gij moet niet zo blijven verwijlen bij de treurige omstandigheden van zijn kruisiging, dat gij niet instaat zijt om de blijde tijding Zijner opstanding aan te nemen. Hij was gekruisigd in zwakheid, maar dat verhindert niet dat Hij opgewekt is in kracht. Gij, die Hem zoekt, moet dus niet vrezen Hem te missen." Hij was gekruisigd, maar Hij is verheerlijkt, en wel verre dat de schande van Zijn lijden zijn heerlijkheid vermindert, wordt door de heerlijkheid alle smaad van Zijn lijden volkomen afgewist. Daarom heeft Hij ook na Zijn ingaan tot de heerlijkheid nooit een sluier geworpen over Zijn lijden, en heeft Hij het niet geschroomd, dat er van Zijn kruis wordt gesproken. De engel, die hier zijn opstanding verkondigt, noemt Hem Jezus, die gekruist was. Hij zelf erkent, Openbaring 1:18, Ik ben die leef, en Ik ben dood geweest, en in het midden der lofzangen van de hemelse heirscharen verschijnt Hij als een Lam, dat geslacht is, Openbaring 5:9.

b. "Het zal dus een goede tijding voor u wezen te horen, dat gij, in stede van Hem, dood zijnde, te zalven, u in Hem kunt verblijden als levend. Hij is opgestaan, Hij is hier niet, niet dood, maar weer levend. Wij kunnen u Hem nu niet tonen, maar later zult gij Hem zien, en nu kunt gij zien de plaats, waar zij Hem gelegd hebben. Gij ziet, Hij is van hier gegaan, noch door zijn vijanden noch door zijn vrienden is Hij gestolen, maar Hij is opgestaan.

4. Hij beveelt haar spoedig kennis hiervan te geven aan Zijn discipelen. Aldus zijn zij tot apostelen van de apostelen geworden, hetgeen een beloning was voor hare liefde en trouw jegens Hem, betoond in haar blijven bij Hem aan het kruis, tot aan het graf en tot in het graf. Zij kwamen het eerst en werden het eerst gediend met vertroosting, geen ander uit Zijn discipelen durfde tot Zijn graf naderen, of onderzoek naar Hem doen, zo weinig gevaar was er, dat zij des nachts zouden komen om Hem te stelen, dat niemand tot Hem naderde dan enige vrouwen, die niet eens de steen konden afwentelen.

a. Zij moeten Zijnen discipelen zeggen dat Hij is opgestaan. Het is een treurige, sombere tijd voor hen, hun geliefde Meester is dood, en al hun blijdschap en hoop zijn begraven in Zijn graf. Zij beschouwen zijn zaak als terneder geworpen, zij zelfen gereed om als een gemakkelijke prooi hun vijanden in handen te vallen, zodat er geen kracht of moed in hen is overgebleven. Zij zijn ten einde raad, en ieder hunner bedenkt hoe het best voor zichzelf te zorgen. "O! gaat haastelijk tot hen," zegt de engel, "zegt hun dat hun Meester is opgestaan. Dat zal weer leven en moed in hen opwekken, en hen er voor behoeden om in wanhoop weg

te zinken." Christus schaamt zich niet Zijn arme discipelen te erkennen, nu Hij in Zijn staat van verhoging is, Hij schuwt hen niet wegens zijn verhoging, want Hij droeg er terstond zorg voor dat die hun bekend werd gemaakt. Ook betoont Christus zich niet uiterst gestreng om op te merken wat zij, wier hart oprecht voor Hem is, verkeerd gedaan hebben. De discipelen hadden Hem zeer onvriendelijk verlaten, en toch betuigde Hij deze zorg en belangstelling voor hen. Aan hen, die treuren om de Heere Jezus, zal intijds vertroosting worden gezonden, en ter gelegener tijd zal Hij zich aan hen openbaren.

b. Zij moeten het vooral aan Petrus zeggen. Dit wordt inzonderheid opgemerkt door dezen evangelist, die, naar men veronderstelt, onder leiding van Petrus geschreven heeft. Als het aan de discipelen wordt gezegd, dan wordt het ook aan Petrus gezegd, want ten teken van zijn berouw dat hij zijn Meester verloochend heeft, bleef hij de andere discipelen vergezellen, toch wordt inzonderheid hij genoemd. Zegt het aan Petrus, want het zal een goede tijding voor hem wezen, meer welkom aan hem dan aan een der overigen, wie hij ook zij, want hij treurt wegens zonde, en aan ware boetelingen kan geen tijding meer welkom wezen dan die van de opstanding van Christus, omdat Hij is opgewekt om hun rechtvaardigmaking. Hij zal vrezen dat de blijdschap dier goede tijding niet voor hem bestemd is. Indien de engel alleen gezegd had: "Gaat heen, zegt Zijnen discipelen, dan zou Petrus zuchtend gezegd kunnen hebben: "Ik weet niet of ik mij wel als een hunner kan beschouwen, want ik heb Hem verloochend en verdien nu ook door Hem verloochend te worden." Om dit te voorkomen, heet het: Gaat tot Petrus en zegt hem, dat hij even welkom zal wezen als al de anderen om Hem te komen zien in Galiléa. Een gezicht op Christus zal voor een waren boetvaardige zeer welkom zijn, en Christus zal zich zeer gaarne aan een waren boetvaardige tonen, want er is blijdschap in de hemel over hem.

c. Zij moeten hen allen, en met name Petrus, bescheiden tot een samenkomst in Galiléa, gelijk Hij ulieden gezegd heeft, Matthéüs 26:32. Op hun reis naar Galiléa zullen zij tijd en gelegenheid hebben om zich te herstellen, en zich te herinneren wat Hij hun daar zo dikwijls gezegd heeft, namelijk dat Hij zou lijden en sterven en ten derden dage weder opstaan, terwijl zij, te Jeruzalem verwijlende, onder vreemden en vijanden, zich niet zouden kunnen herstellen van de schrik en de angst, die zij hadden doorstaan, en niet genoeg tot kalmte zouden kunnen komen om de betere tijdingen naar behoren te ontvangen en te begrijpen. Alle samenkomsten van Christus en Zijn discipelen zijn door Hem bepaald en tevoren vastgesteld. Christus vergeet die afspraken nooit, maar zal de Zijnen gewis met de beloofden zegen ontmoeten aan alle plaatsen, waar Hij Zijns naams gedachtenis stichten zal, en bij alle samenkomsten van Christus en Zijn discipelen is Hij altijd het eerst ter plaatse aanwezig, Hij gaat u voor.

IV. Het bericht, dat de vrouwen hiervan brachten aan de discipelen, vers 8. Zij, haastelijk uitgegaan zijnde, vloten van het graf, om zich zoveel mogelijk te spoeden tot de discipelen, terwijl "beving en ontzetting haar had bevangen". Zie hoezeer wij vijanden zijn van ons zelve en van ons eigen genot en onze vertroosting door niet te bedenken en te geloven wat Christus ons gezegd heeft. Christus had haar dikwijls gezegd, dat Hij ten derden dage zou opstaan, hadden zij daar nu behoorlijk acht op gegeven en er geloof aan geschonken, dan zouden zij tot het graf zijn gekomen, verwachtende dat Hij was opgestaan, en dan zouden zij er de tijding van ontvangen hebben met blijde verzekerdheid, en niet met al die verbaasdheid en schrik. Dewijl haar nu bevolen was om het de discipelen te zeggen, omdat dezen het aan geheel de wereld moesten verkondigen, wilden zij het nu aan niemand anders zeggen, zij toonden aan niemand, dien zij ontmoetten, iets daarvan, want zij waren bevreesd, bevreesd, dat de tijding te goed was om waar te kunnen zijn. Onze kwellende vrees en angst verhinderen ons dikwijls om aan Christus en de zielen der mensen de diensten te bewijzen, die wij hun zouden kunnen bewijzen, indien het geloof en de blijdschap des geloofs krachtig in ons waren.

Markus 16:9 - 13 Wij hebben hier een zeer kort verhaal van twee van Christus' verschijningen, en het weinige geloof, dat het bericht er van bij de discipelen gevonden heeft.

I. Hij verscheen aan Maria Magdalena, aan haar het eerst in de hof, waarvan wij het bijzonder verhaal vinden in Johannes 20:14. Zij was het, uit welke Hij zeven duivelen uitgeworpen had. Er was haar veel vergeven, en er was haar veel gegeven en er was veel voor haar gedaan, en zij heeft veel liefgehad, en Christus heeft haar de eer aangedaan, dat zij de eerste was, die Hem zag na zijn opstanding. Hoe inniger wij ons aan Christus hechten, hoe eerder wij kunnen verwachten Hem te zien, en hoe meer wij van Hem te zien zullen krijgen.

1. Zij brengt het bericht van hetgeen zij gezien had aan de discipelen, niet slechts aan de elfen, maar ook aan hen, die met Hem geweest waren, welke treurden en weenden, vers 10. Nu was het de tijd, waarvan Christus hun gesproken had, en waarin zij zullen schreien en klagelijk wenen, Johannes 16:20. En het was een blijk van hun grote liefde voor Christus, en het diep besef, dat zij hadden van hun verlies van Hem. Maar toen hun gewezen een paar avonden had vernacht, is, gelijk Christus hun beloofd had, de vertroosting gekomen, "Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden." Aan wenende discipelen kan geen betere tijding gebracht worden dan de tijding van Christus' opstanding. En wij moeten er ons op toeleggen om vertroosters te zijn van treurende discipelen, door hun onze ervaringen mede te delen, en hun te zeggen wat wij van Christus gezien hebben.

2. Zij konden het bericht, dat hun gebracht werd, niet geloven. Zij hoorden dat Hij levend was, en dat zij Hem gezien had. Het verhaal liet zich wel horen, en toch geloofden zij het niet. Zij wilden niet zeggen dat zij het verhaal had verzonnen, of dat het hare bedoeling was hen te bedriegen, maar zij vrezen dat zij zelf bedrogen is, en dat zij het zich slechts verbeelde Hem gezien te hebben. Indien zij de herhaalde voorzeggingen er van uit Zijn eigen mond hadden geloofd, dan zouden zij niet zo ongelovig zijn geweest voor het bericht er van.

II. Hij verscheen aan twee van de discipelen "daar zij wandelden en in het veld gingen," vers 12. Dit heeft ongetwijfeld betrekking op hetgeen voorviel tussen Christus en de twee discipelen op weg naar Emmaus en uitvoerig verhaald wordt door Lukas, hoofdstuk 24:13 en verder. Hier wordt gezegd, dat Hij hun verscheen "in een andere gedaante," in een ander gewaad dan Hij gewoonlijk droeg, in de gestalte van een reiziger, gelijk Hij in de hof aan Maria Magdalena verscheen in een gewaad, dat haar deed denken dat Hij de hovenier was. Maar dat Hij wezenlijk Zijn eigen gelaat had, blijkt hieruit, dat hun ogen gehouden werden, dat zij Hem niet kenden, en dat zij, toen die belemmering van hun ogen was weggenomen, Hem terstond hebben gekend, Lukas 24:16 - 31.

1. Deze twee getuigen nu gaven in hun getuigenis dit bewijs van Christus' opstanding, Dezen ook heengaande, boodschappen het aan de anderen, vers 13. Zelfen overtuigd zijnde, wensten zij die overtuiging door hun broederen te doen delen, opdat zij er dezelfde vertroosting uit zouden erlange.

2. Het vond geen geloof bij allen, zij geloofden ook die niet. Zij dachten dat ook zij de slachtoffers waren van een zinsbedrog. Nu was hierin een wijze leiding der voorzienigheid, dat de bewijzen van Christus' opstanding aldus trapsgewijze gegeven en met zo grote omzichtigheid aangenomen werden, opdat dan ook de zekerheid, waarmee de apostelen deze leer later gepredikt hebben, toen zij hun al er mede op het spel zetten, des te meer overtuiging zou wekken. Wij hebben te meer reden hen te geloven, die zelf zo langzaam tot het geloof zijn gekomen. Hadden zij de zaak terstond op het eerste bericht, zonder bedenking aangenomen, men zou hen voor lichtgelovig hebben kunnen houden, en hun getuigenis zou minder gewicht

in de schaal hebben gelegd. Dat zij het echter eerst niet geloofden, toont dat zij het later niet anders dan op goede gronden en uit volle overtuiging hebben geloofd.

Markus 16:14 - 18 Hier is:

I. De overtuiging, die Christus Zijn apostelen gaf van de waarheid Zijner opstanding, vers 14. Hij zelf verscheen hun, toen zij allen tezamen waren, daar zij aanzaten, hetgeen Hem de gelegenheid gaf om met hen te eten en te drinken, waardoor zij ten volle overtuigd werden, zie Handelingen 10:41. En toen Hij hun verscheen, verweet Hij hun hun ongelovigheid en hardigheid des harten, want zelfs in de algemene bijeenkomst in Galiléa waren er nog sommigen, die twijfelden, gelijk wij zien in Matthéüs 28:17. De bewijzen der waarheid van het Evangelie zijn zo volledig en duidelijk, dat hun, die het niet aannemen, met recht hun ongeloof verweten kan worden, en dit ongeloof wordt niet veroorzaakt door enigerlei zwakheid of gebrekkigheid der bewijzen, maar door "de hardigheid van hun hart" hun onverstand en stompzinnigheid. Hoewel zij zelven Hem nog niet gezien hadden, worden zij toch met recht gelaakt "omdat zij niet geloofd hadden degenen, die Hem gezien hadden nadat Hij was opgestaan. Het kwam wellicht ook voort uit de hoogmoed huns harten, dat zij niet geloofden, want zij dachten: "Indien Hij waarlijk is opgestaan, wie zou Hij dan anders lust hebben te eren door zich te tonen, dan ons?" En zo Hij hen voorbijgaat, en zich eerst aan anderen vertoont, dan kunnen zij niet geloven dat Hij het is. Zo zijn er velen, die de leer van Christus voor onwaar houden, omdat zij het beneden zich achten geloof te schenken aan de personen, die Hij verkoren heeft om er de getuigen en de verkondigers van te zijn. Maar het zal in de groten dag als geen verontschuldiging van ons ongeloof worden aangenomen als wij zeggen: "Wij hebben Hem niet gezien nadat Hij was opgestaan" want wij hadden het getuigenis behoren aan te nemen van hen, die Hem wèl gezien hebben.

II. De opdracht, die Hij hun gaf om Zijn koninkrijk op te richten onder de mensen door de prediking van Zijn evangelie, de blijde tijding van verzoening met God door een Middelaar.

Merk nu op:

1. Aan wie zij het Evangelie moesten prediken. Totnutoe waren zij alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls, en was het hun verboden te gaan op de weg der heidenen, of in enige stad der Samaritanen. Maar nu is hun opdracht uitgebreid, en zijn zij gemachtigd om heen te gaan in de gehele wereld, in alle delen der wereld, der bewoonde wereld, en het Evangelie van Christus te prediken aan alle creaturen, aan de heidenen zowel als aan de Joden, aan elk menselijk schepsel, dat instaat is het te ontvangen. "Onderricht hen betreffende Christus, de geschiedenis van Zijn leven, en dood, en opstanding. Onderwijst hen in de betekenis en bedoeling er van, deelt hun mede welke voordelen hieruit voortvloeien voor de kinderen der mensen, en nodigt hen allen zonder uitzondering uit, om te komen en er in te delen. Dat is Evangelie. Laat dit gepredikt worden aan alle personen." Deze elf mensen konden het niet zelf aan de gehele wereld prediken, en nog veel minder aan ieder schepsel er in, maar zij en de andere discipelen, zeventig in getal, met degenen, die later aan hen toegevoegd zullen worden, moeten zich verspreiden op verschillende wegen, en overal waar zij gingen, moesten zij het Evangelie meedragen. Zij moesten anderen zenden naar de plaatsen, waar zij zelven niet heen kunnen gaan, kortom, het moet hun levenswerk wezen om die blijde tijding met alle mogelijke getrouwheid en nauwkeurigheid heen te zenden door de gehele wereld, niet als iets dat de mensen moet vermaken en onderhouden, maar als een plechtige boodschap van God aan de mensen, en een verordineerd middel om hen gelukkig en zalig te maken. Verkondigt het aan zo velen gij kunt, en zegt hun, dat zij het wederom aan anderen verkondigen. Het is een boodschap, waar ieder belang bij heeft, en daarom moet zij overal ontvangen en welkom geheten worden, wijl zij iedereen welkom heet." 2. Wat de hoofdsom is van het Evangelie, dat zij hebben te prediken, vers 16. "Stelt der wereld leven en dood voor, goed en kwaad. Zegt aan de kinderen der mensen, dat zij allen in een toestand zijn

van ellende en gevaar, veroordeeld door hun Vorst, overwonnen en tot slaven gemaakt door hun vijanden." Dit wordt ondersteld in hun gered zijn, dat zij niet zouden behoeven, indien zij niet waren verloren. Gaat nu heen en zegt hun. a "Dat, indien zij het Evangelie geloven en Christus' discipelen worden, indien zij de duivel, de wereld en het vlees verzaken, en zich wijden aan Christus, als aan hun Profeet, Priester en Koning, en aan God in Christus als hun God in het verbond, en hun oprechtheid hierin tonen door hun standvastig blijven bij dat verbond, zij zalig zullen worden, verlost van de schuld en de macht der zonde, zij zal over hen niet heersen, en zij zal hen niet verderven. Hij, die een waar Christen is, zal door Christus worden behouden. De doop is verordeneerd als een inwijdingsplechtigheid, door welke zij, die Christus aannamen, Hem beleden, maar wordt hier genomen veeleer voor de zaak zelf dan voor het teken der zaak, want Simon de tovenaars geloofde en was gedoopt, maar werd toch niet zalig, Handelingen 8:13. Het "geloven met het hart en het belijden van de Heere Jezus met de mond," Romeinen 10:9, schijnt tamelijk hetzelfde te wezen als wat hier bedoeld wordt: Of wel: Wij moeten de Evangeliewaarheden aannemen en instemmen met de Evangelievoorwaarden.

b. "Indien zij niet geloven, indien zij het getuigenis van God betreffende Zijn Zoon niet aannemen, dan kunnen zij niet verwachten op een andere wijze zalig te worden, maar moeten noodzakelijkerwijze omkomen, zij zullen veroordeeld worden, veroordeeld door het versmaadde Evangelie en de door hen verbroken geboden der wet." En ook dit is Evangelie, een blijde boodschap, dat niets anders dan ongeloof de mensen zal veroordelen, omdat ongeloof een zonde is tegen het middel om zalig te worden. In de laatste zinsnede wordt de doop niet genoemd, want niet het eenvoudig gebrek aan de doop, maar het moedwillig minachtend verzuim er van maakt de mensen doemwaardig, want anders zouden kinderen veroordeeld worden om de nalatigheid en onheiligheid der ouders.

3. De macht, waarmee zij begiftigd zullen worden ter bevestiging van de leer, die zij prediken, vers 17. Degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen. Niet, dat allen, die geloven, deze tekenen zullen kunnen tonen, maar sommigen, namelijk zij, die gebruikt werden om het geloof te verbreiden en anderen tot het geloof te brengen, want de tekenen zijn bedoeld voor de ongelovigen, 1 Corinthiërs 14:22. Het heeft veel bijgedragen tot de heerlijkheid en de blijkbaarheid van het Evangelie, dat de predikers niet slechts zelve wonderen hebben gedaan, maar ook aan anderen het vermogen hebben meegedeeld om wonderen te kunnen doen, welke macht sommigen van hen, die geloofd hebben, gevolgd is, waar zij ook heengingen om te prediken. Zij zullen in Christus' naam wonderen doen, dezelfde naam, waarin zij gedoopt zijn, in de kracht, die aan Hem ontleend is, en verkregen wordt op het gebed. Sommigen van die tekenen worden genoemd, a. Zij zullen duivelen uitwerpen, die macht bestond onder de Christenen meer algemeen dan enige andere, en heeft langer aangehouden, gelijk blijkt uit het getuigenis van Justinus Martyr, Origenes, Irenaeus, Tertullianus, Minutius Felix en anderen, door Hugo de Groot te dezer plaatse aangehaald.

b. Zij zullen "met nieuwe tongen spreken", talen, die zij nooit hadden geleerd, en waarmee zij nooit bekend waren geweest, en dit was een wonder, (een wonder voor het verstand) ter bevestiging der waarheid van het Evangelie, en tevens een middel tot verspreiding van het Evangelie onder de volken, die het niet hadden gehoord. Het bespaarde aan de predikers zeer veel moeite en arbeid voor het leren der talen, en ongetwijfeld waren zij, die door een wonder talen meester zijn geworden, ook volkomen meester van die talen, in al de haar eigen sierlijkheid, even geschikt om te onderwijzen als het gemoed te bewegen, hetgeen een zeer grote aanbeveling was voor hun prediking c. Slange zullen zij opnemen. Dit werd vervuld aan Paulus, die niet gekwetst werd door de adder, die zijn hand had gevat, hetgeen door de barbaren als een groot wonder werd erkend, Handelingen 28:5, 6. Zij zullen ongedeerd blijven

door het adderengebroedsel in het midden waarvan zij leefden, en door de boosaardigheid van de oude slang.

d. Indien zij door hun vervolgers genoodzaakt worden iets dodelijks te drinken, het zal hun niet schaden, en daarvan worden voorbeelden gevonden in de kerkgeschiedenis.

e. Zij zullen er niet slechts voor bewaard blijven om zelf geschaad te worden, maar ook instaat zijn goed te doen aan anderen, op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden, gelijk grote menigten gezond werden door de helende aanraking huns Meesters. Vele ouderlingen der kerk hadden dit vermogen, gelijk blijkt uit Jakobus 5:14, waar als een ingesteld teken van deze wonderbare genezing gezegd wordt, dat zij de zieken zalven met olie in de naam des Heeren. Met welk een zekerheid van voorspoed te zullen hebben konden zij uitgaan ter vervulling van hun opdracht, als zij zulke geloofsbrieven konden overleggen! Markus 16:19 - 20 Hier is:

1. Christus verwelkomt in de wereld hierboven, vers 10. De Heere dan, nadat Hij tot hen gesproken had, aan de discipelen gezegd had wat Hij hun te zeggen had, is opgenomen in de hemel, in een wolk, waarvan wij het bijzondere bericht hebben in Handelingen 1:9, en Hij werd niet slechts toegelaten, maar Hem is rijkelijk toegevoegd de ingang in Zijn koninkrijk aldaar. Hij is opgenomen, met plechtige majesteit ontvangen, onder het luid gejuich der hemelse heirscharen, en Hij is gezeten aan de rechterhand Gods. Zitten is een houding der rust, want nu had Hij Zijn werk volbracht, en een houding der heerschappij, want nu heeft Hij bezit genomen van Zijn koninkrijk. Hij is gezeten aan de rechterhand Gods, hetwelk de soevereine waardigheid aanduidt, waartoe Hij bevorderd is, en het algemene Middelaarswerk, dat Hem is toebetrouwd. Al wat God ons betreffende doet, al wat Hij ons geeft, of van ons aanneemt, geschiedt door Zijn Zoon. Thans is Hij verheerlijkt met de heerlijkheid die Hij had eer de wereld was.

2. Christus verwelkomt in de wereld hier beneden. Dat Hij "geloofd is in de wereld" wordt samengevoegd met Zijn "opgenomen wezen in de heerlijkheid", 1 Timotheüs 3:16. Wij zien hier hoe de apostelen naarstiglijk voor Hem arbeidden, Zij uitgegaan zijnde, predikten overal, heinde en ver. Hoewel de leer, die zij predikten, geestelijk en hemels was, in lijnrechten strijd met de geest der wereld, hoewel zij zeer veel tegenstand ontmoette, en volkomen ontbloot was van elke wereldlijken steun en alle wereldlijk voordeel, zijn toch de predikers er van noch verschrikt noch beschaamd geweest. Zij waren zo ijverig in de verbreiding van het Evangelie, dat binnen weinige jaren het geluid er van over de gehele aarde is uitgegaan, Romeinen 10:18.

b. Wij zien hier hoe God krachtiglijk met hen mede gewrocht heeft, ten einde hun arbeid voorspoedig te doen zijn, door het woord te bevestigen door tekenen, die daarop volgden, deels door de wonderen, gewerkt op het lichaam der mensen en het die Goddelijk zegel waren op de Christelijke leer, en deels door de invloed, dien het uitoefende op de geest en het gemoed der mensen door de werking van de Geest Gods, Hebréeën 2:4. Dit waren de eigenlijke tekenen, die volgden op het woord: - de hervorming of vernieuwing der wereld, de vernietiging der afgoderij, de bekering van zondaren, de vertroosting der heiligen, en deze tekenen volgen nog altijd op het woord. En opdat dit al meer en meer moge wezen tot eer van Christus en tot welzijn van het mensdom, bidt de evangelist en leert ons Amen te zeggen. Vader in de hemel, laat aldus Uw naam worden geheilgd en Uw koninkrijk komen.